

50X1-HUM

Page Denied

Προλεταριοι όλων των χωρών, ενωθήτε!

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ^{STAT}

ΕΠΙΧΡΗΜΑΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

1959

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

** Η εγκατάσταση βάσεων πυραύλων, θανάσιμος κίνδυνος για την Ελλάδα. (Ανακοίνωση της ΚΕ του ΑΑΕ)*

ΚΥΡΙΟ ΑΡΘΡΟ ** Εθνική ιδιότητα και κοινή δράση των πατριωτών για τη σωτηρία της χώρας μας από τον κίνδυνο του θερμοπυρηνικού διαιθήρου*

Π ΝΑΥΡΟΜΑΤΗ ** Όλες και τίς βαθίδες στην κρίση*

Β. ΟΥΑΜΠΡΙΧΤ ** Έντιμο Σοσιαλιστικό Κόμμα το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα και η διάσωση της Γερμανίας*

Δ Κ ΠΡΟΣΩΠΕΙΣ ** Η κατάσταση στην Πρωσία και τα καθήκοντα των κόμματος*

6

ΙΟΥΝΗΣ 1959

Προσενόριοι όλων των χωρών, ένωθείτε!

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΙΟΥΝΗΣ
1959
ΑΡ. 6
ΧΡΟΝΙΑ ΙΑ'

STAT

ΜΗΝΙΑΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	* <i>Η εγκατάσταση βίαιων πυραύλων, θανάσιμος κίνδυνος για την Ελλάδα (Ανακοίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ)</i>	3
ΚΥΡΙΟ ΑΓΡΟ	<i>Εθνική ενότητα και κοινή δράση των πατριωτών για τη σωτηρία της γύρας μας από τον κίνδυνο του θερμοπυρηνικού όλεθρου</i>	6
Π ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ	<i>Όλο και πιο βαθιά στην κρίση</i>	10
Α ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ	<i>Η Κοινή Ευρωπαϊκή Αγορά θανάσιμη απειλή για την ελληνική οικονομία</i>	24
Δ ΧΑΤΖΙΜΑΚΗ	<i>Κωστας Βάρναλης — Βοτβέιτο Λένιν για την ειρήνη</i>	40
Γ ΚΑΓΓΙΑ	<i>Δεκαπέντε χρόνια από την ίδρυση της ΠΕΕΑ και τη συγκληση του Εθνικού Συμβουλίου</i>	45
Β ΟΥΙΜΠΡΙΧΤ	<i>Τό ένατο Σοσιαλιστικό Κόμμα, τό Σοσιαδημοκρατικό Κόμμα και ή Διάσκεψη της Γενεύης</i>	59
	* <i>Ένα κλασσικό έργο της μαρξιστικής φιλοσοφίας</i>	77
Π. ΦΕΝΤΟΣΕΓΓΙΕΦ	<i>Ατ' τό σοσιαλισμό στόν κομμουνισμό</i>	86
Α. Κ. ΠΡΕΣΤΕΣ	<i>Η κατάσταση στη Βραζιλία και τά καθήκοντα του κόμματος</i>	95
Α. ΜΥΛΑΕΡ	<i>Οί δρόμοι ανάπτυξης της Τουρκίας</i>	102
Μ ΒΑΛΕΝΤΙ	<i>Η μεγάλη Έγταση των ταξικών αγώνων στην Ιταλία</i>	106

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Σοσιαλιστική επίθεση — Συνάντηση της Δεσποκουματικής δουλιās στό Κομμουνιστικό Κόμμα τού Ισπκ. — Ένωσεις υπεράσπισης της προόδου στήν Κουαρίκα. — Δημοσιότητα έσο. κέντρον μαρξιστικών έρευνών στόν Καναδά — Μαζικός έργανος για τίς ανάγκες τού ΚΚ Ινδονησίας —

→

Η Γενική Γραμματεία της Κυβερνήσεως του ΚΚ Ελλάδας. — Η Γενική Γραμματεία της Κυβερνήσεως του Κόμμουνιστικού Εργατικού Κόμματος της Ελλάδας. — Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας (Αιθέρωση) ως θέμα της

121

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Εξωτερική Διάσκεψη — Εσωτερική Διάσκεψη

11

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΕΣ ΓΚΡΟΜΠΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Φωνητής	Αθήνας	Ώρα	7,10	Μέτρα	9,2	30	2
			19,35		9,2		
			21,00		9,8		
Μουσική			30,0		16	3	30
			15,15		16		
			18,15		16		11 8 17
			20,30		2,3	11	117
			22,00		16	19	3
		23,00		19	25	11 30 300	
Ποίηση			19,30		25	13	11 11
			22,30		3	11	11,17
							11
Σοφία			8,0		39	11	36
			11,00		11,5	19	11 3 50
			18,00		39	11	11,7 19,1
			21,00		39	11	11,7
			22,30		36,7		
Προσωπική			19,00		25,2	20	210
			21,30		11,5	25,2	
			17,30		31,5	210	
Σύμφωνα Κινητική			11,00		31,5	210	
Τίτλοι			9,00		31,5		
			22,00		38,2	11 18	
			0,30		13,18		
Ποικιλία			19,00		25	31	32 — 18
			21,30		38,7		
			20,00		32	12	
			23,30		36,7		

3
Η ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΒΑΣΕΩΝ ΠΥΡΑΥΛΩΝ ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ανασκόπηση 46 ΚΕ του ΚΚΕ

1. Ο ελληνικός λαός παρακολουθεί με βέβαιη Ελλάδα τη θέσπιση των όπλων των ποσών μεγάλων δυνάμεων στη Γενεύη. Προσδοκεί ότι, αυτή, όπως είναι ο λαός, την προτεραιότητα του έθνους για άμεση χαλάρωση της διεθνούς έντασης. Μία τέτοια χαλάρωση, ενώ θ' άπευχετο τους κινδύνους που απειλούν την ειρήνη, θα παρέθετο παράλληλα νέες οδηγίες στην Ελίτωση του καταδραστή βέβαιου των παλαιών εθνών, στην αξιοσημείωτη άνοδο των λαών.

2. Η ανάγκη μιας πολιτικής αλλαγής και αληθινής συνύπαρξης είναι ιδιαίτερα αληθινή στην πατρίδα μας. Ο ελληνικός λαός είναι άμεταπειστή άνηχος από την άποσίωση των σχέσεων για άμεταπειστή άμεταπειστή παρακλιτών βέβαιου στην Ελλάδα. Μόνο με άληθινή ποίηση, ή άληθινή του κλάδου με την κυβέρνησή της, μπορεί να προσέξει στην άγνοια και στην άντιθεση του έθνους στα σχέδια αυτά. Η κυβέρνηση Καραμανλή άναρχη από την προεκτική διεθνούς χαλάρωσης και άντιθετη σε κάθε προσέγγιση που γίνεται προς την κατεύθυνση αυτή.

Τό παρόμοιο του Καραμανλή στην Τουρκία και οι συνειδησίες του με την κυβέρνηση της Άγκυρας, άναρχη από τη συνδραμότησή τους στο κυπριακό, οι προσέγγιση άναρχότητος της στρατιωτικής κλίμακας του Βαλκανικού Συμφώνου, τα σχέδια συμμαχίας Μεσογειακού Συμφώνου δεν έχουν τίποτα το κοινό με τα έθνικα συμφέροντα της Ελλάδας. Είναι συστατικά μέρη των σχέσεων της Ολοκληρωτικής για άναρχη της άναρχης πολιτικής, στα όποια άναρχοσεται τοπικά ή κυβέρνηση Καραμανλή.

3. Μέσω μεγάλου είναι ο κίνδυνος που απειλεί την Ελλάδα φαίνεται και από την άποψη άληθινής της σοφιστικής κυβέρνησης. Με άλη τη συμμαχία που τρέφουν άναρχη στο γενικό λαό μας, οι άναρχοι σοφιστικοί ή ήτιες άληθινος άναρχη και κατηχηματικά άλη ή τυχόν άναρχησση καριέριων βέβαιου στο έθνος της πατρίδας μας δεν θα άναρχησση την άναρχη της Ελλάδας — αυτή δεν άναρχησση από τις σοσιαλιστικές χείρες, — άλλη την άναρχησση πολιτική του άναρχησση άναρχησση. Θ' άναρχησση άναρχη άναρχη προς τη σοφιστική Ένωση και θα άναρχησση τον κίνδυνο άναρχησσησση κατηχησσησση της χείρας μας, γιατί σε άναρχησση άναρχησση των ΗΠΑ από τις βέβαιου της Ελλάδας ή σοφιστική Ένωση θα ήταν άναρχησσησση νέες άναρχησση άναρχησση. Τι άναρχησσησση άναρχησσησση άναρχησσησση

ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΤΟΥ ΘΕΡΜΟΠΥΡΗΝΙΚΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

Με τεταμένη προσοχή και αίσθημα ζωής άνησυχίας παρακολουθεί ο λαός μας τις προσπάθειες των ιμπεριαλιστικών κύκλων της Δύσης, που με έπιτεφαλής τις ΕΠΑ, βιάζονται να μετατρέψουν τη χώρα μας, με την εγκατάσταση σ' αυτήν Αμερικανικών βάσεων πυραύλων, σε βάση του θερμοπυρηνικού όπλου. Τις άνησυχίες του λαού μας τις μεγαλώνει το γεγονός ότι στην έξοσια βρίσκεται μία κυβέρνηση που σπρώχνει τη χώρα στον όλεθρο, την ίδια στιγμή που οι χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, με έπιτεφαλής τη Σοβιετική Ένωση, με τις φιλεισηνικές προτάσεις τους, άνοιγουν μπροστά μας προοπτικές ειρηνικής ανάπτυξης και προόδου με πλήρη κατοχύρωση της εθνικής ανεξαρτησίας και της εδαφικής άκεραιότητας της χώρας μας.

Οι προτάσεις αυτές των σοσιαλιστικών χωρών, που έγιναν γνωστές στον ελληνικό λαό και με τις ανακοινώσεις του κ. Μεραζίνη, ύστερ' από τό ταξίδι του στη Μόσχα και με μία σειρά επίσημα ντοκουμέντα και δηλώσεις ηγετών των χωρών αυτών (Μνημόνιο της σοβιετικής κυβέρνησης στην ελληνική κυβέρνηση, άπάντηση της βουλγαρικής κυβέρνησης σε διακώωση της ελληνικής κυβέρνησης, δήλωση της αλβανικής κυβέρνησης, λόγοι των σ. σ. Ν. Σ. Χρουστσόφ και Έμβέρ Χότζα στην Άλβανία, κοινή δήλωση των κυβερνήσεων Σοβιετικής Ένωσης και Άλβανίας, συνέντευξη του πρωθυπουργού της Βουλγαρίας κλπ.) βρήκαν θερμή άπάντηση στο λαό μας και δημούργησαν αίσθήματα ενθουσιασμού και άπαντοχής για ένα καλύτερο αύριο.

Με τά φιλικά διαβήματα και τους λόγους τους τους γεμάτους άγάπη και εκτίμηση προς τον έπαρχο ελληνικό λαό, — όπως έκφράστηκε χαρακτηριστικά ο Ν. Σ. Χρουστσόφ, — οι ηγέτες της Σοβιετικής Ένωσης και των γειτονικών μας Λαϊκών Δημοκρατιών υπογράφισαν τους τεράστιους κινδύνους που άπειλούν τη χώρα μας από την εγκατάσταση βάσεων πυραύλων στο έδαφός μας. Ταυτόχρονα οι κυβερνήτες των σοσιαλιστικών χωρών μας διαβεβαίωσαν, για Άλλη μία φορά, ότι κανένας κίνδυνος δέν άπειλει τη χώρα μας από βορρά και διέφευαν κατηγορηματικά ότι ύπάρχουν βάσεις πυραύλων στις γειτονικές μας Λαϊκές Δημοκρατίες, και με τις προτάσεις τους για μετατροπή της Βαλκανικής σε χερσόνησο ειρήνης, άπάλλαξη από βάσεις πυραύλων και άτομικά όπλα, έδωσαν στο λαό μας ένα πολύ συγκεκριμένο και άδολτα ρεαλιστικό σχέδιο εξασφάλισης της ανεξαρτησίας και άκεραιότητας της χώρας μας και άποφυγής της θερμοπυρηνικής καταστροφής.

Η κυβέρνηση, θορυβημένη από την πλατιά και θερμή έπιδομασία που βρήκαν οι σοβιετικές προτάσεις στη χώρα μας, προσπαθεί με την άπάντησή της στο Μνημόνιο της Σοβιετικής κυβέρνησης και με την άρθρογραφία του τύπου της να διαστρεβλώσει τό νόημά τους, χαρακτηρίζοντάς τους σαν «πολιτικών σύνθημα άποβίλων εις τον περιορισμό της άμυνικής ισχύος της Δύσης», στην όποια άνήκει και αυτή, και σαν «απαράδεκτη έπέμβαση» στα έσωτερικά μας. Άκόμα δηλώνει πως ενδιαφέρεται για την άποκατάσταση της ίσοροπίας των άτομικών έξοπλισμών που είναι μισογενική για τη Δύση. Μ' άλλα λόγια για ένα συμφέροντα προσφέρει τη χώρα μας σαν στόχο θερμοπυρηνικών άντιχημημάτων.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

Είναι φυσικά κομικό να μιλά για «απαράδεκτες έπιμβάσεις» μία κυβέρνηση που κύριο γνώρισμα της πολιτικής της είναι η υποδούλωση της χώρας στους Αμερικανούς. Μά και οι ίδιοι οι πύραυλοι, που προορίζονται για καθαρά έπιθετικούς σκοπούς, άφου θά βάλουν σε στόχους έκατοντάδες και χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τά σύνορά μας, στο έδαφος της Σοβιετικής Ένωσης, θά βρίσκονται υπό τον έλεγχο των Αμερικανών και όχι της ελληνικής κυβέρνησης.

Γιατί, όπως δήλωσε πρόσφατα ο ίδιος ο ύπουργός των έξωτερικών των ΕΠΑ κ. Χέστερ, οι βάσεις αυτές, σ' όποια έυρωπαϊκή χώρα και άν γίνονται, θά βρίσκονται στα χέρια των ΕΠΑ και θά χρησιμοποιούνται μόνο στην περίπτωση που αυτό θά χρειάζεται στις ίδιες τις ΕΠΑ. Θά αποτελούν όπλοδή Αμερικάνικα έπιθετικά όπλα εγκατεστημένα σε ελληνικό έδαφος, με στόχο τις Λαϊκές Δημοκρατίες και τη Σοβιετική Ένωση. Πώς, λοιπόν, η κυβέρνηση Καραμανλή άναγουρίζει στις ΕΠΑ τό δικαίωμα να εγκαθιστούν στο έδαφός μας βάσεις πυραύλων; χωρίς αυτό να άποτελεί έπέμβαση στα έσωτερικά μας και καταπάτηση της εθνικής μας κυριαρχίας και άρνείται στη Σοβιετική Ένωση και τις Λαϊκές Δημοκρατίες τό άδολτα δικαίολογημένο και νόμιμο δικαίωμα να ενδιαφέρονται για την περιφρούρηση της ασφάλειας τους και να προειδοποιούν για τους κινδύνους που περικλείουν τίτιες έπείγει της ελληνικής κυβέρνησης;

Τά πρόγματα και από την άποψη αυτή είναι πολύ καθαρά, ώστε μάταια προσπαθεί η κυβέρνηση της εθνικής ύποτέλειας να τά διαστρέψει.

Μπροστά στο λαό, την πολιτική ηγεσία και την κυβέρνηση της χώρας μας άνοιγουν σήμερα δύο δρόμοι: ο ένας είναι να ύποκύψουμε στις Αμερικανικές πιέσεις και να δεχθούμε τις πυραυλικές βάσεις των ΕΠΑ στη χώρα μας. Ο άλλος είναι να άποκηρύξουμε τις πιέσεις αυτές που σπρώχνουν τη χώρα μας στη ζούγκλα του θερμοπυρηνικού όπλου και να δεχθούμε τις φιλεισηνικές προτάσεις της Σοβιετικής Ένωσης και των Λαϊκών Δημοκρατιών για μετατροπή των Βαλκανίων σε χερσόνησο ειρήνης, άπάλλαξη από βάσεις πυραύλων και άτομικά όπλα. Άνάμεσα σ' αυτούς τους δύο δρόμους πρέπει να διαλέξει τό έθνος ποόν θ' ακολουθήσει. Από την ίσολη των έξαρτάται τό μέλλον του, ή ίδια ή ύπαρξή του.

Ποιές θά είναι για τη χώρα μας και το λαό μας οι συνέπειες της άποδοχής της άποκατάστασης πυραυλικών βάσεων στο έδαφός μας;

Σε περίπτωση πόλεμου. Ολόκληρητική καταστροφή Γιατί θά δ, θοίγει, άναγκαστικά, άπανητικά χιτηήματα από τις χώρες ένάντια στις όποιες θ. καταθένονται τά βλήματα των εγκαταστημένων στη χώρα μας Αμερικανικών πυραύλων. Οι κυβερνήσεις των χωρών του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, μ' όλη τη βουά εκτίμηση που τρέφουν στη χώρα μας, σαν κοιτία του άρχαιού πολιτισμού, και την άγάπη τους στο λαό μας δέν θά μωροέουν να κόνουν διαφορικά παρά να φροντίσουν να έξουδετερώσουν, άμέσως τις Αμερικάνικες βάσεις πυραύλων που άσ' τό έδαφός μας θά βάλουν ένάντιον τους. Είναι φανερό πως στην περίπτωση αυτή η πατρίδα μας θά γίνει στόχης.

Άλλά και άμεσα τώρα ο συνέπεις της άποδοχής των Αμερικανικών βι-σιν πυραύλων θά είναι πολύ όδυνηρές-καταστρεπτικές για τη χώρα μας.

Άπό οικονομική άποψη, η εγκατάσταση των πυραυλικών βάσεων θά συνοδεύη από νέα άξηση των τεράσιων ήδη στρατιωτικών δαπανών, από νέα έξορήματα άγορών για να έξλευρωθεί τό έδαφος για την εγκατάστασή τους και

από ακόμα μεγαλύτερη ένταση του μονόπλευρου εξωτερικού οικονομικού αφορα-
τολισμού, πράγμα που θα δώσει περισσότερο την κλίση των εξαγωγικών προσι-
των μας. Η οικονομική υποδούλωσή μας στη Δύση θα μεγαλώσει.

*Από πολιτική και εθνική άποψη οι συνέπειες της αποδοχής των
των αμερικάνικων πυρηνικών βάσεων θάνατ επίσης άδυνες: θα μεγαλώσει η
εξάρτηση της χώρας μας από τις ΕΠΑ και το ΝΑΤΟ και θα στερηθούμε από κάθε
δυνατότητα άσκησης ελληνικής εθνικής εξωτερικής πολιτικής. Ταυτόχρονα θα άπο-
μονωθούμε όχι μόνο από τις χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, που ή άποδο-
των βάσεων θα αποτελέσει μία καθαρή έχθρηκή πρόθεση έναντι των, αλλά και άπο
τις άλλες ειρηνόφιλες και ιδιαίτερα τις ουδέτερες άραβικές και άσιατικές χώρες.
Τό διεθνές κύρος της χώρας μας, που τόσο έχει τσαλαπατηθεί από την πολι-
τική της υποτέλειας των μεταπολεμικών κυβερνήσεων, θα καταρασώθει άκόμη πε-
ρισσότερο. Η χώρα μας θα μετατραπεί κυριολεκτικά σε πύλη της αμερικάνικης
πολιτικής. Στο έσωτερικό της χώρας ή εγκατάσταση των βάσεων θα συνοδευθε-
με άδολοφωτική κατάργηση των δημοκρατικών ελευθεριών και ένταση των προσπα-
θειών κατάπνιξης του πατριωτικού κινήματος. Τά αντιδημοκρατικά — καθαρά φασι-
στικά πολλές φορές — μέτρα που εφαρμόζει σήμερα ή κυβέρνηση Καραμανλή, για
νά πνίξει τό πατριωτικό κίνημα κατά των βάσεων, μας δίνουν μια όέα τού τί θα
επακολουθήσει μετά την εγκατάσταση των βάσεων αυτών.

* * *

*Εντελώς αντίθετες είναι οι προοπτικές που άνοιγει για ή χώρα μας ή άπο-
δοχή των σοβιετικών προτάσεων για την μετατροπή της Βαλκανικής σε χειρόνομο
ειρήνης και την άπακατάσταση σχέσεων καλής γειτονίας και ειρηνικής οικονομικής
και πολιτιστικής συνεργασίας ανάμεσα στη χώρα μας και στις χώρες τού σοσια-
λιστικού στρατοπέδου.

Πρώτο Με την άποδοχή των σοβιετικών προτάσεων άποκλείεται όριστικό
ό κίνδυνος της εμπλοκής της χώρας μας σε πόλεμο και έξασφαλίζονται πλήρως
και με διεθνή έγγυση ή άσφάλεια, ή εθνική ανεξαρτησία και ή έδαφική άκεραιο-
τητα. Η Σοβιετική Ένωση μέλιστα — άπως άνακούισε ό κ. Μαρκεζίνης — παράλλη-
την αντίθεση της προς τό επιθετικό βορειοατλαντικό πολεμικό συνασπισμό (ΝΑΤΟ).
την άντίθεση της προς τό επιθετικό βορειοατλαντικό πολεμικό συνασπισμό (ΝΑΤΟ).
των άποστον άνήκει και ή Έλλάδα, δέν συνδέει τό ζήτημα της μετατροπής των Βαλ-
κανίων σε ζώνη ειρήνης, και την παροχή διεθνών έγγυσεων με την άποχώρηση
της χώρας μας από τό ΝΑΤΟ. Και είναι ψέμα άόστολο ό ισχυρισμός που περιέ-
χεται στην άπάντηση της ελληνικής κυβέρνησης στο σοβιετικό Μνημόνιο ότι ή σοβιε-
τική κυβέρνηση θέτει τάχα τέτοιον όρο.

Δεύτερο: Άποδοχή των σοβιετικών προτάσεων θα σήμαινε, όχι μόνο
άποτροπή τού κινδύνου της παραπέρα άβησης των στρατιωτικών δαπανών, αλλά
και σημαντική μείωσή τους, πράγμα που θα έπείβαλε ή άμείωστα έξοδα της και
ειρηνικής συνεργασίας που θα κυριαρχούσε στα Βαλκάνια με την μετατροπή τους
σε ζώνη ειρήνης. Είναι εύνοητό ότι αυτό θα άνακούφιζε σημαντικά ή χώρα μας
και τό λαό μας, που τσακίζεται σήμερα κάτω από τό άσχημο βάρος των τεράστιων
στρατιωτικών δαπανών, την άνεργία και την οικονομική έξασθλίωση.

Τρίτο: Η άποδοχή των σοβιετικών προτάσεων θα έδινε ή δυνατότητα
της πό πλατιάς ανάπτυξης των οικονομικών και πολιτιστικών σχέσεων της χώρας
μας με τις σοσιαλιστικές χώρες.

Τέτατο: Με την άποδοχή των σοβιετικών προτάσεων, τό διεθνές κύρος
της χώρας μας που τώρα κουρελιάζεται και τσαλαπατείται από τις έπιβράσεις των

ιμπεριαλιστών της Δύσης θα άνορθώνονταν και θ' άνέβαινε σημαντικά, γιατί και ό
διεθνής της ρόλος θα άλλαζε ριζικά. Άπό πύλη σιά χέρια των φιλοπόλεμων κύκλων
τού πενταγώνου και της αμερικάνικης προκλητικής διπλωματίας, θα μεταβάλλονταν
σε παράγοντα ειρήνης και διεθνούς συνεργασίας, πράγμα, που θα προκάουσε ή
διεθνή έκτίμηση άπέναντι της και θα της έδινε ή δυνατότητα να άσκήσει μία
πραγματικά ελληνική εθνική έξωτερική πολιτική.

Πέμπτο Με την άποδοχή των σοβιετικών προτάσεων θα διαλύονταν ή
άμείωστα της ψυχροπολεμικής ψύχωσης, τού εθνικού διχασμού και των άντιδη-
μοκρατικών διωγμών στο έσωτερικό της χώρας και θα επικρατούσε σιγα-σιγά νέα
άμείωστα ειρήνευσης-έκδημοκρατισμού και δημιουργικής έγγυσης, για την άνο-
θωση της γούρας και την οικονομική άνακούφιση τού λαού. Ένωμένο τό Έθνος όλο-
κλήρο άπέναντι στο βασικό αυτό ζήτημα, από τό όποιο έξαρτάται ή έπιβίωση του, θα
μπαρούσε να προχωρήσει με σταθερότητα και πεποίθηση στην άντιμετώπιση και όλων
των άλλων προβλημάτων της έσωτερικής και έξωτερικής μας πολιτικής.

* * *

Ό όρμος, έπομένως, που πρέπει να διαλέξουμε είναι καθαρός:

Άν θέλουμε να έπιζήσουμε σάν λαός και σάν Έθνος και να προκόψουμε,
πρέπει να άποκρούσουμε τις αμερικάνικες άξιώσεις για εγκατάσταση πυρηνικών
μας, και να άποδεχθούμε τις σοβιετικές προτάσεις για ή μετατροπή της
Βαλκανικής σε χειρόνομο ειρήνης, που έξασφαλίζουν την εθνική μας ανεξαρτησία
και άνερατάτητα και άνοιγουν για ή χώρα μας προοπτικές ειρηνικής ανάπτυξης.

Τις προτάσεις αυτές, που βρήκαν πλατιά άπόδοξη και έπίδοκμασία στο λαό
μας, τις άποδέχθηκαν έπισης, όχι μόνο ή άριστέρα και το πλατύ κίνημα των όπαδων
της ειρήνης στη χώρα μας, που στην πρόσφατη σίνοδο τού ΠΣΕ στη Σιαχόλημη,
έπέβαλε άνάλογες προτάσεις, αλλά και οι ήγέτες και παράγοντες των κομμάτων
τού κέντρου και της πατριωτικής δεξιάς. Ένα πλατύ μετωπο πατριωτικής ένότητας
και πάλης για ή σωτηρία της πατρίδας από τόν κίνδυνο της θερμοκηυρικής κω-
ταστοφής σφρηλατείται αυτή την ώρα στη χώρα μας.

Ό κίνδυνος, όμως, της εγκατάστασης των αμερικάνικων βάσεων θανάτου
στο έδαφος μας έξακολουθεί να παρμένει. Κάτι περισσότερο μέλιστα: Έγινε
μεγαλύτερος άπό κάθε άλλη φορά!

Η άπάντηση της κυβέρνησης στο Μνημόνιο της σοβιετικής κυβέρνησης κινήσε
και ή άνταπάντησή της στη βουλευτική κυβέρνηση σε συνδυασμό με ή δήλωση
τού Κωνσταντίνου στην Ούάσιγκτον και με τις άναρωτές έπιστάσεις στη χώρα
μας άμερικάνικων στρατιωτικών ήγετων και ήγετων τού ΝΑΤΟ και τις άνταλλαγές έπι-
στώσεων μεταξύ Άθηνών, Ρώμης και Άγκυρας, δείχνουν ότι ή κυβέρνηση Καρα-
μανλή, έξην προς τό αίσθημα τού λαού και αντίθετη προς τό αίσθημα τού
Έθνους, που τά υποτάσει στα συμφέροντα των Έθνων, έχει άποδεχθεί στην ουσία
τις βάσεις, και προετοιμάζει την εγκατάστασή τους Ταυτόχρονα κλείνει βιαστικά ή
Βουλή για να άποφίγει τόν έλεγχο της άντιπολιτευσης και να ή φέρει, άπως και
στην περίπτωση της προδοσίας της Κύπρου, μπροστά σε τέτελεσμένα γεγονότα.

Μέ την πράξη της αυτή ή κυβέρνηση Καραμανλή έτοιμάζεται βιαιότες ενόπι-
νες άπέναντι στο Έθνος, που τό όδηγει στην καταστροφή!

Τό Έθνος όμως δέν θα άρεθεί έρωμο σιά χέρια μιας έθνικά άνάγει κυβέρνησης.
Τιά τις τύχες τού Έθνους άρμόδιος ν' άποφασίσει δέν είναι ή κυβέρνηση της
έθνικής υποτέλειας, αλλά ό κυρίαρχος λαός. Άυτός πρέπει να κληθεί να αξι τόν άπο-
φασιστικό του λόγο. Κι αν ή κυβέρνηση τού άνεύεται τό δικαίωμα αυτό, γιατί
φοβάται την καταδίκη της, ό λαός έχει ή δύναμη να έπιβάλλει ή θέλησή του.

POOR ORIGINAL

ρεία της κεφαλαιοκρατικής οικονομίας. Τρίτο, ότι είναι χώρα εξαρτημένη από το ξένο μονοπωλιακό κεφάλαιο, που σε μεγάλο βαθμό της διαπορεύει μία δραματική οικονομική πολιτική, σύμφωνα με τα δικά του συμφέροντα, πράγμα που διαχρονικά ακόμα πιο πολύ το δλο οικονομικό πρόβλημα της χώρας. Και τέταρτο ότι η Ελλάδα κυβερνάται σήμερα από μία δούλη στην ελιταρχία και στους ξένους κυβερνήσες, που με την οικονομική της πολιτική μεταλώνει ακόμα πιο πολύ τις οικονομικές δυσχέρειες της χώρας.

Ας πάρουμε το πρώτο: "Οτι η Ελλάδα είναι χώρα υποανάπτυκτη αγροτική, που παράγει μία σειρά προϊόντα για εξαγωγή, γεωργικές πρώτες ύλες τις μεγάλες κεφαλαιοκρατικές χώρες (η σχέση της αγροτικής προς την βιομηχανική παραγωγή σε αξία είναι περίπου 2 προς 1) και μεταλλεύματα. Αυτός είναι ο λόγος, που, παρά το γεγονός ότι στον καπιταλισμό, επομένως και στη χώρα μας, τον καθοριστικό ρόλο στην πορεία της οικονομίας τον παίζει η βιομηχανία, έτσι από σ' ελη την πορεία της να εξαρτάται από την πορεία του βιομηχανικού κόσμου, ωστόσο οι πρώτες εκδηλώσεις της κρίσης στη χώρα μας σημειώθηκαν στην αγροτική ναυτιλία και στην αγροτική οικονομία, και από και μετά σήμαρα και στη βιομηχανία. Έτσι, ενώ η ελληνική βιομηχανία άρχισε να χτυπάει τα χτυπήματα της κρίσης στους τελευταίους μήνες του 1958, η εμπορική ναυτιλία και η αγροτική μας οικονομία άρχισαν να χτυπούνται ένα χρόνο πριν, απ' τα τέλη του 1957. Αποτέλεσμα, το 1958 να είναι δεκάμη εκατοντάδες καρφία και το αγροτικό εισόδημα να είναι κατά 1,1 δισεκατομμύριο δραχμές ή κατά 5% περίπου μικρότερο από το 1957. Τα γεγονότα αυτά, που είχαν σαν συνέπεια να περιοριστεί η αγροτική οικονομία της αγροτικής, επιτάχυναν με τη σειρά τους την εκδήλωση της κρίσης υπερπαραγωγής και στη βιομηχανία, που ώριμα ανεξάρτητα απ' αυτά.

Πού οφείλονται τα γεγονότα αυτά της έναρξης της κρίσης από τη ναυτιλία και την αγροτική οικονομία; Στην οικονομική κρίση που ξέσπασε στον κεφαλαιοκρατικό κόσμο και που περιόρισε τις διεθνείς μεταφορές και τις αγορές ελληνικών εξαγωγικών γεωργικών ειδών (μαζί και μεταλλευμάτων). Το 1958 λχ. έχουν ξεκινήσει καπνά και μεταλλεύματα σε όγκο και σε αξία λιγότερα από το 1957. Αποτέλεσμα ήταν η αύξηση των απούλητων αποθεμάτων και ο περιορισμός της παραγωγής και των δόσ. Στον καπνό λχ. ο περιορισμός της παραγωγής έγινε εκ των άνω, με κυβερνητικά μέτρα, με περιορισμό των καλλιεργούμενων με καπνά εκτάσεων από 1.221.000 στρέμματα το 1957 σε 1.135.000 στρέμ. το 1958 και σε 1.053.000 το 1959, με ανάλογη μείωση της παραγωγής καπνού, η όποια από 85 εκατ. θάλακες το 1957, υποβιβάζεται εις 65 το 1958 δια να συρραχθεί για το 1959 εις 60 εκατ., όπως παρατηρεί ο κ. Β. Χαζήτης σε άρθρο του στην "Ελευθερία της

* Συγκρίματα το 1958 έχουν εξαχθεί 61.910 τόνοι καπνού αξίας 88.809.770 δολάρια έναντι 87.659 τόνων αξίας 91.476.357 δολ. το 1957. (Βλ. «Οικονομικό Τεχνόδημα» 19.3.59). Δηλ. μέσα σε ένα χρόνο η εξαγωγή καπνού μειώθηκε κατά 5.649 τόνους αξίας 7.686.000 δολαρίων. Πιο τρήγορα όμως από τη μείωση των εξαγωγών καθήσθησαν τα απούλητα αποθέματα καπνού.

Στατικά με τα μεταλλεύματα η κίνηση παρουσιάζεται ως εξής:

	1957	1958
Παραγωγή σε τόνοι	1.850.000	1.550.000
*Εξαγωγή σε τόνοι	1.600.000	1.406.000
*Εξαγωγή σε δολάρια	17.000.000	14.000.000

(*Από άρθρο Β. Παρογιάννη, Πρόεδρου Σύνθετου Μεταλλευτικών Έκχωρησίων, στην «Καθημερινή» 29.3.59).

29.11.58. Αποτελεί επομένως κοινή άπαιτη ο Ισχυρισμός του Καραμανλή όταν λέει πως η πτώση του αγροτικού εισοδήματος της χώρας οφείλεται στις καιρικές συνθήκες. Μόνο η πτώση της καπνοπαραγωγής, λόγω περιορισμού της καπνοκαλλιέργειας κατά 20 εκ. θάλακες ή 25,6 εκ. κιλιά μείωσαν το αγροτικό εισόδημα της χώρας κατά 1 περίπου δισεκατομμύριο δραχμές.

Ας πάρουμε ένα άλλο σημαντικότατο εξαγωγικό αγροτικό προϊόν, το βαμβάκι. Η παραγωγή του τα τελευταία δυο-τρία χρόνια καλλιεργούμενης εκτασης κατά 10% και έχι λόγω καιρικών συνθηκών. Σύμφωνα με στοιχεία του Οργανισμού Βαμβάκος ή βαμβάκοκαλλιέργεια θα περιορισθεί φέτος σε 1.500.000 στρέμματα, θα μειωθεί ή δηλαδή κατά 160.000 στρέμματα (βλ. «Βήμα» 2 και 18.4.1959). Γιατί αυτός ο περιορισμός; Γιατί το βαμβάκι μας συναντά στην ευρωπαϊκή αγορά τον λυσσοδικό περιορισμό του αμερικανικού βαμβάκιου και μένου απούλητες μεγάλες ποσότητες άνταγωνισμό του αμερικανικού βαμβάκιου και μένου απούλητες μεγάλες ποσότητες του. Η συνεχώς όρινη αγροτική κρίση στον κεφαλαιοκρατικό κόσμο, που μεταπολεμικά πέρα πάλι μόνιμο χαρακτήρα, και που εκδηλώνεται με απόλυτη-τεράστια μέσα στην αγροτική παραγωγή στην αποθήκευσης των ΕΠΑ, με άλλων αποθέματα αγροτικών προϊόντων στις αποθήκες κυρίως των ΕΠΑ, με άλλων στην κυλική βιομηχανική κρίση που άρχισε στα τέλη του 1957 στις ΕΠΑ, είναι που άφηνε απούλητα τα καπνά μας, τα βαμβάκια μας, τα πορτοκάλια μας, τα έλαρα έλαμνη στην οικονομία των δυτικών ιμπεριαλιστικών χωρών θα μπορούσε να έχει μία έκδοχο για τα απούλητα αγροτικά της προϊόντα. Αυτό όμως είναι άλλο ζήτημα.

Μία σειρά βασικά αγροτικά προϊόντα, όπως τα καπνά, το βαμβάκι, η σταφιλά, τα λάδι, τα υπερβιοειδή, καθώς και η μεταλλευτική παραγωγή, περνούν κρίση υπερπαραγωγής, όχι μόνο σε σχέση με την απορροφητική ικανότητα της εσωτερικής αγοράς, που έτσι ή άλλως υπερκαλύπτου τις ανάγκες της, αλλά και σε σχέση με την παγκόσμια αγορά, προς την όποια είναι προαναταλιόμενη στο μεγαλύτερο μέρος η παραγωγή τους και που παρουσιάζει ελα τα χαρακτηριστικά μιας κρίσης υπερπαραγωγής, όπου δέχονται τον άγριο άνταγωνισμό των έμοειδών αμερικανικών-ιταλικών, τούρκικων κλπ. προϊόντων που προμοδοτούνται ή διατίθενται με ευνοϊότερους όρους. Η Ελλάδα σαν κομμάτι, φυσικά υποανάπτυκτο και μη εξαρτημένο, του παγκόσμιου κεφαλαιοκρατικού συστήματος, πληρώνει τις άμαρτιές του συστήματος αυτού και μάλιστα πιο άκριβα, γιατί το Ισχυρό μονοπωλιακό κεφάλαιο των μεγάλων ιμπεριαλιστικών χωρών προσπαθεί με κάθε τρόπο να ελπει τα σκαπόμενα της κρίσης στις πλάτες των μικρών υποανάπτυκτων χωρών, μία από τις όποιες είναι και η Ελλάδα. Η κυβέρνηση, που, για να δικαιολογήσει την κρίση όποιες είναι και η Ελλάδα. Η κυβέρνηση, που, για να δικαιολογήσει την κρίση όποιες είναι και η Ελλάδα, αναφέρει στην πτώση του γεωργικού εισοδήματος λόγω καιρικών συνθηκών σαν μία από τις κύριες αιτίες της (Από τη δήλωση του Καραμανλή στις 23.3.59) εξαπατά το λαό όταν δηλώνει ότι η χαλάρωση της οικονομικής δραστηριότητας θα είναι εντελώς παροδική και η προοπτική για το άμεσο μέλλον, «εξοφικός», γιατί «το γεωργικό εισόδημα του τρέχοντος έτους αναμένεται (αρχιότερο του προηγούμενου έτους)», πράγμα που αποτελεί «τόν σημαντικότερο παράγοντα εις την τόνωση της οικονομικής δραστηριότητας» (από την ίδια δήλωση του Καραμανλή). Ο υπουργός Συντονισμού κ. Πρωτοπαπαδάκης μάλιστα ένα μήνα

* Από το βλέπουμε και στη ναυτιλιακή κρίση. Η άναλογία των άργοντων ελληνικών καραβιών είναι πολύ μεγαλύτερη από των άλλων χωρών.

ρίξει δη την εύθυνη στους επαγγελματίες και εμπόρους, γιατί από τον λιγγο αυτό της κερδοσκοπίας είχε καταληφθεί και ή ίδια για λόγους πολιτικής δημοκρατίας. Όταν προσπαθούσε να δημοσιοποιήσει μια τεχνητή ατμόσφαιρα οικονομικής ευπραξίας, και αξιοδοξίας τη στιγμή που ή κρίση είχε άγκυλώσει έλο τον κεραλαιοκρατικό κόσμο και χτυπούσε και τις πόρτες της Ελλάδας, πράγμα εξ άλλου που τό κάνει και σήμερα.

Αποτέλεσμα της στασιμότητας και της υποχώρησης στις εμπορικές συναλλαγές ήταν να φανεί πιο έκδηλη ή λανθάνουσα υπέρπαραγωγή στη βιομηχανία και ν' άρχισαι ό περιορισμός της παραγωγής της, τό κλείσιμο ελέκτρικών εργοστασίων, ό περιορισμός των εργασιών σε άλλα και τό πέταγμα χιλιάδων εργατών στους δρόμους.

Τώρα πόσο έπεσε ή βιομηχανική παραγωγή; Τά στατιστικά στοιχεία που δημοσιεύθηκαν φτάνουν μόνο ως τό Φλεβάρη, δηλαδή τό μήνα που κάθε χρόνο παρουσιάζει τό μικρότερο μηνιαίο δείκτη, λόγω εποχικής διακυμανσης, και τι αυτο είναι δύσκολο να σταθώμε στους στεγνούς αριθμούς. Πάντως γενική είναι ή κατακαυτή για τον συνεχίζόμενο περιορισμό της βιομηχανικής παραγωγής πέρα από τά συνθησιμενα εποχικά όρια. Μπορεί βέβαια ή κυβέρνηση με ανακοινώσεις της να χαϊμαρίνει: ότι φέτος τό Φλεβάρη ή βιομηχανική παραγωγή ήταν κατά 12% πάνω από του περσινού Φλεβάρη, όμως ήταν ταυτόχρονα κατά 9,6% κάτω από την παραγωγή του Οχτώβρη 1958. Σημάσια έχουν έδο ή τάση που δείχνει ή βιομηχανική παραγωγή σήμερα, που είναι τάση περιορισμού της, οι συναγίζόμενες απορροσεί εργασιών έλο τό Μάρτη και τον Απρίλη, και ό συναγίζόμενος περιορισμός της άπορροσικής Ικανότητας του λαού, και λόγω της μείωσης του εισοδήματός του, και λόγω της συνεχίζόμενης, παρά την κρίση, ύψωσης του τιμάρθιμου κόστους ζωής. Στους πρώτους έξι μήνες του 1959 ή τιμάρθιμος χονδρικής πούλησης αύξήθηκε κατά 3,4%, και τό κόστους ζωής κατά 1,5% περίπου.

Φυσικά, ό περιορισμός της εσωτερικής αγοράς, από την όποια εξαρτιέται σχεδόν αποκλειστικά ή ελληνική βιομηχανία (οι εξαγωγές βιομηχανικών προϊόντων είναι μηδαμικές), δε ήταν τόσο μεγάλος και ό συνέπειες της κρίσης τι' αυτήν ήταν τό μικρές, άν ή ελληνική αγορά δεν έπαυσε από ένα βιομηχανικά προϊόντα, που εισάγονται ελεύθερα και έκτοπιζον τά ντεσά μέσος στο ίδιο τους τό σπίτι. Τό γεγονός αυτο είναι τόσο χειροπιαστό, που άναγκάστηκε να τό επισημάνει τελευταία κι ό ίδιος ό υπουργός Βιομηχανίας κ. Μάρτης που, μιλώντας στις 22.4.59 σε συγκέντρωση στελεχών της ΕΠΕ, είπε ανάμεσα στα άλλα και τά έξης: «Η κατάσταση της ελληνικής βιομηχανίας χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη δυσχερειών, των όποιων κυρία αίτια υπήρξαν ή άνευ ούδενος έλέγχου ελευθερία των εισαγωγών, συνέπεια της όποιας οι βιομηχανοί από τό 1953 και έντεθεν εβρήσαν αντιμετώπιση προς τον διεθνή ανταγωνισμό». Μόνο που έίχασε ό κ. υπουργός να πει ότι τό καθεστώς των ελευθέρων εισαγωγών, που επεβλήθηκε με νόμο τό 1953 και όστερ' από άπείτηση των ξένων μονοπωλίων και της αμερικανικής οικονομικής άποστολής στην Αθήνα, έπληρώσεται από την ίδια την κυβέρνηση της ΕΡΕ με δουλική ευλάβεια προς τους ξένους. Πάντως, ανεξάρτητα από αυτό είναι εξαιρετικά χαρακτηριστικό τό γεγονός ότι ακόμα και ύποφύτος της κυβέρνησης Καραμανλή μιλά για τον άλλοθιο ρόλο του καθεστώτος των ελευθέρων εισαγωγών.

Ποιο είναι όμως τό πρακτικό συμπέρασμα που θάπρεπε να βγάλουμε από τό ανεπισημάσιμο, έπως είδαμε και για όρισμενα άκρια μέλη της κυβέρνησης Καραμανλή, αυτό γεγονός; «Ότι ή εξάρτηση της χώρας από τό ξένο κεφάλαιο και ό καθεστώς και η άπαγορευση σε μεγάλο βαθμό της οικονομικής της πολιτικής από αυτό, δε ράξουν μονάχα φραγμα στη βιομηχανική, έπομένως και στη γενικότερη, οικονομική ανάπτυξη της χώρας, αλλά και αυξάνουν ιδιαίτερα τις δυσχερείες της ελληνικής βιομηχανίας σε περιόδους κρίσης υπέρπαραγωγής, γιατί με τό καθεστώς των ελευθέρων εισαγωγών μεταλύονται άκρια περισσότερο την άντιταξη, άναμεσα στην προσφορά και τη ζήτηση και ζώνουν την κρίση. Και σαν να μην έβταναν αυτά, με σειρά μέτρα που παίρνονται τελευταία, λές και παίρνονται έπιτόδες για να δυσκολέψουν ακόμα πιο πολύ την κατάσταση της βιομηχανίας. Ένα τέτοιο είναι ή ρύθμιση του ελληνοαμερικανικού κατήρηκ, έτσι που χτυπιέται και αυτή η κτηνη εξαγωγή βιομηχανικών προϊόντων που γίνονται στην Αίγυπτο, πράγμα που προκάλεσε τη διαμετρική του Συλλόγου Βιομηχανών Πειραιώς που, σε σχετικά ύψηλιμη τόνο, τονίζουν τον κίνδυνο να άπωλείσουν την αήφυσιακή αγορά όπέρ της όποιας τόσα προσπάθειαι και έξοδα έγινοντο κατά τό παρελθόν». (Εκδήμερνή 18.4.59) Ένα δεύτερο είναι ή αύξηση κατά 20% των δικαιωμάτων της προνομιακής εταιρίας Γενικών Αποθηκών, που προκάλεσε έπίσης την έντονη διαμετρική του Συλλόγου Βιομηχανών Πειραιώς, γιατί ανεβάσει την τιμή των αποθηκευμένων προϊόντων κι μειώνει τη ανταγωνιστικότητα της έγχώριας βιομηχανίας (Εκδήμερνή 20.4.59) «Η κατάσταση της βιομηχανίας δυσχεραίνεται και από την ποσοτική πολιτική του κράτους. Τά ύψηλά έπιτόκια που είχε καθορίσει ή κυβέρνηση για να τραβήξει τα λεφτά του κόσμου και να προκαλέσει την κατάθεση τους στις τράπεζες, και συνεπώς τό ύψηλό έπιτόκιο που με τη σειρά τους πληρώνουν οι βιομηχανίες στις τραπεζές επηρεάζουν τό κόστος παραγωγής των άπουτών βιομηχανικών προϊόντων, που έχουν παραχθεί και άποθηκευθεί χάρη στην έπιμεριστικότητα του έμπορίου και της βιομηχανίας. Έτσι γίνονται έλο και πιο δύσβατες οι πρώτες διαμετρικές για την έκρήβεια του χρήματος που αυξάνει τό κόστος της βιομηχανικής παραγωγής και μειώνει κι' αυτή με τη σειρά της τη ανταγωνιστικότητα της άπέναντι στα ξένα.

Σε περιόδους οικονομικών δυσχερειών και κρίσης ίκελναι που από τους επιχειρηματίες πληρώνουν πρώτοι και περισσότερα από όλους τη νύχη είναι οι μικροί και οι τεχνικά λιγότερο συγχρονισμένοι, που καταστρίβονται κατά μαζές. Παράλληλα με την καταστροφή των μικρών επιχειρηματιών συντελείται ένα πρώτος έντατικότερη συγκεντροποίησης της παραγωγής και του έμπορου στα χέρια λίγων μεγαλοκαρχαριών. Το πρώτος αυτό της συγκεντροποίησης σε όρους των μικρών και προς έφελος των μεγάλων και, πριν από όλα, των μονοπωλιακών επιχειρήσεων ύποροηθείται, φυσικά με τό άσημάτω, από τις τραπεζές και τό κράτος. Από την έχθεση του Διοικητή της Εθνικής τράπεζας κ. Χέλημης στους μέτοχους της βγαίνει ότι τό τραπεζικό κεφάλαιο και τό κράτος προαναταλλίζονται σήμερα προς αυτή άκρως την κατεύθυνση με τον περιορισμό ή και την περικοπή των πιστώσεων στους μικρούς επιχειρηματίες και την άπλοχερη, σε όβριμα έπιτελεί ή κατάσταση, πιστοδοτήσης των μεγάλων και με μη φορολογική πολιτική που εύνει τους μεγάλους. Είναι εύτολες — έπε ό κ. Χέλημης — ότι ή διαμορφούμενη πολιτική του κράτους σαφώς προαναταλλίζεται σήμερα ές τό να μη παύσει άδικαιοσύνητος.

... απορροφούν τις επενδύσεις και να μη παρακωλύει τών ανταγωνισμών, ...
 ... δια την επίλυση και αναγέννηση των παραγωγικών μονάδων. ...
 ... σφραγίζεται ήδη σαφώς ες την παραγωγή ευρύτερας ένισχύσεως ες ...
 ... μονάδας, οι οποίαι δύνανται ν' απορροβήν αποδοτικά ...
 ... Μία δ' αυτών τις ένισχύσεως είναι και οι φορολογικές διευκο ...
 ... μεταβολών.
 ... σε συνεργασία με το ξένο κεφάλαιο παίρνονται και μέτρα που τεί ...
 ... δουλειά για όρισμένους μεταμορφωτήχους, πάντα φυσικά ...
 ... άναται ό στοχος άπο τα ματια, που δεν είναι άλλος από την εξυπηρέ ...
 ... σημερινών και των τεχνικωτερών επιδιώξεων του ξένου ληστροικού ήμπε ...
 ... κεφάλαιου. Έτσι, στην έπιχείρη καλυκοποιήσεν 35 εκατομ. μάχων. Τό ...
 ... Πρώην παραγγελά πολερμικού ήλικου θύσου 35 εκατομ. μάχων. Τό ...
 ... ο δυσκοτεριμωτό ήμπερλιτισμό τό χρειαζόταν για τίς έντονας πο ...
 ... προετοιμασίας τους και γι' αυτό το σκοπο χρησιμοποιούν έν ήμερι, έκεί μέ ...
 ... προετίετα και την έλληνηκή ριοηήγανία, που βοηθάει έτσι στην επανει ...
 ... που ομοιο καταχρησι, που γίνωσεν ή, Έλλάδα στη γάτορη ήστορία ...
 ... ο παραγγελάς αυτές προκειμένη ν' αποτρέψουν την χριση, στην ...
 ... ήλληνηκή ριοηήγανία.

Έχτες άπο την πτώση των έξωτερικών συναλλαγών της χώρας στο πρώτο τρίμηνο του 1959 έχουμε και πάλιν τών άδηνων περυν της χώρας πράγμα που άποτελεί επίσης ένδειξη αυξανόμενων δυσχερειών για την έλληνηκή οικονομία. Συμφωνά με στοιχεία του Έπισημίου Έμπορίου οι εισπραξιές συναλλαγμάτας άπό άδηνους πέρους στο άμηνο Ιούλιου 1958 — Φλεβάρη 1959 ήταν μειωμένες κατά 13% (βλ. «Καθημερινή» 25.4.59). Ειδικά για τό άμηνο Γενάρη-Φλεβάρη ή μείωση, είναι άκομα μεγαλύτερη, και φτάνει κάπου τά 19% (άπό 39,9 έκατ δολ. σε 32,4 έκατ. δολ.) («Καθημερινή» 19.4.59).

... παρομοίαν ένα τελευταίο ζήτημα: τό εθνικό εισόδημα που τό χρησιμοποιεί ή πώληση, τό επιχείρημα για να δείξει ότι παρη καλά. Σύμφωνα με τίς προσωρινή έπίσημη εκτιμήσεις τό εθνικό εισόδημα της Έλλάδας τό 1958 αύξήθηκε σε σχέση με τό 1957 άπο 62.860 εκατομμύρια δραχμές: (ύπολοηομένο σε σταθερές δραχμές τό 1954) σε 65.380 εκατομ., δηλ. άκριβώς κατά 4%. Το ίδιο ποσοστό άνα μέρι και ή π Χολώτας στην έκθεσή του. Το ποσοστο αυτό ήμως πέγχει άμέσως άπο 4% σε 3% άμα πάρουμε την κατά κεφαλή αύξηση του εισοδήματος, γιατί μέσος ό ένα χρόνο αύξήθηκε ό πληθυσμος της χώρας κατά 1% περίπου.
 Πού έπείλεται ήμως αυτή η αύξηση του εισοδήματος. Ό παρακάτω μικρός πίνακας μας τό δείχνει αυτό

Σύνθεση του εθνικού εισοδήματος 1957 και 1958 (σε εκατομμύρια σταθερές δραχμ. το 1954)

	1957	1958
Γεωργία κλπ.	21.851	20.760
Μεταποίηση	11.860	13.160
λοιποί κλάδοι	29.155	31.460
Σύνολο	62.866	65.380

Ο πίνακας αυτός μας λέει ότι: ο δύο τομείς της βίλικης παραγωγής, πρωτογενής και δευτερογενής παραγωγή (γεωργία, άασκοημία, άλιεία, μεταλλεία, ριοηήγανία και ριοτηγανία) μαζί παρμένο δεν παρουσίασαν σχεδόν καμιά αύξηση. Άπό 33.711 έκατ δραχμ. τό 1957 έφθασαν τά 33.920 έκατ. δραχμ., ήμεινω άδηλαδή οτισημο, πράγμα που σημαίνει ότι ή βίλική παραγωγή της χώρας ήμεινωσεν κατά κα σκοπο παρουσίασε έλαφριά μείωση τό 1958, γιατί αύξήθηκε, ήπως είπαμε, ό πληθυσμος. Μά αυτοί οι δύο τομείς είναι που δείχνουν πραγματικά σε ποιά επίπεδα κινείται τό εθνικό εισόδημα της χώρας, γιατί ό τρίτος τομέας, οι λοιποί κλάδοι, άποτελούνται άπό ένα άνακείμενο κοινδύλιον που είναι ζήτημα άν τά μισά άποτελούν έκπραση πραγματικής συμβολής στο σχηματισμό του εθνικού εισοδήματος, ένώ τά άλλα μισά άποτελούν άπλώς επαναλήψεις ποσών που περιλαμβάνονται σε άλλα κοινδύλια και που άπλως φουσκάνουν πάνω άπό τό πραγματικό τό εθνικό εισόδημα της χώρας. Ένα άπό τά σοβαρότερα κοινδύλια αυτών των λοιπών κλάδων που ήτοιχά συμβάλλει στη διαμόρφωση του εθνικού εισοδήματος είναι τό καθαρό εισόδημα άπό τούς άδηνους πέρους. Μά αυτό άκριβώς τό κοινδύλι είναι που τό 1958 σημείωσε σοβαρή μείωση σε σχέση με τό 1957. Συγκεκριμένα, έμεινω, σύμφωνά με

Μά άκομα ένδειξη των έντεινομένων έκδηλώσεων της κρίσης είναι και ό περ ...
 ... του έξωτερικού ήμπορίου στο πρώτο τρίμηνο του 1959. Σε σχέση με τό ...
 ... τρίμηνο του 1958 οι ήμπερλιές συναλλαγές με τό έξωτερικο είναι ση ...
 ... μειωμένες. Καί μάλιστα οι έξωτικές παρουσιάζουν μεγαλύτερη μείωση άπό ...
 ... άκομησέ. Μά και ό πρώτος και ό δεύτερος μειώνονται για πρώτη φορά ύστερ ...
 ... πέντε χρόνια συνεχούς άνοδου. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τά στοιχεία ...
 ... Έθνικής Στατιστικής ήγγρασίας ή συνολική αξία των εισαγωγών στο τρίμηνο ...
 ... -Μάρτη, 1959 ήταν 3774 έκατ δολ. έναντι 4.304 έκατ δολ. του ...
 ... ίδιου χρόνου δικοτήματος του 1958, δηλ. παρουσίασε μείωση 530 έκατ. ...
 ... ή 13,7%. Όσο για τίς εξαγωγές, στο ίδιο τρίμηνο έφθασαν τά 1317 έκατ. ...
 ... έναντι 1587 έκατ δολ. στο αντίστοιχο τρίμηνο του 1957, δηλ. μειώθηκαν ...
 ... κατά 270 έκατ δολ. ή κατά 17%. Μά άλλα λόγια οι έξωτικές μειώνονται πιο ...
 ... άκομησέ. Οτις εξαγωγές, σημαίνει έξωρετικά κρίσιμο για την έλληνηκή οικονομία. ...
 ... ή χρηρημική είναι ήκνη, να ποζάρει με τό γεγονός ότι οι άπολυτους άρθη ...
 ... μείωση των εισαγωγών είναι μεγαλύτερη, πράγμα που ήχει ευρηματικό άν ...
 ... εγίση στο συναλλαγματικό άποθεμα της χώρας. Πτώση των εισαγωγών, με πα ...
 ... ραυτική πτώση της νέσης παραγωγής, σημαίνει περιορισμο της άγοραστικής ήκα ...
 ... να ή κα άκομησέ την άκατασχέτη αύξηση των εισαγωγών, έλεγε ότι αυτό άποτελεί ...
 ... ήδη ότι άνδρω του ροηικού ήπιπέδου του λαού, άδύαφορο άν ή αύξηση, τους όρει ...
 ... λωνται σε καλήσωση των έλευθρων εισαγωγών και σε μεγάλο βαθμό στην αύξηση ...
 ... ή εξαγωγών εδών πολιτικές ή τί την έλαττωσή.

... άπο τούς άδηνους πέρους. Μά αυτό άκριβώς τό κοινδύλι είναι που τό 1958 σημείωσε ...
 ... Συγκεκριμένα, αύξήθηκε κατά 06,587 άπ' τη διαφορά γεννήσεων και θανάτων, έν ...
 ... άπ' αυτούς άπερρίσσετά 24.000 άτομα που μετανάστευσαν μόνιμα στο έξωτερικό τό 1958, μέ ...
 ... νει αύξηση 72.000 άτομα, ή κάπου 1%.
 ... άπο τούς άδηνους πέρους. Μά αυτό άκριβώς τό κοινδύλι είναι που τό 1958 σημείωσε ...
 ... Συγκεκριμένα, αύξήθηκε κατά 06,587 άπ' τη διαφορά γεννήσεων και θανάτων, έν ...
 ... άπ' αυτούς άπερρίσσετά 24.000 άτομα που μετανάστευσαν μόνιμα στο έξωτερικό τό 1958, μέ ...
 ... νει αύξηση 72.000 άτομα, ή κάπου 1%.

έναρξη της λειτουργίας της αποκάλυψε ότι η επίδραση της είναι καταστρεπτική για το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων των χωρών αυτών και η ύπαρξη της συνδέεται στενά με τα φιλοπόλεμα ιμπεριαλιστικά σχέδια της Δόσης και ιδιαίτερα του γερμανικού милитарισμού.

Η σύσκεψη των Κομμουνιστικών Κομμάτων των 6 χωρών-μελών της ΚΑ, που συνήλθε στις αρχές του 'Απριλίου στις Βρυξέλλες και εξέτασε την κατάσταση που δημιουργήθηκε από τη λειτουργία της «Κοινοπραξίας "Ανθρακός και Χάλυβος" και της «Κοινής Ευρωπαϊκής Αγοράς», κατέληξε στη διαπίστωση ότι και οι δύο αυτές ενώσεις είναι όργανα του μονοπωλιακού κεφαλαίου, που επιδιώκει να εντείνει την εκμετάλλευση των εργαζομένων, να υποτάξει την οικονομία των 6 χωρών και να επιδεινώσει τη διεθνή ένταση, θέτοντας ολοκληρωτή την επιδεικτική του ισχύ στη διάθεση του γερμανικού милитарισμού.

Ετσι εξηγείται και γιατί, ενώ οι Αμερικάνοι, όπως γράφει η «Νιού-Γιόρκ Τάιμς» της 15.2.59 τάσσονται κατά της εφαρμογής οποιασδήποτε περιορισμών και διακρίσεων που επιβάλλουν οι χώρες της ΚΑ απέναντι στις άλλες χώρες, γιατί αυτό δεν συμφέρει στα Αμερικάνικα μονοπώλια, ωστόσο υποστηρίζουν ανοιχτά τη δημιουργία της ΚΑ γιατί εξυπηρετεί τα πολιτικο-στρατηγικά με και όρισιμα οικονομικά του συμφέροντα και τις επιδιώξεις τους στην Ευρώπη.

Αυτά είναι συνοπτικά τα κύρια χαρακτηριστικά της ΚΑ.

Στη συνέχεια του άρθρου μας θ' αναλογηθούμε με τις κυριότερες συνέπειες που θάχει για τη χώρα μας η λειτουργία της, τόσο στην περίπτωση που εξακολουθήσει να παραμένει έξω απ' αυτήν, όσο και στην περίπτωση που θα προσχωρήσει και γίνει μέλος της, όπως επιδιώκει μια μεγάλη μερίδα της πλουτοκρατικής ελίταρχας του τόπου μας και ιδιαίτερα εκείνη, που είναι πιο στενά συνδεδεμένη με το δυτικογερμανικό κεφάλαιο, που οι συνεργασίες με τα Αμερικάνικα μονοπώλια κατέχει τη δεσπόζουσα θέση στην ΚΑ.

II. ΟΙ ΑΜΕΣΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΡΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΑΓΟΡΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η λειτουργία της ΚΑ πλήττει άμεσα και πρωτ' απ' όλα τις εξαγωγές μας και ειδικά τις εξαγωγές αγροτικών προϊόντων, που, όπως είναι γνωστό, καλύπτουν τα 80% περίπου της συνολικής αξίας των εξαγωγών μας και σήμερα αντιμετωπίζουν άσχημη κρίση με συνέπεια τη συσσώρευση τεράστιων αποθεμάτων. (Στα τέλη του Μάρτη υπήρχαν στα χέρια των παραγωγών ή του έμπορου και του κράτους: 120 χιλ. τόνοι καπνά, 60 χιλ. τόνοι ελαιόλαδο, 20 χιλ. τόνοι έλγες, 38 χιλ. τόνοι βαμβάκι, 400 χιλ. τόνοι σάρι και περί τους 140 χιλ. τόνοι έσπεροειδή που στο μεγαλύτερο τους μέρος καταστράφηκαν ήδη). Με τη λειτουργία της Κοινής Αγοράς η κρίση αυτή που αντιμετωπίζουν τα εξαγωγίμα αγροτικά προϊόντα μας θα πάρει καταστροφικές διαστάσεις, αν δεν παρθούν μέτρα προώθησής τους προς άλλες αγορές.

Οι κίνδυνοι πηγάδων, πρωτ' απόλα, από το γεγονός ότι από την 1 του Γενάρη 1959 οι τελωνειακοί δασμοί ανάμεσα στα κράτη-μέλη της ΚΑ μειώθηκαν κατά 10%, και οι ποσοτώσεις αυξήθηκαν κατά 20%, ενώ οι δασμοί και οι ποσοτώσεις απέναντι στις άλλες χώρες, που δεν είναι μέλη της ΚΑ, παρέμειναν οι ίδιοι που ίσχυαν και πριν. Αυτό σημαίνει ότι τα ελληνικά προϊόντα εισάγονται τώρα στις χώρες της ΚΑ με δασμούς κατά 10% τουλάχιστο υψηλότερους από ότι τα όμοιό τους προϊόντα, που προέρχονται από χώρες-μέλη της ΚΑ. Τότε-

ρα από 18 μήνες, που θα επακολουθήσει και άλλη μείωση των τελωνειακών δασμών ανάμεσα στις χώρες της ΚΑ, η κατάσταση θα χειροτερεύει άκρη περισσότερο σε βάρος μας και θα εξακολουθεί να χειροτερεύει διαρκώς έφ' όσον οι δασμοί ανάμεσα στις χώρες-μέλη της ΚΑ θα μειώνονται ενώ οι έξωτερικοί δασμοί θα διατηρούνται.

Ο κίνδυνος που απειλεί τις εξαγωγές μας από τη λειτουργία της ΚΑ προέρχεται και από μια άλλη ακόμη πλευρά: Ανάμεσα στις επιδιώξεις της Κοινής Αγοράς, όπως όρχει η Συμφωνία της Ρώμης, είναι και η προσπάθεια ανάπτυξης της αγροτικής παραγωγής μέσα στα πλαίσιά της, στο βαθμό που να ίκανοποιούνται οι ανάγκες όλων των χωρών, που είναι μέλη της. Όπως αναφέρει ο έλληστή του δ ΦΑΟ (Όργανισμός τροφίμων και Γεωργίας του ΟΗΕ), οι θέσεις της Κοινής Αγοράς θα ενοήση την ανάπτυξη της καπνοπαραγωγής εις τα έδάφη αυτής. Μά αυτόση επίσημη σταντικώς την ανάπτυξη της παραγωγής δωροκρητικων εις ελθόν καλύπτοντα τις ανάγκες της καταναλώσεως εις όλον τον γυρον της Κοινής Αγοράς, καθώς επίσης και την ανάπτυξη της βαμβάκοπαραγωγής και της παραγωγής έσπεροειδών («Έλευθέριον» 24.1.59). Πήρ, όπως ανακινούθηκε ύστερ' από το θεοδρομικό συνέδριο που έργαυσε η Κοινή Αγορά στη Φεράρα της Ιταλίας τον περασμένο Δεκέμβρι, οι χώροι της Κοινής Ευρωπαϊκής Αγοράς κατέστησαν αδιάκριτοι εις προτοπαραγωγήν (Βλ. «Όικον Τεχνότρομος» 18.12.58). Το ίδιο θα γίνει αύριο-μεάυριο και με τα άλλα προϊόντα που αγοράζαν ως τώρα έριμέντες χώρες της Κοινής Αγοράς από την Ελλάδα και τα άλλα μισορόν επίσης να παραχόντα οι χώρες-μέλη της ΚΑ, όπως λχ. στην Ιταλία, τη Γαλλία και τη Γερμανία.

Άρχει τώρα να ρίθουμε μια μιάτι στην προανακτολή του έξωτερικού μα έμπορου για να καταλόβουμε πόσο μεγάλος είναι ο κίνδυνος που απειλεί άμεσα την οικονομία μας από τον αποκλεισμό των προϊόντων μας από τις χώρες της Κοινής Αγοράς.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Έθνικς Στατιστικής Γραφείας για το 1957 ο συνολικό εισαγωγών μας αξίας 15.748.157.000 δρχ και εξαγωγών αξίας 6.585.378.000 δρχ με οι έξω χώρες της Κοινής Αγοράς συμμετείχαν στις εισαγωγές μας με 6.447.352.000 δρχ, ή το 40,9%, και στις εξαγωγές με 2.918.220.000 δρχ, ή το 44,2%.

Τι θα συμβεί τώρα με τη λειτουργία της ΚΑ; Ας πάρουμε για παράδειγμα τη Δυτική Γερμανία που κατέχει την πρώτη θέση ανάμεσα στις χώρες-μέλη της ΚΑ (όπως και γενικά ανάμεσα στις έξι τις χώρες) στο έξωτερικό μας έμπόριο και άποσρά τα 60% περίπου των έξω χωρών μας προς τις χώρες της ΚΑ και πάνω από τα 25% του συνολού των εξαγωγών μας.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Γερμανικής Στατιστικής Γραφείας οι γερμανικές εισαγωγές ελληνικών προϊόντων παρουσίαζαν την παρακάτω σύνθεση το 1956 (21 χιλιάδες γερμανικά μάρκα).

Κατηγορία	Έμπορεύματα που άποράσταν από την Ελλάδα	Έμπορεύματα έλληνικής προέλευσης
Τριτομια ζωικά	145	140
- φυτικά	43.639	44.267
Κάντες και κρυσά	98.745	102.904
Ποώτες όλες	47.436	62.102
Ήμισκατεργασμένα προϊόντα	2.198	3.024
Άρτζοντα τελικής έπεξεργασίας	1.290	1.364
Τελείως κατατεργασμένα	559	574
Άλλα είδη μη καθοριζόμενα	1.313	1.313
- Σύνολο	195.335	215.698

28

ΑΑ. ΨΗΦΟΡΕΪΤΗ

Από τον πίνακα αυτόν προκύπτει ότι τα γεωργικά προϊόντα, τα είδη δια-
δη που περισσότερο θήγονται άμεσα από τα μέτρα της ΚΑ, καλύπτουν κάπου τα
70% των εξαγωγών μας στη Γερμανία.

Συμώνα, εξ άλλου, με τα στοιχεία της Έθνικης Στατ. Υπηρεσίας της Γα-
λλίας και του Γραφείου Έμπορίου, οι δύο κυριότερες κατηγορίες εξαγωγικών
προϊόντων μας στη Δυτική Γερμανία (καπνός και εδάφια γεωργικά προϊόντα) εν-
τιπροσώπευαν το 1957 πάνω από τα 70—80% του συνόλου των εξαγωγών μας
στη Δυτική Γερμανία, όπως δείχνει ο παρακάτω πίνακας (Σε εκατομμύρια δραχμ.).

	1956		1957	
	Αξία	Ό συνόλου	Αξία	Ό συνόλου
Σύνολο ελληνικών εξαγωγών στη Δυτ. Γερμανία*	1.132,7	100	1.702,0	100
Καπνός	521,9	46,1	981,7	57
Εδάφια γεωργ. προϊόντα	276,2	24,4	404,9	23,8
Σύνολο καπνού και εδαφίων	798,1	70,5	1.386,6	81

Τις εισαγωγές των ειδών ή Δυτική Γερμανία μπορεί να τις αντικατα-
στήσει, άμεσα, για ένα μεγάλο μέρος τους, και τμηματικά για το υπόλοιπο, με
εισαγωγές από χώρες της Κοινής Άγορας, που λόγω των χαμηλότερων τελωνειακών
δαμοίων θα προσφέρουν τα είδη αυτά στη Δυτικογερμανική αγορά σε πολύ μικρο-
τερες τιμές.

Νά-τί γίνεται, σήμερα κυρίως, με όραμένα έμποια προϊόντα ελληνικής και
ιταλικής προέλευσης, που εισάγονται στη Δυτική Γερμανία, δουν αφορά τους θα-
μοίους που επιβάλλονται σε γερμανικά μάρκα.

	Από την Ελλάδα	Από την Ιταλία	
		σήμερα	Μετά 1—2 χρόν.
Καπνός επιβαρύνονται με	1,80 μάρκα	1,62	1,35 μάρκα
Μήλα	14,00	12,60	10,50
Έσπεριδοειδή	5,00	4,50	3,75
Περύσκα	10,00	9,00	7,50
Σταφύλια	20,00	18,00	15,00

Η διαφορά αυτή στη δασμολογική επιβάρυνση των άσποικων προϊόντων που προέρ-
χονται από την Ελλάδα και εκείνων που προέρχονται από την Ιταλία ή από άλλες χώ-
ρες-μέλη της ΚΑ θα διευρύνεται διαρκώς σε βάρος των ελληνικών προϊόντων, όσο θα
προχωρήσει εφαρμογή των μέτρων που προβλέπονται ή συμφωνίες των 15η για την ΚΑ. Με
αποτέλεσμα να εκτοπίζονται σιγά-σιγά από τη Δυτικογερμανική αγορά τα ελληνικά
προϊόντα από τα προϊόντα των χωρών-μελών της ΚΑ, που θα προσφέρονται σε χαμηλό-
τερες τιμές, λόγω επιβάρυνσής τους με χαμηλότερους δασμούς ή έντελως δασμολογία.

Στα είδη, που την εισαγωγή τους από την Ελλάδα, μπορεί να αντικαταστή-
σει ή Δυτική Γερμανία, καθώς και άλλες χώρες της ΚΑ, άμεσα τώρα με εισαγω-
γές αντίστοιχων Ιταλικών, γαλλικών ή βορειοαμερικανικών προϊόντων άνηκουν τα
έσπεριδοειδή, τα νωπά σταφύλια και γαϊδικά φρούτα και
τάλλαχανά κ.ά. Οι εισαγωγές τέτοιων προϊόντων από την Ελλάδα, όσο κι' αν ελ-
πναι σημαντικές για τη χώρα μας, αντιπροσωπεύουν ένα σχετικά μικρό ποσοστό στις

Η ΚΟΙΝΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ — ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ 29

γερμανικές εισαγωγές τέτοιων ειδών, που μπορεί να καλυφθεί με μια αύξηση κατά
10—12% των αντίστοιχων εισαγωγών από την Ιταλία. Οι εισαγωγές χ.χ. της
Δυτικής Γερμανίας το 1957 σε ποσοστά καλύφθηκαν κατά 10,5% από την
Ιταλία και μόνο κατά 4,2% από την Ελλάδα, οι εισαγωγές μανδρινών κατά
09,9% από την Ιταλία και μόνο κατά 5,1% από την Ελλάδα, οι εισαγωγές λε-
μονιών κατά 82,7% από την Ιταλία και μόνο κατά 0,7% από την Ελλάδα, οι
εισαγωγές νωπών σταφυλιών κατά 52% από την Ιταλία και μόνο κατά 8,8% από
την Ελλάδα, ροδάκινων 88% από την Ιταλία και μόνο κατά 8,1% από την
Ελλάδα. Οι αριθμοί αυτοί δείχνουν ότι η Ιταλική παραγωγή τέτοιων ειδών είναι σε θέση να εξο-
στρακίσει τα αντίστοιχα ελληνικά προϊόντα από τη Δυτικογερμανική αγορά, όπου
τα Ιταλικά θα προσφέρονται τώρα σε χαμηλότερες τιμές, λόγω μικροτερής επιβάρυν-
σής τους σε τελωνειακούς δασμούς κατά 10% τουλάχιστο και μετά ένα μισού-δύο
χρόνια κατά 25%.

Το ίδιο επίσης μπορεί να γίνει και με τα κρασιά μας, τα οποία καλύπτουν τα
5,6% των γερμανικών εισαγωγών κρασιού έναντι του 50,1% που καλύπτουν τα
γαλλικά και 19,5% τα Ιταλικά (μέσοι χρόι τριετίας 1955—1957). Στις εξαγωγές,
μάλιστα, νωπών σταφυλιών ή Ιταλία εκτείνει σχεδόν κυρίως τα ελληνικά σταφύ-
λια από τη Δυτικογερμανική αγορά, πριν άρχιμπε σε λειτουργία η Κοινή Άγο-
ρα. Όπως γράφει ο Οικονομικός Ταχυδρομικός της 2 10 '88 ένα μήνα προ του τε-
λους της εξαγωγικής περιόδου των σταφυλιών είχαν εξαχθεί από την Ελλάδα στη
Δ Γερμανία 10.555 τόνοι έναντι 23.000 τόνων εξαγωγών το 1957.

Δυσκολότερη θάνα η θέση τους από το χρόνο (Ιούλιος 1959 — Ιούνη 1960),
όποτε θα ισχύσουν οι νέοι δασμοί, σύμφωνα με τους όποιους, τα ελληνικά σταφύλια
θα επιβαρύνονται με δασμό 25% για έξι μήνες το χρόνο, ενώ τα γαλλικά, Ιταλικά
και άλλωνικά σταφύλια θα επιβαρύνονται μόνο με δασμό 4,5—18%, ανάλογα με
την εποχή. Καί ακόμα χειρότερη τον επόμενο χρόνο με τη νέα μείωση από 17 00
όν δασμών ανάμεσα στις χώρες-μέλη της ΚΑ, κατά 15% άκριη

Ο παρακάτω πίνακας δείχνει επίσης, ότι ή Δ Γερμανία, μπορεί να καλύψει
έντε τις εισαγωγές της σε σπουρολαχανικά με προμήθειες από τις δυο μόνο χώρες της ΚΑ,
την Ιταλία και την Ολλανδία, που θα είναι τώρα σε θέση να της προσφέρουν τα
προϊόντα αυτά σε χαμηλότερες τιμές. Ο πίνακας δείχνει τις εισαγωγές που έκανε ή
Δ Γερμανία το 1955 σε σπουρολαχανικά, σε αντιπαράθεση με τις εξαγωγές που έκα-
νε τον ίδιο χρόνο σε τέτια προϊόντα ή Ιταλία και ή Ολλανδία. (Σε τόνους)

Είδη	Δυτ. Γερμανία	Ιταλία	Ολλανδία
	(εισαγωγές)	(εξαγωγές)	(εξαγωγές)
Έσπεριδοειδή	360.000	354.000	—
Νερά παύρα	728.000	707.000	110.000
Πατάτες	70.000	106.000	—
Νερά λαχανικά	565.000	443.000	340.000
Άλλα	3.770	4.000	3.000

Το συμπέρασμα είναι ότι, όπως αναφέρει ο έργο του και ή καθήγητής της,
οικονομίας και πολιτικής στο πανεπιστήμιο Μετσόλωνης κ. Παπαγιωργίου ή
Γαλλία ως οικονομικά χώρα και ή Ιταλία ως οικονομικά χώρα θα εκτοπίζουν ή
πρώτη προς όλους μας, ή δε δεύτερη τα ελληνικά προϊόντα μας, λόγω του
μικρού που θα έχουν έντες της ΚΑ. Καί τέ μένους είναι ακόμη μεγαλύ-
τερο διά τα φρούτα και τα λαχανικά μας. Διά τον λόγον ότι ή συνολικότερα μετα-

μερική των αντίστοιχων Ιταλικών και ελληνικών προϊόντων δεν θα επιτρέψει την είσοδο εις την γερμανική αγορά, και αυτών ακόμη των μέχρι τοδε εισαγόμενων μικρών ποσοτήτων προϊόντων μας. (βλ. «Εθν. Ταχυδρομ.», 12.3.59).

Δεν έχουμε καλύτερη τύχη και τα καπνά μας. Ήδη καταβάλλονται εντατικές προσπάθειες γιά την ανάπτυξη της καπνοκαλλιέργειας στην Ιταλία, που και χωρίς αυτό, μέσα στην τελευταία τριετία τριπλασίασε σχεδόν τις εξαγωγές της καπνών στα Δυτική Γερμανία. Ένώ, μέσα στο 1958 μόνον, πριν ακόμη μπει σε λειτουργία η Κ.Α., οι χώρες της μεύσαν κατά 5.300 τόννους τις άγορές ελληνικών καπνών. Η Δυτική Γερμανία, ειδικά, έκανε εισαγωγές, έλλ. καπνών το 1958 καλύτερες κατά 15% ού έθκο και μέ τιμές μειωμένες κατά 35 δολ. τον τόννο. Μέ την εισβολή τελωνειακών δασμών στα καπνά που προέρχονται από χώρες έκτος της Κ.Α. όπως 30% και τη μείωση των δασμών στα Ιταλικά κατά 10%, οι Ιταλικοί εξαγωγές γιά αύξησόν ακόμη ταχύτερα ού έμπορο των ελληνικών καπνών, που θα μπορούσαν ν' άντιέσουν στο ανταγωνισμό αυτό. Στο συμπέρασμα αυτό καταλήγει και ο «Οικονομικός Ταχυδρομικός» της 8.1.59, εξετάζοντας τά πορίσματα από την τελευταία διάσκεψη, καπνοβ μεταξύ των χωρών-μελών της Κ.Α. «Υπό τά καθενός της Κοινής Άγοράς — γράφει — η Δυτική Γερμανία θά υποχρεωθεί να στραφεί άπο κλειστικός προς τα Ιταλικά καπνά». Το ίδιο μπορεί νά γίνει και γιά μέ μέσά άλλα άπρωτικά προϊόντα που η Δυτική Γερμανία μπορεί τώρα ν' ήγο άντίστοιχα, τά προμηθεύεται από τις άλλες χώρες-μέλη της Κ.Α. σέ χαμηλότερες τιμές.

Άναφέρουμε γιά παράδειγμα τη Δυτ. Γερμανία. Έκείνο όμως που συμβαίνει μέ τη Δυτ. Γερμανία ίσχυει και γιά τις άλλες χώρες της Κ.Α.

Δέν χρειάζεται λοιπόν πολύ μυαλό γιά νά καταλάβει κανείς πόσο μεγάλη είναι οι κίνδυνοι που απειλούν κι έλας τη χώρα μας από τη λειτουργία της Κ.Α. Την ύπαρξη τους άλλωστε αναγκάστηκε νά την αναγνωρίσει κι αυτή ακόμα η κυβέρνηση μέ τις δηλώσεις του κ. Άβέρωφ πού αναφέραμε παραπάνω. Ο εθνικός μάλιστα πληρεξούσιος ύπουργός της γιά τά ζητήματα της Κ.Α. και της Ε.Π.Ε. κ. Γ. Πειραιήσγλου, προειδοποιεί ότι οι δυσμενείς συνέπειες από τη λειτουργία της Κ.Α. πού τώρα μέλις εκάστησαν αισθητά εις τον τόπον μας, έπ' άφορμή των πρώτων άνδείξεων διαφορικής μεταχείρισης των εξαγωγών μας: «θα καταστούν ιδιαίτερα επικίνδυνοι μετά δεκαεκάτημον και έν τη προόδω των έπομένων έτών» και έκότος από τις παραπάνω συνέπειες ύπαρξουν και άλλαι σοβαρά πλευρά των εξελίξεων τούτων. («Έθνος» 27.1.59).

Φυσικά οι συνέπειες από τη λειτουργία της Κ.Α. γιά την Ελλάδα δεν περιορίζονται μόνο στις εξαγωγές των άπρωτικών μας προϊόντων, άλλα επεκτείνονται και στους άλλους τομείς της οικονομικής της δραστηριότητας. Η δημιουργία μιας τέτοιας ίσχυρης μόνοπωλιακής ένωσης — θά άσκήσει «σβαρή άρνητική επίδραση στην

Η κυβέρνηση προσπάθησε στην άρχή ν' άποκρίσει τις καταστραφικές συνέπειες, πού ήγουν στο έθνος και στο έπικροτο μέλλον γιά την ελληνική οικονομία ή λειτουργία της Κοινής Ευρωπαϊκής Άγοράς. Το έπίκροτο κυβερνητικό ανακοινώθέν πού δημοσιεύτηκε στις 31.12.58 ύστερα από μακρά άποκρίση πού έγινε μέ την προέβλεψη των ίδιου του προέδρου, του και σή συμμετοχή των οικονομικών ύπουργών και συμβούλων της κυβέρνησης διαβρώνει ότι ή κατάργηση της Ένωσεως Ευρωπαϊκών Πληρωμών και ή λειτουργία της Κοινής Άγοράς είνι άναγκαία: «τι θά ήχουν άβλεπη άντίκτυπον επί της Ελλάδος». («Καθημερινή» 31.12.58). Παρά το ύπο είνι παρά μέρος ού ύποκαθήν γιά τά ζητήματα από προβλήματα της Κοινής Άγοράς έπαι έπαι μέρος ού ύποκαθήν γιά τά ζητήματα από προβλήματα της Κοινής Άγοράς δείχνουν τη σύγχυση πού άπικράττει στους κόλπους της, μέ και την ένδοξολογία της.

οικονομική ζωή της χώρας, λόγω της μεγάλης οικονομικής και πολιτικής εξάρτησής της από τη άύση.

Δικαιολογημένα, λοιπόν γεννιέται τό έρώτημα: Πώς άντιμετωπίζει ή κυβέρνηση τό πρόβλημα αυτό;

Η κυβέρνηση μόνη της έβαλε τον έαυτό της μπρός σ' ένα δίλημμα μέ τη θέση πού πήρε άπ' άφορμή των συζητήσεων πού γίνονταν πριν δυο χρόνια άν η Ελλάδα θά έπρεπε νά μπει στή μελετωμένη τότε Ε.Π.Ε., πού γιά την ώρα ή ίδρυση της άπέτυχέ. Τη θέση αυτή την ήλχε διατυπώσει και ο Παθός στις 26.4.57 μέ τα παρακάτω λόγια: «Εάν συμμετάσχει εις την Ένωσιν ή συνύπαρξις μετα των άλλων ευρωπαϊκών χωρών θά είναι βαρεία διά την Ελλάδα. Εάν δέν συμμετασχει ή μόνωσις θά είναι εξίσου βαρεία». Τελικά κάτω από την πίεση των ξένων μονοπωλίων και των αμερικάνων, τελευταία και των γερμανών, αποκλίει ύπέρ της συμμετοχής στην Κοινή Άγορά, μέ και ή Ε.Π.Ε. άπέτυχε, γάρη στις έσωκεφαλαιοκρατικές άντιθέσεις, μέ δυο δρους όμως: α) ίση μεταχείριση των άπρωτικών προϊόντων μέ τα βιομηχανικά στα πλαίσια της Κ.Α. και β) πίστωση χρόνου (άναστολή της κλιμακωτής κατάργησης των δασμών γιά 20 χρόνια τουλάχιστο) και οικονομική βοήθεια γιά την ανάπτυξη και άνάπτυξη της οικονομίας της, ώστε να μπορεί νά συμμετέχει σαν ίσόντιμο μέλος μέ ίσα δικαιώματα και ίσες ύποχρεώσεις.

Ποιός θάταν όμως οι συνέπειες μιας τέτοιας ένέργειας γιά τη χώρα μας.

Άν ή λειτουργία της Κ.Α., χωρίς τη συμμετοχή της Ελλάδας, δημιουργήσει τά δέυατα προβλήματα, πού αναφέραμε παραπάνω, γιά την ελληνική οικονομία, ή προσχώρησή της σ' αυτήν ή σέ παρόμοια όργανωση, θάγει άκόρια πού κα ταο τραπεζικές συνέπειες γιά τη χώρα μας. Η καθυστερημένη ελληνική οικονομία θά «σοκιστεί στον έλεύθερο ανταγωνισμό» μέ τά δικαιοκρατικά κεφαλαιοκρατικά μονοπώλια και ή χώρα θά καταδικαστεί νά παραμείνει γιά πάντα άπρωτικά εξάρτημα και προμηθευτής φτηνών πρώτων ύλων και φτηνής έργατικής δύναμης στους ίμπεριαλιστές της άύσης.

III ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΔΙΟΚΜΟΜΗ ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΗ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ

Άν ή πρόσφατη βιομηχανία άπο την τύχη της όποιος πρώτ' άπ' όλα εξαρτάται τό οικονομικό μέλλον της χώρας μας, όπως και κάθε άλλης χώρας

Η επίδραση πού θά άσκήσει ένδεχόμενη είσοδή μας στην Κ.Α. στην ελληνική βιομηχανία θά προέλθει άπο δυο βασικούς παράγοντες, πού αναφέρονται στή συμφωνία της Ρώμης σάν βασικοί άρτές, πάνω στις όποιες στρέφεται και λειτουργεί ή Κοινή Άγορά: Οί παράγοντες αυτοί είναι: α) Η κατάργηση των τελωνειακών δασμών και των περιορισμών των ποσοτήσεων στο έμπόριο άνάμεσα στις χώρες-μέλη της Κ.Α. και β) ή καλύτερη πλήρους έλευθερίας στην κίνηση, κεφαλαίων, υπηρεσιών και έργατικής δύναμης.

Η ελληνική βιομηχανία, ελαφρά κυρίως στα 95% και καθυστερημένη, άπο άποψη τεχνικού έξοπλισμού, σέ σχέση μέ τη βιομηχανία των οικονομικά άνπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών της Δυτικής Ευρώπης, στρέφεται, βασικά, στή μεγάλη δασμολογική προστασία πού κατά μέσον όρον έπιπέδου της ύπολογιζόμενου περί τού 50%, επί της αξίας των εισαγόμενων προϊόντων (Τράπεζα της Ελλάδος «Η ελληνική οικονομία κατά τά έτη 1955 και 1956» σελ. 154) και στα έξαρτητικά χαμηλά έργατικά ήμερομίσθια και μισθούς.

ΑΑ ΦΗΛΟΡΕΪΤΗ

Ο παρακάτω πίνακας δείχνει τη δασμολογική προστασία των διαφόρων κλάδων της ελληνικής βιομηχανίας, σύμφωνα με τα στοιχεία του Υπουργείου Συντονισμού

Κλάδος βιομηχανίας	αξία παραγωγής εκ. δρχ.	Απασχολούμενοι προσωπ.	Προέλευση πρώτων υλών		Δασμολογική προστασία κατ' αξία
			Από το έσω-τεριτικό	Από το εξωτερικό	
1 Μεταλλουργικά	40	1.000	100	—	0
2 Μηχανολογικά	1.100	14.000	20	80	10%—50%
3 Οικοδομικά	950	5.000	100	—	80%
4 Κλωστοϋφαντουργικά	3.900	56.000	75	25	9%—100%
5 Διατρητή	3.600	30.000	95	5	0—100%
6 Λιμνικά	2.050	18.000	50	50	10%—80%
7 Λαματός	650	3.500	30	70	20%—50%
8 Λάρυος και έκτυπώσεις	750	5.000	10	90	30%—45%
9 Ξύλου	800	4.500	50	50	35%
10 Σιγρέτων	550	7.500	100	—	—
11 Ηλεκτρικής ηλεκτρ	150	2.500	20	80	55%—200%
12 Διαφοροι	250	2.500	—	—	—
	14.880	150.000			

Με την κατάρτιση των τελωνειακών δασμών τα ξένα βιομηχανικά προϊόντα μη αντιμετωπίζονται πια κανένα φραγμό, αλλά πλημμυρίζουν την εσωτερική αγορά και θα νικούν την ντόπια παραγωγή, και πρώτ' απ' όλα τους κλάδους εκείνους της βιομηχανίας, που προστατεύονται σήμερα από υψηλούς τελωνειακούς δασμούς. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων (βλ. δελτία του Γεν Γραμ. του ΣΕΒ : Παταδημητρίου Δ. στη δημόσια συζήτηση που οργάνωσε το ΕΒΕΑ για τα ζητήματα της ΚΑ) και δια της άρσεως των δασμών ούδε-μιαν έμμενίζουσα δυνατότητα επιβιώσεως βιομηχανία εκπροσωπών παραγωγών αξίας 0.475 εκατ. δραχμ. και απασχολούν 70.500 εργαζόμενους. Αι άμφιβόλου, έξ' άλλου, επιβιώσεως βιομηχανία εκπροσωπών παραγωγών 4.075 εκατ. δραμ. και απασχολούν 43.000 εργαζόμενους». (βλ. Δελτίον ΕΒΕΑ τεύχος αριθ. 3/1957 σελ. 9—10).

Σύμφωνα επομένως με τα στοιχεία αυτά προσώρθησής μας στην ΚΑ η τήν ΕΖΕΣ θαχε σάν συνέπεια να εξοντωθούν ολοκληρωτικά η να χτυπηθούν βαρύτερα βιομηχανικές επιχειρήσεις που θέλουν τά 75% σχεδόν της συνολικής βιομηχανικής παραγωγής και απασχολούν πάνω από τά 75% των εργαζόμενων στη βιομηχανία. Πιο συγκεκριμένα ο ΣΕΒ υπολογίζει τά έξης ποσά άπωλειών.

Άξιας παραγωγής εις σημερινάς δραχμιάς 7.875 εκατομμύρια
 Απασχολούμενου προσωπικού, εργαζόμενου 85.000 άτομα.
 Επενδύσεις κεφαλαίου περίπου 300 εκατομ. δολάρια.

Από τό άλλο μέρος, με τήν καθιέρωση πλήρους ελευθερίας στην κίνηση του κεφαλαίου, τό ξένο κεφάλαιο, έμφελοόμενο των δυσκολιών που θα αντιμετώπισει

Η ΚΟΙΝΗ ΕΥΡΩΠΙΑ Ι ΚΙ ΑΓΟΡΑ — ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ 33

ή ελληνική βιομηχανία σέ περίπτωση εισόδου της στην ΚΑ, θα ριχτεί πάνω της και θα άπορλίψει στην άπορόφηση της ντόπιας βιομηχανίας. Μεγάλο μέρος των ντόπιων βιομηχανικών επιχειρήσεων θα περάσει έτσι στά χέρια του ξένου κεφαλαίου, ή έπως τό είπε λίγο διαφορετικά ο κ. Παπαδημητρίου «θα προκύψει θέμα έθνικό-τητος της έν Ελλάδι έγκατεστημένης βιομηχανίας». Ό Ισχυρισμός θέ, ότι η καθιέρωση πλήρους ελευθερίας και στην κίνηση της εργατικής δύναμης θα έδηγήσει σέ εξίσωση των ήμερομισθίων στην Ελλάδα με τίς αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες της Δυτ. Εύρώπης και θα άποβεί, έπομένως, προς έξελος των εργαζόμενων, άποτελει βρωμερή άπάτη. Γιατί τό νηέγιο σημαγνικών κλάδων της βιομηχανίας μας σάν άποτέλεσμα της εισδοχής μας στην ΚΑ θέ διογκώσει ακόμη περισσότερο τήν ήδη μεγάλη άνεργία και θα προκαλέσει, όχι άνοδο αλλά πτώση στα εργατικά ήμερομισθία και μισθούς. Και η εξίσωση των εργατικών ήμερομισθίων και μισθών στίς διάφορες χώρες που θέ συμμετέχουν στην ΚΑ δέν θα γίνει προς τά άνω, αλλά προς τά κάτω. Τά κεφαλαιοκρατικά μονοπώλια της Δύσης θέ επιδώσουν τά κατεβάσουν τά ήμερομισθία γενικά στό ύψος των χαμηλότερων και δέν θέ επιτρέψουν σάν χαμηλότερα να άνεξούν στό ύψος των ύψηλότερων. Όστε και μπορούν οι έλληνες εργάτες να ύπολογίζουν σέ εξεύρεση εργασίας στίς άλλες χώρες της ΚΑ, έπου, τυπικά τουλάχιστο, θέ επιτρέπεται η ελεύθερη μετακίνησή τους, έκτός από τίς περιπτώσεις εκείνες που θέ προσφέρονται, έπως σήμερα οι μετανάστες, με έξευτελιστικούς έρους άμειβής, σέ πολύ βαριές εργασίες (άνθρακωρύχια κτλ.). Όπως δή-λωσε, άλλωστε, και ο διευθυντής της Γερμανικής Τράπεζας κ. Μάιμπεργκ σέ διάλε-ξη του στην Αθήνα, σή ίδρυση της Κοινής Αγοράς θέ προκαλέσει ροήν κεφαλαίων προς περιοχές χαμηλών ήμερομισθίων μάλλον, παρά έξοδον εργαζόμενων προς με-γάλα βιομηχανοπονημένα κέντρα». (βλ. «Έθνος» 3.2.59).

Συνοκτικά, λοιπόν οι κυριότερες από τίς καταστρεπτικές συνέπειες που θέχει για τήν ελληνική βιομηχανία η επιδοκόμενη από τήν κυβέρνηση ένταξη μας στην Κοινή Αγορά θάνατι: Πνίξιμο της ντόπιας βιομηχανικής παραγωγής, κλείσιμο εκατομμύρων έργοστασίων, πτώση στο δρόμο δεκάδων χιλιάδων εργατών, έρραγμα της βιοέμηχανίας μας από τά ξένα μονοπώλια.

Στό ίδιο περίπου συμπέρασμα καταλήγει και τό πόρισμα της ειδικής έπιτρο-πής για τή βιομηχανία που συγκράτησε η κυβέρνηση τον Άπριλ του 1957 για να μελετήσει τά ζητήματα αυτά. Τό πόρισμα της έπιτροπής αυτές διαπιστώνει ότι «Π άμισος συμμετοχής τήν ΕΖΕΣ θέ έχει ως άποτέλεσμα : Πρώτον : τήν πλήρη άδυνα-μιαν επιβιώσεως των μηχανολογικών βιομηχανιών, των βιομηχανιών χάρτου, έξριματος, ελαστικού και ειδών έργασίας ηλεκτρισμού, ως επίσης και των βιομηχανιών παραγωγής και επέξεργασίας τεχνικών ύλων. Δεύτερον, τήν έν μέρει άδυναμίαν επιβιώσεως των κλωστοϋφαντουργικών βιομηχανιών, των βιομηχανιών επέξεργασίας μετάλλου (πλην κατασκευής μηχανών κλπ), των όποιων η σημερινή δραστηριότητα θέ διατα-ράχθει και θέ μειωθεί κατά σημαντικόν μέρος». Και καταλήγει εις τήν γενικόν συμ-πέραςμα ότι η άμισος συμμετοχή της Ελλάδος εις τήν ΕΖΕΣ θέ είχε καταστρε-πτικήν συνέπεια δια τήν οικονομία της χώρας και ιδιαίτερος δια τήν έγχώριον βιομηχανία». (βλ. Δελτίον ΕΒΕΑ, τεύχ. αριθ. 5/1957 σελ. 13).

Όταν γίνεται λόγος για τίς καταστρεπτικές συνέπειες που θέχει για τήν έλ-ληνική βιομηχανία η κατάρτιση των προστατευτικών τελωνειακών δασμών, αντίτά-σεται, σφέτως, τσ επιχείρημα, ότι η κατάρτιση αυτή δέν πρόκειται να γίνει άμέ-σως, αλλά, έπως προβλέπει και η συμφωνία της Ρώμης, σταδιακά μέσα σέ 12—15 χρόνια και στό διάστημα αυτό, πού μπορεί και να παραταθεί προς χάρην μας για

Και τώρα, που οι κρίσιμες συνθήκες από τη λειτουργία της ΚΑ άρχισαν να γίνονται αισθητές για τη χώρα μας, και να θέλουν τις εξωτερικές μας κρίσιμες απόλα, η άποψη αυτή προβάλλεται άμεση και έντονη, για να δικαιολογηθεί και η πολιτική που επιδιώκει την ένταξη μας σ' αυτήν. Μια τέτοια άποψη, όμως, είναι ρεαλιστικά λαθεμένη. Γιατί, όπως είδαμε παραπάνω, η Κοινή Αγορά και με τη συμμετοχή της ακόμη σύνθετη εξασφαλίζει επάρκεια σε πολλά εθνικά προϊόντα που εξάγει ή 'Ελλάδα (φρούτα, λαχανικά κλπ.) και διαλογίζει να πετύχει πλήρη αυτόνομη, με την ένταξη καλλιέρχεται στις νότιες περιοχές της (Ιταλία, Γαλλία) και ιδιαίτερα στις άποιες της (Βόρεια Αφρική) των προτιμών εκείνων, για τα οποία δεν προσφέρονται οι κεντρικές και βόρειες περιοχές της και στα οποία θα μπορούσε να διαλογίσει ή 'Ελλάδα: Ισπανοειδή, καπνός, σπανάκι, κρέμα λαχανικά κλπ. Η 'Ελλάδα, λοιπόν, έδχε πάλι γ' αντιμετώπιση το σκληρό οικονομικό των περιοχών αυτών.

Σύμφωνα με πρόγραμμα, που υπέβαλε στην κυβέρνηση τον Ιούλιο του 1957 το 'Εμπορικό και Βιομηχανικό 'Επιμελητήριο 'Αθηνών, σε περίπτωση ελεύθερης στην ΚΑ, ή την ΕΖΕΣ θα μειωθεί αναγκαστικά κατά 1600 εκατομμ. δραχμές, ή εθνική μας παραγωγή μόνο από τη μείωση της παραγωγής ειδών διατροφής που θα προσκαλεί η εφορία νέων ειδών από τις άλλες χώρες. Δεν πρόκειται, επομένως, ούτε στη γεωργική μας παραγωγή να σημειωθεί αύξηση και βελτίωση της θέσης των εθνικών μας, αλλά μεγαλύτερη χειροτέρευση της.

Γ Οι τάσεις μονοπωλιακής συγκέντρωσης της παραγωγής και του κεφαλαίου, με άμεση ή έμμεση μορφή και ποσόν επέκτασής τους, που υπάρχουν ήδη έντονες στη χώρα μας, θα ενταθούν σε άρνηση του βαθμού, αν προσχωρήσουμε στην Κοινή Αγορά. Τέτοι φαινόμενα όπως είδαμε παραπάνω, που είναι έντονα στις άλλες χώρες, που αποτελούν σήμερα την ΚΑ, λίγες μόλις βρομέδες αίσιως όσηρα από τη λειτουργία της, με καταστροφικές συνέπειες για τους εργαζόμενους και τα μεσαία στρώματα της πόλης και του χωριού. Όπως άλλωστε οι λόγοι του στη Βενετία στις αρχές του 'Απριλίου ο δ. Τελίδης: 'Όσοι από την είσοδο της 'Ιταλίας στην εδαμιακή 'Ευρωπαϊκή Αγορά ή άναπτυγμένη δύναμη των μεγάλων μονοπωλίων και οι από σκληρή τη ζωή των εργαζομένων και των μικρών παραγωγών. Σήμερα δημιουργείται, πραγματικά, μία κλιμακωτή αγορά, αλλά όχι για τον μικρό και το μεσαίο έθελό παραγωγό. Η ΚΑ δημιουργεί εθνικές συνθήκες μόνο για τα μεγάλα διεθνή μονοπωλία και τα συνδυασμένα π' αυτά 'Ιταλικά μονοπωλία. Στην εθνική οικονομία άμεσο αποτέλεσμα της δημιουργίας της 'Ευρωπαϊκής αγοράς είναι η βελτίωση, άδυναμία του μικρού εθνικού νοικοκυριού και η φυγή απ' τους άπαικτους μεγάλου άρθρου ανθρώπους, που 'επιχειρούνται να μεταναστεύσουν, για ή εθνική οικονομία, δεν τους είναι πιά τα μέσα συντήρησης. Αυτό οδηγεί ή χώρα της 'Ιταλίας. Τέθνα και χειρότερα θα συμβούν και στην 'Ελλάδα. Η προσχώρηση της εδώ καταστράφη άναγκαία την συγκέντρωση, μεταφορά και αναδιοργάνωση όμοιων επιχειρήσεων και την άναγκη των μεγάλων παραγωγικών μονάδων' (Εβημα 14.1.56). Πιθανό έθελ, των μικρών επιχειρήσεων από τις μεγάλες και δημιουργία μονοπωλιακών ένθετων, αποτυπώνεται σε ισχυρά κεφαλαιοκρατικά μονοπωλία της άδοξης.

Οι παραπάνω αλλαγές και έθελεις θα πλήξουν πολύ πλατιά στρώματα του πληθους. Τέτοι εργαζόμενοι, που θα βρεθούν χωρίς δουλιά, με το άναπνευστο κλάσμα πωλητή επιχειρήσεων, και θα δουν τις άπαικτές τους να πέφτουν σε πιο χαμηλά άξια επίπεδα. Τους άργότες, με την αναγκαστική μείωση των εσο-

δημάτων τους και την καταστροφή του νοικοκυριού τους. Τους βιοτέχνες, τους έμπόρους και πολλούς βιομηχανούς άκμα, που θα δουν τις επιχειρήσεις και τα έρσοτάτά τους να κλείνουν, κάτω από το σκληρό άναταναισμό των δυτικοευρωπαϊκών κεφαλαιοκρατικών μονοπωλίων.

Όπως άναφέρει ο καθηγητής της Πολιτικής Οικονομίας στο Πανεπιστήμιο της 'Αθήνας κ. Δημόσιος, Στεφανίδης στη μελέτη του 'ΟΙ θέσεις της 'Ελλάδος έναντι της Κοινής Αγοράς, προσχώρηση της 'Ελλάδας στην ΚΑ εδώ είχαν ως άποτέλεσμα όπως μόνον εν τμήμα, άρχι μεγαλύτερο του ήμισυς του σημερινού έλληνοκού πληθους, ήμπορεί να άνευρίσκει έφηςης επί του πατρίου έδαφους άποφέρτην παραγωγική άνασφάλεια. Το έτερον ήμισυ θα ήτο καταδικασμένο να έχει χειρότερον της σημερινής έξάθλιωσιν και τελικώς εις έξωτερικήν μετανάστευσιν.' (Ισογράμ. του ίδιου).

Ένώ ο πρώην ύπουργός και διοικητής της 'Εθνικής Τράπεζας κ. Στ. Κωστόπουλος έκλεισε τις συζητήσεις του ΕΒΕΑ για τα ζητήματα της ΚΑ με την τραγική προειδοποίηση, που άποκρυστάλλωνε και τα συμπεράσματα των συζητήσεων, ότι εείτα άμυθόμενοι, είτε προσχωρόντες θα χρειασθούν ύσθια, ίσως και άάκρωα.

Μπροστά στο τρομερό αυτό έλλημμα έβλεπον τη χώρα μας οι δυτικο-εuropeαίοι 'σύμμαχοί' της.

Δεν υπάρχει άραγε, καμιά διέξοδος, προς τό σύμφερον του λαού και της χώρας, από την καταστροφή αυτή;

IV. Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΝΑΤΙΜΗ ΑΠΕΙΛΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Τέτια διέξοδος, φυσικά, υπάρχει. Αυτή είναι: 'Αλλάξη στην έξωτερική προσανατολισμό των οικονομικών μας σχέσεων με βάση την άρχη της ισότιμης 'συμμετασας με όλες τις χώρες, δυτικές και άνατολικές, που αφορούνται και εφαρμόζουν την άρχη αυτή στις σχέσεις τους με τις άλλες χώρες.

Μια τέτια πολιτική θα άπαχιλωθώεν την 'Ελλάδα από τη μονόπλευρη έξαρση της από τη Δύση και θα της έδινε τη δυνατότητα να άναπτύξει πλατικές οικονομικές σχέσεις και έμπορικές συναλλαγές με τις χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, που θεμελιώνουν και οικοδοθούν τις σχέσεις τους, πάνω σ' αυτήν άρχη. Αυτό θα άνοιγε τεράστιες δυνατότητες από έξωτερικά μας έμπόριο, πρώτ απ' όλα για ν' άπορροφώνται τα έξαθλήματα άφροτικά προϊόντα μας που άναπτύσσονται χρόνια κρίση και να έξασφαλισθεί ο έφοδιασμός μας με τον τεχνικό εξοπλισμό, που χρειαζόμαστε για την έξβιομηχανία της χώρας μας. Έτσι θα έπαυε αυτόμα- τα να υπάρχει και ή έθελή άπειλή της Κοινής Αγοράς, που διαπιστώθηκε παραπάνω.

Οι άρχες που διακήρυξε για άλλη μία φορά το 21ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ άποτελούν την πιο έπίσημη διαβεβαίωση για τις άναπόφευκτες που προσφέρει το σοσιαλιστικό στρατόπεδο στις ύποανάπτυκτες χώρες, όπως ή 'Ελλάδα, ν' άπαλιωθούν από την έμπεριαλιστική άποικιακή έμετάλλευση και να δημιουργήσουν δική τους έθελή οικονομία.

Όπως είναι γνωστό, στην είσηγησή του στο 21ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ ο σ. Χροστούποφ έθλωσε: 'Οι έμπεριαλιστές μετατρέπουν τις οικονομικές τους σχέσεις με τις ύποανάπτυκτες χώρες σε άντικείμενο έθβιασμού και πίεσης και έθβελώνουν σ' αυτές στρατιωτικούς και πολιτικούς έρους. Η χώρα μας οικοδομεί τις σχέσεις της με όλα τα κράτη πάνω στις άρχες της έθελους ισότητας και συνεργασίας, χωρίς κανόνες έθους έρους στρατιωτικού ή πολιτικού χαρακτήρα.' Καί τόνισε έ-

«Το έρτζύχρονο σχέδιο ανοίγει καινούργιες δυνατότητες γιά τήν οικονομική συνεργασία της Σοβιετικής Ένωσης με τίς χώρες που είναι αδύνατα αναπτυγμένες στο βιομηχανικό τομέα».

Και ή Σοβιετική Ένωση, μαζί με τίς άλλες χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, όπως σ' όλα τά ζητήματα, έτσι και στο ζήτημα αυτό δέν περιορίζονται μόνο στη διακήρυξη αρχών, αλλά και τίς εφαρμόζουν με πλήρη συνέπεια στην πράξη. Η οικονομική βοήθεια και συνεργασία της Σοβιετικής Ένωσης με τίς χώρες της Άσίας και της Άρτικής αποτελούν λαμπρή απόδειξη της εφαρμογής των αρχών αυτών. Όπως αναφέρθηκε, επίσης στο 21ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, από τό σ. Μουινίνσφ, ή Σοβ. Ένωση εκτός από τήν αδελφική βοήθεια που έδωσε και εξακολουθεί νά δίνει στις χώρες της ΔΔ, παρέχει σήμερα οικονομική βοήθεια, που ανέρχεται σέ αρκετά δισεκατομμύρια ρούβλια, σέ 14 χώρες της Άσίας και της Άρτικής, ανάμεσα στις οποίες οί Ίνδίες, ή Ίνδονησία, ή Ένωμένη Άραβική Δημοκρατία, τό Άρτζανιστάν, ή Αλβανία, ή Βέρμα, ή Κεϊλάνη, τό Ιράκ κλπ. Στίς χώρες αυτές, με τήν οικονομική βοήθεια και τήν τεχνική συνεργασία της Σοβ. Ένωσης, γίνονται τεράστια έργα βαρέας βιομηχανίας όπως λχ. τό μεγάλο μεταλλουργικό κομπανάι του Μπικάλι στις Ίνδίες, που μπήκε σέ λειτουργία στις αρχές του Φλεβάρη 1959, στις ήμέρες άκριβώς που τέλειωσε τίς εργασίες του τό 21ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ στή Μόσχα, τό τεράστιο φράγμα του Άσουάν στην Αίγυπτο, έργοστάσια κηκοσκευή, μηχανών, παραγωγή μηχανημάτων γιά άνθρακορυχεία και μεταλλορυχεία, έλαστικών αυτοκινήτων, ήλεκτροσταθμών, λιμενικών εγκαταστάσεων κλπ. σέ διάφορες χώρες.

Πολύ χαρακτηριστική από τήν άποψη αυτή είναι ή πρόσφατη συμφωνία οικονομικής συνεργασίας που υπόγραψε ή Σοβ. Ένωση με τό Ιράκ. Μέ τή συμφωνία αυτή ή Σοβ. Ένωση παρέχει στο Ιράκ μακροπρόθεσμο δάνειο από 550 εκατομμύρια ρούβλια με έπιτόκιο 2,5% (θιέμου ως τρεις φορές δηλ. μικρότερο από τό έπιτόκιο των δυτικοεργκενικών και άμερικανικών δανείων στην Ελλάδα) που θα χρησιμοποιηθεί γιά τήν κατασκευή, με τή βοήθεια σοβιετικών τεχνικών, εργοστασίων μεταλλουργίας, χημικής βιομηχανίας, βιομηχανίας μηχανοκατασκευών καθώς και επιχείρήσεων έλαφράς βιομηχανίας, και άρθευτικών έργων. Αυτό άποτελεί όπως δήλωσε ό σ. Χρουστσόφ, με τήν ευκαιρία της υπογραφής της Άρκοσοβιετικής-οικονομικής συμφωνίας, αδελφική βοήθεια προς τό λαό του Ιράκ, που του παρέχεται γιά νά απαλλαγεί από τίς βαριές συνέπειες της άποικιοκρατίας, χωρίς κανένα πολιτικό ή στρατιωτικό έργο.

Ανάλογες προσφορές είχαν γίνει, όπως είναι γνωστό, από τή Σοβιετική Ένωση και στή χώρα μας, επενελημμένη και άνανεώθησαν με τή συνέντευξη που έδωσε πέρος τό Μήν σέ άθηναική ήφημερίδα ό σ. Χρουστσόφ.

Η Έλληνική κυβέρνηση όμως, όποτελήσ' στα συμφέροντα των ξένων κεφαλαιοκρατικών μονοπωλίων, άρνησ' ανεμετάλλευτη και τήν ευκαιρία αυτή, όπως και αρκετές άλλες παρόμοιες που μας προσφέρθηκαν από άλλες χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου: Άνατολ. Γερμανία, Τσεχοσλοβακία, Ρουμανία κλπ.

Κάτι χειρότερο: Άντί νά εκμεταλλευτεί τίς πολύτιμες πωτές ευκαιρίες ίδινης άνιμετάπτωσης των οικονομικών προβλημάτων της χώρας, πώρησε τον άντίθετο δρόμο. Ίπόγραψε τίς συμφωνίες της Βόννης, που μεταλλάσσουν τήν οικονομική κατάσταση της χώρας από τά ξένα κεφαλαιοκρατικά μονοπώλια και προτοιμάζει τήν προσχώρησή της στην Κοινή Εύρωπαϊκή Άγορά, πράγμα, που, όπως έζητήθηκε παραπάνω, θα σημάνει οικονομική κατάρρευση και πλήρη ύποταξη στα ξένα μονοπώλια, κατ'αλήθειαν ως τήν τελευταία έκμάδα του πλοίου της χώρας και άπάνταξη άνεκτη της εκμετάλλευσης και της εξαθλίωσης του λαού μας.

Τά γεγονότα, λοιπόν, άποδείχνουν, ότι τό πραγματικό βόλημα που βάζουν οί ιδιογόνες κύκλοι της χώρας μας μπροστά μας: οικονομικός άφανισμός μέσα στην Κοινή Άγορά ή έλευρος άφο άπ' αυτή, στην πραγματικότητα δέν υπάρχει. Έρ' όσον, εκτός από τίς δύο αυτές ελπίσεις αυτοκτονίας που μας προταίνει ό δυτικός ίμπεριαλιστικός κέκος, υπάρχει και ή λύση ίδινης σωτηρίας, που μας προσφέρουν οί χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, με έπικεφαλή τή Σοβιετική Ένωση. Η φιλεργκενική άξιοεργκενική πολιτική των χωρών αυτών, που στηρίζεται στις λαμπριστικές αρχές του σεβασμού των δικαιωμάτων όλων των λαών, και δι' τέρστας κατακτήθηκε στον τομέα της παραγωγής, της τεχνικής, της έπιστήμης, και του πολιτισμού, αποτελούν έγγύηση γιά τό ότι, όπως δήλωσε ό σ. Κουσουριν στο 21ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, στο πρόσωπό τους διαθέτουμε, εφ' όσον έχι μόνο άνιδοταλείς αλλά και εύκατάστατους, που έχι μόνο έχουν τήν καλή διάθεση αλλά και τήν οικονομική δύναμη νά μας βοηθήσουν. Και μόνο από μας έξαρτάται νά δεχτούμε και νά αξιοποιήσουμε τή βοήθεια τους αυτή.

Έμπόδιο σ' αυτό στέκεται ή κυβέρνηση Καραμανλή, που, εκτελώντας τίς εντολές των ξένων που όπηρετεί, άρνείται νά δεχτεί και νά χρησιμοποιήσει προς τό συμφέρον της ίδιας μας οικονομίας τήν οικονομική βοήθεια και συνεργασία που μας προσφέρουν οί χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, εν όνόματι των ίδανικών του ΝΑΤΟ, που όπως άποδείχτηκε και στο ζήτημα της Κύπρου, άπαιτούν και έπιβάλλουν τήν άπεμπόληση των ίδανικών μας συμφέρωντων.

Προϋπόθεση, λοιπόν, γιά νά λυθούν τά άξυτάτα πρόβλήματα που δημιουργήσε γιά τή χώρα μας ή λειτουργία της Κοινής Εύρωπαϊκής Άγοράς καθώς και έλο τά οικονομικά μας πρόβλημα, είναι νά φύγει από τήν έξουσία ή κυβέρνηση Καραμανλή και έλόκληρο τό συγκρότημα της ΕΡΕ, και νά αντικατασταθεί από μία κυβέρνηση πατριωτική, που θα τάξει τά ίδνικά και λαϊκά συμφέροντα ήτνω από τά συμφέροντα των ξένων κεφαλαιοκρατικών μονοπωλίων, που μας ληστεύουν και μας άκαλούν με έλοκληρωτικό οικονομικό έλεθρο, και θα έπιδιώξει τήν οικονομική συνεργασία με όλες τίς χώρες της Άνατολής και της Δύσης πάνω στις αρχές πλήρους ίσοτητας και σεβασμού των ίδνικών μας δικαιωμάτων.

15.4.1959

40

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΝΑΛΗΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΕΝΙΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

ΦΟΥΛΑΣ ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

Ένας δέν είμαι, μά χιλιάδες

Μέ τόνους πίο, μελωδικούς ο ποιητής ξανατίλνει στέος ανθρώπους το μή-
νυμα που του έμπιστεύτηκαν έτοστοι. Έτσι κάπως έρχει ένας παλιότερος μάστορας
και μιλιεύτης του λόγου το ρόλο του ποιητή.

Ποιά είναι το μήνυμα που έμπιστεύτηκαν στον Κώστα Βάρναλη οι άνθρωποι
και ποιά άνθρωποι του το έμπιστεύτηκαν; Αυτό είναι πολύ γνωστό. Είναι το μή-
νυμα της δουλειάς που φηλώνει κι άνασταίνει την Ειρήνη και το βασίλειο της
Παναθρώπινης Φιλίας. Κι οι άνθρωποι που έμπιστεύτηκαν στον ποιητή μας το μή-
νυμά τους, τοστο είναι ή έργατική τάξη, οι άνθρωποι της δουλειάς και του μόχθου,
είναι ο λαός, είναι οι λαοί.

Μία στο λόγο το δικό μου

Όλ' ή άνθρωπότητά ποινί

Ένας δέν είμαι, μά χιλιάδες

Γι' αυτό και σήμερα δέ, χαιρέται ένας, μά χιλιάδες και χιλιάδες χαιρώνται,
χαιρώνται από τά τριβάνια της καρδιάς τους, που ο ποιητής τους, ο μέγιστος ποιη-
τής Κώστας Βάρναλης, πήρε το βραβείο Λένιν για την ειρήνη. Το βραβείο που φέρ-
νει τόνομα του Λένιν, «της μέγιστης αυτής μορφής του αιώνα μας», όπως είπε ο
Βάρναλης, είναι κιμή για τά ελληνικά πράγματα ότι το πήρε φέτος Έλληνας ποιη-
τής και άνωιστής της ειρήνης, τιμή στον ελληνικό λαό και τους έθνες του. Είναι
βαθύτατη χαρά και ικανοποίηση για το Βάρναλη τους σύντρόφους και φίλους, που
το τραγούδι του, ή σκέψη του, το ήθος του τους στάθηκαν δεκαετίες δάσκαρος πα-
ράδειγμα, ήμψυχωτής, παρηγοριά και οτις πιο δύσκολες ώρες του έθνος και της
ζωής. Μπορούμε με το δικό μας να είμαστε περήφανοι ποδοχουμ έναν Κώστα Βάρ-
ναλη, το μεγαλύτερο ζωντανό ποιητή της σημερινής Ελλάδας, και εμά πνευματική
προσωπικότητα που — για να το πούμε με τά λόγια του στενοφίλου και συναγα-
μιστή του Βάρναλη, του άξιαστού μας Δημήτρη Γλήγου — «ξεπερνάει πολύ τά σό-
νορα του τόπου μας και μπορεί να σταθεί μέσα στα καλύτερα όνόματα που έχει
να δείξει ή παγκόσμια έπαναστατική λογοτεχνία».

Για το έργο του Βάρναλη μπορούν και θα πρέπει να γίνουν σοβαρές και μέ-
στωμένες μελέτες — λιτές και λαγαρές σάν τά αντίκειμενό τους, — τόσο γενικές,
σοο και για το κάθε άντιπροσωπευτικό του έργο ξεχωριστά. Άκόμα και μελέτες

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΝΑΛΗΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΕΝΙΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

41

της βαρναλικής αισθητικής χωριστά. Δουλειά άλλου χώρου. Έδώ, τοστο το σύντο-
μο σημάδιμα, που γράφεται με άπειρή συγκίνηση και άγάπη για τον τρανό ποιητή,
θέλει μόνο δυό-τρία σημάια να θέει, περιληπτικά, γύρω από το έργο και τη μορ-
φή του Βάρναλη, που έχουν, νομίζουμε, και γενικότερη σημασία.

Όταν οι στίχοι ενός ποιητή επί σαράντα χρόνια άχι μόνο διατρούν την πλώ-
τη τους φρεσκάδα, αλλά άπακιοδνται από τον έργάτη του χεριού και του μυαλού,
δταν τους άπαγγιλιούν πλατιά στρώματα οτις γιοριές τους, δταν τους σσημοσυμμερίζουν
οι άπλοι άνθρωποι, δταν οι στίχοι ενός ποιητή έχουν μπει στην καρδιά του λαού του,
αυτό βέβαια δέν είναι τυχαίο φαινόμενο. Δέ χρειάζεται έδω να σταθούμε στη φιλοσο-
φική και πολιτική θέση του Βάρναλη, είναι πασίγνωστη: «Έμεινε κοντά στο λαό
και στην πρωτοπορία του και στα πιο δύσκολα χρόνια. Την πίστη του αυτή στο λαό
και στην ύπόθεση της ειρήνης την έκαμε τραγούδι — μά τραγούδι ύψηλης αισθητι-
κής αξίας, άχι ήμα της στήνης, που ξεχνιόται σοο να στήνεις τί, κωνία του δρό-
μου έκου την άκουσε. Είναι ένα καλύτερο ζήτημα αυτό, που λαθεμένες και στραφές
άντιλήψεις, κακή κατανόηση και κάποιο κακή θέληση, πολύ τέχουν διαστρεβλώσει,
πρός χαρά της αντίδραστικής διάνοησης και ζημιά της σκέψης, της τέχνης, της
δημιουργίας των κομμουνιστών και των προοδευτικών ανθρώπων. Καίρός να το πο-
με καθαρά: μαρφή και περιεχόμενο στο έργο τέχνης είναι στενά δεμένα, είναι σν-
νάρτηση, είναι διαλεκτική ένότητα. Δέν ύποτιμούμε έμερις το λαό — που με τά δη-
μοτικά του τραγούδια πχ. έχει δείξει τόσο άνώτερη αισθητική και λεπτό τοστο —
ώστε να θέλουμε να πιστεύουμε πως χρειάζεται και πρέπει να του δίνουμε κα-
κή ποιότητα πνευματική τροφή και αγορά χαρά! Ο λαός — σοο και άν οι κυ-
ριάρχες τάξεις της πατρίδας μας, τον έκαράσαν στο σκοτάδι — ήλει το καλό και
το ήμορφο, και το δλάθευτο του κριτήριου τέν κάνει να το βρίσκει έπου ύπάρχει και
να το χαιρέται.

Ο Βάρναλης λοιπόν έδωσε με το έργο του το καλύτερο παράδειγμα ένότητας,
μορφής και περιεχομένου. Κανείς, οστε κι οι πιο φανατικοί πολιτικοί αντίπαλοι του,
δέν μπόρεσαν να του άρνηθούν την άριότητα της μορφής, πράγμα που άπεδεχτεί,
πως τίποτα δέν έμποδίζει τον ποιητή, τον καλλιτέχνη γενικά, ή ένταξη του ή φι-
λοσοφική και πολιτική. Κι ροίτε, δταν κάνεις ευκαιριακή, όπως ήταν, ποιη-
ση ή ήπει πως πρέπει να κάνεις πρόχειρος, κακούς άμυστους στίχους. Τά μετα-
γύτερα έργα της παγκόσμιας λογοτεχνίας είναι «ευκαιριακά». (Όσο για το έργο του
Βάρναλη ο ήθος λέει στον Πρόλογο της Έλληνικής άπόλογας του Σουκράτη (1946):

«Η άπόλογία γράφτηκε στα 1931 σάν ένα είδος διαμαρτυρίας στην τοτεσινή
«δυναστεία» του θύονομου, του Καλαπαικού και των διάφορων άρατωτικών κινη-
μάτων, που είχαν κατακυρωθείσες τις συντηματικές έλευθερίες του πολιτί κ έλα-
νε έκταφείρι δάκροτο το όργασίο βίο της χώρας και προετοιμάσει τη δικτατορία της
4ης Αυγούστου.

Η τυραννία αυτής της μαύρης εποχής, κι, άργότερα των δυό ξενικών κατο-
χών ισσομ σήμερα, κάνουνε τη σάτιρα της Έλληνικής τόσο έκπικρη τύρα, σοο
είταν και τον καιρό που γράφτηκε».

Πάνω από ένα τέταρτο του αιώνα άργότερα διαβάεται με την ίδια αισθητι-
κή χαρά και άχι μόνο από τους Έλληνες, αλλά και από τους ξένους, που στή
γλώσσα τους μιταφύρσθηκε. Ευκαιριακό είναι, κι άν είναι, το Φως που κλειν, το
άθλινο αυτό έργο του Βάρναλη. Πρωτογράφτηκε το 1922. Το ότι σήμερα, κοντά
σαράντα χρόνια άργότερα, δέν έχει χάσει τίποτα από την αξία του είναι πιά κοινό-
τοπία. Άηλαθή — κι άς μά συμπαθούν οι έπαδοί της τέχνης για την τέχνη — το
έργο του Βάρναλη το «ευκαιριακό», το πολιτικό, ζει και θα ζει, δταν έχουν και θα

έχουν λησμονηθεί ελάχιστα. Άλλα έργα που γράφτηκαν σαν εκθαυμάση τέχνη, ή με πρόθεση κι αξίωση μένιμης αλήθειας, αιώνας! Πρέπει όμως, όπως τό κάνει ο Βάρναλης, από το επίκαιρο ή δημιουργικό να ξέρει ν' αντίκει την ποιητική του οδία, από τό ενδιαφέρον, τό μερικόν νά φτάει στό γενικό και νέου πραγματικού και αξιοποιήσιμου. Πρέπει ακόμα — όπως πάλι συμβαίνει με τον Βάρναλη — τό επίκαιρο νά ταυτίζεται με τίς πιο απλές και πιο ένδοξες διαθέσεις και τους πιο βαθιούς πόθους του ποιητή, με την καρδιά του και τό μυαλό του. Στο Βάρναλη ή θεωλογία, ή στήση του άντικρου στη ζωή έχουν περάσει, σά νά λέμε, στό αίμα του. Δέν κάνει συγκόλληση μορφής και περιεχομένου. Πηγαία κάνει μαζί αινά.

Κι ο λυρικός Βάρναλης; Ακριβώς έδω πρέπει νά προσέξουμε, ή ποιήση έδώ έχει έπωποδίστηκε λυρικό στοιχείο. Πχ. τό «Τραγούδι του Άρου» δέν μπορούμε νά ποημε πως δέν έχει λυρικό στοιχείο, όπως πάλι πχ. ο Χορός των Ώκεανών — τό διαμάντι αυτό της νεοελληνικής έρωτικής ποιήσης — δέν είναι έξω από την κοσμοθεωρία που πιστεύει ο Βάρναλης. Ανάμεσα στό δυό αυτά έρωτοεργήματα της νεοελληνικής ποιήσης, που για παραδείγματα αναφέρουμε, δέν υπάρχει χάσμα ή αντίθεση, μπορεί νά πει κανένας πως είναι ή αλληλεπίδραση μαχητικής και λυρικής σκέψης. Και είναι ή τέτα αλληλεπίδραση και συνάρτηση που συντελούν τόσο στη δύναμη του Βαρναλικού έργου, που τό κάνουν τόσο καλοηλικό.

Ό Μάρξ είχε μότο του nihil humani a me alienum fuit. Τό ίδιο κι ο ολοκληρωμένος ποιητής. «Όλα υπάρχουν στη ζωή. Όλα είναι στοιχεία της ζωής» ο έρωτας, ο θάνατος, ο σύγκρουσις κι αντίθεση — έσωτερικός και έσωτερικός —, νοσταλγίες και καμιοί, βάσανα, χαρά και πίκρα, ή φύση, ή Ελληνική φύση! Και τό βρώσιμο έδαφος, τόσο άξιαστα γλυκόλαλα, τόσο ανθρώπινα, τόσο άρτια εκφρασμένα στό διάφορα κομμάτια, τ' αναπόσπαστα στοιχεία του συνολικού έργου, πχ. στον Πρέλογο από τό εΦος που κλείει:

Νά σ' άγναντεύω θάλασσα από τό βουνό ψηλά

ώς που νά μέ πάρεις κάποτε μαριόλα σου...

με την ίδια φυσικότητα που ο θάνατος είναι, πραγματικότητα που με προσμένει κάποτε, είναι αντίθεση, μά και μέρος της ζωής, όσο κι αν είναι αυτό πικρό. Και τό «Τραγούδι του Άρηνου», τι άλλο είναι από βαθύτατη, πηγαία κατάφαση στη ζωή, άγάπη για τη ζωή στην ελότητά της και άντρίκιο άντεγερσμο του θανάτου, χωρίς καμιά μεταφορική;

Γής και νερού και άέρα
δέν έξέρονε τά γένη
πως δ,τι ζει και χιλιέται,
αυτομ' άργά πεθαίνει.

Αυτή είναι πίστη στη ζωή, ρεαλιστική πίστη στη ζωή.

Ένα άλλο σημείο που θά θέλαμε, νά τονίσουμε είναι και τοούτο: ονομαστική, κάποτε κι από καλόπιστο, πως, τάχα, ο Βάρναλης είναι μόνο άρνητής, μόνο χρεμιστής. Αυτό δέν ανταποκρίνεται στην οδία του έργου του. Ο Βάρναλης είναι ο χρεμιστής, ο μέγας χρεμιστής και άρνητής, αναμειβόμενος. Και στην πλευρά του αυτή εκδηλώνεται, πάλι άρτια, με τη σάφά του, ή Βαρναλική σέτι-

* Πινακά τό άρρώσανο δέν μεθ είναι έίνο.

ρα είναι κάτι απόλυτα προσωπικό, κάτι έξαιρετικό. Ο Παλαμάς, που δέν ήταν δά έμοιοτάτης του Βάρναλη, ιδιαίτερα διαφωτιστός πολιτικά μαζί του την εποχή που βίηκε ή «Αθηναία άπολογία του Σωκράτη», τράφει στό Βάρναλη τότες τις χαρακτηριστικότερες κρίσεις... «ένα τρέφει, με έλα σου τά σάρκαρτικά καμώματα, ή λυρική μαγία... διαβάζοντας, σε σημείωσα» στό περιθώριο κάπου: ή άρχαιογνωσία μαζί με την κοροϊδία χορεύουν τον κερσολαμά. *Α! ή κοροϊδία! Της άπευθύνεις καλίσματα συνηθιστικά. Είναι ή Μοδία σου. Ο ύπαινητός και ο άνάχρονισμός, συγχρονίζονται. Δυό θεράπογοτες του τεχνίτη υπάκουοι κάνουν ένα έκαναστατικό έαμνιο. Κάνουν τό Σωκράτη από άρχαιο μοντέρο, χωρίς μήτε του άρχαιοστατικό έαμνιο. Κόφαινετα, μήτε ο μοντερνισμός νά ζημιώνεται. Προστατεύει και τους δυό ο λυρικός σου. Ο καμμένος ο ποιητής, έπου άνακατευτεί ξέρε; και συρτάζει... Φτάνει νά είναι ποιητής!

Τέτια λοιπόν ή σάτιρα του Βάρναλη, κλείνει μέσα της, από αυτή της την όψη, τό χρισίμο μαζί και τό γκρέμισμα, τό ναι και τό όχι. Τό μεγάλο όχι στην έθικία, στην ψευτιά, στό κακό παρόν. Στο γκρέμισμα, στην άρνηση, άντιτοίχει ή έρη και ή σάτιρα, όπως είπαμε όμως, μά σάτιρα που έχει κι αυτή τον λυρικό της τόνο. Στο χρισίμο, στην κατάφαση, ή λυρικός — κι αυτός με την έλαφριά, καρμινώδη ή και σαυρική κάποτε άπόγερση. Τό χρισίμο, ή θέση, ή αίσιοδοξία βρισκόμενα ήμνία στην άρνηση του Βάρναλη. Η άρνηση του δέν είναι ποτέ ηθιοστική. Είναι τό έρωμα για τη νέα σπορά, δέν αφήνει καμιά γέυση σάφης, ποτέ δέν είναι άποκαλιό. Ο πόθος του Βάρναλη είναι για τους ανθρώπους, για τους ανθρώπους και σάν κοινωνία και σάν άτομα. Είναι ο πόνος του ανθρώπου. Κι έδώ ταρτάζει νά τονίσουμε πως αίσιοδοξία και προοδευτική τέχνη, δέν είναι μά έποια ζητωκραυγή ή νατουραλιστική φωτογραφία της καλής ώρας.

Μα πλευρά της δημιουργίας του Βάρναλη που δέν πρέπει νά ξεχναμε είναι κι τό κριτικό του έργο. Καί έδω μάστορας. Γνώστης, όσο λίγοι, της άρχαίας και νέας Ελληνικής φιλολογίας και λογοτεχνίας άντικρύζει, με τη μέθοδο του διαλεκτικού ύλοου, δημιουργικά, τά θέματά του, και δταν καταπνάνεται νά κρίνει τό Σολωμό και άλλους ποιητές και έργα της πνευματικής μας κληρονομιάς, και δταν, στό καθ'εμνόν του χρονογράφημα π.χ., άγγίζει στό περατά θέματα σχετικά. Δέν βιάζεται νά κρίνει πρόχειρα τά φαινόμενα και τά έργα της τέχνης. Προσπάθει νά μπαινει στό βάθος του νοήματος, γι' αυτό, κάποτε και σέ καθημννόν του χρονογράφημα, βολακί κανέναν σφύτατες παρήτηρησις και χαρακτηρισμούς που έχουν βαρύτητα έπισημαστικής αξιολόγησις, όπως πχ. τούτη ή κρίση για τον Καβάφη: «... ή Καβάφης που άποσύνθεσε τό σάπιο πρόσωπο της εποχής του με τό πρόσωπο καλίας, αλλά παρόμοιας έποχής». Κι άλλου — μιλώντας για τους κριτικούς του Παλαμά — δέν μιλάνουμε μέσα στό θέμα, γιατί καίει. Άποφύγετε ν' άγγίζουμε τη φωτιά. Ο Βάρναλης δέν τ' άποφύγει, κι αυτό είναι ένα κίριο γνώριμο της ήθιας του φυσιογνωμίας. Ίσχυοί για τον Κώστα Βάρναλη αυτό που ο ίδιος — πάλι σέ καθημννόν χρονογράφημα — λέει για άλλον καλύτερο ποιητή. «Ίταν φωτιστός και ήμν φυσιοβαστής... όπως έλοι ο μέγας δημιουργός από τά καλύτερα χρόνια... Ηλιότιμος τους πολιτας έπάρησα», βάζει τον Βάρνηση νά λεί ο Άριστοφάνης. Κι ο Βάρναλης βελτίσω, τους πολιτας έπάρησα και ποιεί, με τη σάλη του, με τό έργο του, με τό ήθος του.

Κι αυτό ένα από τά χαρακτηριστικά του βαθυστόχαστου, ελεύθετου και βαθιά καλλιητημένου ποιητή Βάρναλη: τό ήθος. «Καθαρός, άγιός, απόλυτα ελλοκρινής».

ο Βάρναλης, δέν είναι μόνο ο μεταλλός ποιητής... είναι συνάμα ή πιο καθαρή, ή πιο άτηνη, ή πιο τίμια, πνευματική προσωπικότητα στον τόπο μας». Έγραφε τό 1933 ο Δημήτρης Γληνός, ή σκέψη του, ή ποιήσή του ή ρωμάλια, ή άντρίκια του σάτρα, τό καταλυτικό ήλιο του αστράφτει σάν ρομφαία πού ή χτυπάει ο ήλιος. Ο ήλιος πού τόν φωτίζει είναι ο διαλεκτικός όλισμός και ή προλεταριακή Έκανάσταση. Γινόθυνα, παληκαρία, άντράς ατόξ μέρα σά ζυμνοαλλιατκα, πηρε άπάνω του τό χρέος τό πνεματικό νά μιλήσει μέ ή μορφή της τέχνης, ή γλώσσα της άτρατη- της και άναπλάστικης άλλήθειας πέρα γιά πέρα.

Κι είναι ατή μία γλώσσα Ελληνική— σέλιος και πρόξα—καθάρα, κλασική, άριωνική, πλούσια, ένα και τοστό πετράδι σά δοχυλίδι της έννοιας βαρναλική δημογωρία, πού θά πρέπει κι αυτό κάποτε νά γίνει όμα ξεχωριστής μελέτης.

Δέν μπορούμε νά κλείσουμε τίς τράχιες έτοιτες χωρίς νά θυμίσουμε ή φωνή και ήν άγάπη του Κώστα Βάρναλη γιά ή Λοβιτακή Ένωση. Η Έπανόσταση του Όχτώρη έκανε σύγχαλονιστική άντύπωση, σά Βάρναλη. Όπως σά φαινότορα μολιά της έποχής του, άπρη άνετίτητά τά ήχη της στήν καρδιά και σά νοσ του. Ποι, μέ ποιέ δέν άλλαξε πορεία ή σκέψη του κι ή καρδιά του. Άκομπαρουμα- νος από καθηγητικές και άκαδημαϊκές έδρες, από έπίσημα όφικια και τιμές, ήμινε πιστός σά λαό σου, πιστός στήν πρώτη χώρα του σοσιαλισμού. Γράφει ο Πωσ χάπια, τό 1954, γιά τούς πνευματικούς ήτίτες: «Εί καιρός άνέλου ή άλθια βρι- σκεια εύκολα. Είναι παντο διάχυτη και παντο ύπαιμμυμίνη. Ο πνευματικός ήτίτης δέ δυσκολεύεται νά ή βρει. Μέ οί καιρός πατριόδας, ή άλθια ή θεω- στρεβλώνεται, ή άπαγορεύεται. Και οί τζταούς καιρός χρειάζεται ο νος νά ή βρει και τό ήθος νά ήν πατ. Αυτό τό νοσ κι, αυτό τό ήθος τά έχει ο Κώστας Βάρναλης, και μέτ' ή μία μετάλη καρδιά, πού χτυπά σά ρυθμό του λαού, σά ρυθμό του καιρός του, μέ καρδιά πού ήρει νά δραματίζεται τά μελλούμενα.

Γιά τοστό άκρίβος είναι χιλιάδες οί καρδίες πού σκίτησαν σάν άκουσαν πός ο ποιητής τούς πήρε τό βραβείο Λένιν γιά ήν ήρήνη, και τό πήρε ήν ίδια χρό- νιά πού τό πήρε και ο, πρώτος έκπρόσωπος, της, χώρας έπού :

Στης Λατγιοιάς άνθρασμένη τά σ'ερθε ή Πλεμγία
σας φτάνει ώ θάματα του Λόγου, ασταόματα και μάγια,
πού τά πάλιά ε' άμλήτα- και ε' άνωγατα μελλούμενα,
τά κάνετε δια γνώριμα, παντοτινά λαλούμενα.

Μάρς 1959

ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ ΠΕΕΑ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΓΚΛΗΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Α. ΚΑΤΑΛΑ

Στις 10 πού Μάρτη κλείσαν 15 χρόνια από ή μέρα πού σά βουιά της Έλευ- θους Έλλάδας Ιερότομα ή Πολιτική Έπιτροπή Έθνικής Άπελευθέρωσης (ΠΕΕΑ), ή καθένωση της μαχητικής Έλλάδας. Τό μαχημένο Έθνος βελτίωνε σημαντικά μέ ήν άρωση της ΠΕΕΑ ήν συγκρότηση ήν δυνάμεών του και χάρασε ένα νέο παρσό σταθμό σάν άγώνα γιά ήν άπελευθέρωση του από τόν χιλιεραφίστα κα- κητήρα. Η άρωση της ΠΕΕΑ, ύπαγορεύτηκε από ήν άνάγκη της καλύτερης άργά- ωσης και άεθόνσης του έθνικοαπελευθερωτικού πόλεμου και της λήσης όλων τών άλλων προβλημάτων πού άφορούσαν τίς έλευθες περιοχές. Η άρωση της ήταν σάος της καταθλιπτικής κλεισιμότητας του Ελληνικού λαού και δημοόργησε ήν άρωσίωση γιά μία άάμνη πού πλατιά ένότητα και μεγαλύτερη σπασέωση όλων τών πατριωτικών κροδοετικών δυνάμεών του Έθνους, άνεξάρτητα από κοινωνικά και πολιτικά φρονήματα. Από ήν άρωση, λοιπόν, αυτή ή ΠΕΕΑ ύπήρξε τό σέμβολο και ή έπάρωση της έθνικής ένότητας, πού άπ' ήν πρώτη στιγμή ήεκαινε σάν κούρανο σά μαχημένο Έθνος, και άνοιγε καινούργια περίοδο, στήν πάλη πού διε- ήργησε τό ΕΑΜ μέ ήμπαχική και καθοδηγητή τό Κομμουνιστικό Κόμμα της Έλ- λάδας γιά ήν άπελευθέρωση της πατρίδας.

Γιά άλλάλο τό Έθνος μας οί ένδοξες έκεινες μέρες άποτελούν άσπρήντη πηγή ήμπαχίας και κίνητρο γιά καινούργιους άγώνες.

Η ιστορία της τελευταίας 15-τίας ήταν τόσο πλούσια-οί γεγονότα, ήταν τέτοια και άση ή συμμετοχή τών εκατοντάδων χιλιάδων και εκατομμυρίων Ελλήνων πατριω- τών σ' ατή, ήταν τέτοια τά κατορθώματα και τόσος οί θυσίες πού πρόσφερε ο λαός μας στήν πάλη του γιά μία ζή ήλευθέρη-κι εύτυχισμένη, πού είναι άδύνατο νά σβύ- σουν άπ' ήν ψυχή του όσες και όποιοςήποτε προσπάθειες και άε καταβλώουν οί σπαστικές δυνάμεις τών κύλων της Ελληνικής αλυτοκρατικής όλιγαρχίας και τών ένών ήμπεριαλιστών.

Καθήκαν ιερό κάθε κομμουνιστή, κάθε τίμιου πατριώτη πού σέβεται και τιμά τις ήρωικές παραδόσεις του λαού μας είναι άχι μόνο νά ήγίαται άλλα νά προσπαθή νά φέρει στή δημοσιότητα ό,τι συνδέεται μέ τίς παραδόσεις αυτές, νά έλαιοκεί ήν έθνική μας άνίσταση, πού οί ντόπιοι και ήνοι έμπαλλέντες προσπαθούν νά άλι- τά ήμας, πού έχουν στή διάθεση τους, νά κηλιώσουν και νά σβύσουν, νά δια- παιδαγωγεί και νά διδάσκει, ιδιαίτερα ήν καινούργια γενιά μέ τά Ιδανικά της λευτερίας και της άνεξαρτησίας, μέ τά Ιδανικά της ειρήνης και της δημοκρατίας.

Απ' αυτή ήν πλευρά θέλωμε μέ τό άρθρο μας αυτό νά τονίσουμε, όσο απτό είναι δυνατό, λίγα από τό άρεκά σημαντικό, σέ σχέση μέ, τό λίγο διάστημα της άπαρής τους, έργο της ΠΕΕΑ και του Έθνικού Συμβουλίου, πού ή άρωση της πρώτης και ή σύγκληση άργότερα (Κοροναός 14 Μάρ. 1944) του δεύτερου, ύπήρ- ξαν άπό τά πλέον σημαντικά πολιτικά γεγονότα στήν ιστορία της νεότερης Έλλάδας.

POOR ORIGINAL

Τό έργο τους είναι άληθεια δέν ολοκληρώθηκε. Η έπίμβαση των έξτων υατεριαλιστών σωματίησε προσωρινά την δημοκρατική άνέλξη του λαού μας. Αυτό όμως δέν μεώνει τή σημασία τους, και ή ιστορία θά τους δώσει γρήγορα είτε άργα τή θέση που τους άξιζει.

Ο ήρωικός άγώνας του λαού μας στην περίοδο 1941 — 44 ενάντια στους μένους κατακτητές δέν ήταν κι ούτε μπορούσε να είναι μόνο άγώνας για την έθνική λευτεριά και την άνεξάρτησία αλλά ήταν και άγώνας για τή δημοκρατική λύση του έσωτερικού μας προβλήματος. Η πάλη ενάντια στους χιλιερασιμιστές κατακτητές για την έθνική άνεξάρτησία συγχωνεύονταν με τήν πάλη ενάντια στους Έλληνες φασίστες συνεργάτες τους και ενάντια στη μεγάλη κλυταυκρατία και τους τσιφλικιάδες που συντηκούσαν με τον κατακτητή, έγιναν όργανά του και του ίδιου άσπύχου βοήθεια. Κύριο καθήκον που έστρεφε μπροστά στο λαό ήταν ή άπελευθέρωση της χώρας άπ' τους φασίστες κατακτητές. Έξω όμως άπ' αυτό ο λαός μας μάχωνταν και για την άπάλλαξη της χώρας άπό την ιμπεριαλιστική ολιγαρχική και πολιτική εξάρτηση γενικά τήν εξάλειψη των φεοδαρχικών έπολειμμάτων στην άγροτική οικονομία, την καλύτερηση των όρων ζωής του, τον έθιμοκρατισμό τής πολιτικής ζωής τής χώρας και του κρατικού μηχανισμού.

Με τις συνεχείς και έπιμονες προσπάθειες του ΚΚΕ, που πρώτο σήμασε την τή σημαία τής έθνικοαπελευθερωτικής πάλης ενάντια στους φασίστες κατακτητές, ίδρύθηκε στις 27 Σεπτεμβρίου 1941 τό Έθνικό Άπελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) στα όποιο μπήκαν, εκτός άπό τό ΚΚΕ, τό ΑΚΕ, ή ΕΑΔ, τό Σοσιαλιστικό Κόμμα και διάφορες οργανώσεις.

Η ίδρυση του ΕΑΜ σήμανε για τό λαό μας τήν άρχή τής οργανωμένης πάλης του ενάντια στους φασίστες κατακτητές. Τό ΕΑΜ κίνησε άμεσα τους Έλληνες πατριώτες, να πάρουν μέρος στην πάλη ενάντια στον κατακτητή, καθοδήγησε τον ήρωικό άγώνα των εργαζομένων με τις άπεργίες και τις διαδηλώσεις, άγωνίστρω για την έπιβίωση του λαού μας, ματαίωσε τήν άποστολή έλλήνων εργατών για δουλειά στη Γερμανία καθώς και τήν έπιστροφή τους και τήν άποστολή έλλήνων στα μέτωπα για να πολεμήσουν στο πλευρό του άξονα, οργάνωσε τον ΕΛΑΣ που ίδιωσε σοφιστικές κινήσεις στον έχθρο, τον εξανάγκασε να διατηρεί στην Ελλάδα 5 περίπου μεραρχίες πάνω άπό όσες του χρειαζόταν για να κρατήσει τό χώρο τής Ελλάδας και τού προκάλεσε σοβαρές άπώλειες σε ήμινχο και άρμα όπλα (πάνω άπό 20 χιλιάδες νεκρούς, 10 χιλ. τραυματίες, 8 χιλ. αχμαλώτους μόνο άπό τή συγγραφή του Γενικού Στρατηγείου — Μάης, 1943 — μέχρι τήν άπελευθέρωση. Ολόκληρο τον όπλισμό του σχεδόν ο ΕΛΑΣ τον πήρε άπ' τον κατακτητή στις μάχες μαζί του).

Στη διάρκεια του έθνικοαπελευθερωτικού άγώνα πραγματοποιήθηκε ή συνίσχυση εργατοαγροτική συμμαχία και γύρω της συγκεντρώθηκαν τα μεσαία στρώματα της πόλης και του χωριού καθώς και μία μερίδα τής άστικής τάξης. Ηγεμόνες ο' αυτή τή συμμαχία άναδείχτηκε ή εργατική τάξη η' έπικρατούσε τό Κόμμα της, τό ΚΚΕ, που ή συνετής του πάλη ενάντια στον πόλεμο και για τήν ερήνη συγκεντρωνε άπό πριν τις συμπάθειες και τήν ήμισπισούνη των λαϊκών μαζών, και που στήριξε άπό τήν πρώτη στιγμή τής έπίθεσης του φασισμού ο' άρχικας τής πανεθνικής άντίστασης στο φασιστά έπιθεσία και, μετά τήν ύποδούλωση της χώρας, ο' άρχικας τής πανεθνικής ένότητας στην πάλη για τήν άπελευθέρωση τής Ελλάδας άπό τό

χιλιερασιμιστά κατακτητή και τή δημοκρατική λύση του έσωτερικού προβλήματος της χώρας.

Η έξουσία της προδοτικής έλληνικής φασιστικής κυβέρνησης έξαρθρώθηκε άποληρωτικά, όχι μόνο στις περιοχές που άπελευθέρωσε ο ΕΛΑΣ, αλλά ο' όλόκληρη σχεδόν τή χώρα, έξω άπό τις μεγάλες πόλεις, όπου και κει άργότερα, στα 1944, είχαν λυτρωθεί όλόκληρες συνοικίες.

Οι καινούργιες συνθήκες που δημιουργήθηκαν σαν άποτέλεσμα τής όρσης του Έθνικοαπελευθερωτικού Στρατού γίνονταν καινούργια προβλήματα στο λαό. Η συμμαχία του καινού κρατικού μηχανισμού τής προδοτικής κυβέρνησης στην ύπαιθρο άπό τις όμάδες του ΕΛΑΣ και ή άνάγκη τής διεύθυνσης του έθνικοαπελευθερωτικού άγώνα έβρισαν με όξυτητα τό ζήτημα τής συγκρότησης νέας έξουσίας στις άπελευθερωμένες και άπελευθερώμενες με γοργό ρυθμό περιοχές. Έτσι λαϊκών με τήν καθοδήγηση του ΕΑΜ δημιουργήθηκαν στις έλεύθερες περιοχές μία καινούργια λαϊκή άπελευθερωτική έξουσία, δημιουργήθηκαν οι καινούργιοι έθνοοι της λαϊκής άποδοτικής και τής λαϊκής άποδοτικής, οι άργανα τής λαϊκής άποδοτικής.

Αυτό ο' λαϊκή έξουσία είναι, σωματίη, μέρος τής Ελλάδας τής λαϊκής πάλης, άποδοτική τής λαϊκής Ελλάδας. Άν είναι μέρος ο' αυτό τό άσπύχο να σωματίη έξουσία πάνω στο ήρω και έξουσία ο' όλο το έσπύχο τής άποδοτικής και τής λαϊκής άποδοτικής. Παράδειγμα μόνο οι γύρω ο' Γουναϊκού (Κελε) — άπό τις 6 έως ο' Γουναϊκού από στο Μόνιχο ήλληνα με άση παρατήρηση για τήν έθνική μας άντίσταση — στο βιβλίο του Μήλην τής Ελλάδας. Νά τί γράφει: «Η άρτική Ελλάδα ήταν ήδη ένας διακεκομμένος κώμας άπό άμεινον και άεργόμαρον στην άρτική του ήρω. Οι άγίστες άπώλειες ο' κάθε μεριά ήρω και οι πολλά του ήρω. Άπό έθιμοκρατία τον Πελοπό τής χώρας, εκτός άπό τις πόλεις συγκροτούσε από γήροκοποιόσαν οι Γερμανοί, έξουσία (το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ) κρήματα που πριν, που δέν ήρω γινώστ. Η έπικοινωνία στα βουνά με άσπύχο, ταχυδρομείο και τηλεγράφο, δέν έπάρχε κατά τόσο καλή, πριν ή μετά ήρω τήν περίοδο αυτή). Άκόμα οι άποτομητοδομίες έπιδουλεύονταν άπό τό ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Οι έπικοινωνίες των, συμμαχικών έπιδουλεύονταν και τού άσπύχου, έπιβλεπόνταν μέχρι Κρήτης και Σάμου, όπου οι άντίστες ήρω τήν άρχισαν τή όρση τους. Τά κληρονομία του κληρονομία και τής εκουκότητας έπιδουλεύονταν στα βουνά για πρώτη φορά. Σχέδια, ύποδο, έπιβλεπόνταν άκονήματα, και καινοπολιτικές έπιβλεπόνταν: πανό καλό, τα καλό ο' κληρονομία άποδοτική, έπιδουλεύονταν καλό ο' λαοκρατία, έπιδουλεύονταν, καινοπολιτικές συμμαχικές έπιβλεπόνταν για πρώτη φορά. Η κοινωνική ζωή όργανο: καλό ήρω τού έκ παραδοτικής άποδοτικής του Έλληνας χωριού... Τό ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ένωσε τό ήρω στη δημοκρατία ενός κράτους που οι κυβερνήσεις τής Ελλάδας παραμένουν: ένα όργανο, κληρονομία στα έλληνικά βουνά...»

Η άποδοτική τής λαϊκής έξουσίας ήταν: κληρονομία και έπιδουλεύονταν στο κληρονομία άρτική και άνάγκη του κληρονομία τής άντίστασης ενάντια στον κατακτητή. Η λαϊκή έξουσία έπιδουλεύονταν τής καλύτερης άποδοτικής του λαού στον ΕΛΑΣ. Στις δουλειές του άντίστασης άγώνα οι μαχητές του ΕΛΑΣ είχαν τήν καλύτερη βοήθεια τής άρτικής και των κρατικών όργάνων που δημιουργήθηκαν. Οι μάχες των άρτικών τής Έλεύθερης Ελλάδας στην πάλη ενάντια στον κατακτητή, ενάντια στα ντόπια όργανά του, άρτισαν πολιτικά και άποδοτικότητας. Άποδοτικότητας συνείδηση ο' κληρονομία ο' ήρω να λέναν τις άποδοτικές τους ζωές ήρω και έπι-

• Πρωτότυπο άπό τό βιβλίο του Γουναϊκού Μήλην τής Ελλάδας, που τήν παραθέτει ο' Κελε. Παρομοίωση στο βιβλίο του Άσπύχου, Έκδο: σελ. 69 — 70

τις θρησκευτικές πεποιθήσεις των πολιτών. Το λαϊκό δικαστήριο έδωσε το δικαίωμα στο πτωχό.

Με την ανάπτυξη της λαϊκής πάλης στις πόλεις και την ύπαιθρο, με την επέκταση του ελεύθερου χώρου, που ήταν αποτέλεσμα της νικηφόρας δράσης του ΕΛΑΣ ενάντια στους καταχτητές, δυνάμωσε άμεσα πιά πολύ η καινούργια λαϊκή έξουσία, αιδήθηκαν οι άντρες του κινήματος αντίστασης και ορθώθηκε επιτακτική πλέον η ανάγκη του σχηματισμού μιας κεντρικής εξουσίας που θα είχε βασικό της καθήκον την πραγματοποίηση σε άμεση κλιμακωτή βάση της ενότητας του λαού, την καλύτερη οργάνωση, συντονισμό και καθοδήγηση της πάλης όλων των εθνικών δυνάμεων ενάντια στον καταχτητή, ιδιαίτερα την εποχή που αυτή η πάλη γίνεται στην τελευταία και αποφασιστική της φάση καθώς επίσης και τη διακρίση των ελευθέρων και ελευθεροφίμων περισχών και τέλος τη λύση όλων των άλλων προβλημάτων στη "διαρκεία" του αγώνα.

Τό ζητήματα της ενότητας των εθνικών δυνάμεων στον αγώνα ενάντια στους καταχτητές, απασχόλησε το ΚΚΕ από την πρώτη στιγμή της γερμανικής και της Ιταλικής κατοχής. Η 8η, 7η, και 8η ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ βάσαν από άμεσο πολιτικό σκοπό τη συγκέντρωση όλων των εθνικών δυνάμεων στον παλλαϊκό αγώνα για την εθνική απελευθέρωση της χώρας, την άποκατάσταση των λαϊκών ελευθεριών και την κατοχύρωση όλων των δικαιωμάτων του ελληνικού λαού. Πάνω σ' αυτή τη βάση συγκροτήθηκε το "Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο" (ΕΑΜ) που αποτέλεσε πόλο συγκέντρωσης των εθνικών δυνάμεων του τόπου και οργανο του παλλαϊκού εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Τον Αύγουστο του 1943 το ΕΑΜ στην προσπάθειά του για το σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητας απ' όλα τα κόμματα έστειλε αντιπροσωπεία στο Κάιρο. Οι συνομιλίες όμως εκείνες δεν κατέληξαν σε κανένα αποτέλεσμα γιατί ο βασιλιάς Γεώργιος και ο Τσουδερός τις σταμάτησαν μετά τη δήλωση του Τσούριλ στη Βουλή των Κοινοτήτων ότι για την "Αγγλία" είναι παράδοση η διάτηρηση καλών σχέσεων με την ελληνική και σέρβικη δυναστεία και ότι η αγγλική κυβέρνηση θα χαίρειται με ικανοποίηση την επιστροφή τους στο θρόνο.

"Ετσι οι συνεχείς προσπάθειες του ΕΑΜ συγκαταίχον άδικα και την άνομη στάση, και άρνηση των αστικών κομμάτων. Τα κόμματα αυτά, από τότε έκομα από εμπνευστική άμεσος, ο κίνδυνος της επικράτησης του φασισμού στην Ελλάδα, αντί μέρος στον κίνδυνο να συνενωθούν με τις λαϊκές δυνάμεις και να παλαίψουν για την άποκατάστασή του, έβαναν άκριβος το αντίθετο. Φοβούμενα τα λαϊκά κίνημα διευκολύναν το φασισμό κι απέφευαν την έξουσία. Στην κρίση για το "Εθνος" περίοδο, όταν οι σιδερόφρακτες φασιστικές μεραρχίες ξεκινούσαν στην πατρίδα, κοιφάλλοντας το θάνατο και την καταστροφή, ή πολιτικοκρατική ολιγαρχία είτε άνοχη απ' την άρχη πέρασε με το μέρος του καταχτητή είτε δεμένη με τον αγγλικό ιμπεριαλισμό κράτησε παθητική στάση. Αργότερα, με το δυναμισμό των λαϊκών κινήματος, άσκολήθηκε δραστήρια με την οργάνωση των ταγμάτων ασφαλείας με σκοπό να συντρέχει το λαϊκό κίνημα. Και μόνον τα κλιόν δημοκρατικά πατριωτικά στοιχεία των κομμάτων της άρχικής τάξης πήσαν μέρος και πάλαιψαν με το ΕΑΜ ενάντια στον καταχτητή. Η έτοιμα στάση έδωσε την φυσικά άόληση την άρχική τάξη και τα κόμματα της σε άκομμάωση από τις πλατιές λαϊκές μάζες. Τα κόμματα της κατήχησαν κατά την έκφραση του κ. Πυρομάγλου "καταστήματα κενά με τους πολιτικούς Άρχηγούς, άπονη καταστήματα, χωρίς ούτε ήμπερομια ούτε και προ-

σωτικών". Η πλουτοκρατική ολιγαρχία και οι κυβερνήσεις του έξωτερικού, με την άνοχη ύποπτηξη των άγγλων ιμπεριαλιστών και την καθοδήγηση τους, έπεδόθηκαν στο έργο της διάσπασης των λαϊκών δυνάμεων με την ύποθαλη του έμφυλου πολέμου, απρώχοντας ενάντια στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ τις ποικιλώνυμες άντιδραστικές οργανώσεις, που από τα τέλη του 1943 διεξάγονταν πιά συνδυασμένες άπικερφές με τους γερμανούς και τα τζιματι "Ασφαλείας ενάντια στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ".

Αυτή άκριβος την περίοδο, όταν έγινε γνωστή η έπιστολή του Γεωργίου Β' που θεωρήθηκε ότι έκανε ουσιαστικά το ζήτημα της θέσης του, το ΕΑΜ άπευθύνθηκε με νέα έκκληση προς όλα τα κόμματα και προς την κυβέρνηση του έξωτερικού, προτεινόντας κυβέρνηση γενικού εθνικού συνασπισμού. Και η έκκληση εκείνη δίν έγινε δεκτή.

"Έτσι ο ελληνικός λαός, που είχε σηκώσει το βάρος του αγώνα ενάντια στους γαφίστες καταχτητές, ανέλαβε να πρόχωρησει στην οργάνωση. Ένός κυβερνητικού οργάνου, το όποιο θα ανέλαμβανε να λύσει τα πολυσύνθετα και πολύπλευρα ζητήματα των μεγάλων σιτημών που περνούσε το έθνος. Μέσα λοιπόν από την ίδια την ελληνική πραγματικότητα ξεπήδησε άμεση και επιτακτική η ανάγκη να σχηματισθεί προσωρινή κυβέρνηση εθνικής ενότητας και άπελευθέρωσης, που θα μπορούσε να άνασπασκωθεί στα πολυσύνθετα προβλήματα του αγώνα του λαού μας ενάντια στους φασιστές καταχτητές.

Στις 10 του Μάρτη 1944 από τα κόμματα ΚΚΕ, ΑΚΕ, ΕΛΔ, άριστερών φιλελευθέρων και άργότερα τη Δημοκρατική Ένωση Ιδρύθηκε η Πολιτική Έπιτροπή "Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ).

Η ΠΕΕΑ με διάγγελμα της προς τον ελληνικό λαό τονίζε την ανάγκη που έπείβαλε το σχηματισμό της και τους σκοπούς που θα έπεδίωκε και τον κάλοισ να την ήρχισαι στο πολλαπλό της έργο.

Με την ίδρυση της Πράξη η ΠΕΕΑ καθόριζε ότι βασικό σκοπό έχει την οργάνωση, διεύθυνση και συντονισμό του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα του λαού μας, την με άποτελεσματικότερο τρόπο διεξαγωγή αυτού του αγώνα ενάντια στους καταχτητές για την ολοκλήρωση της εθνικής απελευθέρωσης και την κατοχύρωση της άνεξαρτησίας και της άκεραυότητας της χώρας μας. Πρώτο λοιπόν και ύψιστο καθήκον της η ΠΕΕΑ έβαλε απ' την άρχη της ύδρυσής της την κατ'ολοκλήρωση του έπιδρομια: τη συντριβή του φασισμού, την άπελευθέρωση της πατρίδας.

"Έκτος όμως από την εθνική του λευτεριά ο λαός μας ήρτοιοσε και πάλαιψε για να άποχτησει και την έσωτερική του λευτεριά, για να δει καλύτερες μέρες. Γιαυτό η ΠΕΕΑ πλιά στον παραπάνω βασικό σκοπό καθόριζε με την ίδρυση της Πράξη ότι έχει στο πρόγραμμά της την έξασφάλιση και κατοχύρωση της λαϊκής κυριαρχίας και τη θεμελίωση θεσμών που θα όδηγούσαν στην κατήχηση της λαϊκής ευημερίας.

Η ΠΕΕΑ για να κάνει πράξη τον πρώτο βασικό σκοπό της, την άπελευθέρωση της χώρας, ανέλαβε την ύπεύθυνη άνωτερη διοίκηση των ελευθέρων περισχών, σ' όλους τους τομείς: με σεβασμό των αρχών της τοπικής άυτοδιοίκησης και το συγχονισμό, έλεγχο και κατεύθυνση των οργάνων της. Την έξασφάλιση των άτομικών ελευθεριών του λαού στις ελευθères περισχές, το σεβασμό της άτομικής ιδιοκτησίας καθώς και την έξασφάλιση της ελευθερίας της θρησκευτικής συνείδησης. Την άκονοκλήρωση των βασικών άναγκών του λαού, και την πρόοδα και προοστασία των δημοτών των καταχτητών. Καλόρος δέ όλος τις δυνάμεις του "Εθνος" να συμ-

Πρόξεις της ΠΕΕΑ άμεσα κινούνταν την προστασία, διοίκηση και διαχείριση των δασών και δασικών βοσκοτόπων που παραχωρούνταν στις κοινότητες να τα διαχειρίζονται και να τα εκμεταλλεύονται.

Η ΠΕΕΑ από την πρώτη στιγμή της ίδρυσής της κατέβαλε προσπάθειες να λύσει, στο μέτρο του δυνατού μέσα στις συνθήκες της πάλης ενάντια στον καταχτητή, τα ζητήματα του λαού. Η πολιτική της χαρακτηριζόταν από την άσκηση να δίνει λύσεις πρακτικές στα τρέχοντα ζητήματα του λαού, στις άμεσες ανάγκες και σύμφωνα με τις απαιτήσεις του αγώνα. Έτσι, με άποψη των γραμματέων εργατωτικών και παιδείας και με έγκριση της ΠΕΕΑ, η Επιμελέτεια του Αντάρτη ανέλαβε τη διατροφή των εκπαιδευτικών στην Ελεύθερη Ελλάδα. Οι εκπαιδευτικοί, σε 81 άπορφους, τη συζήτηση τους εξημερώθηκαν με τους άμεσους τους του ΕΛΑΣ. Τα μέτρα που πήρε η ΠΕΕΑ για την εκπαίδευση ήταν τέτοια που έλασφάλιζαν σ' όλη την Ελεύθερη Ελλάδα, με και στην υπόλοιπη άνωμα, την κοινική λειτουργία των σχολείων. Έγινε προσπάθεια για την εξέλιξη του αναλφάβητισμού. Ίδρύθηκαν δύο παιδαγωγικά φροντιστήρια για την προετοιμασία δασκάλων με έδρα το Καρπενήσι και την Τύρνα, της Εύρυτανίας, στα όποια φοιτούσαν 40-50 σπουδαστές. Ίδρύθηκαν και λειτουργήσαν παιδικόι σπασμοί και παιδικά σσοσίτια. Επισκεύθηκε η Ίδρυση, στα χωριά λαϊκών φαρμακείων, λατρείων, λαϊκών πρατηρίων Στη Δυτ. Φθιώτιδα λειτουργήσε Γεωργική Σχολή όπου ήταν μέρες 30 μαθητές. Στη διάρκεια άκμης του έθνικοαπελευθερωτικού αγώνα μελήσαν οι βάσεις και έγιναν μελέτες για τη μελλοντική άνοικοδόμηση της χώρας μας.

Οι Πρόξεις και άποφάσεις της ΠΕΕΑ δημοσιεύονταν σε ειδικά Δελτία Πρόξων και Άποφάσεων που εκδίδονταν στην κατά καιρούς έδρα της Πολιτικής Έκτροπής: Έθνηκής, Άπελευθέρωσης (έδρα της ΠΕΕΑ ύπηρξε στην Αρχή ή Βίνιανη Εδρυτανίας, μετά τα Πετρίλια Θεσσαλίας και τελευταία το Φουρνά Εδρυτανίας) και κικλοφορούσε τόσο στις Ελεύθερες όσο και στις υπόδουλες περιοχές της χώρας και άνατυπώνονταν από τις κατά τόπους άργανώσεις του ΕΑΜ σε χιλιάδες αντίτυπα μ' όλα τα μέσα (τυπογραφεία, πολυγράφοι, γραφομηχανές, άνωμα και με το χέρι). Μ' αυτό τον τρόπο ο λαός μάθαινε το περιεχόμενο των νέων κανόνων άδικου που θέσπιζε η ΠΕΕΑ. Το Δελτίο Πρόξων και Άποφάσεων εκδίδθηκε σε 26 φύλλα (άπό 12 Μάρτη μέχρι 30 Σεπτέμβριο 1944).

Η ΠΕΕΑ σάν κυβέρηση του λαού, που πάλαψε για την έθνική λευτεριά και την κοινωνική του άπολύτρωση έπαιρνε από το παρελθόν κάθε τί το προοδευτικό, που κληροδοτήθηκε σε μας από την πλούσια Ιστορική περίοο των Αγώνων και του δικού μας και των άλλων λαών, δέχονταν και συνέχιζε να άναπτύσσει πν πέρα τη γνήσια, λαϊκή, δημοκρατική παράδοση που ύπάρχει στα δημοκρατικά πν τάγματα, των πρώτων επαναστατικών συνέλευσεων. Άρνηδονταν κάθε άντιδραστικό θεσμό, δε αποτελούσε όπλο για την καταπίεση των λαϊκών μαζών, δε χρησιμοποιούσαν την κυριαρχία τους να άνίγει πόν άνωμα γεννηθόν τα κινήματα που άπε βλέπαι στην εξέλιξη της κοινωνίας προς τα μπρός και να συντρίβει κάθε προοδάθεια κι άγώνα για την εξύψωση του όλικου και ήθικου επίπεδου της ζωής του λαού. Άπερριτε κάθε νημική μορφή και κάθε διάταξη που, κι όταν καλύπτονταν από δημοφες λέξεις και δημοκρατική φρασεολογία, χρησιμοποιε πάντα σάφ φρένο στην

προοδευτική πορεία του Έθνους μας προς τα μπρός! Άπερριτε κάθε θεσμό, που, καταπιώντας τη λαϊκή θέληση, επέβαλαν στην έθνική μας ζωή οι άπολυταρχικές, άντιλαϊκές και άντεθνικές δυνάμεις που επικράτησαν μετά την έλληνική επανάσταση του 1821. Σήμανε ψηλά τη σημαία της Έθνικής άνεξαρτήσιας και των δημοκρατικών άλευθεριών, που η πλουτοκρατική όλιγαρχία, όσμοα των ξένων μονοπωλίων, πέταξε στη λάσπη.

Μία από τις πιο ακούσιες έκτεθέσεις που πέτυχε ο λαός μας σάν τετραχρονο άγώνα του για την έθνική λευτεριά ύπηρξε και η σύγκληση του Έθνικού Συμβούλου. Το Έθνικό Συμβούλιο συλήθη και συνεδράσε από τις 14-27 του Μάη 1944 σ' ένα όρεινό χωριό της Ελεύθερης Ελλάδας, τους Κορυστάδες της Εύρυτανίας.

Στο Έθνικό Συμβούλιο, που βγήκε από ελεύθερες εκλογές, που διεξήχθησαν τόσο στην Ελεύθερη όσο και στην υπόδουλη Ελλάδα, εκλέχτηκαν από 1800 χιλιάδες περίπου ψηφοφόρους, 180 έθνοσύμβουλοι (14 Άττικοβοιωτία-Εββοία, 14 Ίππερος, 22 Θεσσαλία, 38 Μακεδονία, 21 Στερεά, 44 Πελοπόννησος). Στο Έθνικό Συμβούλιο ήλθωσαν επίσης συμμετοχή 22 από τους βουλευτές του 1936.

Το Έθνικό Συμβούλιο διακήρυξε με το ψήφισμά του ότι «πρωταρχικός σκοπός και γνώμονας για την άσκηση όλων των έξουσιών είναι ο άπελευθερωτικός άγώνας του Έθνους». Μ' αυτό τον τρόπο το Έθνικό Συμβούλιο εξέφρασε την άγωνιστική θέληση και το μαχητικό πνεύμα του λαού μας και έδινε σύγχρονα προοργανωτικό και καταθέτονο σ' αυτόν ότι το βασικό πρόβλημα της περιόδου εκείνης ήταν ο πόλεμος ενάντια στους ασύστες καταχτητές. Στη διακήρυξη του τόνιζε: «Το Έθνικό Συμβούλιο, η ΠΕΕΑ, οι Ένοπλοι και άοπλοι πολίτες ύπηρετούν πριν άπ' όλα το σκοπό αυτό».

Το Έθνικό Συμβούλιο επέκφρασε την Ιδρυτική Πρόξη της ΠΕΕΑ, ένεκρινε τις άπολυτικές Πρόξεις της και με το Ιστορικό του ψήφισμα καθέρισε πραγματικά δημοκρατικούς όθμισες. Τα πρώτα αυτά βήματα για το λαοκρατικό μετασχηματισμό της χώρας μας είχαν τερέθια σημασία. Γιατί πρώτη φορά στην νεοελληνική Ιστορία κικλοφώνονταν η κυριαρχία του λαού. «Όλες οι έξουσίες πηγάζουν άπ' το λαό και άποκτούν άπ' το λαό. Η άποδοιοχηση και η Λαϊκή άναίσωση είναι θεμελιώδεις θεσμοί του βίου των Έλλήνων» ψήφισε το Έθνικό Συμβούλιο. Αυτό είναι τα βασικά, τα πρωταρχικά κύματα του νέου δημοκρατικού κράτους που το Έθνικό Συμβούλιο καθέρισε σάν θεμελιώδεις θεσμούς του. Όλες οι άδικές επαναστάσεις διακήρυξαν πός φορέας των έξουσιών είναι ο λαός. Κιμά άμης από τις άδικές αυτές επαναστάσεις όν διακήρυξε ότι τις έξουσίες αυτές τις άσκει ο ίδιος ο λαός όποτε τις άσκει ο λαός. Κι αυτό γιατί όσο κι άν μιούν για δημοκρατία στην έξουσία βρίσκεται η άδική τάξη, αυτή άσκει την έξουσία και όχι ο λαός. Έχοντες αυτή τη σκληρή περίοο, ο λαός μας στο ψήφισμα του Έθνικού Συμβούλου διακήρυξε κατηγορηματικά ότι οι έξουσίες πρέπει όχι μόνο να πηγάζουν από το λαό, αλλά και να άσκούνται επίσης άπ' αυτόν. Για πρώτη φορά η εργασία χαρακτηρίσθησαν σάν «βασική κοινωνική λειτουργία» που άθμισοφει δικαίωμα για την άπόλυση όλων των άγαθών της ζωής. Το πιο ζωτικό κομμάτι του Έθνους η εργασία, η άγοριά, ο περιφρονόμενος και κατατρεμένος λαός έκανε τα πρώτα βήματα για να επάβλει την άναγνώριση ότι η δουλιά του έχει πρωταρχική σημασία

στη διατήρηση της κοινωνικής ζωής. Για πρώτη φορά οι γυναίκες, ο μισός πληθυσμός της Ελλάδας αποχαιρέσαν ίσα δικαιώματα με τους άνδρες: «όλοι οι Έλληνες άνδρες και γυναίκες έχουν ίσα πολιτικά και άστικά δικαιώματα» διακηρύξε το Έθνικό Συμβούλιο. Το Έθνικό Συμβούλιο ακόμα ψήφισε ότι «έπίσημη γλώσσα για όλες τις εκδηλώσεις της δημόσιας ζωής και για όλους τους βαθμούς εκπαίδευσης είναι η γλώσσα του λαού».

Το Έθνικό Συμβούλιο αναγνώρισε τον Έλληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) σαν έθνικό στρατό, «Ένοπλο τμήμα του Έθνους» που μάχεται για την απελευθέρωση της πατρίδας και τις ελευθερίες του λαού».

Στο μικρό διάστημα της ύπαρξής του το Έθνικό Συμβούλιο πραγματοποίησε μια τεράστια γόνιμη και αποδοτική δουλειά, που χρόνια ολόκληρα δεν μπόρεσαν να πραγματοποιήσουν οι λεγόμενες εθνοσυλλέξεις και βουλές της πλουτοκρατίας.

Τό μοναδικό στην ιστορία της Ελλάδας αυτό πραγματικό αντιπροσωπευτικό σώμα του λαού στερήσε τους δεσμούς που με το αίμα του δημιούργησε ο λαός μας στον τιτανίο αγώνα του ενάντια στους καταχτητές, σύσπερωσε και κινητοποίησε άμεσα και πολύ τις δυνάμεις του Έθνους στην πάλη για την απελευθέρωση του και ήνοιξε διάπλατα την πόρτα για μία δημοκρατική αλλαγή στην πατρίδα μας, γιά τή δημιουργία μιας Ελλάδας ανεξάρτητης και πραγματικά δημοκρατικής, που θα τραβούσε προς την πρόοδο σ' όλους τους τομείς της ζωής.

Η ΠΕΕΑ και το Έθνικό Συμβούλιο με το άρκετά μεγάλο έργο που επέτελεσαν, στο μικρό διάστημα της ύπαρξής τους, αποτέλεσαν σημαντικότατο σταθμό της νεοελληνικής μας ιστορίας σοβαρότατο επίτευγμα της πάλης του ελληνικού λαού κάτω από την καθοδήγηση του ΕΑΜ με επικεφαλής το ΚΚΕ, ενάντια στην ξενική κατοχή, της πάλης για την εθνική και κοινωνική του απολύτωση. Και όπως τονίζουν οι «θέσεις για τα σαράντα χρόνια του ΚΚΕ», χωρίς τα σοβαρά λάθη της ηγεσίας του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, ήταν δυνατό «ο ήρωικός αγώνας, που διεξήγαγε το ΕΑΜ, να οδηγήσει όχι μόνο στην απελευθέρωση της χώρας από το χιλιεξαεταστικό ζυγό, αλλά και στην απαλλαγή της από κάθε ξένη ιμπεριαλιστική εξάρτηση, στο άνοιγμα του δρόμου για τη δημοκρατική ανάπτυξη της Ελλάδας».

Η ΠΕΕΑ και το Έθνικό Συμβούλιο μετά το σχηματισμό της λεγόμενης κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», σταμάτησαν τη δράση τους, και έκαναν δεχτές τις πράξεις της αυτοδιάθεσης τους βυτερα από την απελευθέρωση της χώρας στις 3 του Νοέμβρη 1944 σε κοινή συνεδρίαση της ΠΕΕΑ και της αντιπροσωπείας του Έθνικού Συμβουλίου. Το έργο τους, που χαρακτηρίστηκε από τους σύγχρονους αυτής της συνεδρίασης σαν «σπουδαίο στην καλλιτεχνική του τέχνη και σαν έθνικό μνημείο, δεν ολοκληρώθηκε. Το σταμάτησε η άγγλικη-ιμπεριαλιστική επέμβαση το Δεκέμβριο του 1944. Όπως είναι γνωστό οι άγγλικοί ιμπεριαλιστικοί κύκλοι σ' ελλη τη διάρκεια της πάλης του λαού μας ενάντια στο χιλιετικό φασισμό υπέβαλαν προποταίσσαν και οργανώσαν τον εμφύλιο πόλεμο με άποικιστικό σκοπό να συντρίψουν τις δυνάμεις του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και να αναβάσουν στην εξουσία την αντίφραση, για να μπορέσουν έτσι να διατηρήσουν την κυριαρχία τους στην Ελλάδα».

Κι όταν, παρά τα λάθη και τις αδυναμίες που παρουσιάστηκαν, το ΕΑΜ κυριαρχούσε μετά την απελευθέρωση από το ένα μέρος το άλλο έργο της Ελλάδας, κι ο πρωτοκυργός της κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», εν άγνοια της ύπαρξ της κυβέρνησης, ζήτησε από τον Τσώρτσιλ, να σταλεί επιληγμένες βρετανικές δυνάμεις

*Θέσεις για τα σαράντα χρόνια του ΚΚΕ, σελ. 24

που να εγκατασταθούν σ' ολόκληρο το έδαφος της χώρας για να μπορέσει αλλάξει την κατάσταση που δημιουργήθηκε, ο Τσώρτσιλ έδινε οδηγίες για την επέμβαση, που την είχαν με επίκληση προτομιάσει από παλιά οι ιμπεριαλιστικοί κύκλοι της Άγγλιας μ' αυτόν επικεφαλής.

Νά, τι έγραφε στις 7 Νοέμβρη 1944 προς τον τότε ύπουργό των εξωτερικών της Άγγλιας Ήντεν. «Είμαι απόλυτος πεπεισμένος ότι θα έχουμε σύγκρουση μετά του ΕΑΜ και ότι, δεν πρέπει να προσπαθήσωμεν να την αποφεύγωμεν; υπό τον όρον να εκλέξωμεν καλώς το έδαφος». * Ο άγγλικός ιμπεριαλισμός με την επέμβαση του τό Δεκέμβρη του 1944 ανέκοψε τη δημοκρατική εξέλιξη της χώρας μας, επέβαλε ξανά στο λαό μας την ελληνική πλουτοκρατική ολιγαρχία και έτσι δεν επέτρεψε τη στερέωση και την παραπέρα ανάπτυξη των λαϊκών καταχτήσεων. Επακόλουθως η ασσοσμένη επίθεση ενάντια σε κάθε τι που θύμιζε αυτές τις ενδοξες καταχτήσεις, που κληρώθηκαν με το αίμα των χιλιάδων νεκρών μας. Η αντίδραση επέβαλε την προδοσία και φυλάισε τους δημιουργούς του Έπους της Αντίστασης. Οι ήρωες της οσιαίων 15 χρόνων στις φυλακές και τα στρατόκεδα κι αντίδραση οι γερμανοί εγκληματίες πολέμου αλλολλάσσονται, με ειδικό νομοσχέδιο, από κάθε δίσταση. Από την πλευρά αυτή η αντίδραση δείχνει μία συνέκεια. Οι γερμανοί εγκληματίες πολέμου τότε άποικιστούσαν τους συμμάχους της στον αγώνα ενάντια στο λαό μας: σ' ονομασία, πρόσθεσαν «εθνικήν», ύπαρξαν όταν έβρισαν στο Κέντρο και την Καιοραναή στην Κοκκινιά και το Γοργοπόταμο και τουρκούσαν τους λαϊκούς αγωνιστές. Είναι κι αυτή μία λογική και η συνέκεια της λογικής αυτής, είναι ελλη η πολιτική που άποικιστούσε ή αντίδραση στη διάρκεια και μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο, τότε που σύμπεσαν και με τις διακηρύξεις των συμμάχων ο κάθε λαός έπαιζε καινούργια ύπαρξη για πατρίδα ελευθερη και ανεξάρτητη και με τον αγώνα του προσπαθούσε για τα πραγματοποιήσει.

Κλείνοντας αυτό το άρθρο μας πρέπει ακόμα μία φορά να τονίσωμε ότι ο λαός μας κάτω από την καθοδήγηση του ΕΑΜ, που ψηφη του ήταν το ΚΚΕ, κόνισε έναντι πολλών εχθρών. Πρωτί εν γιά το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ βασικός εχθρός ήταν οι γερμανοί ιμπεριαλιστές και όλες οι δυνάμεις που διατήθηκαν για την συντηρή τους και την απελευθέρωση της πατρίδας από το χιλιετικό ζυγό, για την ελληνική αντίδραση και τους άγγλικους ιμπεριαλιστές, βασικός εχθρός ήταν ο κριοτός όνομας η κυβέρνηση που κόνισε ενάντια στο φασισμό καταχτητή, βασικός εχθρός ήταν το ΕΑΜ: ο ΕΛΑΣ, το ΚΚΕ, ο Έλληνας λαός τον όνομο εκπροσωπούσαν. Άκόμια και ο Γουαντόουζ δεν μπορούσε να κρύψει αυτή την αλήθεια και γράφει στο βιβλίο που έβηλεν της «Ερίδος»: «Οι δυο αυτές έφραδες (τοές είναι την όνομασία οι «Συνεργαζόμενοι» με τους γερμανούς και οι κριοσκόπιοι των Άθηνων Σπυ. δική μου Δ. Κ.) συσπώσαν, στο να άποικιστούν, όχι τους γερμανούς: αλλά τους κομμουνιστές και τον κριοσκόπιο κιοσκόπιο». ** Έτσι, το ΕΑΜ ήταν άποικισμένο να καλείται σύγκρουση ενάντια στις δυνάμεις των καταχτητών, και ταυτόχρονα να εξουθερώσει την ελληνική αντίδραση από εσοστωτικό, που έλεγε την άλλοτρεση, βοήθεια των γερμανών καταχτητών και των άγγλικών ιμπεριαλιστών, καθώς και ενάντια στις μηχανοραφίες της κυβέρνησης του βρετανικού και τους άγγλικους. Ο κ. Πυροπόλοτο στο βιβλίο του

* Τσώρτσιλ «Απομνημονεύματα» Τόμ. 6ος, Εββλόν Ι, σελ. 253
** Περιοδικό που παράδεινε ο Κοιν. Πυροπόλοτο στο βιβλίο του «Δοκείες Ίπκο» σελ. 145.

POOR ORIGINAL

«Δούρειος Ίκκος» γράφει. «Η πεποίθησί μου είναι ότι οι κύκλοι του Κόμματος ένεπένοντο κυρίως από μία σκέψη. πώς να εκμηνειώσουν την αντίσταση έφθονο δέν ήταν του χεριού τους». Για την πραγματοποίηση αυτού του σκοπού χρησιμοποίησαν κάθε μέσο.

Σήμερα 15 χρόνια από την ίδρυση της ΠΕΕΑ και τη σύγκληση του Έθνικού Συμβουλίου, σίχοντάς τη σκέψη μας στην πρόσφατη ιστορία μας μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι οι λαϊκές μάζες απάντησαν στην πρόσκληση της πατρίδας και έκαναν τό καθήκον τους άσχετα αν οι άγωνες τους δέν κατέληξαν σε έπιτυχία. Για πρώτη φορά στην ιστορία της πατρίδας μας έγινε μία τέτοια κινητοποίηση λαϊκών μαζών, για πρώτη φορά παρουσιάστηκε τέτοια άμεση συμμετοχή του λαϊκού παράγοντα στη άευθυνση της κρατικής, της δημόσιας και γενικότερα της πολιτικής ζωής. Τό ελεύθερο δημοκρατικό καθεστώς που είχε εγκαθιδρυθεί στην Έλεύθερη Ελλάδα βρισίτηκε πάνω σε νέους, πραγματικά δημοκρατικούς θεσμούς που θέσπισε η ΠΕΕΑ και που τό Έθνικό Συμβούλιο δόκληήρωσε με τό ιστορικό του ψήφισμα. Οι θεσμοί έκείνοι τό καθεστώς έκείνο, τό ψήφισμα των Κορυθαίων, όλο τό πνεύμα της ΠΕΕΑ ήταν πρόβλημα μίας άληθινά λαϊκής δημοκρατικής προσπάθειας στην Έλλάδα. Γι' αυτό τό έργο τους τό άγάπησαν Έκατομμύρια Έλληνες και τό άναπαύοντο όλοι οι άληθινοί πατριώτες, γιατί ύπήρχε δημοκρατία τους, γιατί άπελάχον τους πόθους και τις έλπίδες τους για μία ελεύθερη, άνεξάρτητη και ποιότητα ζωής.

Η άδυσμέντη ιστορία της Έθνικής μας Αντίστασης άφισε βαθιά τη σφραγίδα της στην ψυχή του λαού μας. Και η κείρα που άνακόμισε ό λαός μας από τους άγώνες του αποτελεί άνεκτίμητο κεφάλαιο για τόσ ποιητές και μελλοντικούς του άγώνες για τό ψόφι και τη δουλιά, για τη δημοκρατία, την άνεξαρτησία και την ειρήνη.

Ας προσπαθούν η πλουτοκρατική άλιγρχία και οι πολιτικοί της έκπαύστα να λερώσουν, να μειώσουν και να σβήσουν από την ψυχή του λαού μας από τό θαιμίοσo δημούργημα του της Έθνικής Αντίστασης. Ας πάσχουν να κρατήσουν στη ζωή τό καταδικασμένο από την ιστορία σάοιο καθεστώς τους. Την πίστη του λαού μας στη νίκη, άπρος κάθήμερινά άποδειχτεί ή ζωή, δέν μπόρεσαν και δέν μπορούν να την κλαίσουν ούτε η τρομοκρατία, ούτε τό στρατοδικείο, ούτε οι φυλακές και οι έξορίες. Τό αίμα που χύθηκε από τις έκατόμβες των ήρώων και των μαρτύρων μας καθήμερινά γεννοβολάει καινούργιους ήρωες. Και τελικά στην πατρίδα μας θα νικήσουν οι ήρωες και παλεούν, γι' αυτά τό άνακικά.

ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ, ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΟΥΑΝΗΠΙΚΟΣ

Ποιά ή σημερινή κατάσταση του γερμανικού ζητήματος

Η έκστρατεία ειρήνης της Σοβιετικής Ένωσης και των λαϊκών Δημοκρατιών έχει κύλιος άδηρήσει σε μία πρώτη έπιτυχία. Παρά τη μεγάλη αντίδραση, μία άειθνης σύζήτηση μπόρεσε να άρχισει άνάμεσα σε πολιτικούς, στις γραμμές της εργατικής τάξης και στους εύρους κύκλους των φίλων της ειρήνης. Παρά τις φιλοπόλεμες δηλώσεις όρισμένων έκστρατευτικών κύκλων, τό σχέδιο συνθήκης ειρήνης και ή πρόταση να δοθεί στο Δυτικό Βίρλινο τό καθεστώς μίας ελεύθερης και άποστρατευτικοποιημένης πόλης προάχασαν μέσα σ' όλο τό λαό και στις ένδιαφερόμενες χώρες μία σοβαρή σύζήτηση. Ο ρεαλιστικός χαρακτήρας των προτάσεων της Σοβιετικής Ένωσης έκφράζεται με τό ότι αυτές έκυπηροτούν την υπεράσπιση της ειρήνης, χωρίς ή έφαρμογή τους να άλλξει κατά τίποτα τό σημερινό καθεστώς των κρατών ή τό σόνορά τους. Κανένας λαός δέν θάχανε τίποτα, άλλά όλος ό κόσμος θα κέρδιζε την ειρήνη. Οι προτάσεις της Σοβιετικής Ένωσης, άλλά και πολλές προτάσεις της βρετανικής κυβέρνησης και οι προτάσεις διάσπιων πολιτικών άλλων χωρών άρπάζουν να έγγυηθούν ότι οι άπόπειρες των πολιτικών δέν άντεκδικήσουν και των στρατοκρατών της Δυτικής Γερμανίας θα μαιτωθούν. Η άποδοχή των προτάσεων της Σοβιετικής Ένωσης για την ύπογραφή συνθήκης ειρήνης θ' άνοιγε έξ άλλου δέν όρδιο για μία διαρκή ειρήνη στην Έρώπη και για την έντοποίηση της Γερμανίας. Αυτό θα σήμαινε μιά άπορασιατική άφηση στον κόσμο.

Στη Γερμανία, ή κυβέρνηση της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας ή πρώτη εργατοαγροτική κυβέρνηση της Γερμανίας, έτοιμάζεται να παρει μέρος στη διάσκεψη των ύπουργών των έκωτερικών και στη διάσκεψη της ειρήνης. Οι άπαδοί της ειρήνης στη Δυτική Γερμανία έτοιμάζονται επίσης να πάρουν θέση. Αυτό δείχνουν οι έργασίες του Έργατικού Συμβουλίου της Γερμανίας και της Εκτελεστικής του, αυτό δείχνουν τό σχέδιο του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (ΣΔΚ) για την Γερμανία, οι δηλώσεις των κύκλων της άπτικής τάξης, είναι άριστοί στό ύόγος και σέξφονται ρεαλιστικά έπως είναι τό παρόντος τό Νέοις Κομμουνιστικής (Γερμανικό Συμβούλιο) και της Έκτελεστικής Γραμματείας (Νεκτορση του Έκτελεστικού). Οι ήγετικοί κύκλοι της άπτικής τάξης στην Δυτική Γερμανία κάνουν επίσης τον άπολογισμό της μέχρι τώρα εξέλιξης και διαπιστώνουν ότι ή πολιτική της πυγμής, δδήγησε σε άδιέξοδο. Οι κύκλοι αυτοί προσπαθούν να βρουν από την άπομόνωση και άρχίζουν να προσημαίνουν τη συνάντηση των ύπουργών των έκωτερικών στην Γενεύη καθώς και τις άλλες διασκέψεις με την άνάκληση του κυρίου Άντενάουερ από τη θέση του καγκελάριου. Αν δ' Άντενάουερ είχε κάποια έπιπλή άσον άφορά την έπιτυχία της πολιτικής του, θα παρέμενε καγκελάριος μέχρι τό 1961.

POOR ORIGINAL

ΒΑΑΤΕΡ ΟΥΑΜΠΡΙΝΤ

62

Η πιο αποτελεσματική προετοιμασία από το ΕΣΚ και το ΣΔΚ για τη συζήτηση της Γενεύης θα ήταν μια συνεδρίαση πάνω σε μία κοινή εκδήλωση της θέσης της εργατικής τάξης και όλων των άλλων αντιπάλων του ατομικού εθνικισμού. Η Κεντρική Επιτροπή του Ένωσιον Σοσιαλιστικού Κόμματος της Γερμανίας δημιούργησε αυτές τις προετοιμασίες, περιέχοντας στο σχέδιο του ΣΔΚ για τη Γερμανία σημειώσεις σε πολλά σημεία με τη γερμανική του και για το λόγο αυτό, προσφέροντας οριστικούς όρους για να χωρίζουμε τώρα σε άναγκαίες σημειώσεις. "Να γιατί είναι κρίσιμη να παρακαθαρίσουμε γερω δα" το ίδιο τραπέζι, γιατί σε μίαν άμεση συζήτηση είναι δυνατότερο να διακρινισθούν τα ζητήματα, να βάλουμε τέρμα στις παρεξηγήσεις για να ητάδουμε, σε μίαν προέγγιση στο κυριότερο ζήτημα της συγμής την διαμόρφωση της ειρήνης και να συζητήσουμε τα προσεχή μέτρα που πρέπει να ληφθούν από τις δύο πλευρές.

Το γράμμα της Κεντρικής Επιτροπής του Ένωσιον Σοσιαλιστικού Κόμματος της Γερμανίας χαρακτηρίστηκε από ειρήνη κελούς των μελών του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος. Το περιεχόμενο της καθοδήγησης του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος της Γερμανίας αρνήθηκε ως τώρα να καθορίσει επίσημα τη θέση του. Αρνήθηκε επίσης και τη διεξαγωγή κοινών ανοικτών. Η στάση αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί για τους μια και η ίδια η καθοδήγηση του ΣΔΚ κάλεσε να συζητηθεί δημοσίως το σχέδιο για την Γερμανία και επιθυμεί μια τέτοια συζήτηση. Το γράμμα της Κεντρικής Επιτροπής του Ένωσιον Σοσιαλιστικού Κόμματος της Γερμανίας ανταποκρίνεται στην επιθυμία αυτή και άνατι στην έκκληση αυτή με την χρησιμοση να οργανωθούν κοινές συζητήσεις άμεσα στους αντιπροσώπους της καθοδήγησης του κόμματος και των σοσιαλδημοκρατικών οργανώσεων και των αντιπροσώπων της Κεντρικής Επιτροπής του ΕΣΚ και τους αντιπροσώπους των οργανώσεων του ΕΣΚ καθώς και άνατι στα μέλη των δυο κομμάτων. Στόν τύπο μας δημοσιεύουμε το σχέδιο του ΣΔΚ για τη Γερμανία, αλλά η καθοδήγηση του ΣΔΚ δεν θεωρείται μέχρι τώρα άναγκαία να δημοσιεύσει το γράμμα της Κεντρικής Επιτροπής του Ένωσιον Σοσιαλιστικού Κόμματος της Γερμανίας από φόβους και στην τύχη των επιρροών από το ΣΔΚ. Αυτό, όμως, αλήθεια, δεν είναι δημοκρατικό.

Αν την άλλη μεριά το Ένωσιον Σοσιαλιστικό Κόμμα της Γερμανίας είχε προτιμήσει στον συναστίσμο των δημοκρατικών κομμάτων της Γερμανίας είχε προτιμήσει στον συναστίσμο των δημοκρατικών κομμάτων της Γερμανίας, η Λαϊκή βουλή να συζητήσει και να υιοθετήσει μια από τις συνεδριάσεις της τις οδηγίες για την αντιπροσωπεία της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Αυτό έγινε. Όμως η σοσιαλδημοκρατική κοινοβουλευτική ομάδα του Μπουντεστάγκ αρνήθηκε να πάρει την πρωτοβουλία στην Δυτική Γερμανία για την συγκρότηση μίας συνεδρίασης του Μπουντεστάγκ. Έτσι παρουσιάζονται η περίεργη κατάσταση ότι η κυβέρνηση της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας, η Λαϊκή Βουλή και η Εθνικό Μέτωπο της Λαοκρατικής Γερμανίας, έθεσαν μαρτόα σε όπικτρο των γερμανικό λαό και μαρτόα σε όλους τους λαούς την γερμανική θρόνη που θα ύποστηλθουν στη διάσκεψη της Γενεύης, αλλά η κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΔΚ ηρατήθηκε από μία συζήτηση της Εξωτερικής Πολιτικής στο Μπουντεστάγκ και κάνοντας αυτό, παρατήθηκε επίσημα σε αυτήν την τόσο άσφαστατική για την πύχη του γερμανικού λαού διεύνη κατάσταση, από το να παρουσιαστεί στο δικό σχέδιο για την Γερμανία στο Μπουντεστάγκ. Αυτό είναι αντίθετο άκατανόητο για ένα κοινοβουλευτικό κόμμα όπως το ΣΔΚ, γιατί το κόμμα αυτό θα μπορούσε να έμφαλθεί από την κρίση στους κελούς της κυβέρνησης της Βόννης για να εξασθενήσει τη θέση των Άντενάουερ.

Στρόους, Μπρεντάνο και Σρέντερ, πράγμα που θάταν προς όφελος της Διάσκεψης της Γενεύης.

Η Λαϊκή Βουλή της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας πρότεινε — στο ζήτημα αυτό άσφαλώς εκπροσωπεί την μεγάλη πλειοψηφία του γερμανικού λαού — όπως οι αντιπρόσωποι των δυο γερμανικών βουλών συζητηθούν από κοινού, πριν άκόμα δα" τη Διάσκεψη των βουρών των Έξωτερικών στη Γενεύη. Ζητήματα που άφορούν την υπεράσπιση της ειρήνης και την δημιουργία μίας συνομοσπονδίας των δυο γερμανικών κρατών σάν μέσο για την έναποιση της Γερμανίας σε ειρηνικό και δημοκρατικό κράτος. Από το σχέδιο του ΣΔΚ για τη Γερμανία, συμπεραίνουμε ότι αυτό δεν έχει καμιά αντίρηση σε καμιά τέρμα πράξη. Να γιατί περιμένουμε δικαιολογημένα όπως η καθοδήγηση του ΣΔΚ κάνει σοβαρά διαβήματα ώστε, παρά όλα αυτά, η δικτογερομανική βουλή να συγκληθεί και να πάρει θέση πάνω στην πρόταση της Λαϊκής Βουλής της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Αν το σχέδιο του ΣΔΚ για την Γερμανία παρουσιάζονταν στο Μπουντεστάγκ πριν άκόμα δα" τη Διάσκεψη της Γενεύης, αυτό θα άνταποκρινόταν άσφαλώς στα συμφέροντα των μελών αυτού του κόμματος. Αίτιο θα βοηθούσε επίσης το ΣΔΚ να όρθωθεί άποτελεσματικά ενάντια στις άνοκρατίες του καθέρτους Άντενάουερ.

Σε τί συνίσταται η σημασία του γράμματος της ΚΕ του ΕΣΚ της Γερμανίας;

Το γράμμα της ΚΕ του ΕΣΚ της Γερμανίας δεν άνταποκρίνεται μόνο στα συμφέροντα της εργατικής τάξης της Γερμανίας, αλλά και στα εθνικά συμφέροντα. Μετά από η κυβέρνηση της Βόννης, άπόρουμε όλες τις εποικοδομητικές προτάσεις για τη διάσκεψη των βουρών των Έξωτερικών, η μεγαλύτερη εύθυνη για την πραγματοποίηση μίας πολιτικής συζήτησης στη Δυτική Γερμανία, πέφει στους ώμους της γερμανικής εργατικής τάξης και όλων των φίλων της ειρήνης. Όπως και όλα τα κόμματα του Έθνικού Μετώπου της Λαοκρατικής Γερμανίας, το ΕΣΚ κάνει το καθήκον του. Η έκτέλεση του εφάρχρονου σχεδίου από τους έγγατες της ΛΔΓ εξυπηρετεί την ειρήνη, την εύθυμια του λαού και την άνάπτυξη της λαϊκής δημοκρατίας.

Κάνουμε έγκαιρα εποικοδομητικές προτάσεις για τη συνθήκη ειρήνης και την έναποιση της Γερμανίας. Τέλουμε το χέρι μας άδελφικά στα μέλη του ΣΔΚ ώστε η έναποιση της Γερμανίας σε ένα κράτος ειρηνικό και δημοκρατικό να γίνει με κοινή όραση.

Άλλά ποιά είναι η εξέλιξη στη Δυτική Γερμανία; Η εξέλιξη αυτή εξαρτάται άποφασιστικά από το ΣΔΚ. Οι προσπάθειες του ΣΔΚ για συνθήκη ειρήνης και έναποιση της Γερμανίας, δεν άχουν πολιτική βαρύτητα παρά όταν συνοδεύονται με την κοινή όραση της εργατικής τάξης όλης της Γερμανίας. Η κύρια όνταμη είναι η γερμανική έθνικτική τάξη. Ενάντια στην όληση της η κυβέρνηση της Βόννης όποτε έπανεξοπλισμό μπορεί να κάνει όποτε πόλεμο. Το σχέδιο του ΣΔΚ για τη Γερμανία όδξει πραγματικά άποτελέσματα στο βαθμό που οι σοσιαλδημοκρατικές οργανώσεις και η καθοδήγηση του κόμματος τους έργαζονται την συνεργασία του ΣΔΚ και του ΕΣΚ καθώς και όλην των εργατικών οργανώσεων της Γερμανίας.

Το περιεχόμενο της έπιστολής του ΕΣΚ άνταποκρίνεται άδολογητικά στις άποφάσεις της συνδιάσκεψης των εργατών διόλωσης της Γερμανίας. Όπως είναι γνωστό, τα 3/4 εκάτων που πήραν μέρος στη συνδιάσκεψη αυτή ήταν σοσιαλδη-

POOR ORIGINAL

Δεν αρκεί να λέγουμε ότι στα δέκα αυτά χρόνια πολλές ευκαιρίες χάθηκαν στην Δυτική Γερμανία. Χωρίς αμφιβολία αυτό είναι σωστό. Το κύριο δίληγμα που μπορεί να βγει από τα δέκα αυτά χρόνια είναι το παρακάτω: Η Ιθύνουσα τάξη της Δυτικής Γερμανίας, που η πολιτική της υπαγορεύεται από τους μεγιστάνες του γερμανικού χρηματιστικού κεφαλαίου και που ο άνθρωπος της εμπιστοσύνης της ήταν ως τώρα ο Άντενauer, εφαρμόσει πάντοτε την πολιτική του τετελεσμένου γεγονότος χωρίς να ασχολείται με τη γνώμη της Βουλής και του κληθυσμού της Δυτικής Γερμανίας. Είμαστε λοιπόν όλοτετα σύμφωνοι με την Διοικούσα Επιτροπή του ΣΔΚ όταν δηλώνει ότι πρέπει να βγούν ροβάρά διδάγματα από τον άπολογοιό των δέκα τελευταίων χρόνων.

«Προειδοποιήσεις» δεν αρκούν, πρέπει να αναληφθεί κοινή δράση

Η Διοικούσα Επιτροπή του ΣΔΚ δηλώνει ότι τα συμπεράσματά της περιέχονται σε αυτό το σχέδιο για τη Γερμανία. Όμως στο σχέδιο αυτό και στα υποσημειώματα που το συνοδεύουν το ουσιαστικό λείπει ακόμα. Δεν δείχνεται πώς και από ποιά από αυτά το σχέδιο για την Γερμανία πρέπει να πραγματοποιηθεί.

Το ΣΔΚ Γερμανίας είναι σήμερα στην Δυτική Γερμανία το μόνο νόμιμο κόμμα που αντιτίθεται στην κυβέρνηση της Βόννης πάνω στα ζητήματα του ατομικού εθνικισμού και της ενσωμάτωσης. Σοσιαλδημοκράτες σύντροφοί μας έδηλυσαν ότι το ΣΔΚ διεξάγει σωστά τη μάχη για την πραγματοποίηση του προγράμματός του. Αυτό σημαίνει ότι ένοχοι να βγάλει από τη μέση την κυβέρνηση Άντενauer και να αντικαταστήσει από την εξουσία στην Δυτική Γερμανία τους Σπράους, Σπέντερ και άλλους τρομοκράτες. Κανείς δεν μπορεί να αμφιβάλλει ότι η κυβέρνηση της ΔΔΓ θα προτιμήσει να απευθύνει τις προσφορές της για διαπραγματεύσεις σε μία κυβέρνηση «Ολλανδάνου». Ούτε και αμφιβάλλουμε ότι θα ήταν δυνατό να συννενοηθούμε με μια τέτοια κυβέρνηση στα ζητήματα της συνθήκης ειρήνης και της ενσωμάτωσης της Γερμανίας. Έκείνο όμως που προσέχει κατάλληλη είναι ότι η Έ του ΣΔΚ, ακόμα και στα «σχόλια πάνω στο σχέδιο», τη για την Γερμανία» σιωπά πάνω στο «σχεδιασμένο» πώς μπορεί να πραγματοποιηθεί αυτό το σχέδιο. Αυτό το «σχέδιο» δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί παρά μόνο αν η εργατική τάξη της Γερμανίας και όλες οι δυνάμεις της ειρήνης στην Γερμανία ένωθούν για να γίνουν γρήγορα μαζί τους γερμανούς ημικρατίσες που προσπαθούν να διατηρήσουν την ειρηνική και δημοκρατική ενότητα της Γερμανίας. Κανείς δεν μπορεί να υπολογίζει στην ενσωμάτωση της Γερμανίας με την υποστήριξη των δυτικών δυνάμεων που κάθε μία τους έχει και τα ιδιαίτερα συμφέροντά της. Οι τέτοιες δυνάμεις μπορούν να συννενοηθούν για μια ζώνη χωρίς ατομικά έθνη και για την οιδετροποίηση του Δυτικού Βερολίνου, αλλά η ενσωμάτωση της Γερμανίας δεν μπορεί να γίνει στο γερμανικό έδαφος παρά με τη συνεννόηση των δύο γερμανικών κρατών.

Μόνο η εργατική τάξη και οι άλλοι ειρηνόφιλοι άνθρωποι στην Δυτική Γερμανία μπορούν να φέρουν μία τέτοια πολιτική αλλαγή που να ανταποκρίνεται στα έθνικα συμφέροντα του λαού μας. Οι Έσοιρες δυνάμεις μπορούν να δώσουν βοήθεια στο λαό μας με την υπογραφή μιας συνθήκης ειρήνης. Αντίθετα η ίδια η ενσωμάτωση δεν μπορεί να γίνει παρά με μία προσέγγιση και μία προοδευτική συνεννόηση ανάμεσα στα δύο γερμανικά κράτη.

Όταν η ήγεια του ΣΔΚ δηλώνει στο ντοκουμέντο της, ότι άπυθνε επί χρόνια προειδοποιήσεις στην κυβέρνηση της Βόννης, αυτό μπορεί να είναι σωστό. Αλλά η πολιτική στη Δυτική Γερμανία δεν επηρεάστηκε από τέτοιες προειδοποιήσεις. Αλλά μόνο από την ανάπτυξη των πολιτικών δυνάμεων. Μόνο όταν ο κληθυσμός του Ντόρτμουντ πέρασε στα έργα, οι Ιθύνοντες κύκλοι άρχισαν να σκέφτονται. Και μόνο από το φόβο της απόδοσης — στο έσωτερικό της Δυτικής Γερμανίας όσο και σε διεθνή κλίμακα — έστειλαν περιηγοί τον Άντενauer. Έτσι η σημασία του γράμματος της ΚΕ του ΕΕΚ της Γερμανίας βρίσκεται άκριβως στο ότι άπανά το κύριο θέμα, που έμεινε άνοιχτό στα ντοκουμέντα της ήγειας του ΣΔΚ, δηλαδή, πώς και από ποιόν η πολιτική της συνθήκης ειρήνης και της ενσωμάτωσης της Γερμανίας σε ένα δημοκρατικό και ειρηνικό κράτος μπορεί να ατεφθεί από επιτυχία.

Γιατί μία συνεννόηση της εργατικής τάξης των δύο μερών της Γερμανίας και των οργανώσεών της είναι δυνατή;

Προτείνουμε σε όλους τους ήγους και σε όλους τους φίλους της ειρήνης στη Δυτική Γερμανία να μορφώσουν γνώμη διαβάζοντας προσεκτικά τα παρακάτω ντοκουμέντα και συγκριοντάς τα μεταξύ τους.

Σχέδιο συνθήκης ειρήνης με την Γερμανία, που υπόβαλε η Σοβιετική Ένωση. Προτάσεις της Σοβιετικής Ένωσης ενάντια στα πειράματα ατομικών βλών και για την ελλάωση των εξοπλισμών. Πρόταση του ΕΕΚ που άφορα την ίδρυση μιας συνομοσπονδίας των δύο γερμανικών κρατών (4η όλομλεια της ΚΕ του ΕΕΚ) και σχετικά με την δημιουργία της Έλευθέρης Πόλης του Δυτικού Βερολίνου (Δόγμα των π. Χρουστίνου και Βίλνερ Ούλμπριχτ στο Βέρνερ Ζέλεμπνιτερ Χάλε).

Σχέδιο για την Γερμανία του ΣΔΚ. Έπιστολή της ΚΕ του ΕΕΚ της Γερμανίας στην ΔΕ του ΣΔΚ. Δήλωση της κυβέρνησης της ΔΔΓ της 16 του Άπριλ 1959 σχετικά με τα καθήκοντα της αντιπροσωπείας της ΔΔΓ στη Διάσκεψη των ύποργών των Έσωτερικών στην Γενεύη.

Όποιος συγκρίνει τα ντοκουμέντα αυτά θα μπορεί να διαπιστώσει ότι σε πολλά σημεία, υπάρχει μία συμφωνία και συνεπώς και έφους δυνατότητες για μία συμφωνία. Αλλά, αν σκεφτόμαστε, προς την ίδια κατεύθυνση, πρέπει να μπορούμε να δρούμε έπισης από κοινού προς την ίδια κατεύθυνση.

Από τότε που οι πόρταλοι σταθμεύουν στην λεκάνη του Ρούρ, στη Νυρεμβέργη και σε άλλες πόλεις, μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι όλο και περισσότερα σοσιαλδημοκρατικά στελέχη είναι της γνώμης ότι η σύναψη μιας συνθήκης ειρήνης έχει γίνει μία ζωτική ανάγκη. Πολύαριθμα συνδικαλιστικά στελέχη, ιδιαίτερα, στη λεκάνη του Ρούρ τάσσονται έπισης υπέρ μιας συνθήκης ειρήνης και υπέρ της ενσωμάτωσης του Ρούρ τάσσονται έπισης υπέρ μιας συνθήκης ειρήνης και υπέρ της ενσωμάτωσης των εργαζομένων. Είναι, δικαιολογημένα, πεσμένοι ότι η συνθήκη ειρήνης και η ενσωμάτωση θα έξασφαλίσουν την ήλεια άσασπληση και την κοινωνική άσφάλεια. Το σχέδιο για τη Γερμανία του ΣΔΚ γίνεται δεχτό με ένθουκωνια άσφάλεια. Το σχέδιο για τη Γερμανία του ΣΔΚ γίνεται δεχτό με ένθουκωνια άσφάλεια. Το σχέδιο για τη Γερμανία του ΣΔΚ γίνεται δεχτό με ένθουκωνια άσφάλεια. Το σχέδιο για τη Γερμανία του ΣΔΚ γίνεται δεχτό με ένθουκωνια άσφάλεια.

POOR ORIGINAL

Αντιπρόσωποι της ήγεσης του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος δήλωσαν ότι το ΣΔΚ είναι σύμφωνο με τους στρατιωτικούς όρους που περιέχονται στο σχέδιο συνθήκης ειρήνης.

Αυτό είναι μία σημαντική θέση γιατί αποτελεί μίαν άνεληξη υποχρέωσης στην μάχη ενάντια στον ατομικό εξοπλισμό και για τον αποκλεισμό, ενάντια στην πολιτική άντεκδικησης, ενάντια στην στρατιωτική ιδεολογία και ενάντια στις παραστρατιωτικές οργανώσεις. Στο λόγο, που αναφέρθηκε πιο πάνω, στη Βόννη Ζελενκμίντερ Χάιλε, είχε κιάκας επιστήσει την προσοχή στο γεγονός ότι η απόδοσιση δεν σημαίνει παρά μία αποχώρηση των ξένων στρατευμάτων αλλά όχι άνομη τό έλλος του γερμανικού μιλιταρισμού. Τά στέλεχη της σοσιαλδημοκρατίας που πιστεύουν ότι η απόδοσιση σημαίνει πό τέλος του γερμανικού μιλιταρισμού γελούνται. Ο γερμανικός μιλιταρισμός πρέπει να χαλιναγωγηθεί με τις δυνάμεις της εργατικής τάξης και του λαού της Γερμανίας. Κι αυτό δεν λέγεται δυστυχώς από σχέδιο για τή Γερμανία του ΣΔΚ.

Μαζί με τρώτημα γιατί το ΕΕΚ και το Έθνικό Μέτωπο της Λαοκρατικής Γερμανίας έθεσαν τώ ζήτημα του άγώνα ενάντια στον μιλιταρισμό μόνο η τή Δυτική Γερμανία. Η απάντηση είναι πολύ απλή. Στη ΔΔΓ δεν υπάρχει πολιτική άντεκδικησης ούτε και προπαγάνδα γι' αυτής τής άντεκδικησης. Σε καμία έφημερίδα ή έπιθεσίση δεν ζήτηται μία άλλαγή των συνόρων. Ούτε από ροδόφυνο, ούτε σε δηλώσεις προς τόν τόπο δεν γίνεται προπαγάνδα άποκοδοήκοτε μορφής όπέρ του ατομικού εξοπλισμού. Όπως είναι γνωστό, στην ΔΔΓ δεν υπάρχει καμία στρατιωτική θητεία. Έκείση ή μιλιταριστική ιδεολογία έχει άολοκληρωτικά έξαιρεψεί. Ο έθνικός στρατός του λαού διαπαιδαγωγείται στο πνεύμα της προστασίας της εργατοαγεωτικής έξουσίας, της φίλης άνάμηση στους λαούς και του προλεταριακού διεθνισμού. Από τήν κατάσταση αυτή βγαίνει ότι κάθε συμβιβασμός προς πό συμφέρον της ειρήνης πρέπει να πραγματοποιείται σε βάρος του γερμανικού μιλιταρισμού, σε βάρος των μιλιταριστών της Δυτικής Γερμανίας. Τά τετελεσμένα γεγονότα του μιλιταρισμού, του ατομικού εξοπλισμού, της έπιθετικής πολιτικής των άντεκδικησεων, που μίσιος μεταξύ των φυλών και των λαών δεν άπονογηθήσαν παρά στη Δυτική Γερμανία. Αλλά τά τετελεσμένα γεγονότα πρέπει να έξαιρεψθούν τάρα για να μπορεί επί τέλος να γίνει ή ένοποίηση της Γερμανίας.

Μερικά σοσιαλδημοκρατικά στέλεχη προτείνουν ή σύνταξη συνθήκης ειρήνης να γίνει τελεσίδικα. Αυτό αυτό είναι ά αντίθεση με τώ σχέδιο του ΣΔΚ για τήν Γερμανία. Η πολιτική άνεληξη που προτείνεται από τήν ΔΕ του ΣΔΚ για τήν άποδοσιση της ειρήνης και για τή άμνηστία των άνοητων όρων για τήν ένοποίηση είναι άδύνατη ή συνθήκη ειρήνης άπως τήν κραταί ή Σοβιετική Ένωση. Η συνθήκη ειρήνης πρέπει να περιέχει, εάν να λέμε, όρους ποός όρους από ή προαγατοποίηση τους έπιτρέψει τήν άμνηστία για μία ένοποίηση έμνης δημοκρατικής και ειρηνικής Γερμανίας. Μερικά στέλεχη του ΣΔΚ δηλώνουν άδύνα και σήμαρα ότι ή άμνηστία συνθήκης ειρήνης με τά δύο γερμανικά κράτη δεν είναι άνατη, γιατί τώ ένα από τά δύο κράτη άντιτίθεται σ' αυτήν. Αυτό δεν είναι έπιχερήμα. Δεν είναι σωστό ότι ή Δυτική Γερμανία είναι ενάντια στη συνθήκη ειρήνης. Είναι σωστό ότι ή κυβέρνηση της Βόννης και ή πλειοψηφία του Χριστιανοδημοκρατικού κόμματος στην Βουλή άντιτίθενται. Αλλά αυτή ή κυβέρνηση και αυτή ή κοινοβουλευτική πλειοψηφία δεν

άγανακτούν τήν πραγματική γνώμη του πληθους της Δυτικής Γερμανίας. Ο κύριος Άντενάουερ τόξερε αυτό πολύ καλά. Γι' αυτό έμφοσε κάθε λαϊκή έπιτηγόρια. Τώ πλεονέκτημα μιάς συνθήκης ειρήνης συνίσταται στο ότι διατηρεί τήν σημερινή κατάσταση της Γερμανίας, αλλά δεν άφήγει πιά καμία θέση για στρατιωτικές περιπλοκές. Άπομακρύνει έπίσης τόν κίνδυνο ένος έμφυλλου πόλεμου στην Γερμανία που όθτανε έπίσης τώ προανάκρουσμα ένος εδαφιακού και παγκόσμιου πόλεμου.

Έξ άλλου, ή σημασία της συνθήκης ειρήνης βολακείται στο γεγονός ότι χάρη σ' αυτή δημοσιοποιείται οι βασικοί όροι για να μπορεί να άναπτυχθεί στη Γερμανία ο συνασπισμός άνάμεσα στα δύο κοινωνικά συστήματα.

Τό ΣΔΚ θα μπορούσε να δώσει στο Δυτικό Βερολίνο ένα παράδειγμα της πολιτικής συνεννόησης

Η σοβαρότερη διαφορά άνάμεσα στην ήγεσία του ΣΔΚ και σε κάς είναι τώ γεγονός ότι οι σοσιαλιστές ήγέτες άναλαμβάνουν τήν άποδοσιση του καθεστώτος κατοχής του Δυτικού Βερολίνο και ότι ο Χέρμπερτ Βένερ είναι μάλιστα της γνώμης ότι οι ένοχικές δυνάμεις των δυτικών μιλιταριστικών δυνάμεων πρέπει να άποσορθούν τελειάτες, σε περίπτωση μιάς προοδευτικής άποχώρησης των ξένων στρατευμάτων από τώ Δυτικό Βερολίνο. Μία τέια θέση είναι άνατομήτη γιατί σημαίνει ότι σπρωτώς με τή διατήρηση της έπιβλήσις έστιας πόλεμου. Τώ καθεστώος κατοχής του Δυτικού Βερολίνο δεν είναι παρά ένα μέσο για να συνεχιστεί και να ένταθεί ο ψυχρός πόλεμος ενάντια στην ΔΔΓ και τις άλλες σοσιαλιστικές χώρες. Μόλις άνάλαβε τώ έλεγμα του ο κύριος Μπρόντ έδήλωσε ότι τώ κύριο καθήκον της ηγεσίας του Δυτικού Βερολίνο συνίσταται στο να δρά σαν 'παροχοποιός' ενάντια στην ΔΔΓ. Είναι κάπως να δοθεί μία ψυχρολογία, στον κύριο Μπρόντ για να μάθει να σκέφτεται λογικά.

Η θέση της ΔΕ του ΣΔΚ στο ζήτημα αυτό έρχεται σ' άντίθεση με τά συμφέροντα της ειρήνης. Η άποψη αυτή έρχεται έπίσης σ' άντίθεση με τώ σοσιαλδημοκρατικό σχέδιο για τήν Γερμανία που άπονομηρίζει όπτά τήν άνάκη της ήρεσης και τήν άικαιοσύνη. Οι ήγέτες του ΣΔΚ δεν μπορούν να ίσχυρισθούν ότι άναγκαστσαν να πάρουν μία τέια θέση γιατί τώ ΣΔΚ έχει τήν πλειοψηφία σ' άμνηστία. Άκριβώς επειδή τώ ΣΔΚ έχει τήν πλειοψηφία σ' άμνηστία, άμνηστία να διαχωριστεί από τώ ΧΔΚ, θα μπορούσε να άσχηροσει τή δική του πολιτική ήθεσης στο Δυτικό Βερολίνο και να κάνει έτσι άνατη μία συνεννόηση και μιά άμνηστία νεργασία άνάμεσα στις δύο δημοτικές άρχές. Τό ΣΔΚ θα μπορούσε να δώσει από Δυτικό Βερολίνο ένα παράδειγμα πολιτικής συνεννόησης με τήν ΔΔΓ. Τό ΣΔΚ δεν μπορεί σ' άμνηστία να ίσχυριστεί ότι δήλωσε τώ καθεστώος κατοχής στο Δυτικό Βερολίνο ήθεσαν τήν άμνηστία. Η θέση του στο Δυτικό Βερολίνο δεν μπορεί τελικά να άικαιοσύνηται παρά από τώ συνασπισμό του με τώ ΧΔΚ τώ Άντενάουερ. Ο τόπος για να βγει τώ ΣΔΚ από τήν κατάσταση αυτή δεν είναι ή διατήρηση του καθεστώτος κατοχής αλλά ή έξοδήση των σχέσεων άνάμεσα στο Δυτικό Βερολίνο, τήν δημοκρατική άμνηστία και τήν κυβέρνηση της ΔΔΓ. Άκολούθώντας στο Δυτικό Βερολίνο

POOR ORIGINAL

μιά πολιτική ύφεσης, το ΣΑΚ θα δυνάμωνε επίσης στην Δυτική Γερμανία την θέση του ενάντια στην πολιτική του Αντενάουερ. Ο απόδοιχνε πρακτικά ότι υπάρχει μια άλλη λύση, ειρηνική, αντί την πολιτική του καθεστώςτος του Αντενάουερ. Η διάφραση της Γερμανίας δεν έγινε όμως λόγω των διαφορών στον άπορο τά ταχυδρομεία και τις τηλεφωνικές, αλλά γιατί οι Ιθόνοντες κύκλοι της Δυτικής Γερμανίας, με την υποστήριξη των αμερικανών ιμπεριαλιστών, προτίμησαν πάνω απ' όλα να έγωιστικά συμφέροντα της άσπικης τάξης. Νόμισαν ότι θα τους ήταν δυνατό, χωρίς στην έπαναστρατωτικοποίηση και στην συμμαχία με τις ΕΠΑ, να πραγματοποιήσουν τα αυτιά καταχτητικά σχέδια του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Αλλ' αν είναι έτσι κι αν αυτό είναι οι βαθιές αιτίες της διαίρεσης, τότε τα πρώτα βήματα προς την ένοποίηση πρέπει να είναι η συντριβή του γερμανικού μιλιταρισμού, ή εξαλειψή της πολιτικής των άντεδικήσεων και ή ήττα της μιλιταριστικής ιδεολογίας.

Από το γεγονός ότι η ΑΔΓ άποτελεί ένα στέρο φρούριο της ειρήνης, οι δημοκράτικές και ηθηνικές δυνάμεις στην Δυτική Γερμανία έχουν εξασφαλισμένη μιά έννομη πολιτική ύποστήριξη, για να εφαρμόζουν μιά τέτια πολιτική ενάντια στον γερμανικό μιλιταρισμό. Έχουμε ότι στην διάρκεια συζητήσεων στη Δυτική Γερμανία πολλοί εργατες θέτουν το ερώτημα Τι ακέφτεται ή Διοίκούσα Έπιτροπή του ΣΑΚ για την στέρέωση των σοσιαλιστικών κατακτησεων στην ΑΔΓ. Έχουμε τη γνώμη πολλών σοσιαλδημοκρατών εργατών Μαθμε ότι άντεπρόσωποι της Διοίκούσας Έπιτροπής από ΣΑΚ εξέφρασαν τη γνώμη ότι το ΣΑΚ είναι υπέρ του σοσιαλισμού και κατά συνέπεια θα σερβαστεί τις σοσιαλιστικές κατακτήσεις στην ΑΔΓ. Για να μπορούν επίσης να διευκρινισθούν τέτια ετήματα, θαταν χρήση άνω μέλη της Διοίκούσας Έπιτροπής του σοσιαλδημοκρατικού κόμματός και των σοσιαλδημοκρατικών όργανώσεων κάνουν ταξίδια στην ΑΔΓ για να γνωρίσουν την οικόδομη του σοσιαλισμού και τις μέθοδες δουλιές του εργατοκρατικού κράτους. Έτσι θα μπορούν να σχηματίσουν μιά γνώμη.

Σήμερα οι δύο κύριες δυνάμεις στη Γερμανία έτοιμάζονται για την Διάσκεψη των ύποργων των Έξωτερικών και για Διάσκεψη έπί ύψηλός έπιπέδου. Η Δοική Πολιτική της ΑΔΓ ένεκρσε τις όδηγιες της κυβέρνησης της ΑΔΓ προς την κυβερνητική άντεπροσωπεία που θα πάει στη Γενεύη. Ταυτόχρονα οι εργατες, οι άνδρες, οι διανομείς, και άλλες κίτηρορες εργαζόμενων σημειώνουν καινούργιες έπιτεύξεις στην οικόδομη του σοσιαλισμού και χωρίς στις όλο και πιο λαμπρές αυτές έπιτεύξεις, στεργώνουν την έξοσία των εργατών και άγροτών στην ΑΔΓ. Αλλά την άλλη μεριά ή κυβέρνηση της Βόννης έτοιμάζεται με μυστικές διασκέψεις. Στη Διάσκεψη των ύποργων των Έξωτερικών στην Γενεύη, ή Βόννη θα ήθελε να εκθέσει τα έπιθετικά της σχέδια, έτσι όμως περιέχονται στο 'Αουτλάιν' το σχέδιο αυτό κατάκτησης της ΑΔΓ.

Μέσα στην κατάσταση αυτή υπάρχει πριν απ' όλα ένα κοινό σημείο που συνδέει τα δύο τμήματα της Γερμανίας. Είναι τα κοινά συμφέροντα της γερμανικής εργατικής τάξης που συνδέονται άμεσα με την ειρήνη και τον σοσιαλισμό. Να γιατί ή ετάσραση ή μιάς συνθήκης ειρήνης και ή κοινή δούση ή ερηνική λύση του γερμανικού προβλήματος Κάθε εργατης της Δυτικής Γερμανίας καταλαβαίνει ότι ο Αντενάουερ και Στρώδς άντετάσσονται με όλες τους τις δυνάμεις σε μιά συνένδηση και συνεργασία άνάμεσα στα δύο γερμανικά κράτη. Οι μιλιταριστές που μισούν την εργατική τάξη της Δυτικής Γερμανίας και του Δυτικού Βερολίνου φοβούνται τις κοινές συζητήσεις και τις κοινές ένεργειες όλων των γερμανών εργατών. Νά γιατί είναι άκόμα πιο άπα-

ραίτητο να ένωθει ή εργατική τάξη όλης της Γερμανίας. Πρέπει οι εργατιες όργανώσεις των δύο τμημάτων της Γερμανίας να έχουν οικόδομη του ιστορικού τους σκοπού και να συγκεντρωθούν γύρω από ένα κοινό ιραπέρι για να πραγματοποιηθεί τελικά μιά συνεργασία προς το συμφέρον του λαού.

Έχουμε τη γνώμη ότι ή γενική κατάσταση καθώς και ή άνάπτυξη του λαϊκού κινήματος ενάντια στον άτομικό εξοπλισμό και τις βασις εκτέλεσης πτωλών κάνουν δυνατό και άναγκαίο να πραγματοποιηθεί χωρίς άνάβολη ή συνεργασία άνάμεσα στο ΣΑΚ και το ΕΣΚ καθώς και στις όργανώσεις τους. Έχουμε τη γνώμη ότι άνάμεσα στο ΕΣΚ και το ΣΑΚ, διατηρούμενης της άυτόνομίας των δύο κομμάτων και παρη τις διαφωνίες σε μεγάλο όριόμιο ή ηττημάτων άρχης, πρέπει να άποστασταθεί μιά σύνθεση που να επιτρέψει τη συζήτηση. Η συζήτηση αυτή θα επιτρέψει να καθορισθεί πώς, με ποιες μεθόδους και με ποιες μέθοδες ή ταυτόσημες άντιμετώπιση για τον άγων, για τη συζήτηση του μιλιταρισμού και του άτομικού εξοπλισμού θα μωριστούν να εφαρμόσθούν την πράξη. Έμιαστε πεισμένοι ότι, είναι σήμερα δυνατό να γίνει ένα βήμα μπρος, το όριο της άποκατάστασης των όμαλών πηγών άνάμεσα στο ΣΑΚ και το ΕΣΚ, να όλες τις εργατικές όργανώσεις της Γερμανίας.

Στις συζητήσεις που έγιναν με την ένοικία της γερμανικής εργατικής συνδικαλιστικής και άλλες συζητήσεις άνάμεσα σε σοσιαλδημοκρατικά στέλμα της Δυτικής Γερμανίας και σε στέλμα του ΕΣΚ, οι σύντροφοι σοσιαλδημοκρατες συχνά έπινθιαν: 'Α, μα θ ήματα του 1932. Ησός φράσε οι σύντροφοι σοσιαλδημοκρατες, άν φώναζαν 'Αν το 1932 είχαμε. Ναι, άν το 1932 πραγματοποιήσαν ή άνη άραση άνάμεσα στο ΚΚΓ, το ΣΑΚ και τα Συνδικατα, ή εργατική τάξη της Γερμανίας θα γλίτωνε από άρρώστατες στεργίες και θανάς θνήματα ηγενομοκράτων του πρόεδρου της άρρωστασης Βερολίνου του ΣΑΚ στο 1932. Με την ιδιότητα ή γραμματία της καθοδήγησης της όργανωσης Βερολίνου του ΚΚΓ, κριμένα στην άλληλδημοκρατική Κίνηση της συνεργασία των δύο Γερμανικών κομμάτων στο Βερολίνο, μωροστα στην άπειλή του φασισμού κατα της εργατικής τάξης. Συναγωνήθηκα άμεσα στον Φόρντ Κίνηση και σε μίνα να όργανωθεί μιά όλησια συνεργασία ενάντια στον φασισμό, στην άτομία ή Κίνηση και γύρω έπισης να σηκώσουν τον ύψη ήρωας και οι δύο την ύποσέωση ότι στην διάρκεια της συνεργασίας της συνεργασίας δεν θα γίνονταν καμιά πολεμική, άλλα ότι όλα τα, τμήτα θα στρέφονταν ενάντια στον χιλιετισμό φασισμό 'Ο πρόεδρος του ΣΑΚ, Βιλε, έπενθίθηκε στις δικαιωσεις της όργανωσης Βερολίνου του ΣΑΚ και άτυπόμην να γίνει ή κοινή συνεργασία ήρωας της τάξης στο ΣΑΚ του Βερολίνου να όργανωθεί μιά κοινή διδμήλωση ενάντια τους μιλιταριστές. Άπάργουρησε η αυτή τάση από την τάση της Κινησίας Έπιτροπής του ΣΑΚ.

Η άρνηση να συνεργασθεί το Ένιαίο Μέτωπο με τους κομμουνιστές έπαρθε με την εργατική τάξη και όδηγσε τότε στην ήττα. Υπενθίχουμε έπίσης στους σοσιαλδημοκρατες συντρόφους τον όρο τους στην ίραμεία, στα στρατόπεδα συνεργέωσης και τον καιρό που τους άπελευθέρωσαν ή σοκείτικά στρατεύματα. Οι καλύτεροι σύντροφοι μαζί ή Έρνστ Τέλιμαν, ή Ρούνιαν Μαρτίτσον και ήσοι άλλοι δολοφονήθηκαν από τους φασιστες. Έκείσως άνω του έπέλεσαν από την κόψη του χιλιετισμού φασισμού έπίσης με άύπορο να άνω τα διδάγματα ώστε, με το ένομοιο μέτωπο των εργαζόμενων και τις κοινές όργειες όλων των δημοκρατικών και ειρηνικών δυνάμεων, ή κομμοίρα της μιλιταριστικής και έκκλησιαστικής πύραυλας του Αντενάουερ να συντριβεί.

POOR ORIGINAL

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΕΣΚ ἐμπνεύσθηκε ἐπίσης ἀπὸ τὰ μαθήματα αὐτὰ τοῦ παρελθόντος, διὰ τὸ γράμμα τῆς πρὸς τὴ Διοικουσία Ἐπιτροπῆ τοῦ ΣΔΚ καὶ ἄλλες τῆς ὁργανώσεις, πρότεινε μιά ἀδελφικὴ συνεργασία, στοὺς σοσιαλδημοκράτους-αντρώπους.

Οἱ σοσιαλδημοκράτες ἀντρώποι δὲν μποροῦν νὰ ἰσχυρισθοῦν ὅτι στὸ γράμμα μας κάνομε προτάσεις ἀπαράδεκτες γιὰ ἓνα σοσιαλδημοκράτη. Δὲν βάλामε στὴν Διοικουσία Ἐπιτροπῆ τοῦ ΣΔΚ κανένα ζήτημα ἀρχῆς, ὅπως γιὰ παράδειγμα τὴ θέση τοῦ ἀπέναντι στὶς λαϊκὲς δημοκρατίες καὶ στὸ σοσιαλισμὸ. Λέμε: ὁ γερμανικὸς λαὸς ἀπειλεῖται ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς τοῦ ἀτομικοῦ πολέμου καὶ τὴν милитарιστικὴ καὶ φασιστικὴ κλίκα. Στὴν κατάσταση, αὐτὴ τὸ συμφέρον τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ ἐπιβάλλει ν' ἀλλάξωμε ἀπὸ τὴν θέση τοῦ ἀσκέϊ ὁ милитарισμὸς καὶ ὁ ἀτομικὸς ἔξοπλισμὸς. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐμπροδίσουμε τὴν παράταξη Ἀντινάουερ καὶ τὴν милитарιστικὴν τὴν κλίκα νὰ βάλουν φωτιὰ στὸ γερμανικὸ σπῆτι καὶ νὰ ἐξοντώσωσιν τὸν κληθεσὺ μὲ τὰ ἀτομικὰ δπλα. Γι' αὐτὸ πρέπει πρῶτα νὰ σώσωμε τὸ σπῆτι μας καὶ τὴ ζωὴ τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ. Γι' αὐτὸ, στὸ γράμμα μας πρὸς τὸ ΣΔΚ ἀποφύγαμε νὰ προσδιορίσωμε πῶς στὸ μέλλον, κατὰ τὴ γνώμη μας, θὰ πρέπει νὰ φτιαχί τὸ σπῆτι μας.

Τὸ μόνο μέσο νὰ προστατέψωμε τὸ γερμανικὸ σπῆτι ἀπὸ τὰ ἐργάσματα τῶν ἰσχυροτήτων τοῦ ἀτομικοῦ πολέμου εἶναι ἡ ὑπογραφή μιάς συνθήκης εἰρήνης. Ὅσοι-ποιοὶ δὲν ἔχουσι συνθήκη εἰρήνης, οἱ милитарιστὲς τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ οἱ πολιτικοὶ τῶν ἀντεκδικήσεων ἔχουσι τὴ δυνατότητα νὰ χρησιμοποιήσωσι αὐτὴ τὴν ἀνώμαλη κατάστασι γιὰ νὰ προκτομάσωσι ἓνα τρίτο παγκόσμιον πόλεμον καὶ νὰ κάνοσι τροχολιθίσαι ποὺ μποροῦν νὰ ἀδηγήσωσι στὴν ἐξασφάλισι τοῦ πολέμου. Τὸ πρῶτο βήμα πρέπει λοιπὸν νάη, τὸ νὰ μετὰ μίση μιάς συνθήκης εἰρήνης, τελεία καὶ παύση στὸ δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον, νὰ δοθῆ τέλος στὸν υγιερὸν πόλεμον καὶ νὰ δημιουργηθῶσι ἔτσι οἱ βάσεις μιάς εἰρηνικῆς ἀνάπτυξης τῆς Γερμανίας.

Ἐπὶ αὐτὸν σημεῖρα μιά πιθανότητα νὰ γίνει μιά τέττα ἄλληλῃ στὴν γερμανικὴ πολιτικὴ Γι' αὐτὸ τὸ γράμμα τῆς ΚΕ τοῦ ΕΣΚ στὴν Διοικουσία Ἐπιτροπῆ τοῦ ΣΔΚ ἔχει τόση σημασία γιὰ τὴ διαφύλαξιν τῆς εἰρήνης, γιὰ τὴν ἐξυπηλοποίησιν καὶ γιὰ τὸ μέλλον τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους.

ἘΝΑ ΚΛΑΣΣΙΚΟ ἘΡΓΟ ΤΗΣ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Στὴ θησαυροφυλάκιον τῶν κλασσικῶν ἔργων τῆς μαρξιστικῆς-λενινιστικῆς φιλοσοφίας ξεχωριστὴ θέση κατέχει τὸ μεγαλοπρεπὲς ἔργο τοῦ Β. Ι. Λένιν ᾿Υλισμὸς καὶ ἐμπειριστικισμὸς.

Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ὁ Λένιν ἔδωκε ἀπαντήσεις ὅπλα τὰ βασικὰ φιλοσοφικὰ ζητήματα ποὺ προβλήθησαν ἀπ' τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀπερσιλισμῶν, ἀνάπτυξιν καὶ πλούσιον τῆς μαρξιστικῆς φιλοσοφίας, ποὺ εἶναι ἰσχυρὸ ἐντυπωσιακὸ ἔργο τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ἔλων τῶν ἐργαζομένων στὴν πάλη γιὰ τὴν κομμουνιστικὴ ἀναδιοργάνωσιν τῆς κοινωνίας.

Στὸ βιβλίον τοῦ αὐτοῦ ὁ Λένιν ἐπιξεργάσθηκε διδασκόμενα τὰ πρῶτα βασικὰ ζητήματα τοῦ διαλεκτικοῦ καὶ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ πάνω στὴ βάση τῆς τεραστίας πείρας τῆς ἐπαναστατικῆς πάλης τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ἔλων τῶν ἐργαζομένων στὴν ἐποχὴ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, γενέτωσε φιλοσοφικὰ τῆς κωτῆρας κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης, ἀνάπτυξιν καὶ θεμελίωσιν τὴν ἀρχὴ τῆς κομματικότητας τῆς φιλοσοφίας, ἔκανε ἐμπειριστικωμένη κριτικὴ τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας καὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ ἀναθεωρητισμοῦ. Στὸ βιβλίον τοῦ Λένιν ὁ μαρξιστικὸς φιλοσοφικὸς ὕλισμὸς πήρε ἀνερχομένη μορφή, ποὺ σημαίνει καινούργιον στάδιον στὴν ἀνάπτυξιν τῆς φιλοσοφικῆς διδασκαλίας τοῦ μαρξισμοῦ.

Οἱ ἔχθροι τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ πολλὰς φορὰς προσπάθησαν νὰ ἑλιχθῶσιν τὸ φιλοσοφικὸν διαλεκτικὸν ὕλισμὸν ὅπως ὅμως δείχνει ἡ ἱστορικὴ πείρα ἡ μαρξιστικὴ-λενινιστικὴ φιλοσοφία εἶναι, νικεῖ καὶ πλουτίζειται δημοσιονικὰ μὲ τὰ ἄριστα δεδομένα τῶν κοινωνικῶν καὶ φυσικῶν ἐπιστημῶν Ὁ μαρξισμὸς-λενινισμὸς, ποὺ ἐντὶ τὴν ψυχὴν του εἶναι ἡ ὕλιστικὴ διαλεκτικὴ, φωτίζει τὸ δρόμον στὴν πρόξιν τῆς κομμουνιστικῆς οὐρανοδόμησιν, στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση καὶ στὶς ἄλλες χώρας τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου, τὸ δρόμον τῆς ἐπαναστατικῆς τάξης τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ ὅσον τὸν κόσμον.

ἘΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ἈΝΑΘΕΩΡΗΤΙΣΜΟΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ

Τὸ μεγαλοπρεπὲς ἰστορικοῦ ἔργο τοῦ Β. Ι. Λένιν καὶ τὸ ἐμπειριστικισμὸς διδάσκει τὰ κριτικωτικὰ καὶ ἐργάτικα κριτήρια νὰ ἐξετάζωσι βαθιὰ ἐπιστημονικὰ μαρξιστικὰ, τὰ πολιτικὰ ζητήματα τῆς σύγχρονης κοινωνικῆς ζωῆς, βοηθεῖ νὰ ἀνανοῦσιν πρῶτα οἱ βασικὲς νομοτέλειες καὶ οἱ κύριες κινήσεις τῶν ἀντιδιοργάνωσιν τῆς κοινωνίας πάνω σὲ σοσιαλιστικὲς ἀρχές, νὰ διεξάγεται ἀνεκρήνυτη πάλη ἐναντίον τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας καὶ τῶν ἀναθεωρητισμῶν στὸ διεθνὲς ἐργατικὸν κίνημα.

Τὸ βιβλίον ᾿Υλισμὸς καὶ ἐμπειριστικισμὸς, δημοσιονικὸν τὸν κινεὸν ποὺ στὴ Ρωσία οἱ ἐνωμένους δυνάμεις τῆς ἀντιθέσεως, ἔχοντες περὶ μιά προσ-

POOR ORIGINAL

αλλη νική εναντίον στην έπινασταση, έπρόβαλαν σε πολλές δωδεκα τοις εκατό...
...από άγρια, φρίκην εναντίον στις μολοδερβικές κομμουνικές άγρια δειμόνια...
...της έπιναστιακής αρσενικότητας να άπολλουν το εργατικό άγρια δειμόνιο...
...να αντισταθούν τον μαρξισμό σαν έπιναστιακή θεωρία...
...του προσηγορευτού.

Στα δέκα χρόνια της αντίφασης μοναδική όργανωμένη, έπιναστιακή...
...νική στη χώρα αποδράσαν οι μολοδερβικοί, που καθοδηγήσαν από το 1917...
...B. I. Λένιν. Δεν άντεξαν μόνο στην έπινασταση της άντεπιναστασης, άλλα και...
...κρίσιμα άποφάσεις τους στους ίδιους λόγους και τους άναθεωρητές...
...του μαρξισμού. Η νίκη εναντίον στην άντεπινασταση είχε τεράστια διεθνή σημασία...

Η άποφασιστική έπιναση εναντίον στον ύλισμό γενικά, εναντίον στο...
...έπιναση έπιναστη διεξέρχεται σε άντεπάρθε, που δ ύλισμός κέρδιζε τη μια...
...έπιναση από την άλλη στον τόπο των φυσικών και κοινωνικών έπιναστη...
...Οι άποφασιστές, κριτικίζοντας με φινίτιση την έπιναστη-έπιναστη...
...του 20ού αιώνα. Η έπιναστη έπιναση σε άντεπάρθε της έπιναστη...
...έπιναστη να έπιναστη έπιναση σε άντεπάρθε, που οι έπιναστη...
...έπιναση έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Η έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Μεταξύ τους, μαρξιστές-έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Με άντεπάρθε έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Ο έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Ο B. I. Λένιν κατάφερε άντεπάρθε έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Ο έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

φιλοσοφία — έγραψε ο B. I. Λένιν — είναι το ίδιο κομμουνική, όπως και πριν από...
...δ ύλισμός και δ ύλισμός. (Άπαντα, τόμος 14, σελ. 375. έλ. έπιναστη...
...Κάθε άποφάσεις να άνακαλύψει ενάντια κατεύθυνση, να έπιναστη...
...τά δύο άποφάσεις κάμματα στη φιλοσοφία ήταν πάντα να είναι και τώρα μόνο...
...μία άποψη για το προσηγορευτού του ύλισμού.

Οι πραγματικοί μαρξιστές πάντα έπιναστη και με άντεπάρθε έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Η άρχη της κομμουνικότητας της φιλοσοφίας. Η κομμουνικότητα...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Η άρχη της κομμουνικότητας της φιλοσοφίας που άντεπάρθε ο Λένιν...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Τώρα, όπως και πριν-πενήντα χρόνια, οι άποφασιστές έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Η έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Η ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΑΝΑΠΤΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ

Ο B. I. Λένιν άποφασιστής, άντεπάρθε και πλούτισε τη μαρξιστική...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Ο B. I. Λένιν έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

Ο έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...
...έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη έπιναστη...

POOR ORIGINAL

δοσει στον άνθρωπο με τις αισθήσεις του, και που αντιγράφεται, φωτογραφίζεται, αποικνίζεται απ' τις αισθήσεις; ενώ υπάρχει ανεξάρτητα απ' αυτές» (στο ίδιο σελ. 129). Ο λενινιστικός δόγμα της βίης στρέφεται τόσο ενάντια στο χυδαίο φιλοσοφικό υλισμό, που ανάγει την βίη μόνο σε πράγματα, όσο και ενάντια σε κάθε φιλοσοφικό υλισμό, που αρνείται την αντικειμενική πραγματικότητα. Κατευθύνεται επίσης ενάντια στον άγνωστο υλισμό, που αρνείται τη δυνατότητα γνώσης του έξω κόσμου. Όπως υπογράμμισε ο Λένιν, η μοναδική ιδιότητα της βίης που με την αναγνώρισή της συνδέεται ο φιλοσοφικός υλισμός είναι, να είναι αντικειμενική πραγματικότητα, να υπάρχει ανεξάρτητα απ' τη συνείδησή μας.

Τερπάζια θεωρητική και πρακτική σημασία έχει η λενινιστική ανάλυση της διαλεκτικής του προτού της γνώσης, της διαλεκτικής της σχέσης και άδολτης αλήθειας. Ο Λένιν έδειξε ότι η γνώση του ανθρώπου δεν είναι απλώς απλή πίστωση σύμφωνα με τους νόμους της διαλεκτικής προχωρητικά — απ' την άγνοια στη γνώση, απ' τις δχι πλήρεις και άτελες γνώσεις σε γνώσεις πιο αληθεις και τέλειες, απ' το φαινόμενο — στην ουσία, απ' την ουσία πρώτης σειράς σε ουσία πιο βαθιά, και έτσι, χωρίς τελειωμό.

Γιά το διαλεκτικό υλισμό δεν υπάρχουν άξεραστα όρια ανάμεσα στην άλυτη και σχετική αλήθεια. Η ανθρώπινη γνώση είναι απ' τη φύση της, βίαιη και δίνει και μας δίνει την άδολτη αλήθεια, που διαμορφώνεται από το σύνολο των σχετικών αληθειών.

Οι σύγχρονοι αναθεωρητές φιλόσοφοι, αντίγονοι σε άδολτη το στοιχείο της σχετικότητας στη γνώση της αντικειμενικής αλήθειας απ' τον άνθρωπο. Όλες τις θέσεις του μαρξισμού τις θεωρούν σχετικές, ιστορικά προσηλας, συνεχίζουν να μιλάνε για το «πρόβλημα» του μαρξισμού.

Στην άλλη άκρη πέφτει ο δογματισμός, που γενικά ξεκινάει το σχετικό χαρακτήρα των γνώσεών μας, τις κάνει άδολτες, δεν με αναλλοίωτα συμπεράσματα και πότους, εφαρμόζοντάς τα χωρίς έπολογοισμό των συγκεκριμένων ιστορικών συνθηκών. Στην πρακτική δράση των κομμουνιστών και εργατικών κομμάτων ο δογματισμός οδηγεί αναπόφευκτα τους διαδοχούς του σε σφαλματα, στην άποιαση απ' τις μάζες και δυσκολεύει την πάλη ενάντια στον αναθεωρητισμό.

Η σχετικοκρατία και ο δογματισμός είναι οι δύο πλευρές του ίδιου νομισματος. Ήξισον έχθρικοί στο μαρξισμό, στη διαλεκτική-υλιστική κατανόηση των αντιπλοκου και αντιφατικού προτού ανάπτυξης στην ανθρώπινη συνείδηση των αντικειμενικών νομοτελειών ανάπτυξης της φύσης, της κοινωνίας και της ανθρωπότητας.

Ο Β. Ι. Λένιν επεξεργάστηκε διάδολερα το ζήτημα του ρόλου της γνώσης, στο ποτούς της γνώσης πρόοτερε μεγάλη συμβολή στην υλιστική γνωσιολογία; «Η άποψη της ζωής, της πράξης, έγραφε, πρέπει να είναι η πρώτη και η βίαιη άποψη της θεωρίας της γνώσης» (στο ίδιο, σελίδα 143).

Η θεωρία, η επιστήμη, λέει ο Λένιν, δεν μπορεί να αναπτύσσεται με έπιτυχία έξω από την πράξη, ενώ η πράξη δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα χωρίς θεωρητικές γενικεύσεις, γιατί χωρίς προαπόδορα θεωρία δεν μπορεί να υπάρχει κορησώδης ποδξη.

Ο Β. Ι. Λένιν έλεγε κανονηργιο λόγο στη φιλοσοφία αποκαλύπτοντας διάδολερα το ρόλο της πράξης στον κρητήσιο της αλήθειας. Η πράξη είναι το βίαιό και άποραστικό μέσο έλέγγου του άληθινού και της αθεντικότητας των γνώσεών μας; η πιο καλή διάθεση κάθε είδους έπινοήσεων, και συγχύσεων. Ο Λένιν έποια γορημίζει, ότι η αναγνώριση της πράξης, σαν μοναδικού κρητήσιου της αλήθειας

δεν σημαίνει καθόλου ότι αυτή μας δίνει άδολτες, άδολτες αλήθειες, που κατοπινά δεν έχουν άνεργη από την έλεγχο και καθορισμό.

Το κρητήσιο της πράξης — έγραφε ο Β. Ι. Λένιν —, ποτέ δεν μπορεί απ' την ίδια τη φύση των πραγμάτων, να επιβεβαιώσει η να άναφέρει πόρα για την μια άποιαδήποτε ανθρώπινη έννοια. Κι αυτό, το κρητήσιο είναι τόσο άκαθάρσιο, ώστε να μην επιτρέπει στις γνώσεις των ανθρώπων να μετατραπούν σε «άδολτη» και ταυτόχρονα τόσο καθορισμένο, ώστε να κάνει άνελέητο άγώνα ενάντια σ' όλες τις παραλλαγές του ιδεαλισμού και του άγνωστο υλισμού (στο ίδιο σελ. 143). Αυτή η μεγαλοφυής θέση του Β. Ι. Λένιν, είναι φωτεινά παραδείγματα δημιουργικής άριότητας του διαλεκτικού υλισμού.

Η ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΩΝ ΝΕΟΤΕΡΩΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΩΝ ΣΤΟΝ ΤΟΜΕΑ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Τον καιρό που ο Λένιν άρχισε τη δουλειά για το βιβλίο «Υλισμός και έμπειροκριτισμός» στη φυσική επιστήμη δημουργήθηκε πολύβιαιη κατάσταση. Απ' τη μια μεριά είχαν γίνει έξαιρετικές έπιστημονικές ανακαλύψεις, που άνοιγαν στον άνθρωπο άποφαιτους πριν τομείς της φύσης και μαρτυρούσαν έτσι την έπιτυχία της έπιστήμης. Απ' την άλλη μεριά όλο και πιο πολύ έκαθαρίζονταν η άνεαφάρκεια και άκοια και το πλήρες άδολτατα μιας σειράς προηγουμένα επεξεργασμένων φυσικο-έπιστημονικών έννοιών, που θεωρούνταν από τους φυσιοδίφες θεωρητικό θεμέλιο της έπιστήμης στηχημα βίης της έπιστημονικής κορησθεωρίας γενικά. Ίδιαίτερα σημεία ήταν η κατάσταση στη φυσική, όπου είχαν γίνει σημαντικές ανακαλύψεις, και σε σύνδεση με αυτές άναπτύσσονταν οι καθιερωμένες έννοιες.

Οι ιδεαλιστές φιλόσοφοι όμως και μερικοί φυσικοί άρχισαν να ζητηρούντο ιδεαλιστικά την ανακάλυψη του διατετού των άτόμων και των ηλεκτρομαγνητικών άποστητων του ηλεκτρονίου. Έφθσαν στο λαθεμένο συμπέρασμα ότι η βίη δεν είναι αόνια και άσβαστη, ότι δίδειν «τα άτομα αποικλοποιούνται». Ορισμένοι φυσικοί κάτω απ' την έπίδραση της ιδεαλιστικής φιλοσοφίας άπομακρινόθηκαν απ' τη σωστή κατανόηση της ουσίας και των σκοπών της έπιστημονικής γνώσης. Άρχισαν να μιλάνε για «πρωτοαία της έπιστήμης» για «καθολική κατήργηση των άρχών» και «προαποδορα» να άποδείκνουν ότι δίδειν η έπιστήμη δεν δίνει πραγματική, έγκρηνη γνώση της φύσης.

Ενάντια σ' αυτές τις άντιλήψεις ορθώθηκαν καλώς έξαιρετικά έπιστημονικές διάφορον κορηών — ο Α. Μπάλτσμαν, ο Μ. Πλάνκ, ο Π. Λανζβίεν, ο Γ. Λόρντεν, ο Α. Ζ. Μεντελέγιεφ, ο Κ. Α. Τιμωρίεφ κ.ά. Η σημασία των έκδηλώσεων των προσητευτικών φυσικών ήταν καλό μεγάλο. Όμως δεν μπόρεσαν να δώσουν έκαντηλική φιλοσοφική ανάλυση βίης της κατάστασης που διαμορφώθηκε στη φυσική επιστήμη.

Το μεγάλο ιστορικό καθήκον της υπεράσπισης της επιστήμης από τις έπιθέσεις του ιδεαλισμού και του φιντεισμού το πραγματοποιήσε διαλορηωτικά ο Β. Ι. Λένιν στο έργο του «Υλισμός και έμπειροκριτισμός». Αυτό το βιβλίο έλεγε βαθιά σημασία, από άποψη άρχών για όλη τη φυσική. Το βιβλίο του Β. Ι. Λένιν είναι πραγματικός ύμνος στο μεγαλειό του ανθρώπινου λογικού. Το βιβλίο άποκαλύπτει τις άποροβίστες προσητευτικές διεκδοχές της έπιστήμης στην ουσία των φαινομένων της φύσης. Ο άνθρωπος νους — έγραφε ο Β. Ι. Λένιν — άνακάλυψε πολλά τα παρόδορα στη φύση και τα άνακάλυψε άκαρη περισσότερο, μεγαλώνοντας έτσι την κυριότητα του πάνω σ' αυτήν... (στο ίδιο, σελ. 293).

«...ΝΕΚΡΟ ΚΟΣΜΟΣ» ΑΡ' 1959

POOR ORIGINAL

Ο Λένιν διέμελλε την γνησιότητα της μαρξιστικής φιλοσοφίας, ανακάλυψε την εσωτερική ένότητα του υλισμού, της διαλεκτικής και της ιστορικής θεωρίας, έδειξε ότι ο ιστορικός υλισμός αποτελεί τη λογική ανάπτυξη και ολοκλήρωση του υλισμού και της διαλεκτικής.

Ο Λένιν, απασχολούμενος άκοόρατα με την επεξεργασία των φιλοσοφικών προβλημάτων ανέπτυξε παραέρα, προσαρμοσμένα στις καινούργιες συνθήκες, τό διαλεκτικό και ιστορικό υλισμό. Όσοιδήποτε ζητήματα κι έν έβριγε ο Β. Ι. Λένιν, ζητήματα καθαρά φιλοσοφικά είτε πολιτισμού και τέχνης, ζητήματα φυσικά, είτε ζητήματα έπανάστατικής πάλης, ζητήματα οικονομίας, πολιτικής είτε κρατικής οικονομίας, πάντα και παντού πρόβαλε σάν πραγματικός διαλεκτικός, υποβάλλοντας σέ βαθιά φιλοσοφική άνάλυση τά προβλήματα που έξέταζε.

Σημειώνοντας τη σαφή μεθοδολογία των μικροαστών δημοκρατών, που αυτόσυναισθάνονται μαρξιστές, άλλα δέν έβραν νά εφαρμόσουν τό μαρξισμό στή ζωή, στήν πράξη της έπανάστατικής πάλης, ο Λένιν έγραφε: «Αυτό δέν κατάλαβαν διόλου τό άπορασιτικό στό μαρξισμό: και συγκεκριμένα την έπανάστατική του διαλεκτική». (Λένιν, τόμ 33, σελ. 436, ρούσ. έκδοση).

Τά κομμουνιστικά και έργατικά κόμματα, ακολουθώντας τό παράδειγμα του μεγάλου Λένιν, εφαρμόζουν δημιουργικά τη μαρξιστική διαλεκτική στή πράξη της έπανάστατικής πάλης, στόν κομμουνιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, συνδέοντας άδιάσπαστα τη θεωρία και την πράξη, τη φιλοσοφία και τη ζωή.

Όλη η ιστορία του κομμουνιστικού κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης, δηλ η έπανάστατική μετασχηματιστική δράση της έργατικής τάξης αποτελεί πρότυπο, συνειδητής χρησιμοποίησης των νόμων του διαλεκτικού υλισμού. Τό κόμμα μελετά βαθιά τά κοινωνικο-οικονομικά πρόσζε, γνωρίζει τις απαιτήσεις των άντιπρολεταρικών νόμων της χρονικής ανάπτυξης, τά συμφέροντα των λαϊκών μαζών και σ' αυτή τη βάση διατυπώνει την πολιτική του γραμμή, καθορίζοντας με ακρίβεια τά βασικά καθήκοντα της ιστορικής περιόδου, τους άμεσους και άπώτερους σκοπούς, επεξεργάζεται τά σχέδια των συγκεκριμένων ενεργειών, τελειοποιεί τις μορφές δουλειάς στις μαζές, τις μέθοδες καθοδήγησης.

Τό πρόγραμμα της οικοδόμησης του κομμουνισμού, που ψηφίστηκε στό 21ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, είναι επεξεργασμένο πάνω στή βάση του διόπλευρου υπολογισμού των απαιτήσεων των άντιπρολεταρικών νόμων ανάπτυξης, ξεκινά άπό τη μαρξιστική-λενινιστική έπιγνωση του ρόλου του κοινωνικού ΕΙ και της κοινωνικής συνειδήσης στό ιστορικό πρόσζε. Στο πρόγραμμα άποκαλύφθηκε με ξεχωριστή βαθύτητα η συγκεκριμένη διαλεκτική της άνέλιξης του σοσιαλισμού στόν κομμουνισμό.

Σύμφωνα με τις βασικές θέσεις του διαλεκτικού και ιστορικού υλισμού τό συνέδριο υπογράμμισε την άπορασιτική σημασία της δημιουργίας της υλικότεχνικής βάσης του κομμουνισμού, χάραξε τό μεγαλειώδες πρόγραμμα της ποσοτικής αύξησης και των ποιοτικών άλλαγών των παραγωγικών δυνάμεων και καθόρισε τους δρόμους τελειοποίησης των παραγωγικών σχέσεων, επεξεργάστηκε τά ζητήματα της πολιτικής όργάνωσης της κοινωνίας στήν περίοδο της άναντιγμένης οικοδόμησης του κομμουνισμού. Τό νομοτελεστικό πρόσζε της άνέλιξης του σοσιαλισμού στόν κομμουνισμό. — Έπλεγε ο Ν. Σ. Χρουστσόφ στήν εισήγηση του στό 21ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ μπορεί νά επιταχυνθεί πάνω στή βάση της ύψηλης άνάπτυξης της υλικής παραγωγής.

Η μαρξιστική διδασκαλία είναι μαχητική έπισημη του έπανάστατικού μετασχηματισμού της κοινωνίας, εκφράζει τά ζωτικά συμφέροντα της πιο πρωτοπόρας τάξης — της έργατικής τάξης, τά συμφέροντα όλων των έργαζομένων.

Στή Διακήρυξη της Σόφειας, των άντιπροσώπων των σοσιαλιστικών χωρών, τονίζεται: «Θεωρητική βάση του μαρξισμού-λενινισμού είναι ο διαλεκτικός υλισμός. Αυτή η κοσμοθεωρία άναντικλά τον καθολικό νόμο άνάπτυξης της φύσης, της κοινωνίας και της άνθρώπινης ζωής». Αυτή η κοσμοθεωρία ισχύει για τό παρελθόν, για τό παρόν και για τό μέλλον».

Τώρα, που δηλ η προοδευτική άνθρωπότητα τιμάει τά πενήντα χρόνια του αθάνατου βεβίλου του Λένιν, «Υλισμός και εμπειροκριτικισμός», η μαρξιστική φιλοσοφία πήρε πρωτόφαντα πλατιά διάδοση.

Άρχισε τόσκα ιστορική έποχή στήν άνάπτυξη της φιλοσοφίας, που ο διαλεκτικός και ιστορικός υλισμός είναι κοσμοθεωρία όλων των συνειδητών και ένεργών οικολογικών του κομμουνισμών, γίνεται κοσμοθεωρία των έργαζομένων όλων των σοσιαλιστικών χωρών. Πραγματικά οι λαϊκές μάζες έχουν στή μαρξιστική-λενινιστική φιλοσοφία άναντικατάστατο πνευματικό έργο, και η φιλοσοφία έχει στό πρόσκοπο της έργατικής τάξης και όλων των έργαζομένων — άκατάβλητη υλική δύναμη.

Τό Κομμουνιστικό Κόμμα της Σοβιετικής Ένωσης, στήριζόμενο στό γρανιτικό θεμέλιο της διαλεκτικής-υλιστικής φιλοσοφίας, καθοδηγούμενο άπό την άκατανίκητη διδασκαλία του μαρξισμού-λενινισμού οδηγεί τό σοβιετικό λαό, άπό τό λενινιστικό δρόμο, προς τις φωτεινές κορυφές του κομμουνισμού.

Τό Ίνστιτούτο Φιλοσοφίας της Ακαδημίας Επιστημών της ΕΣΣΑ

Πράβντα, 13/5/1969

POOR ORIGINAL

ΨΕΥΔΗΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΣΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

II. ΦΕΝΤΟΣΕΡΙΕΣ

Αντιστάθμιση μίθης της Ακαδημίας Επιστημών της ΕΣΣΔ

Τό Έργο του 21ου Συνεδρίου του ΚΚΣΕ που μόλις τέλειωσε, αποτελεί λιμνικό παράδειγμα δημοκρατικής ανάπτυξης της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας με βάση τη γενίκεση της τεράστιας πείρας της κομμουνιστικής οικοδόμησης.

Στην εισηγήση του συντρόφου Ν. Σ. Χρόστιοφ για τους δέχτες έλλειψης ανάπτυξης της λαϊκής οικονομίας της ΕΣΣΔ, στις αποφάσεις του συνεδρίου, βρήκαν βαθύ θεωρητικό φώτισμα τα θεμελιώδη προβλήματα της κομμουνιστικής οικοδόμησης στο τωρινό στάδιο ανάπτυξης της χώρας μας για τις δύο φάσεις της κομμουνιστικής κοινωνίας και τις νομοτέλειες της μετεξέλιξης του σοσιαλισμού σε κομμουνισμό για την υλικοτεχνική βάση της κομμουνιστικής κοινωνίας· για τη διανομή των υλικών αγαθών στις συνθήκες του σοσιαλισμού, και τον κομμουνισμό· για τους δρόμους ανάπτυξης και προσέγγισης της κολχόζνικης και της παλλαϊκής μορφής της σοσιαλιστικής ιδιοκτησίας για την πολιτική οργάνωση της κοινωνίας στην περιοχή της πλατιάς οικοδόμησης του κομμουνισμού για την πλήρη και δραστηνή νίκη του σοσιαλισμού για την ανάπτυξη του κομμουνισμού για την εισηγήση και στις αποφάσεις του συνεδρίου, άποτελούν μεγάλη συμβολή στην ανάπτυξη του μαρξιστού-λενινισμού.

Τό 21ο Συνέδριο συνήλθε σε στιγμές που η ιστορική ανάπτυξη στη σύγχρονη εποχή βρίσκεται μπροστά σ' ένα αποφασιστικό όραση. Σε τι συνίσταται η διαδρομή μινού του ιστορικού δρόμου, σε όποιο έφτασε τώρα η χώρα μας στην άνοδο κίνηση προς τον κομμουνισμό. Σε τι συνίσταται τα κύρια γυροίματα της σύγχρονης εποχής.

Τό κυριότερο, το καθοριστικό γνώρισμα της σύγχρονης εποχής της παγκόσμιας ιστορίας, είναι η άνοδος του κεφαλαιοκρατικού κοινωνικοοικονομικού σχηματισμού και η άνοδος ενός νέου, του κομμουνιστικού κοινωνικοοικονομικού σχηματισμού. Αλλά τή σκοπιά της παγκόσμιας ιστορίας, η σύγχρονη εποχή είναι εποχή καρτής, όπου ο κεφαλαιολόγος σαν παγκόσμιο σύστημα είναι στην παρακμή του και βαδίζει στο αναπόφευκτο τέλος του, ενώ ο σοσιαλισμός βγαίνει από τά πλαίσια μιας χώρας, μετατρέπεται σε παγκόσμιο σύστημα και αναπτύσσεται με έπιταχία.

Η νίκη της Μεγάλης Οχτώβριανης Σοσιαλιστικής Επανάστασης και η ίδρυση του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ, τό πέρασμα μιας σειράς χωρών της Ενώπης και

της Ασίας στο δρόμο του σοσιαλισμού και ο σχηματισμός του παγκόσμιου σοσιαλιστικού συστήματος—αυτά είναι τά βασικά ιστορικά όραση της γνώσης και της ανάπτυξης του κομμουνιστικού κοινωνικοοικονομικού σχηματισμού. Η άποψη από τό κεφαλαιοκρατικό σύστημα μιας σειράς χωρών που μπήκαν στο δρόμο του σοσιαλισμού, ή κατάρρευση του άποικιακού συστήματος του ιμπεριαλισμού και ή άνοδος του έθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, τό βάθμα της γενικής κρίσης του κεφαλαιολόγος και έπών των άνωτέρων του—αυτά είναι τά κροτέες, που δείχνουν τόν έπιπέδω άναπόφευκτο χαρακτήρα του κεφαλαιοκρατικού κοινωνικού σχηματισμού.

Στά συγχρονία των δυνάμεων άνάμεσα στο σοσιαλισμό και τόν κεφαλαιολόγος στο διεθνές επίπεδο σχηματίθηκαν ριζικές άνακατατάξεις. Τό παγκόσμιο σοσιαλιστικό σύστημα που άναπτύσσεται και δυναμώνει έχει γίνει πολύ μεγάλη ήγετική δύναμη της σύγχρονης εποχής. Άν πάρουμε τίς χώρες του παγκόσμιου σοσιαλιστικού συστήματος και τίς χώρες που καλλαιβουν ένάντια στον ιμπεριαλισμό και την άποικιοκρατία, τά ύδωρα πός ή ύπεροχή δυνάμεων τά κάνει πρός τή μεριά αυτών των κερηφόρων κρατών και όχι πρός τή μεριά των ιμπεριαλιστών.

Πόρουμε οι κροτέες που ή χώρα μας ήταν ή μοναδική σοσιαλιστική χώρα και βρήκαν σε έχρημη κεφαλαιοκρατική περιβάλληση. Με βάση τήν άνάλυση της βαθιάς κρίσης στην παγκόσμια ανάπτυξη, στην εισηγήση του σ. Ν. Σ. Χρόστιοφ διατυπώθηκε ένα αποφασιστικό θεωρητικό και πολιτικό συμπέρασμα, ότι ο σοσιαλισμός στη Σοβιετική Ένωση νίκησε όχι μόνο άλλά και ήττησε, αλλά και άποικιστικά, αλλά και άποικιστικά.

Η ύπεροχία του ιστορικού δρόμου, στο όποιο έφτασε τώρα ή χώρα μας χαρακτηρίζεται από τό γεγονός, ότι ο σοβιετικός λαός άφου έφτασε τή σοσιαλιστική κοινωνία μπήκε σε νέα ιστορική περίοδο—τήν περίοδο της πλατιάς κομμουνιστικής οικοδόμησης. Τώρα ο σοβιετικός λαός με τήν καθόληση του Κομμουνιστικού Κόμματος έφτασε τρία τμή στην ανάπτυξη της σοσιαλιστικής οικονομίας, της άποικιακής οικονομίας, της επιστήμης και τεχνικής, που έπών τή δυνατότητα σε σύντομο διάστημα να ξεπεράσουμε τίς πιο άναπτυγμένες χώρες στην παραγωγή κροτέων της κοινωνικής έργασίας, στην παραγωγή προϊόντων που καλύπτουν κροτέων και να ξεσφαλίσουμε τό πιο ύψηλο στον κόσμο βιοτικό επίπεδο του λαού.

Οι άποφάσεις του 21ου Συνεδρίου του ΚΚΣΕ, φαίτουν με τό λιμνικό φως του μαρξιστού-λενινισμού τή σύγχρονη εποχή της παγκόσμιας ιστορίας. Στίς άποφάσεις αυτές δίνεται έπισημονικά θεμελιωμένο τό συγκεκριμένο πρόγραμμα του κομμουνισμού στον κομμουνισμό.

1. ΟΙ ΔΥΟ ΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Οι θεμελιώδεις, του μαρξιστού-λενινισμού, έφαρμόσαν τήν διαλεκτική-υλικτική θεωρία της εξέλιξης που έπεξεργάστηκαν οι Έπιοι, όχι μόνο για τήν εξέλιξη της ιστορίας του παρελθόντος, αλλά και σ' ένα άπορο τό μελλοντικό οικονομικό καθεστώς—τόν κομμουνισμό. Τήν άντίληψη της κοινωνικής ζωής σαν φυσικού-ιστορικού φαινομένου, τήν έπέκειναν στην ανάπτυξη του κομμουνιστικού σχηματισμού, εξέταζοντας τή μελλοντική κοινωνία στην άνοδο της κίνησης.

Οι σοσιαλιστές σοσιαλιστές διεξήγαγαν άποφασιστικές λογιστικές για τό τί είναι καλύτερο: ο σοσιαλισμός, ή ο κομμουνισμός, πόν κοινωνικό θεμέλιο είναι διαφορετικό, να προαποφασιστούμε. Έφαρμόζοντας τήν ύδεια της εξέλιξης σ' ένα άπορο

POOR ORIGINAL

τό μέλλον της ανθρωπότητας, ο μαρξισμός-λενινισμός καθόρισε, ότι ο σοσιαλισμός και ο κομμουνισμός δεν είναι μορφές κοινωνικής οργάνωσης, που μπορούμε να διαλέγουμε όποια θέλουμε, αυθαίρετα, αλλά δύο νόμιμα στάδια ενός κοινωνικού σχηματισμού. Ο Β. Ι. Λένιν ανακαλύπτει τη διαλεκτική ανάπτυξη του κομμουνιστικού κοινωνικού σχηματισμού Έγραψε: «Αυτό που συνήθως λέμε σοσιαλισμό, ο Μάρξ το όνομαζε «πρώτη» ή κατώτερη φάση της κομμουνιστικής κοινωνίας. Έφασαν τα μέσα παραγωγής γίνονται κοινή ιδιοκτησία, μπορεί να χρησιμοποιηθεί κι εδώ η λέξη «κομμουνισμός», φτάνει να μην ξεχνούμε πώς δέν πρόκειται για πλήρη κομμουνισμό. Η μεγάλη σημασία των διασφαρίσεων του Μάρξ συνίσταται στο ότι ο Μάρξ εφαρμόζει και δώ με συνέπεια την υλιστική διαλεκτική, τη διδασκαλία της εξέλιξης, θεωρώντας τον κομμουνισμό σαν κάτι που αναπτύσσεται άπ ά τον καπιταλισμό. Αντί για σχολαστικά επινόητους «σοσιαλισμούς» δορισμούς και άκαρπες συζητήσεις γύρω από λέξεις (τι είναι σοσιαλισμός και τι κομμουνισμός) ο Μάρξ δίνει την άνάλυση εκείνου που θα μπορούσαμε να το ονομάσουμε βαθμίδες της οικονομικής ωριμότητας του κομμουνισμού. (Λαμπτα, Έλλην. Έκδ., σελ. 483).

Η μαρξιστική-λενινιστική άνάλυση των δύο σταδίων ανάπτυξης της κομμουνιστικής κοινωνίας έχει τεράστια θεωρητική και πρακτική σημασία. Αυτή η άνάλυση επιβεβαιώθηκε περιλάμπρα από την πείρα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στην ΕΣΣΔ και από την πάλη για τη νίκη του σοσιαλισμού στις χώρες της λαϊκής δημοκρατίας.

Η μαρξιστική-λενινιστική διδασκαλία για τις δύο φάσεις του κομμουνισμού δέν είναι τώρα μόνο επιστημονική πρόβλεψη, αλλά ένοσαρκώθηκε στην πραγματική άνάπτυξη της σοβιετικής κοινωνίας. Αφού έχτισε τη σοσιαλιστική κοινωνία, η χώρα μας μπήκε στη νέα ιστορική περίοδο ανάπτυξης, όπου ο σοσιαλισμός μετεξελίσσεται βαθμιαία σε κομμουνισμό.

Ο σοσιαλισμός και ο κομμουνισμός έχουν κοινή υλική βάση — την κοινωνική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, τη σχεδιασμενικά άναπτυξομένη κοινωνική παραγωγή, που άποδερίζει την έμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τις οικονομικές κρίσεις και την άνεργία, εξασφαλίζει την όλη και πληρότερη ίκανοποίηση των άναγκών όλων των μελών της κοινωνίας. Αλλά άνάμεσα στις δύο αυτές φάσεις υπάρχουν και ουσιώδεις διαφορές. Τα βασικά γνωστώματα της μελλοντικής κοινωνίας ή μαρξισμός-λενινισμός τά πράττει με άυστηρή επιστημονική συνέπεια, και η πρακτική πείρα τό επιβεβαιώνει αυτό πλήρως.

Ο κομμουνισμός θα έχει πιο ύψηλο επίπεδο ανάπτυξης της παραγωγής, πρόγραμμα που θα επιφέρει να εξασφαλιστεί άρθονα όλων άγεθών και πλούσια ίκανοποίηση των άναγκών όλων των ανθρώπων. Οι ουσιώδεις ρυθμοί άνάδοις της βιομηχανικής και άγροτικής παραγωγής σήμερα και οι πρακτικές άνάπτυξης και μαρξισμός-λενινισμός τά έπείραξε σφίδια, δείχνουν ότι η πρόβλεψη αυτή των θεμελιωτών του επιστημονικού κομμουνισμού έναρμόνεται στη ζωή.

Στον κομμουνισμό θα εξαφανιστούν τα κατάλοιπα της ταξικής διαίρεσης της κοινωνίας και τά κάθε λογής ίγνη της καλής αντίθεσης άνάμεσα στην πνευματική και τη σωματική εργασία, άνάμεσα στην πάλη και τό χωρό. Ηδη ο σοσιαλισμός λυτρώνε την κοινωνία από τον άτακτισμό των τάξεων και τις ταξικές συγκρούσεις, εξασφαλίζει την ήθεκομικτική ένότητα του λαού, δημιουργεί τους όρους για τό βαθμιαίο, οβίσιμο των όρων άνάμεσα στις τάξεις, πράγμα που οδηγεί στην έδραση της άταξικής κομμουνιστικής κοινωνίας. Μεγάλες-άλλαγές θα έπείραξε στην συνείδηση των ανθρώπων, θα πλουτιστεί άποσομύτητα και θα άνάσει η πνευματική

ζωή της κοινωνίας, οι ίδιοι οι άνθρωποι θα πάρουν μιά δόληλευρη και άριμονική άνάπτυξη.

Τό μέλλον θα δείξει επίσης σημαντικές πολιτικές διαφορές άνάμεσα στο σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό. Αν στη σοσιαλιστική κοινωνία τό κύριο όργανο της οικονομικής και πολιτιστικής οικοδόμησης είναι τό κράτος, στον πλήρη κομμουνισμό κι όταν η νέα εξασφαλιστεί σε παράδομα κλίμακα η κρατική έξουσία θα γίνει περιττή και βαθμιαία θ' άπονεμαωθεί. Η άνάπτυξη της σοσιαλιστικής δημοκρατίας, η προσέλευση των λαϊκών μαζών και των κοινωνικών τους όργανώσεων στην άιεύθυνση των κοινωνικών υποθέσεων από τώρα κιόλας φανερώνει τις τάσεις της μολιτικής άνάπτυξης της κρατικής λειτουργίας.

Στη σοσιαλιστική κοινωνία η διανομή βασικά γίνεται σύμφωνα με την άρχή «ό καθένας σύμφωνα με τις ικανότητες του, όταν καθένα σύμφωνα με την εργασία του». Στην άνώτερη φάση του κομμουνισμού, όταν θα έπιτευχθεί άρθονα ειδών κατανάλωσης, η διανομή θα πραγματοποιείται σύμφωνα με την άρχή «ό καθένας σύμφωνα με τις ικανότητες του, όταν καθένα σύμφωνα με τις άνάγκες του».

Τό μαρξιστικό-λενινιστικό κόμμα θεωρεί τελικό σκοπό του τη δημιουργία του πλήρους κομμουνισμού, που είναι τό υδανικό των εργαζομένων μαζών, ή πιο καλή και ή πιο δίκαια κοινωνία πάνω στη γη.

Γιατί όμως τότε δέν μπορεί να εφαρμοστεί τώρα η πιο δίκαια κομμουνιστική άρχή της διανομής; Τό ζήτημα εδώ είναι ότι δέν επιτρέπεται να ένεργήσουμε τεχνητά αυθαίρετα, ένάντια στους νόμους της κοινωνικής άνάπτυξης. Τό πρόγραμμα από τό σοσιαλιστικό στάδιο άνάπτυξης στην άνώτερη φάση, λέει ό ο Ν. Σ. Χρουστσόφ — είναι νομοτέλειακό ιστορικό πρότεξ, που δέν επιτρέπεται να τό παραβιάσουμε αυθαίρετα είτε για τό παρακάμψουμε. Η κοινωνία δέν μπορεί να πηδήσει από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό χωρίς να περάσει τό σοσιαλιστικό στάδιο άνάπτυξης.

Τό πρώτο στάδιο του κομμουνισμού δέν έχει ακόμα τό ύψηλο επίπεδο παραγωγής, που θα εξασφαλίσει άρθονα ειδών κατανάλωσης. Με τό τωρινό επίπεδο άνάπτυξης της παραγωγής δέν έπαρουν ακόμα τό υλικό, αγαθά, για να ίκανοποιηθούν πλήρως τις άνάγκες όλων των ανθρώπων.

Γιά την πλειονότητα των ανθρώπων στο σοσιαλισμό η εργασία γίνεται κιώδης έργο τιμής και ήθικό χρέος. Είμαστε όμως μακριά ακόμα από τό να έχει άναπτυχθεί ο δλους τους ανθρώπους ή κομμουνιστική στάση άέναντι στη δουλιά. Στην κοινωνία που ήρθε να άντικατάσσει τον καπιταλισμό, που φέρνει μαζί της πολλές άδυναμίες, οι άνθρωποι δέν είναι ακόμα προετοιμασμένοι να εργάζονται με όλες τους τις δυνάμεις και ικανότητες, χωρίς όρισμένο κοινωνικό έλεγχο πάνω στο μέτρο της εργασίας και στο μέτρο της κατανάλωσης. Ο Β. Ι. Λένιν έλεγε «Ός την ώρα που άνοηθεί η άνώτερη φάση του κομμουνισμού οι σοσιαλιστές άπαίτουν ά ύ σ τ η ρ ό τ α τ ο έλεγχο από την κοινωνία και από τό κράτος πάνω στο μέτρο της εργασίας και στο μέτρο της κατανάλωσης. » (Λαμπτα, Έλλην. Έκδ. τόμ. 25ος, σελ. 482).

Όσο πιο πλείρα φανερώνονται τά βασικά γνωστώματα του σοσιαλισμού, όσο πιο πέρα προχωρεί η κοινωνία από όδείο προς τον κομμουνισμό, τόσο πιο καθαρά περιβάλλει η μέγαλοπία και η έπιστημονική έμφρόδιτητα της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας για τις δύο φάσεις άνάπτυξης της κομμουνιστικής κοινωνίας. Κάθε ύποχώρηση από τις άρχές του επιστημονικού κομμουνισμού οδηγεί στην έσοδόμηση της άσάφησης της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Αυτό τό δείχνουν οι θεορητικές περιελατήσεις και η φαύλη πρακτική των γυνώσκωδών άναθεωρητών.

POOR ORIGINAL

παιδαγωγός των ανθρώπων και της διακρίσεως των
επιβιώσεων του καπιταλισμού στη συνείδηση και οργάνωσή τους.

Αντίστοιχα με την άνοδο των παραγωγικών δυνάμεων θα τελειοποιούνται οι κοινωνικές σχέσεις των ανθρώπων και βασίζονται στις ανάγκες της συντροφικής συνεργασίας, της φιλίας και της αλληλεγγύης των δούλευτων της κοινωνίας. Όσο θα προχωρεί η τεχνική πρόοδος οι έλλοιοι τους κλάδους της οικονομίας και θα γίνεται πιο στενή η σύνδεση της ζωής τους με την παραγωγή, άλλο τόσο θα συντελείται η προσέγγιση ή άρρακτος συνάφησης της πνευματικής και της σωματικής εργασίας, η άνοδος του πολιτισμικού τεχνικού επιπέδου όλων των εργαζομένων. Το αποτέλεσμα θα είναι η ελάττωση του χαρακτήρα της εργασίας. Η ελάττωση της εργασίας ημερας και η παραπέρα βελτίωση των συνθηκών δουλειάς με βάση τη σύνθετη μηχανοποίηση και αυτοματοποίηση της παραγωγής θα κάνουν πολύ ελαφρότερη τη δουλιά και θα συντελέσουν στη μετατροπή της σε ζωτική ανάγκη, σε απόλαυση του ελεύθερου ανθρώπινου ανθρώπου.

Στην πορεία της κομμουνιστικής οικοδόμησης τελειοποιείται η κολχόζ-συνεταιριστική μορφή σχέσεων παραγωγής που έζητηρείται και μπορεί να έζητηρείται ακόμα πολύν καιρό την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της αγροτικής οικονομίας. Με την άνοδο της κολχόζ-συνεταιριστικής παραγωγής μεγαλώνουν και λειτουργούν όλο και πιο πολύ τα ιδιαίτερα αποθέματα των κολχόζ, αναπτύσσονται πιο ελεύθερα οι παραγωγικοί δεσμοί ανάμεσα στα κολχόζ και μαζί μ' αυτό ανεβαίνει το επίπεδο κοινωνικοποίησης, συντελείται η προσέγγιση της κολχόζ-συνεταιριστικής ιδιοκτησίας με την κολλαική ιδιοκτησία.

Με την ανάπτυξη του ηλεκτρισμού της αγροτικής οικονομίας, η μηχανοποίηση και την αυτοματοποίηση της παραγωγής αρχίζει να συντελείται μια βαθύμορφη συγχώνευση των κολχόζ-συνεταιριστικών μέσων παραγωγής με τα κρατικά, με κολλαική. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως το πρόβλημα του πλήρους ηλεκτρισμού της αγροτικής οικονομίας και της μετατροπής ελεύθερης της αγροτικής παραγωγής σε μια πραγματική βιομηχανική παραγωγή μπορεί να λυθεί με την ύψιστηρη του κράτους, δηλαδή, όχι μόνο με τις προσπάθειες των κολχόζ, αλλά πάνω στη βάση της μηχανοποίησης από κοινού τόσο των κολχόζ-συνεταιριστικών, όσο και των κρατικών μέσων παραγωγής. Μόνο μ' αυτό τον τρόπο θα μπορεί να εκληρωθεί ένα από τα κολλαικά καθήκοντα της κομμουνιστικής οικοδόμησης — το καθήκον της πλήρους εξάλειψης των ουσιαστικών διαφορών στην κόλη και το χωριό που παραμένουν ακόμα.

Δέν θα ήταν σωστό να φανταζόμαστε τη μελλοντική συγχώνευση της κολχόζ-συνεταιριστικής ιδιοκτησίας με την κολλαική σαν ένα από οργανωσιαστικόν καθήκον. Αυτό το πρώτος συνδέεται με τη λύση του σύνθετου προβλήματος της συγχώνευσης των ουσιαστικών διαφορών ανάμεσα στην κόλη και το χωριό.

Στην περίοδο της πλατιάς οικοδόμησης του κομμουνισμού καθόλητα με τα προβλήματα της οικονομικής ανάπτυξης λύνονται επίσης μ' επιτυχία και τα ζητήματα τελειοποίησης της πολιτικής οργάνωσης της κοινωνίας, της κρατικής διαδρομής και διοίκησης. Με την προχώρηση της κοινωνίας προς τον κομμουνισμό συντελείται ολόκληρη ανάπτυξη της σοσιαλιστικής δημοκρατίας, προσέλιση όλο και πιο πλατιών συμφερόντων του πληθους στη διεύθυνση όλων των θέσεων της χώρας, δυναμίζει η προσέλιση των εργαζομένων και των κοινωνικών οργανώσεων τους στη συμμετοχή στην καθόληση της οικονομικής και πολιτιστικής οικοδόμησης, ανεβαίνει ακόμα περισσότερο ο ρόλος του κόμματος, σαν ανώτατης μορφής

κοινωνικής οργάνωσης και πρωτοκρίας ελεύθερου του λαού. Κατ' αυτόν τον τρόπο, στην πορεία της κομμουνιστικής οικοδόμησης η σοσιαλιστική κρατική λειτουργία αναπτύσσεται και θα αναπτύσσεται σε κομμουνιστική κοινωνική αυτοδιοίκηση.

3. ΕΠΙΤΑΧΥΝΣΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Η μετεξέλιξη του σοσιαλισμού σε κομμουνισμό είναι αναπόφευκτο αντικειμενικό φυσικοιστορικό πρώτος. Το πρώτος αυτό βήμα μπορεί να επιταχυνθεί με την ενεργητική δράση των εκατομμυρίων που είναι πραγματικοί δημιουργοί της ιστορίας, κινήτριες της προόδου.

Ο σοσιαλιστικός τρόπος παραγωγής αρχικά ξεκινάει από τις παραγωγικές δυνάμεις, που δημιουργήθηκαν από τον καπιταλισμό. Αναπτύσσοντας τις παραγωγικές δυνάμεις, η σοσιαλιστική κοινωνία προχωρεί στο δρόμο της δημιουργίας μιας πιο υψηλής υλικοτεχνικής βάσης από εκείνη που μπορεί να εξασφαλίσει ο καπιταλισμός. Στην περίοδο της πλατιάς κομμουνιστικής οικοδόμησης η κοινωνία στηρίζεται όχι πιά στην παλιά αλλά στη δική της, την υλοδημιουργημένη υλικοτεχνική βάση. Αυτό ακριβώς η περίοδος της πλατιάς κομμουνιστικής οικοδόμησης είναι η περίοδος της πιο επιταχυνμένης κίνησης προς τα μπρος με την ενεργό και συνειδητή συμμετοχή των εκατομμυρίων των εργαζομένων μαζών κάτω από την καθόληση του κόμματος.

Μεγάλη θεωρητική και πρακτική σημασία έχει η επεξεργασία του ζητήματος των ιστορικών προθεσμιών της δημιουργίας των υλικών προϋποθέσεων για την ικανοποίηση των αναγκών όλων των ανθρώπων σε απαραίτητα και λογικά όρια. Με την ανάπτυξη των αναγκών όλων των ανθρώπων σε απαραίτητα και λογικά όρια. Με την ανάπτυξη των αναγκών όλων των ανθρώπων σε απαραίτητα και λογικά όρια. Με την ανάπτυξη των αναγκών όλων των ανθρώπων σε απαραίτητα και λογικά όρια. Με την ανάπτυξη των αναγκών όλων των ανθρώπων σε απαραίτητα και λογικά όρια.

Αυτό βήμα δε θα σημαίνει ακόμα την πλήρη πραγματοποίηση της κομμουνιστικής διανομής ανεξάρτητα από την ποσότητα και την ποιότητα της εργασίας. Η ανάγκη της ούφησης της διανομής των προϊόντων σε εξάρτηση από το μέτρο της εργασίας θα ελλείψει μονάχα από έναν δυο, όταν δηλ. οι άνθρωποι θα εργάζονται εθελοντικά σύμφωνα με τις ικανότητές τους, όταν στους ανθρώπους δόξει καλλιεργηθεί η εσωτερική ανάγκη να πολλαπλασιάζουν και να συσσωρεύουν τον κοινωνικό πλούτο. Εφόσον αυτό δεν έχει επιτευχθεί ακόμα, η κοινωνία δεν μπορεί να αντιμετωπίσει χωρίς ένα ορισμένο νομοθέτημα του εργασιου χρόνου, χωρίς τον έλεγχο του μέτρου εργασίας και καταπόνησης. Η κοινωνία θα μπορεί τότε να ικανοποιεί τις ανάγκες όλων των ανθρώπων, ταυτόχρονα βήμα κάθε ικανός για εργασία θα πρέπει να προσφέρει ορισμένη ποσότητα εργασίας για τη δημιουργία των απαραίτητων αξιών.

Έτσι το πέρασμα στη διανομή σύμφωνα με τις ανάγκες θα πραγματοποιηθεί βαθμιαία, ανάλογα με το βαθμό ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, όταν θα επιτευχθεί αρμονία όλων των απαραίτητων ειδών καταπόνησης και όταν όλοι οι άνθρωποι εθελοντικά και ανεξάρτητα από το μέτρο της απόκτησης υλικών αγαθών θα εργάζονται σύμφωνα με τις ικανότητές τους, έχοντας επίγνωση πως αυτό είναι απαραίτητο για την κοινωνία.

POOR ORIGINAL

Στην εισηγήση του συντρόφου Ν. Ξ. Χρυσόστοφ είναι δυνατό να βρεθεί ο ρεαλισμός που καθορίζει το χαρακτήρα της ανάπτυξης της κοινωνίας προς τον κομμουνισμό. Δεν πρέπει να βιαστούμε να υλοποιήσουμε αυτό που δεν ώριμισε ακόμα. Αυτό θα είχε σαν αποτέλεσμα να διαστρεβλώσει και να διαστρεφθεί το έργο μας. Άλλα δεν πρέπει να γίνουν, σ' αυτό που πετύχαμε, γιατί αυτό θα οδηγούσε στη "συστασιοκρατία".

Η γρήγη ανάπτυξη της οικονομίας και του πολιτισμού όλων των χωρών της κοινωνικής ζωής, είναι νίκος της κίνησης όχι μονάχα για τον λαό της χώρας, αλλά διάσχιση του παγκόσμιου σοσιαλιστικού συστήματος.

Σπουδαία συμβολή του 21ου Συνεδρίου στη μαρξιστική-λενινιστική είναι η βαθειά ανάλυση της ιστορικής ιδιομορφίας των νομοτελών ανάπτυξης των παγκόσμιων σοσιαλιστικών συστημάτων. Η εξέταση του νόμου της αναλογικής ανάπτυξης στο παγκόσμιο σοσιαλιστικό σύστημα οδηγεί, σε ορισμένα, ότι οι χώρες που στο παρελθόν μένανε πίσω, στηρίζοντες στην κεντρική σοσιαλιστικών χωρών, στη συνεργασία και την αλληλεβοήθεια, θα μπει να ανεβήσουν την οικονομία και τον πολιτισμό τους. Με επιταχυνόμενο ρυθμό θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για το λήψιμα από την πρώτη τάξη του κομμουνισμού στην άνωτηρη φασή του σε όλες τις σοσιαλιστικές χώρες.

Σχετικά με αυτό πρέπει να θεωρηθούν άβασίμοι οι ισχυρισμοί μερών της ομάδας μας, ότι δήθεν η κίνηση των σοσιαλιστικών χωρών προς τον κομμουνισμό θα συντελείται σε διαφορετικό χρόνο, κατά διάφορες περιφερειακές ζώνες, κίνηση από το πρωγενέστερο επίπεδο ανάπτυξης τους. Αυτές οι απόψεις παρανοήθηκαν τους μινάχα το παρελθόν της κάθε χώρας, χωρίς να επολογίζουν το παρόν και το μέλλον τους, χωρίς να παίρνουν υπόψη τους τις ιδιομορφίες των νομοτελών ανάπτυξης του κομμουνιστικού κοινωνικού σχηματισμού, που διαφέρουν ριζικά από τις νομοτελίες του καπιταλισμού.

Η ανισόμετρη οικονομική και πολιτική ανάπτυξη των διάφορων χωρών είναι απόλυτος νόμος του καπιταλισμού. Άλλά αυτός ο νόμος δεν επέκτείνεται στο ταξικό σύστημα του σοσιαλισμού. Είναι βαθιά θεμελιωμένη ή θέση, η διατηρημένη στην εισηγήση του συντρόφου Ν. Ξ. Χρυσόστοφ, ότι οι χώρες του σοσιαλισμού, χρησιμοποιώντας με επιτυχία τις ένυπαρχοτες στο σοσιαλιστικό σύστημα δυνατότητες περισσότερο ή λιγότερο ταυτόχρονα θα περάσουν στην άνωτηρη φασή της κομμουνιστικής κοινωνίας.

Τό 21ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ έδειξε λαμπρά και πιστικά, ότι τό κόμμα μας, αναπτύσσοντας δημοφιλικά τη μαρξιστική-λενινιστική θεωρία, λένει με επιτυχία τό καινούργια προβλήματα που προβάλλει ή ίδια ή ζωή.

Η εισηγήση του συντρόφου Ν. Ξ. Χρυσόστοφ στο 21ο Συνέδριο του κόμματος και οι αποφάσεις του συνεδρίου ξυνοίγουν τις προοπτικές της ιστορικής κίνησης της κοινωνίας προς τον κομμουνισμό, φωτίζουν τό δρόμο προς τό μέρος με τό λαμπρό φως της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας. Αυτό είναι προγραμματικά ντοκομέντα του έπιστημονικού κομμουνισμού, που καθορίζουν την ανάπτυξη της κοινωνίας στην περίοδο της πλατιάς κομμουνιστικής οικοδόμησης.

«Πράβδα», 9 Φλεβάρη 1959

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΒΡΑΖΙΛΙΑ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ

ΔΟΥΖ ΚΑΡΑΟΣ ΠΡΕΣΤΕΣ

Τά Κομμουνιστικά Κόμματα όλου του κόσμου βρίσκονται επικεφαλής των λαών στον άγώνα για την ερήνη και τη δημοκρατία, για την ένικη ανεξαρτησία και τό σοσιαλισμό. Σε όρισμένες χώρες, όπως π.χ. στη Γαλλία, όπου οι αντιβρα-στικές δυνάμεις προσπάθον να επιάλουν τό φασισμό, οι συνθήκες μέσα στις όποιες δρουν οι κομμουνιστές, έγιναν πιο δύσκολες. Σε πολλές άλλες καπιταλιστικές χώρες τό κόμματα της εργατικής τάξης σημειώνουν σπουδαίες επιτυχίες (Ιταλία, Φιλιππίνες, Ελλάδα, Ινδονησία, όρισμένες χώρες της Λατινικής Αμερικής). Η έγκριση της Διακήρυξης και του Μανιφέστου της Ειρήνης στη όσσκεψη της Μέσσης τό Νοέμβρη του 1957 σήμανε τό δυνάμωμα της πολιτικής και ιδεολογικής ένότητας του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος, πάνω στη βάση των αρχών του προλεταριακού διεθνισμού. Έκφραση αυτής της ένότητας είναι ή όμόφωνη καταδίκη των αναθεωρητικών όισεών της Ένωσης Κομμουνιστών της Γιουγκοσλαβίας.

Στην Λατινική Αμερική, έντείνεται ή πάλη των λαών για ήθνική άπελευθέρωση και για δημοκρατικές ελευθερίες. Οι δικτατορίες που βρίσκονται στην όπτηρα-σία των μονοπωλίων των ΕΠΑ, αντίκρίπτονται, και στην πλειοψηφία των χωρών της Λατινικής Αμερικής, τό κομμουνιστικό κόμμα κατακτούν τό δικαίωμα νέμι-μης δράσης, δυνάμεινουν, και έχουν επιτυχίες στις πολιτικές ζυμώσεις.

Η χειροτέρευση των οικονομικών όυστασιών της Λατινικής Αμερικής, σαν συνέπεια της μείωσης του έξωτερικού της έμπορίου, όξύνει την άντιθεση με τον βορειοαμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Ο βορειοαμερικάνικος ιμπεριαλισμός προσπαθεί να εκμεταλλυνεί τις δύσκολίες των χωρών της Λατινικής Αμερικής για να άποσπάσει ήντιστασικές κυβερνήσεις παντός είδους παράχωρησεις. Οι μανούβρες των ιμπεριαλιστών δεν καταρθώνουν όμως να φράξουν τους πατριωτικούς άγώνες των λαών αυτής της ήπείρου.

Η χειροτέρευση των άντιθέσεων της Βραζιλιακής κοινωνίας. Κάτω άπ' την επίδραση των έσωτερικών και έξωτερικών παραγόντων, όξύνεται ή άντιθεση ανάμεσα στην χώρα μας, που βρίσκεται σε άγίατική, και τον βορειοαμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τους έσωτερικούς πράκτορες του. Αυτή είναι ή κύρια άντιθεση της Βραζιλιακής κοινωνίας. Έξαιτίας αυτού του γεγονότος και σαν συνέπεια της οικονομικής πολιτικής της δημοσπονδιακής κυβέρνησης, πολιτική που στα όσώδη προβλήματα είναι όπισταμένη στα συμφέροντα του βορειοαμερικάνικου μονοπωλιακού κεφαλαίου, χειροτερεύουν οι συνθήκες ζωής του λαού, και όξύνονται και οι άλλες έσωτερικές άντιθέσεις της χώρας.

Η όξυνση της κύριας άντιθέσης καθώς και των άλλων άντιθέσεων, καθορίζεται άπ' τη χειροτέρευση της οικονομικής κατάστασης, που κατά πρώτο λόγο άν-

«Αναδημοσιεύεται οι συντομωμένο κείμενο άπ' την έφημερίδα «Βός Όπρερία» όρ. 804/1959.

POOR ORIGINAL

τανχλάτσι στο εξωτερικό εμπόριο και στο ισοζύγιο των πληρωμών. Η εθνική οικονομία εξοικονομεί να αναπτύσσεται, όμως κάτω από δύσκολες συνθήκες, που επιτείνουν την εξάρτησή της από τον βορειοαμερικανικό ιμπεριαλισμό.

Η αντίθεση ανάμεσα στους κυκλους και την εθνική κυριαρχία της χώρας και τους κυκλους που ξεπουλάν τον πλοοτο και την εθνική κυριαρχία της χώρας έντείνεται. Αυτή η αντίθεση εκδηλώνεται στους κόλπους της σημερινής κυβέρνησης, χάρη στην ανομοιογένειά της που την διατηρεί ακόμα απ' τον σχηματισμό της.

Η κυβερνητική ομάδα που υποστηρίζει τα εθνικά συμφέροντα εννοούμενη από το εθνικό κίνημα υπερασπίσει με επιτυχία, σε όρισμένα ουσιαστικά προβλήματα, μια πολιτική που ανταποκρίνεται στα γενικά συμφέροντα της χώρας. Αυτό το πράγμα είναι ελπιότερο ιδίως σε ότι αφορά τη διατήρηση του κρατικού μονοπωλίου στο πετρέλαιο. Τη στάση αυτή την υποστηρίζει πολύ ενεργητικά η κοινή γνώμη, παρά τις επανηλειμμένες επιθέσεις των ξεπουλητών της χώρας.

Είναι αναμφισβήτητο όμως ότι τα στοιχεία αυτά των ξεπουλητών της χώρας δυνάμωσαν τον τελευταίο καιρό τη θέση τους στην κυβέρνηση, καταλαμβάνοντας τις περισσότερες θέσεις-κλειδιά, που έχουν αποφασιστική σημασία για τον πολιτικό-οικονομικό προσανατολισμό. Απ' αυτό κρίνεται ότι, παρά όλο ότι η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης παρουσιάζει ορισμένες πλευρές που ευνουθούν τα εθνικά συμφέροντα, η κυβέρνηση όμως έκανε μετρίες παρεκχωρήσεις στον βορειοαμερικανικό ιμπεριαλισμό, προσπαθώντας να βρει τρόπους που να συμφιλιώσει τα συμφέροντα του βορειοαμερικανικού ιμπεριαλισμού με έναν κάποιο περιορισμένο ή παρεμφερές τύπο οικονομικής ανάπτυξης. Αυτό το πράγμα επιτείνει την κατάσταση εξάρτησης της χώρας και συντελεί στο να φορτωθούν στις πλάτες των εργαζομένων μαζών τα βάρη των θυσάνων.

Με το λαοσάρισμα της Παναμερικανικής Συμμαχίας (ΠΑΣ) η κυβέρνηση του Ζουστοελίνο Κουμπιτοσεκ προσπάθησε να βρει μια διέξοδο απ' αυτή την κρίση της εξωτερικής πολιτικής, που την χαρακτηρίζει η υποταγή στο Ίμπεριαλισμό των Ήξωτερικών των ΗΠΑ. Απ' τη μια μεριά η ΠΑΣ προσπαθεί να ξεφορτώσει τον εθνικό πόθο για άγωνα ενάντια στην κατάσταση της καχεκτικής ανάπτυξης, γεγονός που αποτελεί το πρώτο βήμα απεμπάρωσης απ' την καθιερωμένη εξωτερική πολιτική. Απ' την άλλη, η ΠΑΣ πρόκειται να είναι, χάρη στις αρχές της, το εργαλείο της αντισοβιετικής στρατηγικής των Ένωμένων Πολιτειών, και έδηγε στην όλο και μεγαλύτερη υποταγή της εθνικής οικονομίας στον βορειοαμερικανικό ιμπεριαλισμό, που απ' την ίδια του τη φύση, δεν μπορεί να τείνει προς τη βοήθεια αλλά προς την εκμετάλλευση των λαών της Δακτινικής Αμερικής. Μ' αυτόν τον τρόπο, η ΠΑΣ δεν λύνει τα πρόβλημα της κρίσης της εξωτερικής πολιτικής αλλά υποχρεώνει την κοινή γνώμη να απειτεί πιο έντονα την εφαρμογή μιας ανεξάρτητης θέσης σε διεθνή κλίμακα.

Το πρόγραμμα της νομοματικής σταθεροποίησης (που πρότενη η κυβέρνηση — Σημ. Σύν.) είναι βορειοαμερικανικής εμπνεύσεως. Παρ' όλο που οι λαϊκές μάζες και η άσπική τάξη διαμαρτυρήθηκαν έντονα στην εφαρμογή αυτού του προγράμματος, η κυβέρνηση παρ' όλα αυτά επιμένει να προχωρήσει στην εφαρμογή της. Η κυβέρνηση του Ζουστοελίνο Κουμπιτοσεκ προσπαθεί να τραβήξει παρά πέρα στο όριο της συνδιαλλαγής με τον βορειοαμερικανικό ιμπεριαλισμό. Αλλά μ' αυτόν τον τρόπο δεν πρόκειται να λυθεί η χώρα άντιθεση, που αντικειμενικά χειροτερεύει.

Σύγχρονα όμως καλλωπιστάονται οι ενοχικές συνθήκες και τα κλίματα του ένιαου εθνικού μεταπού και για την διεξαγωγή μαζικών αγώνων.

Με την επιδείνωση των οικονομικών δυσκολιών και με την ένταση των τάσεων της κυβέρνησης να εφαρμόσει πολιτική συνδιαλλαγής και υποταγής στο βορειοαμερικανικό ιμπεριαλισμό, ο βραζιλιανός λαός συνεδηγοποιήσε περισσότερο την ανάγκη να παλεύει για να αποκτήσει μια δημοκρατική κυβέρνηση, που να υπερασπίζει τα εθνικά συμφέροντα. Αυτή η συνείδηση εκδηλώνεται με διάφορες μορφές, με σκοπό να απομακρύνει την κυβέρνηση απ' την σημερινή πολιτική υποχρέωσή της να προβαί σε όρισμένες αλλαγές στην πολιτική και στην σύνθεση της.

Τα γεγονότα επιβεβαιώνουν τα δσα είπα η ΚΕ του κόμματος στην Άνακοίνωση της του Μάρτη 1958: «Η πολιτική της κυβέρνησης δεν ανταποκρίνεται στα εθνικά συμφέροντα και στους λαϊκούς πόθους πάνω στα ουσιαστικά προβλήματα, παρ' όλο που έχει ορισμένες θετικές πλευρές δημοκρατικού και εθνικού χαρακτήρα. Στο βαθμό που οι άρνητικές πλευρές της δράσης της κυβέρνησης γίνονται πιο φανερές, έντείνεται η πάλη για την επίτευξη ορισμένων αλλαγών στη σύνθεση και την πολιτική της, προς το συμφέρον των λαϊκών και εθνικών συμφερόντων».

Το εθνικό κίνημα, παρ' όλο που δεν έχει ακόμα ισχυρή συνέχεια και ούτε ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα, είναι ένα είδος ένιαου μέτασο που συμπληρωθεί με την διάφορες κοινωνικές τάξεις και στρώματα, στον αγώνα για την υπερίσχιση των γενικότερων συμφερόντων της χώρας. Η δημοκρατικότητα αυτού του κινήματος απβλέπεται στη λύση ορισμένων επείγουσων προβλημάτων. Ένα μέγιο παράδειγμα είναι η πάλη για την αποκατάσταση θύλων σχέσεων με τη Σοβιετική Ένωση και με τις άλλες σοσιαλιστικές χώρες.

Για να δυναμώσει η βοήθεια που δίνουν οι μάζες στην εθνική υπόθεση, είναι απαραίτητο να προβλημάτα της οικονομικής ανάπτυξης και της εθνικής απελευθέρωσης να είναι πιο καθαρά δεμένα με τα ζωτικά συμφέροντα των κλασικών εργατικών μαζών της πόλης και του χωριού.

Η ένωση των κλασικών αντιθέσεων στο εσωτερικό της χώρας είναι άμεσα συνδεσμένη με τον πληθωρισμό, που ο ρυθμός της αύξησής του επιταχύνεται σημαντικά και που σήμερα είναι ο υψηλότερος σε όλον τον κόσμο. Η στάση διαφόρων κοινωνικών τάσεων μπροστά στον πληθωρισμό είναι άνταρική. Ο πληθωρισμός, που κρατείται σε όρισμένα περιόρια, είναι ωφέλιμος για την άσπική τάξη, ενώ το προλεταριάτο και οι εργαζόμενοι γενικά, που βλέπουν να προδικάζονται τα συμφέροντά τους, παλεύουν ενάντια στις άμεσες συνέπειες του πληθωρισμού και αποκοπούν συνείδηση για την ανάγκη μιας οικονομικής πολιτικής που να παροτρύνει την ανάπτυξη της χώρας, χωρίς να επιβάλλει μετρίες θυσίες στις μάζες, αλλά αντίθετα: να τους ξεφορτώσει καλύτερες και πιο σταθερές συνθήκες ζωής.

Η εργατική τάξη που είναι οργανωμένη στα συνδικάτα παίζει πρωτοποριακό ρόλο στην πάλη των μαζών. Το συνδικαλιστικό κίνημα έκανε το 1958 σημαντικά βήματα προς τα εμπρός, δυναμώνοντας την έγερση και την οργάνωση της εργατικής τάξης. Το δυναμισμό του συνδικαλιστικού κινήματος έχει πρωτοφανή σημασία για την εργατική τάξη, για να μπορεί να εκπληρώσει την πρωτοποριακή της άποσότητά στην πάλη για την εθνική ανεξάρτηση και τη δημοκρατία.

Η πάρα δείχνει ότι η πείση των μαζών είναι άπαραίτητη για να προχωρήσει η κυβέρνηση του Ζουστοελίνο Κουμπιτοσεκ να εφαρμόσει στην πολιτική της τις αλλαγές που ζητάει ο βραζιλιανός λαός. Ταυτόχρονα, η πείρα δείχνει ότι η σημερινή κυβέρνηση, λόγω της ανομοιογένειάς της, είναι αδύναμη, ο' ατή την θέση. Στο βαθμό που δυναμώσει το μαζικό κίνημα, η κυβέρνηση υποχρεώνεται να εγκαταλείψει όρισμένες αντιδραστικές ενέργειες και να παύσει ύποψη της τα εθνικά και λαϊκά συμφέροντα.

POOR ORIGINAL

Το εθνικό κίνημα και οι έλλογιές της 3. Οχτωβρίου. Το εθνικό κίνημα είναι η ελπίδα σε πλατιά στρώματα και ότι κατέκτησε σοβαρές θέσεις.

Είνα απ' τα θετικά αποτελέσματα των εκλογών ήταν το ένωμα του Κεραυρού της Ελλάδας, που κέρδισε τη νίκη σε πέντε κράτα και αξίωσε την άρση των αντιπροσώπων στην Ομοσπονδιακή Βουλή και στις ίδιες θέσεις των κρατών.

Η νέα των ομάδων διαφόρων πολιτικών που συλλέγονται με το Κ.Ε.Ε. έδωσαν πραγματικά κράτη άντανακλά το άνδραμα της πολιτικής συνείδησης των Ελλήνων και την παρακή της δύναμης της έλλογιες μηχανής.

Η σχετική επιτυχία της Ε.Δ.Ε. δέν σημαίνει ότι οι μάζες ψήφισαν υπέρ του δημοκράτου και του αντιπροκρατικού προανατολισμού που πήρε η καθέστηση αυτού του κέρματος. Σε έσοιμες περιπτώσεις όπως π.χ. στο Περναρτικό κ.λπ. βρήκαν νικήτριες 'τακτικές' ομάδες της Ε.Δ.Ε. που πήραν θέση υπέρ των εθνικών συμφερόντων και συμφιλιώσαν τις λαϊκές δυνάμεις, συμπεριλαμβανόμενες και των κομμουνιστών.

Στα διαμέρισμα του Ρίο ντι Τανέρο η νίκη του δημοκράτου της Ε.Δ.Ε. προέκυψε από πολλές αιτίες: η Ε.Δ.Ε. χρησιμοποίησε τη διασφάλεια των μαζών απέναντι στην πολιτική του Κομμουνιστού, οι δυνάμεις που τάσσονται υπέρ της τάσσονται των εθνικών συμφερόντων μορζαν τους εθνικούς των άνδραμα σε πολλές περιπτώσεις, οι αντιδραστικοί κύκλοι κέρδισαν την άνδραμα με μια τετρακομματική αντικομμουνιστική καμπάνια.

Η δύναμης που υπερασπίσθη τα εθνικά συμφέροντα, κέρδισαν σοβαρές θέσεις, αλλά έδειξαν και μια σειρά έλλογιες θέσεις. Η σπουδή των γραμμάτων και η σύνδεση τους με έσοιμες θέσεις, όπως π.χ. σε πολλές περιπτώσεις, ήταν προπαγάνδα πολύ γενική, χωρίς να έδωσαν την άνδραμα διεκδικητική των μαζών, που άνδραμα για την εκπαίδευση. Επίσης δέν έδειξαν και τεχνική πνεύμα απέναντι στην κυβέρνηση. Η ύστερη που συγγόνται με τον κύκλο των δημοκρατών της χώρας εκμεταλλεύθηκαν την έλλειψη καθαρότητας των εθνικών δυνάμεων, καθώς και την ύστερη αντιπολιτευτική πορεία τους, για να κερδίσουν πλατιά λαϊκά στρώματα.

Η έλλογιες έρχαν στην έπιφάνεια την ένομοσύνη των πολιτικών κομμάτων και την ανάγκη διεκδικητικής τακτικής. Η αντί συμπεριλάβουν σε ένα ενιαίο μέτωπο τα εθνικά και δημοκρατικά κινήματα των διαφόρων κομμάτων.

Η έλλογιες έδειξαν για μια άκρως ροπή, στις σημερινές συνθήκες της Ελλάδας, οι έσοιμες και λαϊκές μάζες μορζαν να έπρεψουν την σύνθεση των κυβερνήσεων και των νομοθετικών οργάνων μέτρη ύψος, με μέσα που να τα έπρεψαι σε σύνταξη. Η άρση του υπήρχαν περιορισμοί και έπρεψαι στην έλευση, εξαγωγή του έλλογιος δικαιώματος (ή παρανομία του κομμουνιστικού κέρματος, ή άλλους των κυριότερων μέσων προπαγάνδας έλλογιος διακέρμα), οι έλλογιες έσοιμες αποδέχονται μια 'σοβαρή' δημοκρατική έκδηλωση. Αν οι έθνικές και δημοκρατικές δυνάμεις να ήταν περισσότερο ένωμένες και διοργανώσαν, οι έσοιμες τους να ήταν περισσότερο.

Η κριτική άδραση της έσοιμες, η καμία να είναι. Παρά τις άδραση, οι έσοιμες που έπρεψαι να δράσει του κέρματος, ή νομική συμπεριφορά.

Η κατάσταση των προεκλογικών έλλογιος της Ελλάδας η 1958.

κομμουνιστών στην τελευταία έλλογιος καμπάνια υπήρξε πιο δραστήρια απ' ότι στις προηγούμενες καμπάνιες.

Η πολιτική γραμμή που χαρακτήρισε με την 'ανακάλυψη του Μάρτη του 1958 (του Κομμουνιστικού Κόμματος της Βραζιλίας - Σημ. Σύν.) επηρεάσθηκε απ' αυτόν τον τρόπο στην πράξη. Στην έφαρμη της δημοκράτου παρουσιάσθηκαν άρσιες και δεξιές έκδηλωσης, τόσο στους κόλπους της καθέστησης όσο και σε άλλους τομείς κέρματος του κομμουνιστικού κινήματος, που πρέπει να καταπολεμηθούν γιατί ζημιώνουν τη σωστή πολιτική δράση των κομμουνιστών.

Πολλοί άνδραμα, συμπεριλαμβανόμενοι και συντρόφων της καθέστησης έσοιμες ακολουθούν να παίρουν σχετιοτική θέση μπροστά στο εθνικό κίνημα, θεωρώντας ότι η συμμετοχή σ' αυτό το κίνημα σημαίνει στο τέλος-τέλος, ύποταξη στην αστική ήμερονα.

Τέτοιες λαθεμένες άντιλήψεις είναι συνδεδεμένες με την μη κατανόηση της χώρας άντιθεση, έτσι όπως διατυπώθηκε στην 'Ανακάλυψη του Μάρτη' τις ροκικές άντιθέσεις στη Βραζιλία - ή άντιθεση άνδραμα στη Βραζιλία απ' τη μια μεριά, και την έτοιμομερικάνικο έμπεριαλισμό και τους προάκτους του στο έσωτερικό απ' την άλλη μεριά, και η άντιθεση άνδραμα στις άναπτυσσόμενες παραγωγικές δυνάμεις, και τις μισοφουδαρχικές παραγωγικές σχέσεις στη γεωργία - ή 'Ανακάλυψη του Μάρτη' που η πρώτη είναι η χώρα, επειδή αυτή είναι έλευση που έφασε την έπιφάνεια της έπιφάνειας πάνω στην πολιτική και την οικονομική ζωή της χώρας. Έτσι είναι λάθος να τοποθετούνται και οι δύο ροκικές άντιθέσεις στο ίδιο επίπεδο. Η πρώτη δείχνει ότι στις σημερινές συνθήκες που υπάρχουν στην Βραζιλία, η πολιτική άρσιες ύποτάσσεται στην άντιέμπεριαλιστική πάλη.

Αυτό δέν σημαίνει καθόλου ότι πρέπει να υποταχθεί η έπιφάνεια και την άρσιες μάχη και η πάλη της άρσιες. Η μάχη άνδραμα στην έπιφάνεια και την άρσιες και η πάλη της άρσιες. Η μάχη άνδραμα στην έπιφάνεια και την άρσιες και η πάλη της άρσιες. Η μάχη άνδραμα στην έπιφάνεια και την άρσιες και η πάλη της άρσιες.

Μια άλλη λαθεμένη και έπιφάνεια τάση που κυριαρχεί άκρως είναι η τάση άναρτήρηση για τη συνεχή διεξαγωγή της πάλης του Βραζιλανού λαού. Το προεκλογικό τάση στο σημερινό έδαφος της έπιφάνειας στην Βραζιλία. Το προεκλογικό τάση στο σημερινό έδαφος της έπιφάνειας στην Βραζιλία. Το προεκλογικό τάση στο σημερινό έδαφος της έπιφάνειας στην Βραζιλία.

Πρέπει να προσέξουμε ώστε να εξαλείψουμε τα άρσιες λάθη που έχουν παλιές ρίζες στο κομμουνιστικό κίνημα, αλλά σύγχρονα άρσιες και να καταπολεμήσουμε και τα έπιφάνεια λάθη που έκδηλώσαν απ' άρσιες μας σ' αυτή την περίπτωση σαν αποτέλεσμα μιας λαθεμένης έπιφάνειας της πολιτικής γραμμής που χαρακτήρισε την 'Ανακάλυψη'.

Σχετικά με το πρόβλημα της στάσης του κομμουνιστικού κινήματος απέναντι στην κυβέρνηση, είναι μεγάλο λάθος να άρσιες ότι τον άναρτήρηση χαρακτήρισε αυτή της κυβέρνησης και να την θεωρούμε σαν 'επιφάνεια έπιφάνειας' προς άρσιες άρσιες μέλη του κέρματος. Αυτό η θέση έρχεται από άνδραμα με το ίδιο άρσιες άρσιες μέλη του κέρματος. Αυτό η θέση έρχεται από άνδραμα με το ίδιο άρσιες άρσιες μέλη του κέρματος. Αυτό η θέση έρχεται από άνδραμα με το ίδιο άρσιες άρσιες μέλη του κέρματος.

POOR ORIGINAL

ο' αυτά κά συμφέροντα. Αδίκη ή λαθεμένη έρρηγεια οδηγεί σε μία επικίνδυνη στάση συστηματικής αντιπολίτευσης, πράγμα που, στις σημερινές συνθήκες, δεν θα κάνει τίποτα άλλο απ' τó να τροφοδοτεί την τάση για ένα αντίδρομο πραξικόπημα.

Μά πλευρά της τακτικής μας διέναντι στη σημερινή κυβέρνηση αποτελεί και ή υποστήριξη εκείνων των ενεργειών της κυβέρνησης που παίρνουν ύποψη τα εθνικά συμφέροντα και ή καταπολέμηση των συνδεδειγμένων και αντίθετων της ενεργειών. Έμεις προσπαθούμε έτσι να δυναμώσουμε την ομάδα που υπερασπίζει τα εθνικά συμφέροντα και να εξιθνηθούμε έναντι τα στοιχεία της κυβέρνησης που ξεπουλάν τη χώρα.

Σχετικά με τη στάση του κόμματος απέναντι στην άστική τάξη, τό οικονομικό χαρακτηριστικό των σχέσεων του κόμματος με αυτήν την τάξη πρέπει να είναι ή στάση ένωσης ή συμμαχίας μαζί της στον άγωνα για την εθνική απελευθέρωση. Δεν ποείει όμως να χάσουμε απ' τα μάτια μας ότι ανάμεσα στο προλεταριάτο και την άστική τάξη υπάρχουν αντιθέσεις και άγωνα.

Η εργατική τάξη και οι εργαζόμενες μάζες της πόλης και του χωριού δεν μπορούν να ανέχονται να ληστέυονται με τον πληθωρισμό και έτσι αποβαίνουν αναπόφευκτες οι συγκρούσεις των εργατών με την άστική τάξη και οι συμμαχίες των μάζων γενικά με την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης. Με την ιδεολογία σαν πρωτοπορεία της εργατικής τάξης, οι κομμουνιστές έχουν καθήκον να μεσούν επικεφαλής των άγωνων για την ικανοποίηση των ζωτικών αιτημάτων των εργατών.

γ άρστων, κλπ.

Ανεξάρτητη και φιλειθνηκή εξωτερική πολιτική. Το πρώτο βήμα για την εφαρμογή μιας νέας πολιτικής, που ή αναγκαιότητά της γίνεται κάθε μέρα και πιο κλυταρή για την πλειοψηφία του λαού είναι ή επανάληψη των δεσμών με τη Σοβιετική Ένωση και τις άλλες σοσιαλιστικές χώρες, συμπεριλαμβανομένης και της ανάπτυξης της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας.

Ο άγωνα για την αποκατάσταση των σχέσεων με τις σοσιαλιστικές χώρες, άγωνα που τον εμπνέουν τα γενικά συμφέροντα της χώρας, μπορεί και πρέπει να πάρει τον χαρακτήρα ενός όσο το δυνατόν πλατύτερου κινήματος που να άπυλάζει όλες τις κοινωνικές τάξεις.

Ανάμεσα στα μέτρα που απαιτούνται για να λύσουν την κρίση του συναλλάγματος επιβάλλεται' επείγοντως τό πλατάγμα του εξωτερικού έμπορου σε νέες αγορές σε πρώτη σειρά στις αγορές που έχουν τεράστια απορροφητική δύναμη, τις αγορές της Σοβιετικής Ένωσης και των άλλων σοσιαλιστικών χωρών. Απ' την άλλη μεριά, πρέπει να περιοριστεί αυστηρά ή εξαγωγή απ' τη χώρα των κερών του ξένου κεφαλαίου.

Μαζί με αυτά τά μέτρα, πρέπει να συνεχιστεί ή αδιάλλακτη πάλη για την υπεράσπιση του κρατικού μονοπωλίου στο πετρέλαιο, ξεσκασπίζοντας και μεταιώνοντας τις μανοβρες των ξεπουλητών της χώρας ενάντια στο έλλειτρομπαζο που κρύβονται πίσω απ' το περσβάν της υπερέσπισης των συμφερόντων της χώρας.

Τό ανέβασμα του βιοτικού επιπέδου του λαού. Η οικονομική πρόοδος της χώρας θα είναι τόσο πιο σταθερή και πιο γρήγορη, όσο θά ουνδεθείται απ' την καλύτερευση των συνθηκών ζωής των μαζών. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να παρθούν μέτρα για την καταπολέμηση του πληθωρισμού.

Η άγροτική μεταρρύθμιση είναι μία άναγκη που αναγνωρίζεται απ' τά πιο διαμορφωτικά στρώματα του πληθυσμού. Οι κομμουνιστές πρέπει να ανεβάσουν, σε

* Κρατική εταιρία της Βραζιλίας που η ιδιοκτήτης των περιουσιών της χώρας

άκρια πιο ψηλό επίπεδο τη θραυστότητα τους στις γραμμές της άγροτιάς, μελετώντας και προτείνοντας συγκεκριμένα μέτρα άγροτικής μεταρρύθμισης, και προσπαθώντας να ένύσουν πλατιές δυνάμεις σε ένα άσχυρό κίνημα ταυτότητας αντιλήθμων για την πραγματοποίησή της. Τά νομοθετικά μέτρα που πρέπει να παρθούν για να πραγματοποιηθεί στην άγροτική μεταρρύθμιση είναι ή ελική ή μερική απαλλοτρίωση των μεγάλων τιτλικών που έχουν χαμηλό δείκτη παραγωγικότητας και τό μοίρασμα τους με κληρο αποκλειστικά στους μικρούς γεωργούς που δεν έχουν τη γ, που έχουν λιγύ τη, έναντι έρσιμένων μικρών τιμών και σε μακροπρόθεσμες δόσεις.

Η αλληλεγγύη και τό ηλιθίωμα της δημοκρατικής νομιμότητας. Η έγερση των δημοκρατικών δικαιωμάτων που εξαπαλλίζονται απ' τό σύνταγμα άπαιτεί την ανάκληση του διατάγματος που άπαγορεύει τις άπεργίες, διάταγμα που επέτρεψε να γίνουν αυθαίρετες άστυνομικές έπέργειες. Ταυτόχρονα επιβάλλεται να ψηφιστεί νόμος που να ρυθμίζει τό δικαίωμα άπεργίας.

Εκ να μπει τέλος στις διακρίσεις που στρέφονται έναντι στους κομμουνιστές πειρα να έγκριθεί απ' τό Συνέδριο ή άπόφαση του άρθρου 58 του εκλογικού νόμου. Η πλήρης κυριαρχία του δημοκρατικού καθεστώτος άπαιτεί τη νομιμοποίηση του κομμουνιστικού κόμματος και την άκόρωση της χώρας. Η πάλη για να επανέλθει στην κυριαρχία στην πολιτική κατάσταση της χώρας. Η πάλη για να επανέλθει στην κυριαρχία το κομμουνιστικό κόμμα δεν ενδιαφέρει μόνο τους κομμουνιστές, αλλά όλα τά στρώματα του πληθυσμού που ποθούν την ανάπτυξη του δημοκρατικού καθεστώτος.

POOR ORIGINAL

σημειώσατε την συμφωνία για δύο τις οικονομικότερες βάσεις της, εξωτερικής μιας τοιαύτης είναι η φωνή της ΕΣΣΑ. Όσοις δεν αποδίδει στη γλιτία αυτή την

Από το 1935 η συμφωνία από την θύλακή εξωτερική πολιτική προεβλάθη... Η αρχή ήταν με τη συμφωνία «ξέντλεμεν» του 1935 στην Αγγλία, που περιελάμβανε την Τουρκία στην τροχιά της βορειοανατολικής πολιτικής της Μεσογείου... Η συμφωνία της Αγγλίας με την Τουρκία στην τροχιά της βορειοανατολικής πολιτικής της Μεσογείου... Η συμφωνία της Αγγλίας με την Τουρκία στην τροχιά της βορειοανατολικής πολιτικής της Μεσογείου...

Εάν υποθέσουμε ότι η τούρκικη κυβέρνηση οφείλει να ηρωιστεί με μέγιστο... Η τούρκικη κυβέρνηση οφείλει να ηρωιστεί με μέγιστο... Η τούρκικη κυβέρνηση οφείλει να ηρωιστεί με μέγιστο... Η τούρκικη κυβέρνηση οφείλει να ηρωιστεί με μέγιστο... Η τούρκικη κυβέρνηση οφείλει να ηρωιστεί με μέγιστο...

Με την έλευση του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου η πολιτική των ιδρυτών... Η πολιτική των ιδρυτών... Η πολιτική των ιδρυτών... Η πολιτική των ιδρυτών... Η πολιτική των ιδρυτών...

το τεράστιο βάρος των εξόδων για τη διατήρηση στρατού, ενός περίπου εκατομμυρίου. Σε 6 χρόνια, από το 1939 ως το 1945 το κόστος της ζωής στη χώρα αυξήθηκε 4-5 φορές. Οι εργάτες δυστιχοῦσαν, ἄρχαν να περπατῶσαν δανάτων από πείνα μόνον στην Πόλη ἔρχαν τις 55 χιλιάδες οί ἐπίσημα καταγεγραμμένοι πλν λημοκτονούντες Στρατιῶνες νά ἐξαριθμῶνται ὁ νόμος γιὰ τὴν ἐργασία, καὶ ἡ ἐργασία μέρα μεγάλωσε ἐπίσημα ὡς τις 11-12 καὶ πρακτικὰ ὡς τις 14-16 ὥρες 32% περίπου τοῦ μισθοῦ τους, πού καὶ χωρὶς αὐτὸ ἦταν ἄλλως, ἐκρηγε νά πληρῶνουν οἱ ἐργάτες στὸ κράτος μὲ τὴ μορφή τακτικῶν ἢ ἑκτακτῶν φόρων. Ἡ ἀγροτική οἰκονομία μαρζῶνε ἡ συγκομιδὴ δημητριακῶν περιορίστηκε στὸ μισθ. πρακτικὰ ἐναρμόστηκε ὁ ἐπίγειος τὸ ἄσπρον (προδαρτικῶς φόρος σὲ εἶδος), δινάμωσι ἡ τοπικὴ ἀνάπτυξη καὶ ἡ τοκογλυφικὴ ὑποδούλευση.

Με την ἐρήμωση τοῦ λαοῦ πλοῦταν οἱ μεγάλοι ἀστοκρατικὰ κλάδοι καὶ οἱ κερδοσκόποι. Τὸ μέγεθος τῶν κερδῶν τους εἶναι ἀδύνατον νά προσδιορισθῇ. Μόνον ἀμυδρὰ εἰκόνα γι' αὐτὸ δίδουν οἱ καταθέσεις στὶς τράπεζες, πού ἀυξήθηκαν πάνω ἀπὸ δύο φορές, μὰ ἀκόμα καὶ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ ἐκπερωτοὶ τῆς ἀσιατικῆς γῆρας ἦσαν ἀναγκασμένοι νά παραδεχτοῦν τὴν ἀπειλομένη ἀύξηση τῆς κερδοσκοπίας. Ὁ ἴσους Ἰνονού, πού διαδέχτηκε τὸν Ἄτατοῦκ στὴ θέση τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ προέδρου τοῦ κυβερνῶντος Λαϊκοεμπλησιμακτικῆς Κόμματος στὴ 1942 κτείνανε μὲ ἐκπρόσεις ὀρέγης τὸν παλιὸ τοκογλύφο, τὸν Λωποδίτη καὶ ἀπεινωτα, πού ἐμεταλλεύεται τὸ δόσολο καιρὸς, αὐτὸ τὸ μανραγοῦρη, πού, ἂν μποροῦσε, θὰ ἔκανε καὶ τὸν ἕτερον ἐπιχειρηματία. Ἀλλὰ ἡ κυβέρνηση δὲν ἔκανε τίποτε το θεατικὸ γιὰ τὸ ξεροῦσμα τοῦ μανραγοῦρησμοῦ. Ἰπὸς τὸ τέλος τοῦ πολέμου στὴ 1945, ὁ βουλευτὴς Χιμίτ Μαγιαρό δήλωσε στὴ βουλὴ: «Στὴν οἰκονομικὴ μὲν παρατηροῦμε κερδοσκοπία, πλεονα καὶ δωροδοκία. Γιὰ τὴν πλὴν ἐξάντια τῶν δὲν παίρνωμε κανένα μέτρο ἐκτός ἀπὸ τὴ φιλανθρωπία. Ἀπαιτεῖται καὶ ὁ ἀστικός καὶ ὁ ἀγροτικός πληθυσμὸς, ἡ κυβέρνηση ὅμως στὸν ἐκτο ἔαρος χρόνον τοῦ πολέμου, δὲν εἶναι σὲ θέση νά κάνει κάτι».

Ἡ τούρκικη ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἐπίσης κτῆθηκε διπλασιαστικὰ στὴ διάθεση τῶν ἀντιδραστικῶν σκοπῶν Πατριστῶν καὶ τώρα σ' αὐτὴν «αὐταντίτιον». Ἀλλὰ ἐντέλως διαφορτικῶς χαρακτῆρα, ἀπ' ὅτι πρῶτα. Ἡ τούρκικη κυβέρνηση στὸν καιρὸ τοῦ πολέμου προσπαθοῦσε νά παντῆται σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἡμεπρησιατικούς συνασπισμοῦς. Στὴν ἀρχὴ ἡ Τουρκία ἰατέψα τὴν ἐξωτερικὴ τῆς πολιτικὴ στὴν ἀγγλογαλλικὸ συνασπισμὸ «Ὑστερα, μετὰ τὴν ἵπτα τῆς Γαλλίας καὶ ἰδιαίτερα μετὰ τὴν ἐπίθεση τοῦ Χιτλερ ἐναντία στὴν ΕΣΣΑ, προσέγγισε στὸ συνασπισμὸ τῶν γερμανικῶν κρατῶν Παρὰ τὴν τυπικὴ κηρύξη ρυθροῦρητικῆς καὶ τῆς διατήρηση τῶν συμφωνιῶν μετὰ τὴν ΕΣΣΑ (γὰ ἡλιὰ καὶ οὐδετερότητα) καὶ μετὰ τὴν Ἀγγλία (γιὰ ἀλληλοβοήθεια), πούς διέθετε σπουδῆς στρατιωτικῆς πρῶτης θέας, παρὰβίβας πρὸς ὄφελος τους τὴ σύμβαση γιὰ τὸ καθεστῶς τῶν αἰνῶν, καὶ σὲ μὴ στερητὴ παρὰ τῆς αὐτῆς κατεύθυνσης, ἐναντία στὴν ΕΣΣΑ. Στὰ χρόνια ἀνάρμοφῶς τοῦ πρῆμου γερμανοῦ στρατῶν τὰ κράτη γνωρίσματα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Τουρκίας, πού εἶναι χαρακτηριστικὰ γιὰ τὴς κερφεῶς τῶν τούρκικων κυβερνητικῶν κύκλων, πού διαμορφώθηκαν τότε συμπάθεια πρὸς τὴς καὶ ἀντιδραστικῆς, ἡμεπρησιατικῆς ομάδες, πλὴν

POOR ORIGINAL

...συντάσσεται αντιιμπεριαλιστικές και δημοκρατικές πιέσεις των καταπιεσμένων λαών...

Στα 1945-1946 η τεταμένη εσωτερική κατάσταση της Τουρκίας ανάγκασε τους εργατικούς κύκλους να εφαρμόσουν μερικά μέτρα φαινομενικού εκδημοκρατισμού...

Η αγροτική μεταρρύθμιση περιορίστηκε σε ποσόλιμα με δόσεις στους αγρότες 1500 χιλιάδων λίτρων καλλιέργειας γης και 850 χιλιάδων εγχώριων βοσκότοπων...

Η ανάπτυξη της αγροτικής οικονομίας στον καταπιεσμένο λαό της Τουρκίας...

...Πριν απ' όλα η ανάπτυξη αυτή δεν είναι άρκετή για να δώσει δουλειά στον λαό...

Σχετικά με το μεταπολεμικό εκδημοκρατισμό της πολιτικής και κοινωνικής ζωής...

Το δημοκρατικό κόμμα βρίσκεται και τώρα στην εξουσία, και όχι που στις εκλογές του 1957 πήρε λιγότερο από τους μισούς ψήφους...

...το σύστημα διατήρησε δεσποδύσα πλειοψηφία στη Βουλή και τα δυο κόμματα...

Η απόρριψη από την εθνική πολιτική φάσμα καθαρά στην εφαρμογή από τους τουρκικούς ηγετικούς κύκλους των αμερικανικών σχέδιων μεταρρύθμισης...

Όμως η Τουρκία, αντί να με τα έθνη της συμπεριφοράς, εντάχθηκε στο ιμπεριαλιστικό μ' επικεφαλής της ΕΠΑ...

Η «βοήθεια» που δίνεται στην Τουρκία από την άμεση σύζευξη με την πηλη του NATO...

Οι Εργατικές εκλογές κέρδησαν από τις εκλογές του 1957...

POOR ORIGINAL

μέ συμβατική έννοια. Στην πραγματικότητα, αυτά είναι έσοδα της αμερικάνικης στρατιωτικής άπαιτίας για τη διατήρηση των υπαγομένων σ' αυτή στρατευμάτων και στρατιωτικών εγκαταστάσεων. Οι ΕΠΑ κερδίζουν έξω όχι μόνον πολιτικά, αλλά και υλικά, γιατί έχοντας στη διάθεσή τους μισό εκατομμύριο τούρκικα στρατό και εξαιρετικά σπουδαίο στρατηγικό προγεφύρωμα, έσδειουν σχετικά λίγα ποσά. Το έλλειδο ζωής στην Τουρκία είναι πολύ χαμηλό. Έδω και λίγο καιρό, το ύψος των αμερικάνικων χρηματιστικών μονοπωλίων «Τζόρντλ όφ κόμμερς» κόπηκε κάπως για τη «φθηνία» του τούρκου στρατιώτη σε σύγκριση με τον αμερικανό. Άζωμα σοβαρότερο είναι το γεγονός, ότι το μεγαλύτερο μέρος των έξόδων για τη στρατιωτικοποίηση της Τουρκίας καλύπτεται σε βάρος του τούρκικου κρατικού προϋπολογισμού. Από τα αναφερόμενα 2,1 δισεκατομμύρια δολάρια, που δόθηκαν στην Τουρκία σάν στρατιωτική «βοήθεια» στα 1947—1957, στο μερτικό των ΕΠΑ ύναλοι 1,7 δισεκατομμύρια (τά ύπόλοιπα τά δόσανε ο Καναδάς και άλλα μέλη του ΝΑΤΟ). Στο μεταξύ μόνον τά έμμεσα και έμμεσα στρατιωτικά έσοδα της Τουρκίας σ' αυτή τη δεκαετία ξεκράσαν τά 12 δισεκατομμύρια τούρκικες λίρες, που άποτελεί σύμφωνα με την έπίσημη άναλλαχτική άξία (2,8 λίρες τό δολάριο) περίπου 4,3 δισεκατομμύρια δολάρια. Μ' άλλα λόγια, σε κάθε δολάριο αμερικάνικης «βοήθειας» οι τούρκοι πρόσθεταν από δικά τους μέσα περισσότερο από 2,5 δολάρια.

Η άλλη κατηγορία των αμερικάνικων «άγαθοεργιών», που ονομάζεται οικονομική «βοήθεια», είναι επίσης πλούσιονή να ξεχωριστεί, έστω και με καλυμμένη μορφή, στρατιωτικούς σκοπούς. Αυτό δείχνει πρώτ όντα ο σκοπός της, γιατί ή Τουρκία μόνον για αυτό άναβίβασε παλιού οικονομική «βοήθεια» από τίς ΕΠΑ και τίς άλλες δυτικές δυνάμεις, για να άναλαμβάνει τίς σιμιασμένες στρατιωτικές ύποχρεώσεις. Χαρακτηριστική άπ' αυτή την άποψη είναι ή ιστορία της χορήγησης του «δανείου σταθεροποίησης». Η τούρκικη κυβέρνηση πριν μερικά χρόνια ζήτησε από τίς ΕΠΑ 300 εκατομμύρια δολάρια για την άνάπτυξη της βιομηχανίας. Τό αίτημα των τούρκων έμεινε πολύ καιρό χωρίς άπάντηση. Άπεργισμένους από την άπονηλία, άκόμα και ο πρωθυπουργός Μεντιρές άναγκάστηκε να δηλώσει, ότι μιά από τίς δημόσιες όμιλλες του (τόν Αύγουστο 1957), ότι πίσω από την άεροθηνία των δυτικών δυνάμεων να χορηγήσουν στην Τουρκία τό δάνειο που ζητεί κορβεται ή έπιδοση να την μετατρέσουν σε άντικείμενο έμμελέτευσης στην έξωτερική άγορά, να έμποδίσουν την άνάπτυξη της άνάπτυξη και έτσι να κρατήσουν ύπό άπειλή την άνεξαρτησία της χώρας. Τό καλοκαίρι του 1958 οι έθνόντες κύκλοι των ΕΠΑ άποφάσαν ύπόσώ να δώσουν στην Τουρκία τό «δάνειο σταθεροποίησης». Ουσιαστική σημασία σ' αυτό είχε ή σγκατάθεση της Τουρκίας σε μιά σειρά περιουσιασμός της οικονομικής της άνεξαρτησίας. Άλλά τό βασικό όλο στην άπόφαση των ΕΠΑ έπαιξαν άναγκαστήρια, άπολογισμοί στρατιωτικού χαρακτήρα ή άποθμία της τούρκικης κυβέρνησης να γίνει συνεργός στα άσκαμικά σχέδια του αμερικάνικου ημεριαλισμού. Τά γεγονότα στην Έγγης Άνατολή, να τί άόητοι άμεσα τόξ αμερικάνους να χορηγήσουν τό νέο δάνειο στην Τουρκία.

Τόσο οι άσασίες και ή μορφή της αμερικάνικης οικονομικής «βοήθειας», όσο και ή κατανόη της έξαρτώνται έξ άποκλήρου από τίς ύποθέσεις της εθνικής αμερικάνικης έκπασης («Άποσπλή διεύθυνση της διεθνούς συντεταγμένης»), που δού κάτω από την καθοδήγηση της προέβας των ΕΠΑ στην Τουρκία. Άκόμα και οι εισαράξεις από την πούληση από την τούρκικη κυβέρνηση των έμπορευμάτων, που παραχωρούν οι αμερικάνοι σάν «δώρο», μπαίνουν στον ύψαιτερο λογισμισμό του «νομιματικού δικαιονομιού» (ή άλλως «κονδύλι ίσογυλίου») και χρησιμοποιούνται έστερα στην χώρα πάλι σε συμφωνία με τόξ αμερικάνους. Μέρος

αυτών των κονδυλίων διατίθεται για τις άνάγκες της προέβας και του ύπόλοιπου αμερικανικού προσωπικού στην Τουρκία.

Γενικά, και ή στρατιωτική και ή οικονομική «βοήθεια» των αμερικάνων έχει καταστρεφτικό άντικτυπο στην τούρκικη λαϊκή οικονομία. Άπ' αυτή ύφελείται μόνον ένα μικρό στρώμα άπ' τίς κορυφές της ίδιονοιας τάξης, ενώ ή χώρα δολέηται δικαμιάει όλο και πιο μεγάλες δυσκολίες και άπειλείται από έθνική καταιστροφή. Γι' αυτό άρχισαν κύβλα άνοχητά να μιλούν οι έκπρόσωποι των κομμάτων της άντιπολιτευσης: «Όταν στη συνθήρηση της Βουλής τόν Αύγουστο του 1958 οι καθοδηγητές της κυβέρνησης δήλωσαν, ότι ή «ληψη του «δανείου σταθεροποίησης» είναι «μια έπιτυχία της τούρκικης πολιτικής», ό ήγήτης της άντιπολιτευσης Ιομυτ Ιβανού άναφωρησε: «Άκόμα μιά τέια έπιτυχία και θα χαθεί κάθε άντατότητα, να «ταχούμε σάν έθνος»».

Τό πρρασμένο καλοκαίρι, πριν από τό «δάνειο σταθεροποίησης», τό έξωτερικό ζητος της Τουρκίας έξτισσε τό 1 δισεκατομμύριο δολάρια. Για την έξόληση του, σύμφωνα με ύπολογισμούς των τούρκων οικονομολόγων, θα χρειαστεί χρονικό διάστημα ως τό 2002 άν δεν χειροτερένει ή οικονομική κατάσταση και άν κατορθωθεί να έξαλειφθεί τό έλλειμμα του έξωτερικού έπιτοκίου. Άλλά τό «δάνειο σταθεροποίησης», μεγάλωσε άκόμα πιο πολύ τό ζητος της Τουρκίας. Άμφισβόλο είναι, άν ή τούρκικη κυβέρνηση «άκούα και οι ίδιος οι πιστωτές» της Τουρκίας πιστεύουν στη δυνατότητα άπόδοσης, τίτοι τεράστιου έξωτερικού ζήτος.

Έν πάση περιπτώσει ή Τουρκία δέν μπορεί να περιμεινι, ότι τα «δα εια των ημεριαλιστικών δυνάμεων» θα της γέσουν «σοτηρία». Όσο και άπ' είναι συμβατικές οι ιστορικές άντα, οι άδελά ξεχώνται όλο και τά γεγονότα, που συνβήσαν πριν έκατο χρόνια, όταν ή σουλτανική Τουρκία μπήκε για πρώτη φορά στην άνεσθηρό δρόμο της σαναγής έξωτερικών δανείων. Άρνού άρχισε στα 1854, τό καιρό του Κομρακού πόλμου, με τό μικρό ποσό των 75 εκατομμυρίων φράγκων, σε είκοσι χρόνια χρειόθηκε 5,3 δισεκατομμύρια φράγκα (άν και πραγματικά δέν πήρε περισσότερο από 3 δισεκατομμύρια), στα 1875 χρειόκαπες και στα 1881, στο μήνα του Μουχαρέμ, ο Σουλτάνος Άβδούλ-Χαμίτ 2ος ύπόσχεσε τό θλιβερό στήσις «Μουχαρημικό διάταγμα» για την ίδρυση Ύπηρεσίας Όθωμανικού Κρατικού Χρέους, τό καθιέρωσε την κληρονομία των δυνάμεων πάνω στην Τουρκία.

Οι καιροί έλλαξαν και είναι άπίθανο τώρα ή άπόληση να φθάσει σε καινοτομία «Μουχαρημικό δάνειο του προέδρου Μπαγρίνι». Άλλά έτσι είτε άλλως ή αμερικάνικη «βοήθεια» κερβί σοβαρή άπειλή για την άνεξαρτησία της Τουρκίας. Κάί άν ό καινοτόμος αμερικανός Σάυλακ την άρα της έξόλησης του χρηματισμού χωρίς ύπόσώ καιμιά «λίτρα χρέος» από την Τουρκία, αυτό θα είναι κάποιον κινδύα στην καρδιά της.

Τώρα κύβλα γίνονται οι βαριές συνέπειες της αμερικάνικης «βοήθειας». Τό προσέχδιο του κρατικού προϋπολογισμού για τό 1959 προβλέπει έλλειμμα 1800 εκατομμυρίων λιρών, ποσό-ρέζα για τό τελευταία χρόνια. Στη χώρα άνεξαρτησία διακυμάνει ο πληθωρισμός. Στα 1930 με τη μεταβίβαση των δικαιωμάτων της έκδοσης τραπεζογραμματίων στην Κεντρική Τραπεζία της Δημοκρατίας τό ποσό χρηματομνημονίων στην κυκλοφορία έφτανε τά 158,8 εκατομμύρια λίρες. Στο τέλος του δεύτερου παγκόσμιου πόλεμου έφτασε στα 181 εκατομμύρια λίρες, και κατοπινά άρχισε να μεγαλώνει με άκόμα ταχύτερους ρυθμούς πολύ άνωτερος από τόξ αριθμό της αύξησης της έμπορευματικής παράγωγής: από 937 εκατομμύρια στο 1946 έφτασε στα 3827,2 εκατομμύρια στις άρχές του Αύγουστου 1958.

POOR ORIGINAL

Ο πληθωρισμός προκάλεσε την υποτίμηση του τουρκικού νομίσματος και την άνοδο των τιμών λιπαροειδών. Μετά την υποτίμηση του 1946, τον έγινε με εκκαί-
 τηση των αμερικανών, η έπίσημη τιμή καθορίστηκε 2,8 λίρες το δολάριο. Στο 1953
 στην τελευταία αγορά για ένα δολάριο έδιναν κιάλας 3,6 λίρες. Στο 1965 π.2
 λους, στα 1957 14 λίρες. Η άκρβεία της ζωής από το 1938 ώ. το Νοέμβριο του
 1957, σύμφωνα με έπίσημα στοιχεία, μεγάλωσε 9 φορές, οι τιμές καλύτερα πωλών
 ειδών πλατιάς κατανάλωσης ανέβηκαν σε 60% μεγαλύτερο βαθμό. των φασολιών
 40 φορές, των μύλλινων 10 φορές κ.λ. Τον Ιούνιο 1958 σημειώθη, νέα σημαντική
 άνοδος των τιμών στο κάρβουνο, στο σίδερο, στο μύλλινα και βαμβάκι (κατάματα,
 καθώς και στα είδη τριανών, πλοίων και αυτοκινήτων.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να καταπολεμήσει την πτώση της «άσιας των νομί-
 σματος με τον περιορισμό των εισαγωγών. Έτσι, μιά και αυτός ο περιορισμός
 άνοιξε τον κόσμο μοναχά στα έμπορεύματα πλατιάς κατανάλωσης, σε μερικά είδη
 τριανών ειδών για την ελαστιά βιομηχανία, στα ανταλλακτικά αυτοκινήτων, τραχύτε
 κ.λ. είναι μικρός σε όγκο και μοναχά δυναμώνει την άνταρξία τέτοιων έμπο-
 ρευμάτων.

Αν την άλλη μεριά οι άμερικανοί και άλλοι δυτικοί κεφαλαιούτες εμψύχουν
 τα πρινομα τους στην Τουρκία. Έκτός από τις διευκολύνσεις που τους παραχωρήθηκαν
 στα πρινομα χρόνια η τουρκική κυβέρνηση κάνει προς αυτή την κατεύθυνση
 να βήματα στα πλαίσια της έκκλησης των όρων του «δανείου σταθεροποίησης»
 Προσπαθεί, δεν έγινε ακόμα γνώστες όλες οι υποχρεώσεις της Τουρκίας, που πη-
 γάζουν απ' αυτό το δάνειο, αλλά και από τις ειδήσεις που δημοσιεύτηκαν είναι
 φανερό ότι οι δυτικοί κεφαλαιούτες αξιοποιούν οποιαδήποτε συμπληρωματικά πλεονεχτή-
 ματα. Έτσι αναφέρονται η υποτίμηση της λίρας, η εφαρμογή έλέγχου των πιστώσεων
 πάνω στη διεύθυνση των μεσών που χρησιμοποιείται στην Τουρκία με το δάνειο, ο περιο-
 ρισμός των έπενδύσεων στον κρατικό τομέα της τουρκικής βιομηχανίας κ.λ.

Τα έξωτερικά πρινομα του άμερικάνικου προσωπικού των διαφόρων υπηρε-
 σιών και οργανισμών, που συνδέονται με την παροχή «βοήθειας» και τη δράση των
 ΝΑΤΟ, άποτέλεσμα σοβαρό χιτώμα στις αρχές της ανεξαρτησίας της Τουρκίας και
 στο έθνικο φιλότιμο του λαού. «Όλο αυτό το πολιτικό προσωπικό (μονάχα στην
 Ανωτάτη διεύθυνση της διεθνούς συνεργασίας» και στις τουρκικές πολιτικές και
 στρατιωτικές υπηρεσίες οι άμερικανοί υπάλληλοι φθάνουν τις τρεις περίπου χιλιά-
 δες αποκλειστικά προσωπικής έτεροδικίας, δεν υποτάσσεται στην τουρκική δικαιο-
 σύνη. Στην Τουρκία δρουν άμερικανικά στρατοδικεία και άμερικανική στρατιωτική
 άπαινομα. Οι άμερικανοί υπάλληλοι παίρνουν μισθούς «σε λίρες σύμφωνα με ειδική
 τηχονα τιμή που ξεπερνάει κατά πολύ την έπίσημη τιμή του δολαρίου». Αγορά-
 ζουν στην Τουρκία τιμολόγια κανών εισαγωγής με τα άμερικανικά έμπορεύματα.
 Έχουν δημοπρατηθεί γι' αυτούς εύκα μαγαζιά και λέσχες, όπου δεν έπιτρέπεται
 να μιλάνουν οι τουρκοί.

Αυτά είναι τα έπιτεύγματα της άμερικανικής «βοήθειας», και — μιλώντας
 πλατύτερα — της έξέλιξης, που άκουσθησε η Τουρκία από τον καιρό που οι Ιθού-
 νοντες «κίλοι» της Τουρκίας άπομακρύνθηκαν από την έθνική πολιτική. Αν προ-
 ελαθιστοίμα να δώσουμε ένα σύντομο έπισκο δλου του δρόμου ανάπτυξης, που άίρασε
 από τότε η Τουρκία, μπορούμε να πούμε τα ακόλουθα. Στην έσωτερική ζωή της
 χώρας παρατηρείται δύναμιμα της έπιφρασης των δυτικών, ιδιαίτερα των άμερι-
 κανών — ιμπεριαλιστών, στρατιωτικοποίηση, αύξηση του κρατικού χρέους και
 του φορολογικού φορτίου, φοβερή άκρβεία και πληθωρισμός, βάθαιμα της άνισότητας
 άμοιας στην άστυσιακόδικη κοινή, που πληγναινει γρήγορα, και τις λαϊκές

αυτές που φτωχύνουν άμεσα από γρήγορα, πολιτική και ιδιογενή ανάπτυξη
 Σημ. έσωτερική πολιτική η Τουρκία πηρασε στην έπιαση των έθνικών της συμ-
 φετών δ' έθνους και εχθρικούς για τον τουρκικό λαό σκοπούς. Έτσι το πρώτο
 διάθεσι κέρως περιορασε την έπιφραση της άνιπύτητης έσοχής φιλων και δυτοι
 ματιων έθνικών, δένει τις σχέσεις με φιλως σιδηρούς, χιτώνες της

Αν παρχει άμφιβολία, ότι οι άσχετοι δυνάμεις του τουρκικού λαού επι-
 δύσκων να βρουν διεξοδο από τη δύσκολη κατάσταση που άμωρε ήθησε. Το
 αίσθητο κατεστάως, που έπιβλήθη στον τουρκικό λαό, δύσκονται να έδωρθεί
 ή κοινή γνώμη της χώρας. Μοναχά μερικά έληξε, έλλογιστες έδησεις που έπιρ-
 νουν στον λαό, μαρτυρούν για τη δύσμερεια των όρων.

Πρό καθοριστικά άντινασφάλαια στον λαό η δέια κριτική της τωρινής πολι-
 τικής της Τουρκίας από τα κριματά της αντιπολίτευσης που διαδιδουν τον δικό
 τους τίπο. Σε άδραση από τα χρόνια που πρινομα ήταν η αντιπολίτευση άρκον-
 ταν στην κριτική μοναχά της έσωτερικής πολιτικής, το καίνομα, το 1958 έγιναν
 όξριες δηλώσεις έπίσης «και πάνω σε Σητημαία έπισημής πολιτικής. Όταν η κριτι-
 κηση του Μεντιρέζ άπεκάλιν τις τριπλοίες της να συνιτασιν στην άμωρνη-
 έπιφραση ένάντια στο Αίθιοπ και άδμα να κάνει έπιφραση στο Γρία, η κριτική
 «Ουλοτι» έδρανο του λαϊκού τουρκικανικού κινήματος δημοσίευσσε άρθρο γρηνα
 άρη με τον τίτλο «Οδηγεί τη χώρα στην κατάντη». Η αντιπολίτευση στις
 σήλες των έμπειρωμα της και στη Βουλή γρηνα τήρηση την πολιτική της κριτι-
 κησης στην Έγγις και Μέση Ανατολή σαν τυροδύνηση και άκατιότητα, την άμωρη
 άναγνώριση της Δημοκρατίας του Ισραήλ και άδμα να κάνει έπιφραση στο Γρία,
 νάρη 1959 Ένας από τους βουλευτές της αντιπολίτευσης δηλώσε άναρχη στη σι-
 νία έπίσημη της έπί από προσημομαρμω έπιφραση της Βουλής. «Η πολιτική την
 οποία άσκούμε στη Μέση Ανατολή γρηνα άδραση». Άπο την πλευρά της άντιπο-
 λιτευσης κατακρίνεται έπίσης η κυβερνητική πολιτική των διαφόρων. Στόν τίπο της
 δημοσιεύονται έπίσης έδησεις για τα πρινομα των έπιφρα να διεκονθεί πό έπι-
 ομο με τις σοσιαλιστικές χώρες.

Το μέλλαν θα δείξει, αν η Τουρκία δά μπορεί να άποφύγει την παραπίνα
 χειροτέρευση της έσωτερικής της κατάστασης και της διεθνούς της θέσης. Τα έθνη
 συμφένοντα της χώρας άπαιτούν έπισημής άλλαγή της κυβερνητικής πολιτικής.
 Τώρα η Τουρκία βραϊεται σε άδύσοδο.

«Κομμουνιστής», άρ 3/1959

POOR ORIGINAL

116

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΤΑΣΗ ΤΩΝ ΤΑΞΙΚΩΝ ΑΓΩΓΩΝ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

ΜΑΡΙΟ ΒΑΛΕΝΤΙ

Στους τελευταίους μήνες το ισχυρό άπερριχκό κίνημα και η δραστηριοποίηση των εργαζομένων έχουν πάρει μιά τέτια εχταση που δεν έχει παρουσιαστεί από πολλά χρόνια στην Ιταλία.

Σ' όλους τους βασικούς τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής της χώρας έχει άρξσει ένας άπορατιστικός και σκληρός άγώνας, στον όπολο συμμετέχουν περίπου 8.000.000 εργαζόμενοι από όλες τις κατηγορίες: εργάτες, άβρτές καθώς και μισαία στρώματα. Όλοι αυτοί ξεσηκώθηκαν για την υπερασπίση των δικαιωμάτων τους στη δουλιά, για άδικα μεροκάματα, για την άνάπτυξη της οικονομίας διαφόρων πόλεων και άρισμένων άλλων περιοχών.

Ποιές είναι οι κυριότερες αιτίες αυτής της άνοδος της ταξικής πάλης; Μιά πρώτη αία βρίσκεται στην επίδειωση των ίδιων του των όργανικών ελαττωμάτων του σημερινού κοινωνικού και οικονομικού καθίστατος της Ιταλίας καθώς και στην πτώση του βιοτικού επιπέδου των λαϊκών μαζών. Στους τελευταίους μήνες του 1958 και τους πρώτους μήνες αυτού του χρόνου, η γενική οικονομική κατάσταση της χώρας χειρότερη έξ αιτίας της οικονομικής άρεσης που σημειώθηκε στις Ένωμένες Πολιτείες της Άμερικής και ιδιαίτερα έξ αιτίας της πολιτικής που έπαρμόδουν τα μονοπώλια και η κυβέρνηση, πολιτικής που συνδέεται με την συμμετοχή στην «Κονή Άγορά».

Τό Φλεβάρη του 1959 ο σύντροφος Τολιάτι όπίδειξε ότι: «Σ' όλόκληρη την Ιταλία δημιουργείται μιά καινούρια οικονομική κατάσταση της όποιας χαρακτηριστικό στοιχείο είναι η άπαρχή μιάς κλίσης που έχει προσάξει τις βάσεις της οικονομίας μας».

Άκόμα και η ίδια η έπίσημη στατιστική σημάωνει ότι μέσα στο 1958 τό επίπεδο της βιομηχανικής παραγωγής άρχισε να πέφτει σε μιά σειρά κλάδους της βιομηχανίας. Στη σιδηροδρομική βιομηχανία στη διάρκεια των 11 περίου μηνών του 1958 η παραγωγή άσταλο μειώθηκε κατά 7,6%, σε σύγκριση με την ίδια περίοδο του 1957, η παραγωγή έλαομάτων κατά 7,9% και η παραγωγή των σιδηρούδων χυμ κραμάτων κατά 19,23%. Η πτώση αυτή σε μιά χώρα σαν την Ιταλία, όπου χων κρηματίων και έπιπέδο καταναλώσης άσταλο είναι πολύ χατό επίπεδο έκβιομηχανίσης και τό επίπεδο καταναλώσης άσταλο είναι πολύ χατό επίπεδο αποκάλυπτει έκινδύνους τάσεις στην οικονομική ανάπτυξη. Και η οικονομική κατοικιών περιορίστηκε σημαντικά. Σύμφωνα με τα στοιχεία που δίνει η έπίσημη στατιστική, στω τέλος του, 1958, ο αριθμός των άνιρών είχε ξεπεράσει τον αριθμό των 2.000.000. Στους πρώτους 8 μήνες του 1958 τό κόστος της ζωής άδύτηξε κατά 7,5% σε σύγκριση με τό 1957, γεγονός που έκμηδένισε την αύξηση των ήμερομισθίων, που έχει έπιτευχθεί άστερα από μακρόχρονη και σκληρή πάλη των ήμερομισθίων, που έχει έπιτευχθεί άστερα από πραγματικό μεροκάματο έπισσε κατά 0,5% στην άρροτική οικονομία, κατά 3% στη βιομηχανία, κατά 2,9% στις μεταφορές, και 2,5% στις έμπορικές έπιχειρήσεις, κατά 7% στα κρατικά έδρώματα.

Με άλλα λόγια, στην περίοδο αυτή άναπτύχθηκε η έπίθεση του μεγάλου κεφαλαίου, που επόβηκε να φορτώσει στις πλάτες των εργαζομένων μαζών όλα τα βάρη της οικονομικής άρεσης και των ουνεπειών της «Κονής Άγοράς».

Άναλώντας τις συνθήκες μέσα στις όποτες ξετυλίγεται η άπερριχκή πάλη στην Ιταλία πρέπει να σημειωθεί ότι τις χρονιές των μεγάλων άουκολιών — 1954, 1955, 1956 και 1957 που είχε γίνει άισθητή ο Ένας έρισμένο ραχμό η έπίδραση της σχετικά εύνοιακής οικονομικής συγχύρας και η άουπολη πρακτική έφαρμογή των ανθρώπινων σχέσεων, έκφρασε, τού λέγομενου «νεοκαπιταλισμού», που δόθεν είναι σε θέση να λύσει τα προβλήματα της κοινωνικής πρόοδου και να δημιουργήσει καινοομητες σχέσεις «ομερσιαστές» άναμεσα στο κεφάλαιο και την έργαζα.

Ποιά είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των τελευταίων ταξικών άγώνων της Ιταλίας.

Πρώτο η άνοδος του έργατικού κινήματος ενόχλησε: έμ μόνο με την άύξηση της μαχητικότητας των εργαζομένων και την μεγάλη έκταση των άγώνων τους, άλλα και με την άύξηση του κρηου των ενωμένων ταξικών συνδικατών, με την άύξηση της έμπιστοσύνης των μαζών προς αυτά. Δέν είναι τυχαίο το γεγονός πως ο άριστος αυτών των συνδικατών μέσα στις έπιχειρήσεις έχουν σταθεροποιηθεί, γεγονός τού άποδείχτηκε από τις τελευταίες έκλογές για την άνάδειξη έργοστασιακών έπιτεσών.

Άστερα, και τα χωριά άγκυλώθηκαν και συγχλονίστηκαν από μεγάλες κινητοποιήσεις ξεσηκώθηκαν πλατιες μαζες εργατών της εργαζομένων άρροτων και κομάντων. Η πάλη αυτή άσχησε ραβια έπίδραση και πάνω ο ένα σημαντικό κοινωνικό στρώμα, όπως ο μικροέδιοχητής και ο μικροκαλλιεργητής, οι όποιοι μέχρι τον τελευταίο κρησο άποτέλεσαν μιά άπορατιστική δύναμη, έκμηδένιστά μέρη των μονοπωλιακών έδωδων και τη μαζική βάση του μιστονο-έμμερατικού κρηματίου.

Τρίτο σημαντικό είναι το γεγονός πως στις έπίσεις του κινήματος τραβήχτηκαν μιά σειρά κατηγορίες από τα μεσαία στρώματα όπως οι κρατικοί υπάλληλοι: οι όποιοι νωριτερα ποτέ δεν είχαν πάρει μέρος τωο ενεργά στην πάλη, καθώς και οι υπάλληλοι των αυτοκινητιστικών μεταφορών και οι έδιοχητές τουριστικών αστοκινήτων, οι όποιοι έπίσης για πρώτη φορά παίρνουν μέρος στην πάλη.

Τεταρτο. Οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων και ιδιαίτερα οι κινητοποιήσεις έκείνες που γινόταν για την υπερασπίση των δικαιωμάτων τους στη δουλιά, διεξάγονται μέσα σε μιά, χωρίς προηόυμενο στά μεταπολεμικά χρόνια, άμεροστρα άλλοτελότητα των διαφόρων κοινωνικών στρωμάτων. Έμποροι, έλεύθεροι επαγγελματίες, φοιτητές πήραν μέρος σε πολυάριθμες και μεγάλες διαδηλώσεις άλληλεγγύης, προς τους εργαζόμενους που υπερασπίζαν τα δικαιώματά τους. Ιδιαίτερα ένδεικτική είναι η μαχητική άλληλεγγύη που έκδηλώσε η νεολαία, οι φοιτητές, τού για πρώτη φορά κινητοποιήθηκαν, μαζί με τους άπερριχτές εργάτες. Όλα αυτά άναυόδουν την άποψη για την περίφημη έπικτική άπάλη του φοιτητικού κρηου και άποτέλεσαν μιά έκδηλώση τού βαθού πρόοις συμματισμού της κοινωνικής συνείδησης σούς φοιτητές, της τάσης τους για ένότητα.

Πέμπτο: με βάση τον πόθο για ένότητα που ξεκάθαρα έκφράστηκε από τους εργαζόμενους, με βάση την έμμεσή τους έρημ, τού άγωνα πραγματοποιήθηκε ένα σοβαρό βήμα προς τα μπρος, στο όδρο της συμματιστικής της πρακτικής ένότητας άρροτων συνδικατών της Γ.Σ.Ι. και των συνδικατών που βρίσκονται κάτω από την έπίσημη των καθολικών και των σοσιαλδημοκρατικών οι ποτέ σημαντικές κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν από κοινού και από τις τρεις όργανώσεις.

POOR ORIGINAL

Δεν είναι δυνατόν να γίνει μια γενική κρίση για την κατάσταση της οικονομίας της Ελλάδας...

έβλεπε πολλές επιχειρήσεις στις οποίες οι εργάτες δεν είχαν άπαιτήσεις από το 1914 και δώθε), απ' την έκταση της άγωνιστικής όρμης (έξοψαν άπεριτες άκόμα και σέ όργανουργία που δέν όπήρχε κανενός συνδικαλιστικής όργάνωσης)...

Όστερα από τό πρώτο κύμα άπολύσεων (στούς πρώτους μήνες τόο 1958), όταν μερικέσ-χιλιάδες άτομα έμειναν χωρίς δουλιά ή έδοποθήσαν δει θά άπολυθοόν, έξαπολύθηκε ένα δεύτερο κύμα (στά τέλη τόο 1958) που συμπεριέλαβε 15.000 εργάτες. Αυτό άποτελοσε άκόμα πιο δυνατό χτύπημα, γιατί συμπεριέλαβε κυρίως τίς μεγάλες επιχειρήσεις των περιοχών έκείνων, στις όποτες ατίς οι επιχειρήσεις τόο άποτελούν τήν κύρια ή σχεδόν τήν κύρια πηγή τής οικονομικής ζωής. Τουλάχιστο τά 60% των άπολύσεων τής περιόδου αούτης έγιναν στις κρατικές επιχειρήσεις και κυρίως στις κεντρικές και νότιες περιοχές τής Ιταλίας...

Οι πιο σοβαρές περιπτώσεις περιορισμού τής παραγωγής σημειώθηκαν σέ 28 επαρχίες.

Άπέναντι σ' αούτην τήν πολιτική οι εργάζόμενοι αντιπαρήτουν μία λυσιζασμένη άντίσταση, που συχνά στρέφεται μ' έπιτυχία. Η άντίσταση αούτη έκδηλώνεται μέ τή μορφή τής άπεργίας, των διαδηλώσεων, τής κατάληψης των επιχειρήσεων, μέ τή μορφή των συγκεντρώσεων που πάρα πολλές φορές καταλήτουν σέ σκληρές συζητήσεις μέ τήν άστυνομία.

Στή Φλωρεντία στό έργοστάσιο όπτικων ειδών «Γαλιλαος» που είναι ή κυριότερη επιχείρηση τής πόλης, άνακοινώθηκε πως θά άπολυθοόν από τή δουλιά 530 εργάτες. Αυτό προκάλεσε τήν άγανάκτηση των εργαζομένων, 3.000 εργάτες τόο έργοστασίου κήρυξαν άπεργία, όργάνωσαν διαδηλώσεις στούς δρόμους και έστρώσαν τσοτσάσους κήρυξαν άπεργία, όργάνωσαν διαδηλώσεις στούς δρόμους και έστρώσαν τσοτσάσους κήρυξαν άπεργία, όργάνωσαν διαδηλώσεις στούς δρόμους και έστρώσαν τσοτσάσους...

POOR ORIGINAL

κρναν μιά απόφαση σχετική με τις κοινές ενέργειες για την προώθηση της οικονομίας της πόλης και της περιοχής. Τό Γενάρη του 1959 οι εργάτες κατέλασαν το εργοστάσιο «Γαλιλαός». Στην πόλη άρχισε γενική άπείργια. Οι έμποροι, οι καθηγητές πανεπιστημίου, οι δικηγόροι εκφράσαν την αλληλεγγύη τους προς τους εργάτες. Στην αρχή κατέβηκαν σε άπείργια οι φοιτητές έργομένων Ινστιτούτων ενώ άργότερα, σάν απάντηση στά πειθαρχικά μέτρα που πάρθηκαν ενάντια τους, προσχώρησαν στην άπείργια και οι ύπόλοιποι φοιτητές. Οι φοιτητές όργανωσαν διαδήλωση στους δρόμους και έστειλαν μιά αντιπροσωπεία στή Νομαρχία. Αυτό ήταν μιά χωρίς προηγούμενο ενέργεια από μέρος τους. Γοτερ' άπ' αυτό ο'όλη την περιοχή οργανώθηκε μιά μέρα πάλης και αλληλεγγύης. Τελικά τό δικαστήριο ζήτησε άπο τους εργάτες νά εγκαταλείψουν τόν περίβολο τού εργοστασίου που είχαν καταλάβει. Οι εργάτες αντιμετώπισαν τήν άνάγκη νά' υποταχθούν. 'Η ζωή όμως της πόλης παρέμεινε ξανά από γενική άπείργια, ξανά οι διαδηλωτές βήσαν στους δρόμους και τις πλατείες. Έναντία στους εργαζόμενους ρίχτηκαν άδυνάμεις δυνάμεις. Άρχισαν σκληρές συγκρούσεις που κράτησαν έλλάκληρη τήν ήμέρα. Και άπό τήν μιά και άπό τήν άλλη μεριά υπήρχαν δεκάδες τραυματίες. Δίπλα στή άπακορόφωρα των συγκρούσεων μπορούσε κανένας νά δει στους δρόμους σάν έξο τόν άρχιπέλοπο, που μιάτατα επιχειρούσε νά εξομαλύνει τήν κατάσταση. Αυτός εκφρασε τήν άγα νικητική του για τά άστυνομικά μέτρα και ταχθηκε με τό μέρος της υπεράσπισης των άπεργών. Τελικά έ αριθμός των άπολιθέντων περιεστριχε σημαντικά.

Σε νότο, στην Κάτω Νοταίρα, στήν πιά μεγάλη ύφαντουργική επιχείρηση, αύτης της περιοχής ανακαίνωθηκε ή απόλυση 1500 εργατών, και εργασιών (400, το συνολικό άριθμό των εργατών αύτης της επιχείρησης). Τό γεγονός αύτο προκάλεσε γενική άπείργια στην πόλη. Οι εργάτες κατέλασαν τήν επιχείρηση. Τά έπαρχιακά συμβούλια τού κομμουνιστικού, τού σοσιαλιστικού, τού βεπομπλικανικού, τού έθνικο-μοναρχικού και τού ριζοσπαστικού κόμματος έπέκριναν μιά κοινή απόφαση με τήν έποια ζήτησαν άπό τήν κυβέρνηση τήν έφαρμογή πολιτικής έκθρονηχάνσης τού νότου και τήν άνασολή των άπολύσεων. Άκέμα και οι έθνικοί πέρασαν με τό μέρος των άπεργών και τούς όροστίζσαν. Στην Κάτω Νοταίρα έβγαζαν με λεωφορεία αντιπρόσωποι των γραμμάτων και της τέχνης και αντιπρόσωποι των φοιτητών της Νεάπολης για νά εκφράσουν τήν αλληλεγγύη τους προς τους εργάτες που κατέλασαν τήν επιχείρηση. Στη Νεάπολη πάρθηκε ή απόφαση νά κηρυχτεί γενική άπείργια αλληλεγγύης. Πριν όμως άρχίσει ή άπείργια ανακαίνωθηκε πως συμπεριβήκε νά βρεθούν καινούργιες θέσεις δουλειάς στους εργάτες που άπολύθηκαν.

Στά άνθρακορυχεία τού Σπολέτο άπολύθηκαν 430 άνθρακορύχοι. Άμεσά άπάντηση ήταν ή κήρυξη γενικής άπείργιας που οργανώθηκε άπό μιά επιτροπή πόλης, στην όποια έπικρασαν μέρος οι αντιπρόσωποι όλων των κομμάτων και των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Τά δημοτικά συμβούλια τού Σπολέτο, τού Τέρνι, της Περούζια και τού Νάρνι όργανωσαν διαδηλώσεις αλληλεγγύης ο' έλλάκληρη τήν περιοχή. 'Η Δικηγορικός Σύλλογος κάλεσε όλους τους δικηγόρους νά συμποτήσουν τις έπαισίες των δικαστηρίων. 'Ο Έμπορικός Σύνδεσμος πήρε τήν απόφαση νά κλείνουν όλα τά καταστήματα στή διάρκεια των διαδηλώσεων και των άπεργιών.

Γοτερα άπό τήν απόλυση 53 εργατών, άπό τις πετρελαιολιχιερήσεις της Ραφκούσα (Σικελία) που άνηκαν στην «Γκάφρ Όιλ Κομπανυ» εκατοντάδες φοιτητές κήρυξαν άπείργια και διαδήλωσαν στους δρόμους. Στις βιτρίνες πολλών καταστημάτων οι ίδιοχρήτες τους έκθέσανε έπιγραφές και συνήματα αλληλεγγύης προς τους άπεργούς. Για πρώτη φορά οργανώθηκαν παρόμοιες διαδηλώσεις αλληλεγγύης

των φοιτητών προς τους εργάτες στή Γένοβα, τήν Άνκόνα, στή Σίενα και άλλες πόλεις.

Στήν έπαρχία Γκροσέτο, όπου τό πρώτο «Μοντεκατινί» άποφάσισε νά κλείσει μιά σειρά δουχεία (αύτη ή απόφαση άφινε χωρίς δουλεία 800 εργάτες δουχείων) και νά κατεβάσει κατά 40% τό μεροκάματο στά ύπόλοιπα δουχεία, οι άπεργιοί εργάτες δέν έγκατελειψαν για δύο έλλάκληρες βδομάδες τά δουχεία. Οι εργαζόμενοι των δύο έπαρχιών — Σίενα και Γκροσέτο — προσχώρησαν στή γενική άπείργια αλληλεγγύης.

Σέ 20 έπαρχιακά κέντρα και σε μιά σειρά μικρότερες πέλεις οργανώθηκαν ισχυρές γενικές άπείργιες διαμαρτυρίας ενάντια στις άπολύσεις, ενάντια στή δύσκολη οικονομική κατάσταση και τήν άκρίβεια. Σχεδόν όλες αυτές οι άπείργιες οργανώθηκαν με τις κοινές προσπάθειες συνδικάτων με διαφορετικούς προανατολισμούς.

Ο άναφρασμός που έχει καταλάβει τά χωριά έχει μεγάλη σημασία όχι μόνο άπό οικονομική άποψη αλλά και άπό πολιτική άποψη. 'Η άγροτική οικονομία πέρναι σήμερα μιά βαθιά κρίση που επιδεινώνεται άκέμα πιά πολύ άπό τό γεγονός ότι ή 'Ιταλία με τήν καλύτερη ήμενη της οικονομική διάρθρωση δέν μπορεί νά άντέξει στή συντηνωσιμό των συνεταιρίων της στά πλαίσια της «Κοινής Άγοράς» οι όποιοι διατίθουν άγροτική οικονομία πιά αναπτυγμένη και πιά καλύτερα εξοδιασμένη άπό τεχνική άποψη. Άποβλέποντας στήν άναπόφευκτη τήν άπείργια του πρώτου της καπ ταλιστακής συγκέντρωσης, στήν άγροτική οικονομία, οι μεγάλοι γαιοκτήμονες και τά μονοπώλια προόπαθον νά ξεριζώσουν άπό τά χωράφια τους εκατοντάδες γιλιάδες άγρότες, νά εξαφανίσουν πολυάριθμα μικρά και μεσαία άγροτικά νοικοκυριά.

Έχουν ξεσηκωθεί σ'όταν άγώνα 4.000.000 εργάτες της και καλλιερητές της με νόες που άπαιτούν τήν ανακήρυξη των συμβόλων που καθορίζουν τά νοίκια για τή τη καθώς και μικροιδιοκτήτες άγρότες. Άπό τον Όκτώβρη τού 1958 και έπει έχουν οργανωθεί 500 εκδηλώσεις ενάντια στή φορολογική πολιτική της κυβέρνησης. Έξαιρετικά έπιβλητικά ήταν τά κινήματα των 25 έπαρχιών όπου οι εργάτες της ξεσηκώθηκαν για τήν υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους στή δουλεία, τό όποια τους περιόρισαν βουτερα άπό τήν άνασολή τού νέμου που τούς έξοσφάλισε 12.000.000 μέρες δουλειάς τό χρόνο.

Χαρακτηριστικό είναι τό γεγονός ότι σημειώνεται ισχυρός αναβρασμός στις τραχιές των μικροβιοχητών άγροτών. Οι άπρότες αυτοί διαμαρτυρόνται ενάντια στήν άδίκη των φόρων και τις έπιβραβώσεις για τις κοινωνικές άσφαλίσεις και τις συντάξεις ενάντια στή κατεβάρια των τιμών άγοράς στά δημητριακά προϊόντα.

Στήν πάλη ξεσηκώθηκαν και οι πλατιές μάζες των μεσών στωματιών των πόλεων και των υπαλλήλων. 'Η κυβέρνηση άπόριχε τις ζωτικές και έπίμονες δεκαδικήσεις των υπαλλήλων σχετικά με τήν άδίκη των μισθών. Τό γεγονός αύτο προκάλεσε γενικές άπείργιες των δημοσίων υπαλλήλων.

Στων τομέα των δημοσίων έργων έπιναν προσπάθειες νά υποχρεώσουν τους ίδιοχρητες τουριστικών αυτοκινήτων και μοτοσυκλετών νά πληρώσουν οι ίδιοι τά έξοδα της δουλειάς που χρειάζονται για τήν έπισκεπή των δρόμων. Για τό σκοπό αυτό έπιβλήθηκε μιά κινούρινα φορολογία πάνω στά καύσιμα και στή βενζίνη διατηρήθηκαν οι ίδιες οι τιμές, που είχαν καθοριστεί στόν καιρό της κρίσης τού Σουέζ. Συνέπεια αυτών ήταν νά γίνουν διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας. Στους δρόμους των μεγάλων πόλεων, οι ένδειξη διαμαρτυρίας, περνούσαν συνέχως συμπαιτικές φλαγίες άπό γιλιάδες τουριστικά αυτοκίνητα και μοτοσυκλές.

'Η κυβέρνηση έπεξεργάστηκε έπίσης καινούργιους κανονισμούς κυκλοφορίας οι όποιοι εδούσαν τήν έταιρία Φιατ και τις άλλες μονοπωλιακές ένώσεις και ο

POOR QUALITY

οποιοι ζήτωνων τα συμφέροντα των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων. Ενώτια στους καινοεργούς κωλυσιεργούς, που έδωσαν ή κυβερνηση, ξεσηκώθηκαν δλοι οι υπάλληλοι των αυτοκινητιστικών μεταφορών, οργανώνοντας μία απεργία που κράτησε 5 μέρες. Δεκάδες μακροχρόνιοι από αυτοκινητία παρέμειναν ακινητοποιημένες πάνω στους αυτοκινητέδρους, στα λιμάνια, στους σιδηροδρομικούς σταθμούς. Παρέλυσαν οι έργασίες 86,000 έταιρειών που διαθέτουν 485,000 φορτηγά αυτοκινήτων και οτις όποιες δουλεύουν πάνω από 1.000.000 μετωπία όπάλληλοι.

Οι έπιτυχίες που αποσπάστηκαν με την πάλη που καθοδηγήθηκε από τα ταξικά συνδικάτα είχαν σαν αποτέλεσμα γά σταθεροποιηθούν οι θέσεις τους. Κατά τις εκλογές που έγιναν για την ανάδειξη καινοεργών έργοστασιακών έπιτροπών μέσα στο 1958, οι 2.653 επιχειρήσεις με 985.335 εργατες και όπάλληλους, οι όποιοι της Γενικής Συνομοσπονδίας Έργατών της Ιταλίας συγκέντρωσαν 441.457 ψήφους και τα 58% του συνόλου των έφρων. Κατά συνέπεια ο αριθμός των ψήφων που συγκέντρωσε η ΓΣΕΕ αυξήθηκε, σε σχέση με το 1957, κατά 2,5%. Οι όποιοι των καθολικών συνδικάτων έχασαν περίπου τα 4% των ψήφων τους. Έλαττώθηκε επίσης και ο αριθμός των ψήφων που συγκέντρωσαν τα σοσιαλδημοκρατικά συνδικάτα.

Στους πρώτους μήνες του 1959, οι εκλογές που έγιναν σε μερικές μεγάλες βιομηχανικές επιχειρήσεις άποδειξαν τη συνεχή ένιχυση των θέσεων της ΓΣΕΕ. Έξαιρετικά μεγάλη σημασία έχουν οι έπιτυχίες που σημειώθηκαν στις επιχειρήσεις Όλιβέτι και οι άλλες μερικές επιχειρήσεις τις όποιες στο παρελθόν τις παρουσίαζαν σαν πρότυπα «πατρικής» οργανώσης και οι όποιες ήταν γνωστές για την πολιτική τους της διάσπασης των εργαζομένων, πολιτική που κατευθύνονταν ενάντια στα ταξικά συνδικάτα και την ταξική ιδεολογία.

Ανάμεσα στις μάζες ελο και πιο πολύ καταχτα έδαφος η συνείδηση της αλληλοεξάρτησης των φαινομένων πουχουν οικονομικό χαρακτήρα με την πολιτική γραμμή της χώρας. Σε σχέση με αυτό πρέπει να υπογραμμίσουμε το γεγονός πως, αν πριν από λίγους μήνες ενάντια στην «Κοινή Αγορά» πάλαζε μονάχα το κομμουνιστικό κόμμα, σήμερα η αντίθεση προς τα μέτρα που συνάδονται με την Κοινή Αγορά έχει πάρει μία πολύ μεγαλύτερη έκταση.

Κατά συνέπεια, η πάλη των εργαζομένων δοκει μία ελο και μεγαλύτερη έπιδραση πάνω στη γενική πολιτική κατάσταση της χώρας. Η πτώση της κυβερνησης Φανφάνι, η κρίση που παρατηρείται μέσα στους κόλπους του χριστιανοδημοκρατικού κόμματος, όλα αυτά αποτελούν μία άμεση συνέπεια της αντίστασης των λαϊκών μαζών καθώς και της αντίθεσης που υπάρχει ανάμεσα στην πολιτική που ακολουθεί η κυβέρνηση και τα συμφέροντα των μεσαίων στρωμάτων και της έξω από τα μονοπόλια άστικής τάξης.

Σύγχρονα με την άδοση στην εξουσία της καινοεργίας κυβέρνησης Σίνι, που είναι η πρώτη μεταπολεμική κυβέρνηση όποιαμήνη άνοιχτά στα δεξιά κόμματα, άρσιε μία καινούργια περίοδος — η περίοδος μιας πιο όδυμνης κοινωνικής πάλης.

Το πλατό κίνημα των λαϊκών μαζών άποδεικνύει πως στην Ιταλία υπάρχει αντίθετη μιά καινούργια πλειοψηφία που άναγνωρίζει την άνάγκη μιας πολιτικής δημοκρατικής ανάπτυξης. Πραγματικά οι δεκάδες κατοικημένα σημεία και στη Σικελία έχει πραγματοποιηθεί μία καινούργια διάταξη των πολιτικών όδυμων της πλειοψηφίας, στην όποια συμμετέχουν οι κομμουνιστές, οι σοσιαλδημοκράτες, όμάδες καθολικών, οι φιλελεύθεροι, οι εκπρόσωποι της μικρής και της μεσαίας άστικής τάξης.

Καταβάλλοντας προσπάθειες για την ανάπτυξη και για την πολιτική απελευθέρωση, αυτής της πλειοψηφίας σε διεκδικητική βάση το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ιταλίας, στην Όλομέλεια της Κεντρικής του Επιτροπής τον Μάιο του 1959, διατύπωσε ένα πρόγραμμα άρσιης που αποσπείνεται από 10 σημεία και που αναποικινείται στις κυριότερες διεκδικήσεις των εργαζομένων και της δημοκρατικής κεντρικής γνώμης. Το πρόγραμμα αυτό περιέχει την πάλη: 1) Για την άρσιση των άποσπών, για την υπέρσωση των ελευθεριών των εργαζομένων και των δικαιωμάτων των συνδικάτων. 2) Για την υπέρσωση του δικαίωματος παρέμεινε στην δουλειά και την άρσιση των άπασχολούμενων εργατικών χωρών. 3) Για μία άνεμο-νομιματική πολιτική έκβιομηχάνισης της χώρας και ανάπτυξη της κρατικής βιομηχανίας. 4) Για την πραγματοποίηση μεγάλων δημόσιων έργων. 5) Ένάντια στην ανεργία στην ύπαιθρο. 6) Για την υπέρσωση της μικρής ιδιοκτησίας που υπερέχει σε όστια της «Κοινής Αγοράς» της άρσισης κρίσης και των καινοεργών έπιτροπών. 7) Για έριμμένες διεκδικήσεις των μεσαίων στρωμάτων και των εργαζομένων που το κράτος όφείλει να τις λαγοποιήσει. 8) Για την υπέρσωση της ανάπτυξης της τοπικής αυτοδιοίκησης. 9) Για έρσιση της έξω και έσωθεν πείσο ένάντια στην πολιτική της «Κοινής Αγοράς» 10) Για μία άρσιση διεθνούς συνεργασίας και έριμνης συνύπαρξης.

Αυτό το πρόγραμμα που διατύπωσαν οι κομμουνιστές έπαιξε από την πάλη που έχει άρσιχθεί και άναποικινείται στην πραγματική κατάσταση που έχει δημιουργηθεί μέσα στην Ιταλία. Έως από αυτό, το πρόγραμμα μεταδόνε να κωδών οι εργατες, οι άρσιτες, τα μεσαία στρώματα, η μικρή και η μεσαία άστική τάξη με τα όπλα να εξασκελιστεί μια άνεμονομιακή άρσιση στη ζωή της χώρας, στρατη όσα είναι άναγκαία για την πολιτική, οικονομική και κοινωνική άνάπτυξη από την όποια έχει πάση άνάγκη η Ιταλία.

•Προβλήματα της κρίσης και του αποικισμού. Τεύχος 5/1960

POOR ORIGINAL

θιας για το προσέχον συνέδριο και τους
πρόεδρο της βοηθητικής
«Η κατεπείγη για τη συλλογή χρημάτων
διεξήγησε ο ίδιος τις προτάσεις. Άλλες
τις γυναίκες της χώρας αποστέλλονται ταχ-
θρικά για να ετοιμαστούν για τα έξοδα του συ-

νεδρίου. Η Εφημερίδα «Χαίρων Ρεμπάν»
κεντρικό όργανο του κόμματος, έχει υπει-
ρωθεί για ειδική στήλη στην οποία καθη-
μερινά δημοσιούνται καταστάσεις ατόμων
που προσφέρουν στον έργο καθώς και τα
ποσά που δίνουν

Η ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΤΟΥ ΚΚ ΔΑΝΙΑΣ

Μετα το 206 Συνέδριο του κόμματος, ο
αντιδημοκρατικός πολιτικός ηγέτης και ο ηγ-
μενός τους διαβιβάζει στους Έργους όλο
και περισσότερο της κρίσης μέσα στους κα-
πους του κοινοβουλευτικού κόμματος, είναι η
έλλειψη άλλων μέσων από τα δημοκρατικά
την ανάγκη έκδοσης της Εφημερίδας «Λαντ
δη Φολκ». Αλλά οι έλλειψεις διαφω-
τισμού στο τι αποτελέσματα της κριμα-
τίας για τη συλλογή χρηματικών ποσών για
την έκδοση της Εφημερίδας, που έγινε με την ευκαιρία
της συμπλήρωσης 25 χρόνων από τη μέρα
της έκδοσης της Εφημερίδας, αίσθη-
ση.
«Η ΚΕ του κόμματος καθόρισε από κα-
θόν να μαζευτούν 200.000 δανικές κορ-
νες για χρηματική ένωση της Εφημερι-
δας. Στον χρηματικό αυτό έργο ήταν
μεταξύ άλλων οι κομμουνιστές και Έργους με-
γάλης εθνικής αποκλίσεως. Οι συνταξιού-
χοι έδωσαν ένα μέρος από την τεχνική τους
σύνταξη.
Οι νέοι εργατίες μάζεψαν ταλιά αδέρφα
που τα πούλησαν δίνοντας τα χρήματα για
την έκδοση της Εφημερίδας. Οι γυναίκες
προσέφεραν κεντρικά αντικείμενα για τις λο-

ταρίες και τις ποικιλίες που όρ-
κων ειδικά για την Εφημερίδα. Πράξ-
αν και η που προσέφεραν «φρούτα» και
άλλα αντικείμενα όπως οι «αν
φροντολογικές» η «φρούτα» και
σχολή της Εφημερίδας, «φρούτα» και
και οι οργανώσεις οι νεώτερες οι νεώ-
σαν θύματα με πιστότητα, «φρούτα» και
και οι νεώτερες οι νεώτερες οι νεώ-
τη φοδιά τους προσέφεραν στον
της Εφημερίδας. Το μόνον μί-
ποσού που μάζεψαν προσέφεραν οι
έργουσια και τα έρ- «φρούτα» και
«Αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειας
ήταν να μαζευτούν στον προθάλαμο
στην πάνω άνω 2.700.000 κορ-
νες.
«Η Εφημερίδα δημοσίευσε το μόνον
αυτό αποτέλεσμα της Εφημερίδας, είναι
να αποδοθεί το δηνόμισμα του
του Κομμουνιστικού Κόμματος. Τα
έργουσια από τη συνεισφορά των αντιστοιχούν
στο 206 Συνέδριο, με απόδειξη της δο-
στήσης αποσπασμένης του κόμματος, από με-
ρους των πλατιών στρωμάτων της εργα-
τικής τάξης

Η ΜΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Στις 21 Ιανουαρίου, στη διάρκεια και τους
αγροτικούς συνταξιούχους. Έχουν δημοσι-
ογραφηθεί κείμενα για την μελέτη της ιστορίας
του Κόμματος της Εργασίας της Αλβα-
νίας. Η ιστορία του κόμματος αποτελείται
από δύο μέρη: το πρώτο είναι η ιστορία
του κοινοβουλευτικού κόμματος της Αλβα-
νίας. Το πρώτο στάδιο 1917—1930, την
επιθυμία το εργατικό και κοινοβουλευτικό
κόμμα της χώρας είναι την ίδρυση του κοι-
νοβουλευτικού κόμματος. «Το εργατικό
κόμμα της Αλβανίας ήταν μια μισο-
κομμουνιστική διαστροφή που στον
Έργο κινείται διαστροφική γραμμή στον
αποσπασμένης θέσης της οικονομίας. Η
Επαναστάσεις του «Οχτώρη» άρχισαν να
διαδίδονται οι μαρξιστικο-λενινιστικές ιδέες.

μεγαλίστησαν οι πρώτες κομμουνιστικές
ομάδες στη βάση των όπλων, άρματα,
δημοσιογράφοι το Κομμουνιστικό Κόμμα.
Το δεύτερο στάδιο — 1939 — 1941 — πε-
ριλαμβάνει την περίοδο της δημοκρατίας του
Κομμουνιστικού Κόμματος της Αλβανίας.
Κατά τη μελέτη αυτού του σταδίου ανα-
λύονται οι αίτια της έκρηξης του δευ-
τερου παγκόσμιου πολέμου και περιγραφε-
ται η αντίσταση που πρόβαλε ο αλβανικός
λαός ενάντια στους φασιστές εισβολείς.
«Κατά την προσηχή δίνονται στη μελέτη των
ιδεολογικών και οργανωτικών βάσεων του
κομμουνιστικού κόμματος, στο πρόγραμμα
και την τακτική του κατά τον εθνικο-
απελευθερωτικό αγώνα.
Το μέρος της ιστορίας που αφορούνται
στο 206 Συνέδριο — Νοέμβριος 1941 — Νοεμ-
βριος 1944 — έχει τον τίτλο «Το Κομμου-
νιστικό Κόμμα της Αλβανίας στην πάλη

για την απελευθέρωση της χώρας και την
επιβίωση της λαϊκής εξουσίας. Το βα-
σικό παραμένει αυτό το στάδιο το
αποκαλούν: «Η πάλη του κόμματος για τη
σύνταξη του αλβανικού λαού ο ένα είναι
μέτοχο έθνικης απελευθέρωσης. Η δημο-
κρατία των έθνικ-απελευθερωτικών οργα-
νών των οργάνων της Εθνικής Εξέγερσης
και της απελευθέρωσης της απελευθερω-
μένης πατρίδας. Η δουλιά του κόμματος για
την δημοκρατία του έθνικ-απελευθερωτικού
στρατού. Σ αυτό το μέρος αναλύονται με
λεπτομέρειες οι παγκόσμιες σημασίες να-
του του Σοβιετικού Στρατού ενάντια στους
χιτλερικούς και η πάλη για την πλήρη απε-
λευθέρωση της Αλβανίας από τους φα-
σιστές κατακτητές.
Το έκτομο στάδιο περιλαμβάνει την πε-
ρίοδο 1944 — 1948. Σ αυτό το στάδιο αφο-
ρούνται το μέρος έκδοσης του προγράμματος
που έχει τίτλο: «Το Κομμουνιστικό Κόμ-
μα της Αλβανίας στην πάλη για την άνοδο
της χώρας και για τη συνεχή ανα-
πτυξη της Επαναστάσεως. Σ αυτήν την πε-
ρίοδο ολοκληρώνεται η λαοδημοκρατική
Επαναστάση, πραγματοποιούνται μεγάλες οι-
κονομικές μεταμορφώσεις, η αγροτική με-
ταρρύθμιση ανατηλώνεται, η κατασκευμέ-
νη από τον κόσμο οικονομία. Κατά το
πρώτο στάδιο της Επαναστάσεως, στάδιο που
είχε αντιιμπεριαλιστικό αντιφασιστικό

χαρακτήρα, η λαϊκή εξουσία ήταν μία ει-
δική μορφή επαναστατικής δικτατορίας των
εργατών και των αγροτών, η οποία παρή-
λμα με το πέρασμα στο δεύτερο στάδιο
της Επαναστάσεως, στο σοσιαλιστικό στά-
διο, άρχισε να μετατρέπεται σε δικτατο-
ρία του προλεταριάτου.
Τα τελευταία θέματα αφορούνται στις
νέες που κάτω από την καθοδήγηση του
κόμματος πέτυχε ο αλβανικός λαός στην
πάλη του για την ανοικοδόμηση του σοσια-
λισμού. Στο μέρος αυτό αναφέρεται η
αδελφική και πολύπλευρη βοήθεια που δό-
θηκε από τις χώρες του σοσιαλιστικού στρα-
τού και σε πρώτη σειρά από τη Σο-
βιετική Ένωση, Εγκαθίστανται οι δικαιο-
σύνη των γουγκολάβων αναθεωρητών να
ανακηθούν στις εσωτερικές υποθέσεις της
«Αλβανίας.
Για να βοηθήσει αυτούς, που μελετούν
την ιστορία του Κόμματος της Εργασίας
της Αλβανίας, το Ινστιτούτο Ιστορίας του
κόμματος, που είναι δικά στην ΚΕ, δη-
μοσίωσε μία πρώτη σειρά από 4 μικροβί-
βους (περίπου 300 σελίδες). Σύντομα θα κυ-
κλοφορήσουν ακόμα δύο μικροβίβους. Αλλά,
καθώς και άλλα βιβλία, θα βοηθήσουν στη
σύνταξη ενός Εφημεριού της Ιστορίας του
κόμματος.

ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΣΤΑΒΕΡΟΠΟΙΕΙ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ

Κατά τις τελευταίες δημοτικές εκλογές
το Κομμουνιστικό Κόμμα της Γαλλίας κα-
τήχησε μία άδωκο-επιβίωση. Δίνουμε
μερικά συγκριτικά στοιχεία που επιβεβαιώ-
νουν αυτό το πράγμα. Στο Νομό του Ση-
κουάνα μαζί με το Παρίσι, οι κομμουνι-
στές κέρρα πήρε 94.588 ψήφους, πάρα
πολύ πάνω από το 1953. Στο Νομό του Ση-
κουάνα με τις βουλευτικές εκλογές του 1953, 26
σύνταξη με τις βουλευτικές εκλογές του 1953, 26
1958 πήρε 108.801 ψήφους, πάρα πάνω. Στις
τοές νομείς (Πα-τε-Χαλαί — Άνω Βέν-
Ζυβόν) για τις πάλι με πάνω από 8000
κέρρα με τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας
καταμετρήσαντες ως εξής: στις δημοτικές
εκλογές του 1953 οι κομμουνιστές συγκέν-
τρωσαν 120.774 ψήφους, στις βουλευτικές
εκλογές του 1958 113.823 ψήφους, στις δη-
μοτικές εκλογές του 1958 134.394 ψήφους.
Με αυτόν τον τρόπο οι μάτες έρχονται
καταμετρήσαντες με την τακτική του Κομμου-
νιστικού Κόμματος. Η εργατική τάξη και
το κομμουνιστικό της κόμμα αποκαλούν
χώρας αναπλήρη, την χώρα αντιοικτι-
κή σύσταση γύρω από την οποία συσκα-
φώνονται οι δημοκρατικές και έθνικες δυ-

νάμεις, που θέλουν να βαδίσουν ο ένα νο-
μό δρόμο προς την άνοδο και τη
διεύθυνση των δημοκρατικών ελευθεριών.
Είναι δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς την
τέλευταία σημασία που σε σχέση με αυτό
αποχτούν οι πολυριθμοί ένομοι συνδυ-
ασμοί του δεύτερου γύρου των εκλογών.
Σεργά από γεγονότα που συμβαίνουν
για τη δημοκρατία ενος πλατιού έθνικου
μετάκου ενένια στην εξουσία του μέγα-
λου κεφαλαίου. Μεγάλαντες η έκταση της
πάλης της εργατικής τάξης για την πε-
ράση των δικαιωμάτων της, ιδιαίτερα
κατά την αβήση των ημερομηνιών, έν-
τα στις προσεκτικές «να τις καταβάσουν
στις απολύσεις και τις έμπούλες ενάντια
στις κοινωνικές απαρτίσεις. Η ένωση
πραγματικότητα έχει μόνο άνομοι στις
μονάδες βάσης των διαφορετικών συν-
τάσεων πολιτική και την κλαδικά συν-
κή κλίμακα, άνομοι στα κλαδικά συν-
τάσεις. Πολλοί συχνά παίρνουν θέση στο πλευ-
ρό της πάλης των εργαζομένων οργα-
νών με τους πιο διαφορετικούς προανατο-

POOR ORIGINAL

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΕΙΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ

Η Διάσκηψη των Έπουγγών των Εσωτερικών της Γενεύης

Το χαρακτηριστικότερο γεγονός της δι-
 θνούς πολιτικής ζωής μέσα στο πενήντα Μην
 είναι η Διασκήψη των Έπουγγών των Εσω-
 τερικών της ΣΕ, των ΕΠΑ, της Άγγλις
 και της Γαλλίας, που συνήλθε στη Γε-
 νεύη στις 11 του Μην και συνεχίστα
 "Υπάρχει από πολύχρονη δικτατορική τυ-
 λη των χωρών του σοσιαλιστικού στρατο-
 πλάου μη Γενεύης της Σοβιετικής Ένωση
 και βέβαια από την πύλη των προοδε-
 υτικών δυναμικών της γης οι Λαϊκές
 Δυνάμεις αναγκαστικά να δεχθούν τη
 συγκλήση της Διασκήψης αυτής με σκοπό
 να προετοιμασεί τη συγκλήση Διασκήψης
 ομοίωτου τύπου.
 "Λογικά από ένωσιν της Σοβιετικής
 Ένωσης αποσπαστικά να ταυματολοφή-
 σουν τη Διασκήψη και οι υπαρχόντες της
 Λαϊκής Γερμανίας και της Ανατολικής
 Γερμανίας. Από είναι το πρώτο έδαφος
 οριστικό σημαί της Διασκήψης είναι η
 πρώτη φορά που η ΛΑ της Γερμανίας
 συμμετέχει σε διεθνή Διασκήψη, πράγμα
 που δείχνει ότι οι Λαϊκές Δυνάμεις αναγκ-
 αστικά να αναγνωρίσουν την Έταρξη
 της. Και ενώ η αντιμετώπιση της ΛΑ
 της Γερμανίας Έταρξης δ' ύπαρχός των
 Εσωτερικών της Λαϊκής Γερμανίας από
 Μαρξιστικό άρνηση να πάρει μέρος στις
 εργασίες της Διασκήψης μηχανοραφώντας
 από τον ένοχο της Γενεύης άπου μένει.
 Στη Διασκήψη αυτή η Σοβιετική Ένωση
 εκπροσωπώντας την έθνικια διόληση του
 σοσιαλιστικού στρατοπέδου και των φιλε-
 ρητικών δυνάμεων της γης την με
 εξακταρσινές θέσει και με άποψαν να
 χάνει το πέν για να βρεθεί το ποσο: συνε-
 χάνει και έργωνες έλδωση των σοβαρό-
 τωων διεθών προβλημάτων όπως είναι η συν-
 όθη ερήνης με τη Γερμανία, το πρόβλημα
 του Βερολίνου και η άσφάλεια στην Εύρωπη

Έκδηλωση της ένιας θέλησης των σο-
 σιαλιστικών χωρών για την ερήνη και τη
 διευθέτηση των βωικών διεθών προβλη-
 μάτων είναι και η άσωση των Έπουγγών
 των Εσωτερικών των χωρών-μελών του Σμι-
 γάου της Βαρσοβίας και της ΛΑ της
 Κίνας (27-28 Απριλίου) η οποία ένεκρινε
 το σφαιρικό σχέδιο Συνθήκης Ερήνης με
 τη Γερμανία και ύπογράφισε ότι η λύση
 των βωικών διεθών προβλημάτων και
 ιδιαίτερα το κλεισιμό συνθήκης ερήνης με
 τη Γερμανία θα δημοσργήσει τη βάση για
 μια σταθερή ερήνη στην Εύρωπη.
 "Αντίθετα οι δικτικές δυνάμεις πήγαν στη
 Διασκήψη συνειδητώντας ότι τα πέν ότι
 για να συμφιλιών ητι διεθνή θέση κλ-
 αλά με πρόθεση να φέρουν εμπόδια στην
 έπιτυχια αυτού του σκοπού. Από όμως δε
 σημαίνει πως μεταξύ τους δεν υπάρχουν
 αντιθέσεις. Μία τέτια αντίθεση είναι η άνι-
 σωση άνωστα στην Άγγλια και τις άλλες
 δικτικές δυνάμεις. Η αντίθεση αυτή τελευ-
 τωια εκδηλώθηκε εκτός από την έπισημη
 κρητι τα τέλη του Απριλίου του στρατήρη
 Μοντγκόμερυ στη Μόσχα και τις προκλη-
 τικές για τους άμετάωτους, ιδιαίτερα, ήγ-
 κτες για τους άμετάωτους, ιδιαίτερα, ήγ-
 κτες δήλωσης του Πέν και μετά την έπι-
 σκήψη του στη Μόσχα ο Μοντγκόμερυ κα-
 τατέθηκε έναντιον της αμερικάνικης ήγε-
 σιας, η οποία είναι άποστη, όπως είναι,
 και περιβάλλει εμπόδια στη διεθνή συν-
 νεύση.
 Στη Διασκήψη διατυλώθηκαν δύο γραμ-
 μές σχετικά με τα προβλήματα και τον
 τρόπο συζήτησής τους.
 "Η μία είναι η γραμμή της Σοβιετικής
 Ένωσης που ύποσχερίζεται ότι από τα πολλά
 έθνια διεθνή προβλήματα που συσσωρεύ-
 τρηαν και τα άποια είναι άδύνατα να λυ-
 θούν δια μαζιά, να εξαχριστούν τέ προ-
 βλήματα κλειδιά, να λυθούν πρώτα αυτά
 και να προετοιμασεί η λύση των άλλων.
 Άνω οι έρχόμενες συνεδριάσεις η και σε
 πάρα πάρα διαλωματικές διαπραγματεύσεις.

Η ποστη αυτή μωλοσική θέση της Σο-
 βιετικής Ένωσης προβάλλει άδύνακα άγα-
 λω των αντικαπιταλικών ταμιατηρών και
 ω αλης μωρίας του άστικού τωου της
 Λαϊκής.
 Αντίθετα οι αρχηγοί των δικικών αντι-
 ρωποσώτων, άνω τα άρομα έργα
 έβλυν στις ένωχρήτες όμοιες τους κω-
 τρηαν αντίθετη γραμμή. Από μέρους και
 των τριών Λαϊκών Δυνάμεων ο ύπαρχος
 των Εσωτερικών των ΕΠΑ Χίτλερ παρω-
 σιασε άλλο σχέδιο, το λεγόμενο καθολικό
 σχέδιο.
 Το σχέδιο αυτό συγκεντρώνει ένα μωσο
 από προβλήματα που να προτείνει για λύση.
 "Για όμως που η λύση του ένω: έξαρτά-
 ται από τη θέση του άλλου ΣΕ πρώτη
 γραμμή προβλάν την έπισημη άποψ-
 αση των άποσώτων την ένωσση της
 Γερμανίας. Για την ένωσση της Γερ-
 μανίας προτείνουν να γίνουν γενικές εκλο-
 γες: ο άλλος της Γερμανία χωρίς να
 υπάρχουν ύποψη ότι η έταρξη του γερμα-
 νικών κρητών είναι μια παραπρακτοική
 που δεν πρέπει να άνοσθί. Το όμα της
 Συνθήκης Ερήνης με τη Γερμανία ταμια-
 τωια για λύση με μια προχωρημένη
 ύποψη της έταρξης του δικικού σχηδίου,
 ύποψη που σημαίνει ότι άποσάσικα παρα-
 μωσιστά στο ζήτημα του Λαϊκού Ηρω-
 γου προβάλλεται η άποσση της κατω-
 τής: ότι ύπόψη από Λαϊκό μα και ο άου-
 κρη: ο Βερολίνο.
 Το ομα αυτό κρητι άπαράδεχτο άπο
 τώτους κατωττες της Λαϊκής όπως απ τον
 Ολεγκανερ αρχηγο του σοσιαλδημοκρατι-
 κού κομματός της Λαϊκής Γερμανίας και
 άλλων. Το σχέδιο το κατωτρηον και το
 κατωτρηον και πολε: δικτικές έγη
 ύποψη.
 Ο ύπαρχος των Έπουγγών της Σοβιε-
 τικής Ένωσης Α Γερμανία στην άποψη
 του στις 15 του Μην στη Διασκήψη της
 Γενεύης τώσε ότι το έπισημη του δικ-
 τικού σχηδίου ότι δεν ύποψη να ύποσχηθεί
 Συνθήκη Ερήνης με τη Γερμανία γιατί
 δεν ύποψη και ένωια καθόληση της Γερ-
 μανίας που να ύποσχησει τη Συνθήκη Ε-
 ρήνης από άποψη άλλος της Γερμανίας:
 ότι είναι άποσά ότε κατωτρηό "Αντι-
 ότα άναφέρει ο Α Γερμανία - άν τυρω-
 σισμός να συμμασιστεί καθόληση άλλος
 όης της Γερμανίας, τη σσημή του η κα-
 τήρηση της Λαϊκής Γερμανίας άδεδιόη
 με όλους τους τώτους προς αυτή την κα-
 τήρηση σημαίνει ότι άναβάλλομε τη άό-
 ποση το ζήτημα αυτό. Και όμως η άπο-
 σση της Συνθήκης Ερήνης με τη Γερ-
 μανία κρητι να είναι άποσά καθόληση
 είναι έπισημη που έζει άσημη όσημη
 με την ερήνη και την άσφάλεια στην Εύ-

ρωπη άσκήρη άσφαλώς και το προβλη-
 μα της ένωσσης της Γερμανίας. Έπει με-
 γάλη σημασία και η Σοβιετική Ένωση
 ύποσχησει με άνάλεια τη λύση των τώτων
 σε έπισημη και δημοκρατική βάση. Όμως
 το πρόβλημα αυτό είναι πρόβλημα που
 έταρξεται από την καλή θέληση και συ-
 νεύση των δυο γερμανικών κρητών. Άλ-
 λωστα το πρόβλημα αυτό συνιστά τώτα
 μέθοδια από τη Λαϊκή Γερμανία και θα
 ύπατηθεί πρώτος πόλες μέχρι που να λυθεί
 "Έτσι ο Α Γερμανία στην όποια του
 αυτή ύποσχησει ότι το καθολικό σχέδιο
 κρητι να παρθεί σαν βάση τώου για τη
 Συνθήκη Ερήνης με τη Γερμανία άου και
 για τη λύση και των άλλων προβλημάτων,
 άπως το άσολισμό, του ζήτηματος του
 Βερολίνου, της ένωσσης της Γερμανίας.
 Κατά τη διάρκεια των συνημιών της
 Γενεύης οι ύπαρχος των Λαϊκών Δυνά-
 μεων ύποσχησαν άπόψη που έζει ύποψη
 ότι είναι όποσες μη και ταμιατρω άποια
 τυρωσισω την κατωτρηια του άποσρη
 γών κατωτρηια προβλήματα. Ηζ κρητι
 ναυ άποσά άναπαρσθή ότι άδεδιτηρή ύποψη
 ότι από το Λαϊκό Βερολίνο θα άποσολισ-
 το Βερολίνο και να συζητηί Γαί η Λαϊκή
 τώλη Γερμανία την προτείνωσή της και
 το καθόστος της κατωτρη: να έταρξεται
 ο άλλος του Βερολίνου. Έπίσημη δεν άου-
 σισό με τη σφαιρική άποψη ότι η ένω-
 σση της Γερμανίας είναι πρώτα και κα-
 τήρη άποψη των ίδιων των γερμανών ΣΕ
 των την άνάμξη των μεγάλων δυνάμεων
 ο από με έτιόληση να υταρσιν την ένω-
 σση της Γερμανίας ύποσποντίες, τη σ ο
 άου τους το δικτικό κλειδί.
 Το γινικό χαρακτηριστικότερο γεγονός της
 συζητήσων μέχρι τώμα είναι το ότι ένω
 η Σοβιετική Ένωση κταβηλιε καθέ έπι-
 σκήψη προσημιόη για να έταρξεται βάση
 που συνωσση και σσημιόη οι Λαϊκές
 Δυνάμεις ήτοι της Γερμανίας, της Σο-
 βιετικής Ένωσης και της Άγγλις. Όμως
 άποψη τους προσημιόη να διακοσπούν
 την κατωτρηια του κρητι τώου στην Εύ-
 ρωπη γινικό άου και στη Γερμανία έδι-
 να ύποσχησει Γαί και την έτιόληση
 της Λαϊκής Γερμανίας που με πέση άου
 γίνεται ελάτε άλληλη καθέ βήμα να συν-
 νεύση και έταρξη της κατωτρηιας.
 Έπίσημη στη Λαϊκή Ένωση συζητήθηκε και η
 πρόθεση της ΣΕ για τη συμμασική της
 Πολωνίας και της Τσεχοσλοβακίας: στη
 Διασκήψη των Έπουγγών των Έσωτερικών
 άσν χότος που πρώτες έταρξισαν τη ΣΕ
 τέληρη έπισημη και έταρξισαν άποια
 για την κατωτρηια της Γερμανίας άου
 ότι άνοσώτων με τη χώρα αυτή. Οι
 Λαϊκές Δυνάμεις και από "ήτημα
 από προβλάντων άδεδιόητες άνωσσης.
 Οι εργασίες της Διασκήψης άνοσώτων

POOR ORIGINAL

... για το γερμανικό πρόβλημα. — Τα αποτελέσματα των Αθηναϊκών εκλογών της Γαλλίας. — Το 3ο Συνέδριο του Έθνίου Έργατικού Κόμματος της Πολωνίας. — Απόφαση της ΚΕ του ΚΚΣΕ και του Γραμματικού Συμβουλίου της ΕΣΣΕ σχετικά με την αντίθετη και κατεχόμενη θέση κοινής ταξίσης. — Η άδεια ύπαρξης των λαών δά κνήσας. Συμφωνία μεταξύ Μάο Τσέ-Τσινγκ και των καθολικών των αδελφών κομμουνιστών της Λατινικής Αμερικής. — Το 21ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Μεγάλης Βρετανίας.

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΕΙΣ

Εξωτερική άσκηση — Εσωτερική άσκηση 1:2
Ανεπιτηχη τέρωση 4:2

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ
ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΚΕ

Η Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, με μεγάλη πολιτική ιατρική, η οποία είναι η βάση της πολιτικής μας, που διεξάγει για την επίτευξη της επαναστατικής προοπτικής, για την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών.

Η Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, με μεγάλη πολιτική ιατρική, η οποία είναι η βάση της πολιτικής μας, που διεξάγει για την επίτευξη της επαναστατικής προοπτικής, για την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών.

Η Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ, με μεγάλη πολιτική ιατρική, η οποία είναι η βάση της πολιτικής μας, που διεξάγει για την επίτευξη της επαναστατικής προοπτικής, για την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών.

Η κυβέρνηση της Γαλλίας καταγράφει τα ιδανικά ζητήματα θεμελιώδους πολιτικής ζωής από τους φίλους του διεθνούς σοσιαλισμού του ΝΑΤΟ, των δεικνυμένων διαπραγματεύσεων Αμερικής τη χώρα με νέες θέσεις συμφωνίας με τις εθνικιστικές συμφωνίες της Βόνης και τις αντιδικτικές συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου, που ενισχύουν την επέμβαση της αυτοδιάθεσης, ανεξάρτητη στην άσκηση της κυριαρχίας στην Ανατολική Μεσόγειο και δημοκρατικών ελευθεριών κινδύνους για την ίδια την ύπαρξη του κράτους μας. Γιατί, αλλεπάλληλα, από τις κυβερνητικές διαφορές προετοιμάται, οργάνωση ή εγκατάσταση τερασίων βίσεων, που θα μετατρέψουν την Ελλάδα σε διεθνώς άνοχη βάση και σε αναπόφευκτο στόχο των βιομηχανικών αντιεπιτηχημάτων.

Για να επιβάλει την αντίθετη, ξενοδοχική πολιτική της, για να συνεχίσει την πολιτική που στήριξε κατά της ερήνης και της δημοκρατικής διατάξεως, του πολεμικού, ή κυβέρνησης διεθνώς με τα προσχεδιασμένα επίπεδα, όχι μόνο ενάντια στην άμεση, αλλά και ενάντια σε κάθε δημοκρατική πολιτική.

POOR ORIGINAL

κό αντίπαλό της. Η έκθεση αυτή πήρε μία πρωτοφανή Έκταση στην προεκλογική περίοδο, γιατί η κυβέρνηση Καραμανλή, κυβέρνηση της μειοψηφίας, φοβάται την καταδικαστική έτοιμότητα του Ελληνικού λαού.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες γίνεται κατανοητό γιατί οι πατριωτικές δυνάμεις ανεξάρτητα υπό πολιτική τοποθέτηση καταβαίνουν στις εκλογές με σταθερή θέληση να αποδοκιμάσουν όχι μόνο την κυβερνητική δημοτική πολιτική που καταδικασε τους δήμιους και κοινότητες σε μαρσασιά, αλλά και τη γενική κυβερνητική πολιτική σε όλα τα εθνικά ζητήματα. Καταβαίνουν με διάπλητη τη σημαία της πάλης για μία αλλαγή της ελληνικής πολιτικής, για μία πολιτική ειρήνης, ανεξαρτησίας, δημοκρατίας και λαϊκής ανακούφισης.

Τό ΚΚΕ χαιρετίζει τη σύμπραξη και συνεργασία των πατριωτικών κομμάτων και ομάδων, που πραγματοποιήθηκε με τη λαϊκή άπαιτηση σε μία σειρά δήμους και κοινότητες. Τό ΚΚΕ διακηρύσσει ακόμα μία φορά την ακόλουθη πεποίθησή του ότι για να δοθεί εθνική λύση στα κρίσιμα προβλήματα της χώρας επιβάλλεται να πάρει σάρκα και οστά ο πύλο πλατιάς συνασπισμός όλων των δημοκρατικών πατριωτικών δυνάμεων. Η συνένωση των πατριωτικών δυνάμεων αποτελεί αίτημα των οπαδών και στελεχών των δημοκρατικών κομμάτων, μία που η θέση των κομμάτων αυτών συμπληρεί πάνω σε μία σειρά βασικά πολιτικά ζητήματα.

Τό ΚΚΕ τονίζει ακόμα μία φορά ότι είναι καθρός να μπει τέρμα στην πολιτική του αντικομμουνισμού, της μισαλλοδοξίας και της διάκρισης των πολιτών, πολιτική που δηλητηριάζει την εθνική μας ζωή. Η ιστορική πείρα κι όχι μόνο η ελληνική, δείχνει αδιάφουστα ότι ο αντικομμουνισμός ξεκινάει μόνο την αντιδραστική διαρχία και τους ζήνους προστάτες της. Με τό σύνθημα του αντικομμουνισμού ή κυβέρνηση Καραμανλή κατόρθωνε να διασπάσει τας κυβερνητικές δυνάμεις και να κρατάει την έξουσία στα χέρια της. Με τό σύνθημα αυτό επιδιώκει και σήμερα να διασπάσει τις δημοκρατικές δυνάμεις να τις έμποδοίσει να περύνουν μία επιβλητική νίκη.

Τό ΚΚΕ καλεί όλους τους κομμουνιστές και όλους τους δημοκρατικούς υπερωκωνίτας τις δυσκολίες και τά εμπόδια, να εργαστούν δραστήρια για την καταψήφιση των κυβερνητικών υποψηφίων, για την υπερψήφιση των κοινών αντικυβερνητικών υποψηφίων, των υποψηφίων που δέχτηκαν ένα πρόγραμμα πλατιάς πατριωτικής συνεργασίας και δέν υιοθετούν την πολιτική της μισαλλοδοξίας και του αντικομμουνισμού.

Μέ την πατριωτική ένότητα και πάλι μπορεί ν' αντιμετωπισθεί η ρύμη, και απόρροια της έκθεσης κατά των δημοκρατικών ελευθεριών. Μπορεί να μεταωθούν τά σχέδια της κυβέρνησης που επιδιώκει να επιβάλει στους δήμιους και τις κοινότητες κομματάρες της ΕΡΕ και κομμάρους της πολιτικής της ύποπτελης και θέλει να έμποδοίσει τους εργαζόμενους που είναι βαθιά δυσσαρεστημένοι από τη σημερινή κατάσταση, να αποφανθούν κατά της πολιτικής της ύποπτελης.

Κομμουνιστές, δημοκράτες, πατριώτες και πατριώτισσες!

Όλοι στην εκλογική μάχη
Για να εκλεγούν αντικυβερνητικοί υποψήφιοι της πλατιάς δημοκρατικής συνεργασίας.

Για να μετατραπούν οι δήμοι και οι κοινότητες σε όργανα εξουχρήτησης των δημοτών, του εργατή, του άνεργου, της φτωχολογιάς, της μάνας, του παιδιού, της κολαίας, σε κυνέες δημιουργικής δουλιάς για την εκπαιδευτική άνοδο του λαού, σε φοιητές υπερωκωνίτας των δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Ψηφίζοντας στις σημερινές συνθήκες τους κοινούς αντικυβερνητικούς υποψηφίους υπερβύουμε κατά της κυβερνητικής πολιτικής των διωγμών, του ξεπουλητισμού της λευτεριάς των κυπρίων, της εγκατάστασης αμερικάνικων ατομικών και πυρηνικών βάσεων στην πατρίδα μας, της ανεργίας και της λαϊκής δυστυχίας. Ψηφίζουμε, υπέρ της κατάπαυσης του ψυχρού πολέμου, υπέρ της ειρήνης, υπέρ της απελευθέρωσης του Γέζου και των άλλων πατριωτών, της κατάργησης των οικονομικών μέτρων, της αποκατάστασης των δημοκρατικών ελευθεριών, υπέρ της νομιμοποίησης του ΚΚΕ, υπέρ της λαϊκής, συμπλήρωσης και πατριωτικής ένότητας.

Ό λαός έχει όλη τη δύναμη να επιβάλει τη θέλησή του και να κερδίσει επιβλητική νίκη στις δημοτικές και κοινότητες εκλογές, νίκη που θ' ανοίξει τό δρόμο για την αλλαγή της σημερινής πολιτικής, τό δρόμο για την άναρση της κυβέρνησης Καραμανλή, για την άνοδο μίας πατριωτικής κυβέρνησης που θα εφαρμόσει εθνική και δημοκρατική πολιτική.

Πρώτη του Άπριλ 1959

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

POOR ORIGINAL

ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Προς την Κεντρική Έπιτροπή του Σοσιαλιστικού Έργατικού Κόμματος της Ούγγαρίας

Άγαθοί σύντροφοι,

Με την εικόνα της 40ής επέτειου της εγκαθίδρυσης της Σοβιετικής Δημοκρατίας της Ούγγαρίας, η Κεντρική Έπιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας σας απευθύνει θερμό εναστυχιστικό χαιρετισμό.

Οι εργαζόμενοι της Λαϊκής Δημοκρατίας της Ούγγαρίας, ανεξάρτητα της ημερέας εναστυχιστικής παραδόσεως, ο ούγκου σοσιαλιστική σημασία στην σημερινή την καθοδήγηση του Σοσιαλιστικού Κόμματος της Ούγγαρίας, για τις ζωικές επιτυχίες ούλου, των επιτευχθέντων οικονομικών και πολιτικών ζωών της χώρας, χρίζουν τη σοσιαλιστική κοινωνική οικοδόμηση του έργου του λαού της χώρας, χρίζουν τη σοσιαλιστική κοινωνική οικοδόμηση του έργου του λαού της ηρωικής προλεταριάτου της Ούγγαρίας το 1949, με τον δεν μεταφασαν το ανεξάντητο γιατί η ούγγαρη ανακάλυψη με τη βίαιη της ιστορίας, λιστικής επέμβασής έγινε στο αίμα της σοβιετικής Δημοκρατίας.

Οι Έλληνες κομμουνιστές, όλοι οι προοδευτικοί άνθρωποι της χώρας μας, χαιρόνται μαζί σας για κάθε σας καινοτομία, επιτυχία και ούς εθνικούς νέες νίκες για το καλό του λαού σας, ού την τιμήν στον κόσμο.

18 3/1959

Με αντροπικούς χαιρετισμούς: Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΤΟ ΚΥΡΙΟΤΕΡΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΑΠ' ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ

Τώρα που οι συμφωνίες ένταξης του κυπριακού έφθαν το γρίσμα των κοινοβουλίων των τριών χωρών που τις υπέγραψαν και απόχτησαν έτσι την ισχύ διεθνών συνθηκών, τώρα που κατάκατος κάπως ο ύβριδος που έφασκως τεχνικά βλος ο συρφετός των πειθών της καταπρόσεξης της βίαιης αυτής υπέθεσης, με αποκορύφωμα την παράταση της υποδοχής και της προσηγορίας του βίβρα, μόνο και μόνο για να θολώσουν την πραγματικότητα και να κρύψουν την προδοσία τους, τώρα καλό είναι να γίνει ένας σύντομος απολογισμός του έλους ζητήματος και της λύσης που δόθηκε. Φυσικά το ζήτημα παρουσιάζει δύο έψεις. Η μία άφρα την πάλη που διεξήγαγε ο κυπριακός λαός για την απελευθέρωση του και τέ καθεστώς που δημιουργήθηκε γι' αυτόν, που δεν είναι παρά μία μερική ούτήγηση της αποικιοκρατίας κάτω από την ταμπέλα της ανεξάρτητης Κύπρου. Η άλλη άφρα τη διεθνή πλευρά του ζητήματος, αυτήν που μας λεί τίνας συμφέροντα εξυπηρετεί και άπο ποιων και γιατί άπράβηκε η λύση που δόθηκε, λύση που περιλαμβάνει τον κίνδυνο να μπλεχτεί η Ελλάδα σε τυχοδιωκτικές πολεμικές περιπτώσεις για έντελως έντα ληστρικά ημπεριαλιστικά συμφέροντα. Στο άρθρο αυτό θα ασχοληθούμε με τη δεύτερη έψη του ζητήματος.

Πάντως δεν είναι άσκοπο να σημειώσουμε ούν χαρακτηριστικό γεγονός τονό της άρθρογραφίας του «σοβαρό», άς προμε, κυβερνητικού τύπου που, παρά τις θριαμβολογίες, τριφυρνά ούν τόν ένοχο γύρω από τόν τέπο του έγκληματος και προσπαθεί με τις φωνές του να πείσει τους άλλους ότι ούτε αυτός, ούτε η κυβέρνηση φταίνε γι' αυτό που έγινε. Η δόθεσα λύσις «ήτο η μόνο έπικτη» και αποτέλεσμα μία γενναία και ρεαλιστική εκτίμηση της πραγματικότητας, έφραξε η «Καθημερινή» στο κύριο άρθρο της της 22.2.59. Τά ίδια με άπαράλλαξη και με τά ίδια άκριβως λόγια έφραξε τό ούν τόν χαμαίλεντα πότε κυβερνητικό, πότε άντικυβερνητικό και πότε τάζα ανεξάρτητο, με πάντα ποτό ούην ύπηρεσία της νέτοπιας άληγαρχίας και τού ζένου κεφάλαιου «βίβρα», που στο κύριο του άρθρο της 13.2.59 με τόν τίτλο «Αποτέλεσμα άθήρητου άνάγκης» έλεγε ότι «Ούλο... διαοφάνονται ότι η δόθεσα λύσις ήτο η μόνη έπικτη σήμερον η που στο κύριο άρθρο της 15.2.59 με τόν τίτλο «Η ρεαλιστική εκτίμηση» τόνιζε ότι έκειτ που έφρασαν τά πράγματα δεν ήμπορούσαν να γίνει τίποτε τό καλύτερον. Έτσι, με τά ίδια άκριβως λόγια — γιατί τούς κρέβεται η λάλια στο στόμα και δεν έχουν τί άλλο να πουν — οι άπολογητές της προδοσίας προσπαθούν να τη δικαιολογήσουν, χωρίς να σκέτονται ούτε στιγμή, να βάλουν έσω και τό έρώτημα: γιατί έφρασαν έκει τά πράγματα;».

Μά και η ίδια η κυβέρνηση, που υπέγραψε τις συμφωνίες και που με τις θριαμβολογίες της προσπαθεί να διασκεδάσει την έντονή έντύπωση που προκαλείει σε όλα τά στρώματα του έλληνικού λαού η προδοσία της, άναγκάζεται μπρος στην έξέγερση της κοινής γνώμης να μιλά για θυσίες που έγινε άνάγκη γά τίνων (πρόσφατες έθλώσεις του Κανελλόπουλου στην Άμερικη).

Το κυπριακό δεν ήταν καινούριο ούτε και άναπάντεχο πρόβλημα που άναπόμνη στην τόσο πολυέμνη και άνασταταμένη γιά τό ηρωαφικό χώρο Άνατο-

POOR ORIGINAL

λική λεκάνη της Μεσογείου-Μέση Ανατολή μεταπολεμική περίοδο. Υπάρχει εδώ και 81 χρόνια, όταν η Αγγλία απόσπασε την Κύπρο από τους Τούρκους, σαν αποτέλεσμα των υπέρστων που τους πρόσφερε για την άκρωση της Συνθήκης του Αγίου Στεφάνου, με σκοπό να τη χρησιμοποιήσει στο στρατηγικό της σύστημα Γιβραλτάρ-Μάλτα-Σουέζ-Ινδικός Ωκεανός για τη στήριξη της αποικιακής αυτοκρατορίας της.

Το κυπριακό έθνος προβλήθηκε για πρώτη φορά με δέουσα, σαν πρόβλημα άλυτο που ώριμασε για να λυθεί, με την εξέγερση του κυπριακού λαού πριν 28 χρόνια, τον Οχτώβρη του 1931, στα παρακάτω χρόνια της μεγάλης οικονομικής κρίσης 1929/33 και των συντελούμενων τότε τεραστίων πολιτικών ζυμώσεων στον βαριά άρρωστο κερατοκρατικό κόσμο, που εγκυμονούσε τα μεγάλα γεγονότα της εικοσαετίας 1931-1950, που άρχισαν με την λαμπρινή επανάσταση στην Κίνα (φθινόπωρο του 1931) με την άνοδο του φασισμού στην εξουσία στη Γερμανία (Γενάρης 1933) και με το φασιστικό πραξικόπημα, τον Ιούλιο πόλεμο και την ξένη φασιστική επέμβαση στην Ισπανία (καλοκαίρι του 1936), βρήκαν την τραγική τους συνέχεια στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, που ξεκίνησε η διεθνής αντίθεση η επικεφαλής τη χιτλερική Γερμανία, και έληξε με το κομμουνιστικό γέννημα, τη νίκη της Σοβιετικής Ένωσης στον πατριωτικό πόλεμο και τη νίκη της μεγάλης Κινεζικής Επανάστασης.

Ξαναπροβλήθηκε το κυπριακό με επιταχυντικά στις μεταπολεμικές συνθήκες της θεμελιώδους ανάπτυξης της εθνικοαπελευθερωτικής πάλης των υποδουλωμένων αποικιακών λαών, που άρχισε και το γένο Ανατολικής Μεσογείου-Μέση Ανατολή και που οδήγησε ουσιαστικά στην κατάρρευση των αποικιακών μετώπων του ιμπεριαλισμού, κατάρρευση που συνεχίζεται ως σήμερα. Άρχισε σαν ένα κομμάτι της πάλης αυτής ξαναπροβλήθηκε εδώ και 14 χρόνια το κυπριακό, με σύνθημα την αυτοδιάθεση, δηλαδή σε μία εποχή που το αποικιακό σύστημα του άγγλικου ιμπεριαλισμού έτριβε σε έλους του του του άριστου και η αυτοπροσπάθεια να οπισθοχωρήσει τις κλονιζόμενες θέσεις του στο σημαντικότερο, από οικονομική και στρατηγική άποψη, χώρο της Μέσης Ανατολής, που έφτασε από τα χέρια του Ο λαού της Κύπρου, που στα χρόνια του πολέμου πολέμησε στο πλευρό των συμμάχων για τη συντριβή του φασισμού, ζήτησε, να μείνει και σαν ανεξάρτητο της συγκροτήσεως στον πόλεμο, να του αναγνωριστεί το αναγκαίο για έλευσε τους λαούς δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, που του άρνησαν επίμονα οι άγγλοι αποικιοκράτες.

Με ψηφίσματα, συμφωνίες, συλλογή ενέσεων, εργατικές και λαϊκές απεργίες, με όλα τα μέσα της μαζικής πάλης, ο λαός της Κύπρου διεκδικούσε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, πράγμα που άναγκασε τον άγγλο δυνάστη από το 1946 κιόλας να άρχει τους έλληνας, με διάφορες προτάσεις για συνέργεια και εθνοπολιτικό σύστημα αυτοκυβέρνησης, για να αναγκάσει την έρημη του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, ενώ παράλληλα έντεινε τα τρομοκρατικά μέτρα και υποδούλιζε τη δύσνοια και ανάμεσα στον πλειοψηφόντα ελληνικό πληθυσμό και την τουρκική μειονότητα, με και ανάμεσα στους ίδιους τους έλληνες.

Και πρέπει να τονιστεί πως ο κυπριακός λαός στην απελευθερωτική του αυτή πάλη στράφηκε στις θύκες του δυνάστη και στην αλληλεγγύη του λαού της Ελλάδας, των λαών του σοσιαλιστικού στρατοπέδου και όλων των λαών που παλεύουν για το σπάσιμο των αποικιοκρατικών δεσμών και για την ένιξη τους γενελευθέρωση, ιδίως των γειτονικών λαών του άραβικού κόσμου. Όσο για την εποχή Ελλάδας, για τις κυβερνήσεις της Αθήνας, όχι μόνο δεν πρόσφεραν τη συμπαράσταση που στον αγώνα του κυπριακού λαού, αλλά με κάθε τρόπο προσπαθούσαν να ήμπούσαν την εκδήλωση της αλληλεγγύης του ελληνικού λαού προς τα αγωνιζόμενα έθνη της Κύπρου, ως που έφτασαν στο αίσχος της 9 του Μάη 1957,

δτανή κυβέρνηση Καραμανλή ματοκόλησε το λαό της Αθήνας στις διατηλώσεις διαμαρτυρίας ενάντια στον άπαρχονομό κυπρίων πατριωτών από τους βρετανούς έλληνας.

Το έπαιση ελληνικό κράτος, που 75 χρόνια βρετανικής υποδούλωσης της Κύπρου το άρσαν έντελως άσυκίνητο, και που δεν το συγκίνησαν ούτε οι ατίους του κυπριακού λαού στα πρώτα δέκα μεταπολεμικά χρόνια, άρχισε να δείχνει για πρώτη φορά ένδιαφέρον για την Κύπρο, μόνον όταν το Θελευθωτικό κίνημα στην Κύπρο πήρε τεραστίες διαστάσεις με επικεφαλής την εργατική τάξη του νησιού, πράγμα που άνησυχούσε την κυβέρνηση της Αθήνας και τους κύκλους των κυριαρχών τάξεων που εκπροσωπεί, και όταν οι άμερικάνοι ιμπεριαλιστές εκδηλώσαν άνοιχτά με το δικό τους ζωηρότατο ένδιαφέρον για την πλουσιότερη σε πετρέλαιο, με και από στρατηγική άποψη σημαντικότερη περιοχή της Έγγης και Μέσης Ανατολής. Τα άμερικάνικα μονοπώλια έκμα από το μεσοπόλεμο είχαν άρχει τη διεύθυνση τους στα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής, άναγωνιζόμενα σκληρά και έκτοπύσθη, όπως κατέλαβαν την πρώτη θέση σε αυτά. Και επειδή τρώγοντας έρχεται η έρεψη, εκμεταλλεύονται την κλονισμένη, από την πάλη των λαών για την απελευθέρωσή τους, θέση του άγγλικου ιμπεριαλισμού στο γεωγραφικό αυτό γένο, άνασκειμωθήθηκαν για να διαβέχουν τους άγγλους σαν άπέντες και χωροφύλακες μαζί. Στο γένο έθνος αυτό περιλαβάνεται και η Κύπρος. Και ακριβώς την περίοδο αυτή - πράγμα που δεν είναι καθόλου τυχαίο - εκδηλώθηκε από την ελληνική κυβέρνηση για πρώτη φορά ένδιαφέρον για την Κύπρο. Είναι η περίοδος των γνωστών λιασών προσεγγών στον Ο.Ε.Κ. της έμφάνισης της Ε.Κ.Κ.Α. της προώθησης από την Αγγλία της Τουρκίας σαν ένδιαφερόμενης δύναμης και των τριμερών ελληνοτουρκοαγγλικών παζαριμάτων στο Λονδίνο (Αύγουστος 1955), του άνηελληνικού ποικρό στην Πόλη και τη Σμύρνη (Σεπτέμβριος 1955) και της άνοιξης ανάμειξης των Ε.Π.Α με το γνωστό κίνημα του Ντάλλας, που διατάξε τους λακίδες του στην Αθήνα να γλύψουν το χέρι που τους ράπισε και να τα φτιάξουν έπισωδύποτε με τους άπέντες της Αγκυρας, την έσομένη άκρίβος του έγγιου της Πόλης και του άνεπίπτου έξουτελισμού των βλαπτικών του ελληνικού στρατού στη Σμύρνη, με αντίλλαγμα την άναδείξη του Καραμανλή σε πρωθυπουργό της Ελλάδας, αποικιοκρατικό και μόνο για να κλείσει το κυρ αρά, σύμφωνα με τα άμερικάνικα και και επέκταξη, συμμαχικά συμφέροντα του Ν.Α.Τ.Ο.

Απ' εκεί και πέρα, ως την πρόσδοξη της Υαρίνης και του Λονδίνου, έτι γίνονταν, γίνονταν για να προετοιμαστεί το έδαφος και να βρεθεί η κατάλληλη, για να σερβιριστεί στον ελληνικό λαό, μορφή αλύσης του κυπριακού, σύμφωνα πάντοτε με τα συμφέροντα των άμερικάνων και των συμμάχων τους. Κι άν στραφεί σε μάκρος η πόθεση και βέβαια άλλα τρία ρεαλιστικά χρόνια, όφαιλεται στην πέσηση ένωση και του λαού της Ελλάδας και του λαού της Κύπρου να δεχθούν την κατακείωση του δικαίωμάτος της αυτοδιάθεσης, με και στην έπιμονή της Αγκυρας να μείνει άπόλυτα κυρίαρχη στο νησί και να κρατήσει τις θέσεις της στην Έγγη και Μέση Ανατολή άπάναν στον άνεπιθύμητο σύμμαχο της, τις Ε.Π.Α. παλά τα κοινά τους, συμφέροντα άπάναν στον κοινό έθρο, τις χώρες του σοσιαλισμού και τους λαούς των φιλικών και των εξαρτημένων χωρών, που παλεύουν να την ένιξη τους άνεξαρτησία και την άποινάξη του έθνος τους. Γετα άκριβώς άνοιξη 1955), όποτρίρεται το σύμφωνο της Βαγδάτης, που έκτε από την έκδοξη άντισορτική και άνταραβική αλληλεγγύη, απέβλεπε σταυρόχρονα και στην ένωση των έθνων του άγγλικου ιμπεριαλισμού άπάναν στον άμερικάνικο. Ένα από τα στρατηγικά στήριγματα του συμφώνου αυτού, που άποτελούσε, σε να λείε, πρέ-

POOR ORIGINAL

Ημπεριαλιστές βιάζονται να αποκαταστήσουν την ενότητα ανάμεσα στους συμμάχους της στο ΝΑΤΟ και να ολοκληρώσουν το σύστημα των στρατηγικών συστημάτων της διετίας πύργου του ΝΑΤΟ, εν όψει της μετατροπής τους σε βάσεις, εκτόξευσης πυραύλων μέσω βεληκενός με πυρηνική γέμιση. Ένα από τα εμπόδια στα σχέδιά τους αυτά ήταν η θέσπιση Τουρκίας - Ελλάδα επί άφορη τη Κυπριακή πρόταση που έμπόδιζε άμεσα και την κανονική λειτουργία του κλιμακίου του ΝΑΤΟ στη Σμύρνη. Το κυπριακό έργο έπρεπε στο σημείο να «διευθετηθεί» και να λείπει από τη μέση. Και η κυβέρνηση της Αθήνας, καταπατώντας κάθε λόγο και δόλο, έδωσε να βάλει την υπογραφή της κάτω από τις συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου για να εξουπηρετήσει αποκλειστικά τους αμερικανοαγγλικούς σκοπούς και έμφροιας του πολέμου. Έτσι η εθνική υπόθεση της Κύπρου θυσιάστηκε για τα ήσασταίσιον μιά άκρια σημαντικώτατη στρατηγική βάση στη Μεσόγειο και στη Μέση Ανατολή οι έμφροιας του ΝΑΤΟ.

Αυτή είναι η ουσία της «λύσης» που δόθηκε στο κυπριακό τόσο βιαστικά και με την άνεση βέρβα μυστικότητα, για να φέρουν τον ελληνικό και κυπριακό λαό μπρος σε τετελεσμένο γεγονός. Και είναι τόσο καταφανές αυτό, που το έπαισημε σύστημα η αντιπολίτευση στη βουλή, όταν συζητούνταν οι συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου. «Αντί να θρησφολογηθείτε - είπε στο λόγο του ο κ. Βενιζέλος, αποπεινόμενος στην κυβέρνηση, - θα έπρεπε εύθραυστα να δηλώσετε ότι ενόπιον των κρισίμων στιγμών και εν όψει των συνομιλιών της Δύσεως με την Σοβιετική Ένωση, τιν ήναχθήσθε να προήτε εις θυσίας προς εξασφάλιση της ενότητας της Ατλαντικής Συμμαχίας». Μ' άλλα λόγια, για την αποκατάσταση της ελληνοτουρκικής συμμαχίας μέσα στα πλαίσια του ΝΑΤΟ, η ξενόδοξη κυβέρνηση Καρμανλίου, κάνοντες άνημερα σε άλλα και άπράδεδυτε παραχωρήσεις στην Τουρκία, πρόσφερε θυσία την Κύπρο με το μισό περίπου έκτατομύριο ελληνικό πληθυσμό της. Και η πρώτη πράξη από μέρους της ελληνικής κυβέρνησης σε ένδειξη έφαρμωσης των συμφωνιών της Ζυρίχης και του Λονδίνου ήταν να ξαναστειλεί, κατ' απαίτηση των αμερικάνων, τους Έλληνες αξιωματικούς στο κλιμάκιο του ΝΑΤΟ στη Σμύρνη, εκεί ακριβώς όπου τους έξευτέλιον πριν τριάντα χρόνια οι τουρκοί.

Η λύση που δόθηκε στο κυπριακό απειλεί, εκτός των άλλων, να μιλίσει τη χώρα μας σε επικίνδυνη, για την υπόστασή μας πιά σάν έθνος, πολεμικές περιπέτειες, γιατί την Κύπρο την θέλουν οι αμερικανοαγγλικοί σάν βάση πυρηνικού και βιοχημικού πολέμου ενάντια στη Σοβιετική Ένωση. Έδω και έναμιση χρόνο ο αμερικανός συγγραφέας Χ. Μπάλντουιν έγραψε σε άρθρο του που δημοσιεύθηκε και στο «Πήγμα» της 29/9/57:

«Αι διαλέμοιο βάσει, όπως έκλεινο του Ντάργαμι εις Σαουδαράβαν, των Αδάων εις Τουρκία, της Χαπανία εις το Ιράκ (αυτή πείει πιά, έμπερ άπο τά χέρια των ημπεριαλιστών) και της Κόστρο, καθώς και τα δροπλανοφόρα του θου αμερικανικού στόλου εύθλοκονται πλησιότατον από πάσαν άλλην βάση προς την νοτιοκεντρικήν περιοχή της Σοβιετικής Ένωσης, που αποτελεί το κέντρον μεγάλου κρούσος εκ των σημαντικώτερων βιομηχανικών και στρατιωτικών εγκαταστάσεων της Ρωσίας».

Να λοιπόν γιατί την προέβλεψαν από το 1957 την Κύπρο οι αμερικάνοι, και να γιατί επέβλεπαν στον Καρμανλί να υπογράψει τις συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου. Μά ίδω ακριβώς βρίσκονται οι κίνδυνοι για την Ελλάδα από τη λύση που δόθηκε στο κυπριακό και από τις υπογραφές που ανέλαβε μ' αυτής.

Ταυτόχρονα σχεδόν με τη «διευθέτηση» του κυπριακού, κατά τα μέτρα του ΝΑΤΟ, έγινε η υπογραφή των διεθνών στρατιωτικών συμφωνιών Αμερικής και Τουρ-

κίας, Ιράν και Πακιστάν, που στρέφονται ενάντια στη Σοβιετική Ένωση και τις άραβικές χώρες και άμεσα μετά έπιχερήθηκε το πραξικόπημα ενάντια στη νεοετή δημοκρατία του Ιράν και άρχισε μιά έξαιρετικά άκραντότητα για την εγκατάσταση πυρηνικών και πυρηνικών βάσεων του ΝΑΤΟ σε έλο το χώρο από την Ιταλία ως το Πακιστάν, σάν όποιο περιλαμβάνεται και η Ελλάδα, πράγμα που ο άπασιολόγοι και τη σύσταση των Γενικών Επιτελημάτων των κρατών του ΝΑΤΟ που θα συνέλθει την τελευταία βδομάδα του Απριλίου στο Παρίσι.

Σήμερα, σε σχέση με τα παραπάνω, γίνεται έλο και πιο άνοιχτά λόγος για την εγκατάσταση πυρηνικών και πυρηνικών βάσεων και στην Ελλάδα και ο αυτός άκρίβως άποβλήτων οι συνεχιζόμενοι και μετά το κλείσιμο του κυπριακού συγχής έπιστάσεις φνόκτων άμερικάνων στρατιωτικών στη χώρα μας. Για τις 4 του Μάη άναγίγθημε η η άφιξη του άρχηγού του Γενικού Ναυτικού Επιτελείου των Ηνωμένων Πολιτειών που θα συζητήσει με τον άρτυρωτό Έδνη της Αθήνας κ. Θεμελι και με τον άρχηγό του ΓΕΝ κ. Τσιτόκον το πρόγραμμα της άνοχου των ναυτικών άναίρων της χώρας με νέες μονάδες στις όποιες, όπως άνατράφκε σάν τύμα, θα περιλαμβάνονται και άνατράφκελά με καταπίτες εκτόξευσης πυραύλων μέσω βεληκενός. Ο άραβικός έπικαύχης σε συνέχεια θα έπιθεωρήσει τις ναυτικές βάσεις της χώρας και θα τραβήξει μετά για την Άγκυρα. Και η κυβέρνηση για να καθυστερήσει και να παρακλιναίσει το λαό που δικαιολογημένα άπομυλά, τότε δηλώνει ότι θα δοθεί η Ελλάδα να εγκατασταθούν βάσεις στο έδαφος της μόνο αν ταχθούν η άρχη της καθολικότητας για έλα τα κράτη-μέλη του ΝΑΤΟ και τότε ότι βάσεις θα δημοσιευθούν στην Ελλάδα μόνο όταν γίνει έπισημοσύνη τους στις γεωτονικές χώρες (ή λύση θεμελι στις 11.3.59 στη βουλή) όπισω με μίρα να φέρει τον ελληνικό λαό μπρος σε τετελεσμένο γεγονός της έπισημοσύνης τους. Έτσι, όπως τόποιο και η «λύση» σε άρθρο της άπ' άφορη της έπίθεσης του 1957: «σάνω από την Ελλάδα κρημαία ο κίνδυνος της δημοκρατίας, σάν έδαφος της άραβικών άναίρων και πυρηνικών βάσεων, με άλλους σανάσεις για τον ελληνικό λαό».

Όλα αυτά, μαζί με τη σύσταση των ελληνοτουρκικών σχέσεων (ο Καρμανλίου έσπαράζεται θωτερα από πρόκληση του Μεντερές να έπισταφεί την Τουρκία, που σάν μετά το άχρημα την εγκατάσταση βάσεων στο έδαφος της) δείχνουν σε τι επικίνδυνη κατάσταση μπορεί να έμπει η Ελλάδα με τις κανονικές διασκέψεις και άνατράφκε και άναίλας άπίνοις στους άραβικοαγγλικούς και τους τούρκους άπ' άφορη τη λύση που δόθηκε στο κυπριακό, και από σε στήριξη που καταβάλλονται προσπάσεις από μέρους των γεωτονικών λαικών άγροματιών για τη μετατροπή των Βαλκανίων, σε όποιο περιλαμβάνεται και η Ελλάδα, σε ζώνη έφρονης (προτάσεις του ρωσμένου πρωθυπουργού Κβρου Στόκα, που έπαναλήφθηκαν τελευταία άπ' άφορη της ουνέντησής του στο Βέρμια).

Φυσικά τίποτε δεν άποχρήματη την Ελλάδα να άνατράφκε τις συμφωνίες που άποτράφκε και σάν εχε δικαιώμα η ελληνική κυβέρνηση να βάλει την υπογραφή της κάτω από ένα κείμενο που σπαει σάν άδεια των άπνοις ένα σημαντικό κομμάτι του ελληνικού λαού από το δικαιώμα να ένωθεί σάνω με την Ελλάδα. Αν την έβαλε την υπογραφή της το έκανε, όπως άνατράφκε με πάνο, γιατί είναι κυβέρνηση ξενόδοξη, και μάλιστα ξενόδοξη που βρίσκεται στην έκτραία των παύ έπικινδύνων έμφροιας του πολέμου, των μεγιστόνων του δολαρίου και της στρέψης, γιατί τραβεί την Ελλάδα ο ένα όρομο ένο προς τα ελληνικά έθνα συμφροντα, αντίθετο προς τα συμφροντα αυτά, ένα όρομο έλλιοθρό και άλλιο που μπορεί τελικά να άδηρήσει την Ελλάδα και το λαό της, σάν άσολυρωτικό θερμο-

POOR ORIGINAL

δτι άνετράπηκαν τά σχέδιά των έλαβαν και ένα συντριπτικό μνημόνιο από τους εργαζόμενους τής πόλεως μας».

Στους άρτεργάτες, τους μυλεργάτες και τους μακαρονοποιους δεν είναι και τόσο εύκολο σήμερα γιά τόν Θεόδωρου νά δημαγωγηθεί γιατί οι «συνεργάτες» του Πεσκέτζης και Τατάς (ό πρώτος γενικός γραμματίας τής Ομοσπονδίας Μυλεργατών-Μακαρονοποιών και ο δεύτερος γενικός γραμματίας τής Ομοσπονδίας Άρτεργατών), έσεκεπάστηκαν με τήν αυθαίρετη και άδικολόγητη άνασολή τής 48ωρης άπεργίας που είχαν άποφασίσει οι εργαζόμενοι και τά σωματεία τους και είχαν υποχρεωθεί νά υιοθετήσουν και νά προκηρύξουν από κοινού και οι δύο όμοσπονδίες.

Ο Άνημετράτος με τά εκατομμύρια τής Έργατικής Έστίας μπόρεσε νά εξαγοράσει τους γεν. γραμματίες τής Ομοσπονδίας Υπαλληλικού Προσωπικού Αύτοκινήτων Ελλάδας και τής Πανελληνίου Ομοσπονδίας Οικαδόμων. Όμως από τό γεγονός ότι τά σωματεία του συγκροτούν τες όμοσπονδίες αυτές νινούται γιά τά ζητήματα των κλάδων και συγκεντρώνουγ τήν έμπιστοσύνη των εργαζόμενων, ή δουλιά των διασπαστών γιά τή διάβρωση γίνεται πολύ δύσκολη. Είναι χαρακτηριστικό πώς ο Τυροκόλης που με τά χρήματα του Δημητράτου όργάνωσε τό νόθο έκτακτο συνέδριο τής ΟΥΠΙΑΕ δεν άποφασίζει νά παρουσιαστεί σέ καμιά συγκεντρώνση του κλάδου γιαι παντού άποδοκιμάζεται. Ο Λυκαρδόπουλος και οι συνεργάτες του τής όμοσπονδίας των οικοδόμων — καθιερέθηκαν από τή Γραμματεία τής Ομοσπονδίας με άποψη τής Όλομέλειας τής διοίκησης. Η ζωή επιβεβαιώνει πως ή άναπτυξη τής κινητοποίησης των εργατών και των σωματιων γιαι τήν ικανοποίηση των διεκδικήσεων τους, γιά τό σεβασμό των συνδικαλιστικών και δημοκρατικών τους έλευθεριών, ήταν και παραμένει ή μοναδική και άγνηφωτος γιά ν' άποκρυστούν οι προσπιθίες των διασπαστών.

Όποτε πάλι ενάντια στους διασπαστές και γιά τήν ένότητα σημαίνει πρωταίτια δουλιά γιά τήν κινητοποίηση των εργατών, γιά τήν όργάνωση των άγωνιών των εργαζόμενων, άνέργων και συνταξιούχων γιά τες διεκδικήσεις τους. Ψδιώτερη προσοχή επιβάλλεται νά δοθεί στο πρόβλημα τής άπασχόλησης και τής άνακούφισης των άνέργων που, σύμφωνα με γενική άναγκώρηση, ξεπερνούν τες 200 χιλιάδες ή τό 20 — 25% του συνολικού αριθμού των εργατών και υπαλλήλων. Επίσης σοβαρή σημασία παίρνει ή δουλιά στα Σωματεία, στις Ομοσπονδίες και τά Έργατικά Κέντρα, που τες διοικήσεις τους έλέγγει ή κίνηση του Θεόδωρου. Οι αντίδημοκρατικές μέθοδες που μετέρχεται ο Θεόδωρου και ή τρομοκρατία που άσκει ή αντίδραση γιά νά κρατήσει τες όργανώσεις αυτές, ξεσηκώνουγ όλο και περισσότερους τήν άγανάκτηση των εργατών και τολών στελεχών και δημοοργουγν δυνατότητες γιά τό πλάταμα του κοινού μετώπου. Όταν οι δυνάμεις, τής αντίδρασης με κύριο όργανό τους, στί συνέδρια τόν Θεόδωρου επιτίθενται με τόση λύσσα ενάντια στις άποφάσεις του 13ου Συνεδρίου και τες χαρακτηρίζουν «γόνο τής συναλλαγής» ενος άνω των άντικειμενικών τους σκοπούς είναι νά σπρώξουν τήν ήτωση τής ΓΣΕΕ στην άμύνη των άποφάσεων. Μέσα στους άγώνες και με τήν συγκεκμημένη δουλιά άποκρυσφονται οι διασπαστές, άντιμετωπίζονται οι τρωμακρατικές ενέργειες των όργάνων του Κάλαιτζη, δυναμώνει ή ένότητα, γίνεται συνείδηση στους εργάτες ή άνάγκη νά άνήκουν στα σωματεία τους, δυναμώνουν και στερεώνονται οι δεσμοί των σωματιων με τους έργατες στα έργοστάσια και τες έπιχειρήσεις.

Από τήν άναγκη τής στρόφης προς τους εργαζόμενους έκφρασε ή ΚΕ του ΔΣΚ στην τελευταία τής άπάραση. Άφου σημειώνει τήν κρίσιμη κατά-

σταση που διέρχεται τό συνδικαλιστικό κίνημα στή χώρα μας και τούς σοβαρούς κινδύνους που το απειλούν, ή άπόφαση τής ΚΕ του ΔΣΚ καταλήγει με τά παρακάτω. «Η μόνη δύναμη που είναι ικανή νά άποτρέψει τους κινδύνους είναι ή ένωμένη δύναμη των εργαζόμενων και προς αυτήν όφείλουγ να στραφούν όλοι οι συνδικαλιστικοί παράγοντες που ενδιαφέρονται γιά τήν άνασωση του συνδικαλιστικού κινήματος. Η μαζικότητα και ή άγωνιστικότητα, που τιν τελευταίο καιρό παρουσιάζεται σέ όλες τες συντελέσεις και συγκεντρώσεις των εργαζόμενων, άποτελεί τό πιο έπιδοφόρο μήνυμα γιά τήν άνταση και τήν έξοδο από τήν κρίση» (Από τήν άπόφαση τής ΚΕ του ΔΣΚ Φλεβάρη 1959).

Σήμερα είναι πιά καθαρό πώς άν οι ήγέτες τής ΓΣΕΕ έδειχναν συνειδητά σέ όλα οι ίδιοι δικιήριζαν και με τήν ήψη τους υιοθετίζαν στο 13ο Συνέδριο ή διασπαστική κίνηση των έχθρων τής εργατικής τάξης διά τής συντριπτικής Όμοσπονδίας. Όμως, όχι μόνο συνέλεια δεν έδειξαν άλλα πήραν τό δρόμο των άναβων ν στην άρχή των ύπαναχωρήσεων κατόπι, γιά νά υθάσουν λίγες μόνο μέρες έστια από τό συνέδριο, οι ενέργειες που έρχονται σέ ριζική αντίθεση με τες άποφάσεις του

ΟΙ ΑΠΟΦΑΙΣΕΙΣ ΤΟΥ 13ου ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΚΑΙ Η ΤΑΧΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΕ ΤΗΣ ΓΣΕΕ

Τό 13ο Συνέδριο άποφάσισε νά διεκδικήσει α) τήν αύξηση, με γενικό μέτρο των αποδοχών όλων των εργαζόμενων κατά 15% και β) τήν κατάργηση του νόμου 3239/55 «περί συλλογικών συμβάσεων». Η κατάργηση του νόμου αυτού και ή καλύτερωση του θεσμού των έλευθερων διαπραγματεύσεων μεταξύ των εργοδοτών και των συνδικαλιστικών όργανώσεων έχει άμεση σχέση με τήν ενδυνάμωση του μισθολογικού ζητήματος. Η κυβέρνηση διατηρεί τόν νόμο 3239/55 γιατί τής δίνει τό δικαίωμα νά έπιμειναι και σέ τελευταία ανάλυση νά καθορίζει ή ίδια τά μεροκάματα, σύμφωνα με τήν γενικότερη τής πολιτική. Έτσι ή κυβέρνηση χρησιμοποιεί τόν νόμο γιά νά κρατήσει τά μεροκάματα και τους μισθούς καθλωμένα σέ χαμηλά επίπεδα.

Από ττοι που πάρθηκε ή πιο πάνω άπόφαση του συνεδρίου δεν δόθηκε καμιά αύξηση στα μεροκάματα και τους μισθούς. Στο μεταξύ σημειώθηκε αύξηση του τιμάρθιμου κόστους ζωής. Ο τιμάρθιμος που καταρτίστηκε ή Τράπεζα τής Ελλάδας από 142.72 που ήταν τόν Οκτώβρη 1958, έφθασε τόν Φλεβάρη του 1959 στί 144.34. Η πραγματική αύξηση είναι βέβαια μεγαλύτερη.

Και ένω με τήν άνοδο του τιμάρθιμου ή άνάγκη τής αύξησης των μεροκάματων και των μισθών γίνεται πιο έπιτακτική και οι εργαζόμενοι σέ μία σιμά κλάδους άγωνίζονται γιά νά κερδίσουν τήν αύξηση ή ΕΕ τής ΓΣΕΕ, σ όλο αυτό τό διαστημα, περιορίστηκε στί νά άνικονώνουν τες διαπιστώσεις τες γιαι τήν τρωματική κατάσταση των εργαζόμενων, των άνέργων και των συνταξιούχων. Και έφθασε στί σημείο νά αναπτύξει στή 2η Όλομέλεια τής διοίκησης τήν παρακάτω ύπαρξέτη «θεώρησ» γιά τό όλο και τήν άποστο-

«Η τελευταία αύξηση που άποσπασαν οι εργαζόμενοι ήταν ή αύξηση κατά 10% στα καλύτερα μεροκάματα των άντιδικαιωτων εργατών και εργατριών τόν Άύγουστο του 1958. Από τούτο τού ποσοστό τής αύξησης άρκετερα τό πήραν και οι έλα σιμβάσει εργαζόμενοι σέ όρισμένους μόνο κλάδους».

POOR ORIGINAL

Ας ερθούμε στο πρόβλημα της ενότητας που είναι ζήτημα αποφασιστικής σημασίας για την εργατική τάξη. Το 13ο Συνέδριο αποφάσισε να έγγραφον στη Συνομοσπονδία έννεα κλιδικές Όμοσπονδίες που είναι, μέχρι τότε, αποκλεισθεί. Επίσης το Συνέδριο έδωσε εντολή στη διοίκηση της ΓΣΕΕ να φρονίσει να έγγραφον στα Έργατικά Κέντρα όλα τα διαγραμμένα σοματεία.

Αιτίως ύστερα από το Συνέδριο ή ΕΕ της ΓΣΕΕ εφαρμόζοντας τις αποφάσεις του 13ου Συνεδρίου έγγραψε στη δύναμή της τις Όμοσπονδίες, αυτό δέν τό ακολούθησε καμιά άλλη ενέργεια — εντολή ή και άλλη άκρια υπόδειξη — πρός τά ΕΚ για να έπανγγράψουν τά διαγραμμένα σοματεία.

Είναι γεγονός πώς στίς διοικήσεις των Έργατικών Κέντρων της Αθήνας και του Πειραιά — δέν αναφέρουμε της Θεσσαλονίκης, γιατί αυτό έλέγχεται από τον Θεοδώρου — ύπάρχουν άνθρωποι που είχαν αποχωρήσει από το 13ο Συνέδριο και ύστερα επανήλθαν. Είναι κοινό μυστικό πώς οι άνθρωποι αυτοί και μικροί συνεργάτες τους εξακολουθούν να έρωτοτροπούν με τον Δημητράκο και την κίνηση Θεοδώρου. Και δουλεύουν από τά μέσα για να συμμορφώσουν την εφαρμογή των αποφάσεων του 13ου Συνεδρίου, για να έπιτύχουν την άποκατάσταση της ενότητας. Από την άποψη αυτή πρέπει να αναγνωρίσουμε πώς ή ΕΕ της ΓΣΕΕ στην πραγματοποίηση αυτής της απόφασης συναντούσε δριμύενες δυσκολίες. Είχε όμως χρέος να απαιτήσει από τά ΕΚ να προχωρήσουν στην ένοποίηση των σοματείων στους κλάδους που είχαν άρνησει αντιπρόθεσμοι και να έγγράψουν στα μητρώα τους τά διαγραμμένα σοματεία. Παράλληλα να καλέσει τους εργάτες, τά στελέχη της ΓΣΕΕ και τίς δργανώσεις να αγωνιστούν για την εφαρμογή της συγκεκριμένης απόφασης του 13ου Συνεδρίου.

Η ΕΕ της ΓΣΕΕ δέν έκανε τέτοια ενέργεια. Αντίθετα με την έγκυκλο 125 του 1958 καθιέρωσε και ή ίδια τίς μακαρθικές μέθοδες — (αυτό, είναι ο χαρακτηρισμός που έδωσε στίς μέθοδες αυτές και ο κ. Σκέβενελς, αντιπρόσωπος της ΛΣΕΕ) — ζήτωσης από τά στελέχη να ύπογράφουν τίς λεγόμενες «βραβείους πίστεως». Μέ την ενέργεια της αυτή όχι μόνο δέν συνέβαλε στην εφαρμογή της σχετικής απόφασης του συνεδρίου, όπως είχε χρέος να κάνει, αλλά «ουσιαστικά» έδωσε τό σύνθημα για νέες διαγραφές. Η διοίκηση λχ. του ΕΚ της Αθήνας, αντί να έγγραψει τά διαγραμμένα σοματεία διέγραψε, τελευταία, αβδαίρει και αντίκτιστατικά τό Σωματείο Τυπογραφών και την Μηχανουργική Ένωση.

Τη στιγμή που οι εργαζόμενοι και τά συνδικαλιστικά στελέχη άγωνίζονταν σκληρά για ν' αποκολλήσουν τίς διασπαστικές προπαθήσεις του Θεοδώρου, ο γενικός γραμματέας της ΓΣΕΕ, ύπογράφοντας στίς κοικιλλομορφές πιέσεις, δέχθηκε ν' άρχισει παρασκηνιακές συζητήσεις με τους διασπαστές και μάλιστα, όπως λέγεται, τους πρότεινε κοινό μέτωπο ενάντια στίς δημοκρατικές δυνάμεις, δηλαδή ενάντια στίς δυνάμεις εκείνες που με τη μεγαλύτερη συνέπεια παλαίβουν ενάντια στον εκρατισμό, για την ενότητα των συνδικάτων και την προώθηση των εργατικών ζητημάτων. Τελευταία δέ, όπως λένε δημοσιογραφικές πληροφορίες, ή ΕΕ της ΓΣΕΕ με «έμπιστευτικό» ύπόμνημα στον Καρμανλή ανατίσσει τίς απόψεις της σχετικά με την ένοποίησή του συνδικαλιστικού κινήματος.

Και γεννιέται δικαιολογημένα τό έρώτημα: Τί είναι αυτό που μπορεί να τό γνωρίζει ο Καρμανλής και δέν μπορούν να τό γνωρίζουν οι εργάτες; Και σε τί ώφελεί τό να γνωρίζει ο Καρμανλής τίς απόψεις της ΓΣΕΕ σ' αυτό τό ζήτημα.

Ένα διάβημα στην κυβέρνηση από μέρος της ΓΣΕΕ για ν' οταματήσουν οι άσυννομικές και γνικά οι κρατικές επεμβάσεις στά συνδικατικά έπιβάλλονταν. Μέ τό να ζητά όμως από τον Καρμανλή να επέμβει για ν' ένοποιήσει τό συνδικαλιστικό κίνημα — άφού είναι γνωστό πώς ή κυβέρνηση και οι άμερικάνοι προστάτες της κρατούν και κινούν τά νήματα της διασπαστικής κίνησης του Θεοδώρου — προσφέρει πολύ κακή ύπηρεσία στην εργατική τάξη. Γιατί πτός από τό άλλα αναγνωρίζει στην κυβέρνηση τό δικαίωμα να επέμβαίνει στο συνδικαλιστικό κίνημα, πράγμα που ή εργατική τάξη τό άπορίπτει άποφασιστικά και κατηγορηματικά.

Τό ζήτημα της ενότητας είναι ζήτημα που άγορά τους εργαζόμενους και τά συνδικατικά τους και μπορεί να λυθεί άποκλειστικά και μόνο από τους ίδιους. Είναι καιρός να σταματήσουν τά σκοτεινά παρασκηνια και να δουλέψουν όλοι, όσοι είναι ύπέρ της ενότητας, για να προωθηθούν στο σίδη του άγώνα, για την ενότητα, τά πλατιά στρώματα των εργαζομένων. Οι εργάτες και τά σοματεία τους άποτελούν τη βασική δύναμη που μπορεί ν' άποκρούσει την επίθεση των διασπαστών και να επέμβει την εφαρμογή των αποφάσεων του συνεδρίου.

Τό 13ο Συνέδριο εκτός από τον καθορισμό των διεκδικήσεων έδωσε και αγωνιστικό προσανατολισμό στούς εργαζόμενους, στά συνδικατικά και στην διοίκηση της ΓΣΕΕ. Η διακήρυξη που άπηύθυνε πρός την εργατική μάζη τό 13ο Συνέδριο άνάμεσα σ' άλλα λέγει και τά παρακάτω: «Από τίς στιγμής αυτής καλούμεθα όλοι εις τον ύπέρ πάντων άγώνα διά τά δικαιώματα της ελληνικής εργατιάς. Όλοι, χωρίς καμμίαν έξαιρέσει εις την ίστωικήν σταυροφρίαν... Είς τό προσκλητήριον αυτό της τάξεως που συμπίπτει με τά σαράντα χρόνια από την ίδρυση της Ιστορικής Συνομοσπονδίας μας, δέν πρέπει να λείψει κανείς. Τά όθημα και οι ήρωες των σαράντα αυτών ήτων άναμένουν ν' άκούσουν τό „ΠΑΡΩΝ“ από όλους τους αγωνιστές της τάξεως».

Και όμως οι καθοδηγητές της ΓΣΕΕ έπιμένουν στην ταχτική της «συνεργασίας» των τάξεων. Η μόνη διαφορά είναι πώς τώρα δέν την δνομιάζουν «συνεργασία» των τάξεων αλλά «συνεργασία άρροβίων παραγόντων» και την γαχνήρουν με μερικές μεγαλόστομες «επαναστατικές» σράσεις, σάν οι αυτές που πληθωρικά έξεσφενδόνισε στο 13ο Συνέδριο ο γενικός γραμματέας.

Ο Έλευθέριος Δημοκρατικός Συνδικαλισμός — αναφέρεται σ' ένα από τά «στοκομμένα» που κυκλοφόρησε ή ΕΕ της ΓΣΕΕ με τον τίτλο «ιδεολογικά άρχαί» — συνεργάζεται με κάθε κυβέρνηση που αναδεικνύεται από έλευθέριος έλεγός, συμφώνως πρός τό σύνθημα και τους νόμους, διότι κάθε σημαίνει δημοκρατία. Εφ' όσον, ίκανοποιούνται οι άντικειμενικοί, εις κάθε περίπτωση, σκοποί, ή συνεργασία συνεχίζεται άμαλως διά την προπαγανδιστικήν των έξελίξεων ύπέρ των εργαζομένων. Εάν δέν ικανοποιούνται αι προβαλλόμενα διεκδικήσεις του Συνδικαλισμού, εγκαταλείπει τό μέσον της συνεργασίας και χρησιμοποιείται άλλο μέσον, τό μέσον του άγώνος. Ο άγών άνικέπται, προσωρινώς την συνεργασία, ής συνεχίζεται και μεθ' έκαστον άγώνα».

Η «θεωρία» αυτή δέν είναι καθόλου καινούργια. Την εφαρμόζουν ο γενικός γραμματέας και οι στενοί του συνεργάτες από τό 1946 που άνήρθηκαν στην ήγεσία της ΓΣΕΕ. Συνεργάζονται με όλες τίς μεταπολεμικές κυβερνήσεις και με όλες τίς διοικήσεις που κατά καιρούς εφύριζονταν στίς έρωποτικές δργανώσεις.

Η ταχτική της «συνεργασίας» άποθράσυνε την όλιγαρχία και άρνηση άμεση άποσυμφετική έπίδραση στο συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας μας. Ο κλονισμός της έμπιστοσύνης πολλών εργατών πρός τά Σωματεία έκτειναι πού

POOR ORIGINAL

γαλύτερη άνομη συνέπεια τήν γραμμή της πλατειάς ενότητας στην πύλη για τις διεκδικήσεις των εργατών, ενάντια στο φασιστικό και τρομοκρατικό όργιο της κατήχησης και για τον σεβασμό των συνδικαλιστικών και δημοκρατικών ελευθεριών, για την ειρήνη. Η ενίσχυση και το παραπέρα πλάγμα των δυνάμεων της ενότητας, η μεγαλύτερη σύνδεση τους με τους εργατες στα εργοστάσια και τις επιχειρήσεις, η ανάπτυξη της δυναμής παρά σημα- τεία, τις δημοσπονδίες και τα Ε.Κ. που ελέγχουν οι διασπαστι- με βίωση τό συντονισμό της δράσης όλων βελώνουν που υποστηρίζουν τις άποψεις του 13ου συνεδρίου και πελαίβουν για την εφαρμογή τους, αποτελούν τη βασική προϋπόθεση για την επιτυχία. Η κριτική προς την ηγεσία της ΓΣΕΕ σ' αυτό αποβλέπει. Είναι προσπάθει που αποβλέπει στο να βοηθήσει τον άνω- τωτο συνδικαλιστικό οργανισμό ν' απαλλαγεί από τις υπαναχωρησεις και τους άντεργατικούς συμβιβασμούς και να μπει στο δρόμο της πύλης

25-3-59

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

ΤΑΚΗ ΑΔΑΜΟΥ

Ανάσκει άποια έδρανοι άποιαί τό προσληθήσει των καιρών τά τό φινάσει ή τά τό κρούει σάλλιγγα ή τέρμασο, τό άκουει, δι' έπει Παλιών *

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Στις 13 του περασμένου Γενάρη συμπληρώθηκαν εκατό χρόνια από τη γέννηση του εθνικού μας ποιητή Κωστή Παλαμά. Μ' αυτή την ευκαιρία άπο- φασίστηκε να τιμηθεί ο ποιητής, που τό έργο του τον ανεβάζει στις πιο ψη- λές κορφές του έντεχνου νεοελληνικού λόγου.

Από επίσημη πλευρά, συγκροτήθηκε μία πολυάριθμη οργανωτική επιτρο- πή από ύπουργούς και επίσημους εκπροσώπους των γραμμάτων, δνοιάστηκε ή χρονιά αυτή «Έτος Παλαμά» κι άρχισαν οι γιορταστικές εκδηλώσεις.

Τό γεγονός και μόνο του γιορτασμού των εκατόχρονων του Παλαμά, δείχνει πόσο βαραίνει ή κληρονομιά του και πόσο βαθιά είναι ή άπήχηση της στή συνείδηση του λαού. Τιμώντας, λοιπόν, τό ποιητή, που κυριάρχησε με την παρουσία του πάνω από μισόν αιώνα στην πνευματική ζωή της χώρας μας, θάπρωτε νάγουμε για σκοπό την πλατιά εκλαίκευση του έργου του, τή στενή γνωριμία του λαού με την παλαμική δημιουργία. Και γι' αυτό τό σκο- πό χρειάζονταν δύο πράγματα: Μιά λαϊκή έκδοση των έργων του — γινομένη μάλιστα ένα χρόνο νωρίτερα, μία και ήταν γνωστό πώς μόνο μερικά άπ' τά έργα του, κλεψίματα, κι αυτά και κακοτυπωμένα, κυκλοφορούσαν — και ή πλατιά συμμετοχή του λαού στις εκδηλώσεις. * Η δλιγαρχία όμως και όσα από τους εκπροσώπους της έχουν τό λόγο στα επίσημα προγράμματα και τις εκδηλώσεις, άποραζόνταξ νά «τιμή-υν» τον Παλαμά, ξεκινούσαν από σκέψεις άκριβώς αντίθετες.

Η κλυτοκρατική δλιγαρχία τρέμει τον Παλαμά, τό προοδευτικό μέρος της δημιουργίας του. Μέσ' άπ' αυτό προβάλλει ολοζώντανος, με τό πελώριο ανάστημά του, ο προοδευτικός, για την εποχή του, πνευματικός ήγέτης, ο άγιος και μεγάλος πατριώτης, ο άνακνιστής και επανιστάτης ποιητής. Τό έργο του αυτό, όχι μόνο διατηρεί την έκρηκτική δύναμη της εποχής που γράφτηκε, μά άποχτεί συγκλονιστική επικαιρότητα στις σημερινές συνθήκες της πατρίδας μας. Πώς, λοιπόν, να παρουσιάσουν αυτόν τον Παλαμά και τό έργο του, «οι άνθρωποι που διακηρύσσουν επίσημα σαν «επερασμένη» και «άπραγμαιωμένη» αντίληψη την εθνική αυτοτέλεια, Οι άνθρωποι που άντιπρο- σέτουν την ξενοουλεία και την εθνική υποτέλεια; Αυτοί που μετάτρεψαν την πατρίδα μας στο «άθλιεστο προτεκτοράτο» του άμερικάνικου ημερηια- λισμού; Οι άνθρωποι που έγιναν «— άκριβώς αυτές τις μέρες — οι νεκροθά- φτες της ιερής υπόθεσης της λευτεριάς της Κύπρου μας.

Έτσι προσπαθούν να οργανώσουν τό γιορτασμό μέσα στα αυστηρά «οικογενειακά» πλαίσια της δλιγαρχικής κιάτας. Κι είναι χαρακτηριστικό τό

POOR ORIGINAL

γεννός ότι από την ενερgeticή γιορταστική συγκέντρωση αποκλειστικών απόψεων και οι φοιτητές, δηλαδή η αδριανή πνευματική ηγεσία της χώρας.

Ο γιορτασμός όμως των εκατόχρονων του Παλαμά — παρά τις προσπάθειες της αντίδρασης και των εκπροσώπων της να τον περιορίσει στα στενά, τά δικά της πλαίσια — ξέφυγε αντικειμενικά από τα πλαίσια αυτά. Ο λαός μας, που τιμάει το μεγάλο έθνικό ποιητή και σέβεται και αγαπάει το έργο του, ο λαός που είναι σήμερα ο κληρονόμος και συνεχιστής όλων των προοδευτικών παραδόσεων του έθνους, συμμετέχει ολόψυχα στο γιορτασμό με κάθε τρόπο. Η διωκτικότητα των φοιτητών για τον αποκλεισμό τους είναι ένα παράδειγμα χαρακτηριστικό, μάλιστα και το μοναδικό. Έτσι με την ευκαιρία του γιορτασμού και της προβολής του έργου του Παλαμά, μπαίνουν επί τάπητος όλα τα σύγχρονα προβλήματα του ιδεολογικού μετώπου, όπου συγκρούονται οι δύο πολιτικές γραμμές, η πολιτική γραμμή της ξενοδοουλίας που άρνεύεται κάθε έθνικό και πατριωτικό στοιχείο για να εξυπηρετήσει τα ξένα αφεντικά και τα συμφέροντά της και που εφαρμόζεται από την ολιγαρχία και την κυβερνήσή της και η πολιτική γραμμή που επιδιώκει την έθνική δημοκρατική αλλαγή και που εφαρμόζεται με τη μεγαλύτερη συνέπεια από την εργατική τάξη και το κόμμα της, που βρίσκεται επίκεντρο της όλου του προοδευτικού δημοκρατικού κινήματος της χώρας μας.

Το ζωντανό, το προοδευτικό μέρος της παλιμνήζης δημιουργίας αποτέλεσε άλλο άκαταμάχητο στήριγμα για την έθνική δημοκρατική αναγέννηση της χώρας μας κι αυτό η αντίδραση το ξέρει. Γι' αυτό και ο όλες της τις κινήσεις προωθεί να άγνοήσει την πατριωτική την προοδευτική, την κοινωνική ουσία του έργου του Παλαμά και να τροβάλλει, να υπογραμμίζει το ύποκριντικό, το ιδεαλιστικό στοιχείο της, σαν το μοναδικό αξιο και το ηθικό γνήσιο στο έργο του Παλαμά. Μιλούν μόνον για τον κλίμα και ψηλολυρισμό του Παλαμά, για το πάθος του προς την ακαταλύτη θρόνη, την δημοκρατία, για τον πόθο μιας εννετικής και μεγάλης καρδιάς να σπαση την φυλακή της, να ύψοθη στον έλανο αϊθέρα κι εκεί να ζήσει αντίξορο στο θείο φως, που είναι κι αυτή πλαυμένη και συσταίνουν τως ότι άζει είναι η αισθητική, κι όχι η σοσιαλιστική, πλευρά του έργου του Παλαμά. Άλλοι κίνουν την ίδια διωκτικότητα πως δτι έμεινε από σταθερό στη μνήμη των μεταγενεστέρων είναι περισσότερο από το πλάτος των μεγάλων οραμάτων, το βάθος της λυρικής έκφρασης στα καθαρά λυρικά κομμάτια. Άλλα, το τελευταίο, είναι μια ολοκάθαρη ορολογία πως οι «δικδικήσεις» της άρχουσας ολιγαρχίας στην κληρονομιά του Παλαμά έκτεγονται μονάχα στο ύποκριντικό στο ιδεαλιστικό μέρος της. Κι είναι φυσικό. Το άλλο, το μεγάλο, το άληθινο μέρος της δημιουργίας του Παλαμά, για την ολιγαρχία, που καταρρίκλισε ως το ύψιστο «οκάλι» στο κακό τη «οκάλι» και άπεπλόησε κάθε έθνικό ιδανικό, είναι φυσικό που και κι αυτό το «καμψό», οδηγεί άλλους, που «ποληγίζον», στην ολοκληρωτική άβυσσωση του Παλαμά και της δημιουργίας της.

Ο Παλαμάς κυριαρχούσε με τη μετρημένη έκρηξη του δακρυμ, με τον μικροπροσώπιο της σκευής του, πάνω από την έποχή του, γιατί ήταν «οκάλι» της έποχής του που άλλάσσει την έκφραση άργανικά — χωρίς να το ξέρει, δτι — οι όλες τις άντιφασεις της και στην οητορική «κέντητά της». Η προσωπικότητα του έλεξε άριστικά διαμορφωθεί και χρονοαλλάξει μέσα στην κλειστή και μόνον, οξονομένη στα χαρτιά και τα βιβλία «άσπλευτη ζωή του,

Στ Μισό • Κοστής Ηλοσάης, έτημ. «Έλευθερία», 25 — 31/1/59
Λ Παλαμά • Κοστής Ηλοσάης, έτημ. «Καθημερινή», 1-3/59.

του σπιτιού της οδού Άσκληπιού. Κι όταν με τους «Βωμούς» (1915) δέλησε να μπεί στη νέα έποχή που άνάμεσα σε πολέμους και σε κρίσεις, έγκαινα-λάτρη για το έθνος, έπιβίωση καθώς ήταν πιά του ίανού του, έλαμψε γι' αυτήν σε στιγμές πιο στενά και παύοφρατικά οητορικούς, παρά ποτέ άλλου, σε στιγμές που σε άφάετα σημεία δέν παρουσιάζουν έδιαφέρον μεγαλύτερο, και μονιμότερο από ένα πολιτικό άρθρο, ένα γυμναστικό πολιτικό κείμενο. «Ο,τι καλύτερο έγι, ο Παλαμάς βρίσκειται σε ποιήματα, όπου εκφράζει το άπλό αισθημα του σε άμια επικοινωνία με τη ζωή — και ήταν τόσο περιορισμένη σχεδόν άσημνη, ή «επικοινωνία του με τη ζωή — όπου παρουσιάζεται σε ένα λυρικό μέτρο», οι κάποιες παθητικές δοξασίες τοιγάκι του βιολόγ, όπου χαμηλώνει στις τραγουδικές του άνωτομίες... Όπου θέλησε να εδιδώσει σε βάθος στην ανθρώπινη ψυχή ή να άνεβη σε «φιλοσοφικά» ύψη ή Παλαμάς δέν πάλιν παρ' έξου χωρίς άπόψη, δηλαδή από μέτρο μέρος του έργου του, στο μέτρο έκτου που θέλησε να είναι μεγάλος ποιητής... ο Παλαμάς δέν καταπολεμά να υπεραυξησει σε καθαρή δημοκρατία, δέν κατόρθωσε να ζεστάνη στην ψυχή του τον άλλωστε πολύ σανά άπλοϊκό στοιχείο του, δέν πίτυχε την ένότητα των άργανικών των ιδεών του... Άν μας πείθει ούτε πως φιλοσοφεί, ούτε πως δημιουργεί ποιητική δημοκρατία, δέν έχει μαγεία, ούτε βιωμένο βαθύ νόημα, παρά λέξεις γυμνές και χυρές». (Οι ύπογραμμίσεις είναι δικές μου Τ. Α)

Σημάδια των χαρτών τα παραπάνω. Καταπληχτικά, όχι μόνο για την Ιερουσαλά τους, άλλα και για το που μπορεί να άδηγησει το ταξικό άγχος και η άγωνία του χαμού. Οι πνευματικοί βερβισηδες της ξενοδοουλίας ολιγαρχίας, στην άβυσσωση κάθε άξιολογού, κάθε προοδευτικού δημοκρατικού της τάξης τους στην ιστορική της πορεία, χαμηλώνουν τόσο πολύ τα μέτρα και τα κριτήρια, στενεύουν τόσο πολύ το άπτικό τους πεδίο, και παίρνουν τιτι φάρα έξαλλοσύνης, ώστε να κοιτουλούν με κατάγμια κεφάλια έπάνο σε γυναιτικούς βράχους, σαν τον Παλαμά, που ύψωνονται άβυσσωτικά στο πνευματικό στερέωμα όχι μονάχα της πατρίδας μας, άλλα και παραέρα.

Ο Παλαμάς, το προοδευτικό μέρος της δημιουργίας του, που είναι και το άσύγχροτο πιο μεγάλο, άνηκει στο λαό μας, πολυτιμη κληρονομιά στο δημοκρατικό του έθνικολογικό μας πολιτισμό. Και η κληρονομιά αυτή πρέπει να γίνει χτήμα κι όλοο στά «χέρια του λαού, για τη δημοκρατική άναγέννηση της πατρίδας μας. Το χρέος λοιπόν που πέφτει στους προοδευτικούς διανοούμενους και τον προοδευτικό τόπο της χώρας μας είναι μεγάλο, επίκαιρο και έπείγον.

Η κριτική μελέτη, ή προβολή και ή άξιοποίηση κάθε στοιχείου της πολιτιστικής μας κληρονομιάς, χρήσιμο για τον άγωνα του λαού μας, είναι από τα σοβαρά ιδεολογικά προβλήματα που πρέπει να λύσει το έπανωστατικό κίνημα της χώρας μας.

Τα παρελθόν μας κληρονομίες είναι πολυτιμότερο δειμένο με το λαό και τη δράση του και για το λόγο αυτό, πάντα ζωντανό και χρήσιμο. Ο λαός, οι μάζες των εργαζομένων, με επίκεντρο της προλεταριάτου και το κόμμα του, άποτέλουσ τους μοναδικούς κληρονόμους και συνεχιστές αυτής της κληρονομιάς. Και ή άξιοποίηση αυτής της κληρονομιάς όχι μόνο όπνν το προλεταριάτο πάει την έξουσία στα χέρια του, άλλα και στην περίοδο της πάλης για την έξουσία, είναι όλοο πολυτιμο και δοκιμαζόμενο για τη διεξαγωγή του άγωνα.

Η Κληρονομία • Ο Παλαμάς, άνωκαστητικό, έτημ. «Έλευθερία», 22/2/59

POOR ORIGINAL

Τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκλόνητη πίστη του στὴ δύναμη τῆς καὶ στὴν τελικὴ τῆς ἐπικράτηση θὰ τὴν ἐκφράσει μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του.

Τοῦ λόγου ἐστὶν ἡ ψυχή, τῆς ψυχῆς μοῖρα
καὶ τῆς ψυχῆς μοῖρα γλῶσσα, κατασφραγισμένη
ἀκίβηταν τὴν ὄψη σου, ἔκαμαν τὸ μέτωπό σου
Στη γλῶσσά σου ὄρθη! Σὺ τραγουδοῦ τὰ κρηπίδια!
Ἀπὸ τοὺς κόσμοις τοῦ Αἴθρου τὰ μήνυμα τῆς νίκης
ἔγω σοῦ φέρνω, ὡς ἀστεριοῦ πού ὄς ἔδω κέντρο
ἢ λίμνη τῶν ἑσπερῶν ἀπὸ χρόνους θάρσει. Ὁ γλῶσσα
τῆς Ρομιοσύνης, ὡ γυμνά τὸ θάνατόν!

(«Αὐτὴν τὴν Ζωή» — Ἐκδοτὸ φωνῆς — 16)

Ὁ Παλαμάς μὲ τὴν πάλη του καὶ μὲ τὸ ἔργο του στάθηκε ἀνάμεσα στοὺς πρῶτους ἀρχιμαέστρους καὶ τεχνίτες, στὴ διαμόρφωση καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῆς γλώσσας τοῦ λαοῦ σὲ ἁρμονικὸ καὶ τέλει ἐκφραστικὸ ὄργανο τοῦ ἔθνους νοτιοελληνιστοῦ λαοῦ. Ἀπὸ ἡμᾶς δὲν εἶναι παρά ἕνα ἀπὸ τὰ στοιχεία τῆς μεγάλῃς του προσφοράς στὴ διαμόρφωση τῆς νοτιοελληνικῆς λογοτεχνίας. Ἰαεὶ ὁ Παλαμάς δὲν πλύνεται μόνο τὴ νοτιοελληνικὴ ποίηση μὲ καινούριους αἵματι καὶ ρυθμοὺς, μὲ τὴν τοικολογία καὶ ἐπέμελε τεχνικῶς τὸν ἑσπερῶν τῶν ἁπλῶν οἰκῶν, τὴν τέχνη πρὸς τὴ Ζωή. Στὴν ἀντίθεση μὲ τὸν ἀνεδαφιστικὸ ρομαντισμὸν πρῶτον κρητίσθη τὴν τέχνη στὴ σφαῖρα τῆς ἀρρωστιατικῆς ἀσθηματολογίας Παλαμάς στρέφεται πρὸς τὴν ἔγερση τοῦ ἑθνικοῦ προσηλυτισμοῦ. Στὴν ἀνμνήσει του γιὰ τὰ πρῶτα ἐξήμισι χρόνια (1882), ὁ Παλαμάς γράφει: «Ποιητικὴ κίνησις δὲν ἔτῃρχε στὴν Ἀθήνα ἢ ποίηση ἦταν ἀεὶ ἀσυνήγητη. Ἡ τὴν καιρὸς νὰ δημοσιοποιῆται μὲ νέα ποιητικὴ Ζωή μὲ καινούριους ἰδέαι» (ἐν ἑσπερῶν).

Ἔτσι ἡ καθημερινὴ Ζωή, ἡ ἐπιχειρητικότητα, ἡ δημοκρατικὴ ἀξιοποίηση τῆς πολιτικῆς κληρονομίας καὶ, τανὸν ἂν ὅλη, ἡ Ζωή μὲ τὴν προβληματικὴν τῆς, αποτελοῦν τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν πηρὴ τῆς «Νέας Σχολῆς» μὲ ἀετηροτόν Παλαμά. Μὴ βυθισθῆ τὸν καὶ τὸν στροφῶν ἐπαναστατικῆς ἀσθηματολογικῆς λογοτεχνίας. Ὁ δρομὸς γιὰ τὴν ποίησιν τῆς τέχνης πρὸς τὸ ρεαλιστικὸ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν Παλαμά. Ὁ Παλαμάς ἐκφράζει τὸ στοιχὸ καὶ τὸ στοιχοῦν του καὶ ἀγκαλιάζει τὸ πῶ τὸ πλατὺ καὶ τὸ ἐπιμελετὸ ἑθνητικὸν τὸν καιρὸν του. Ντυμένος τὴν στήθιν προγονοματρία καὶ τὴν ἀρραβωνιστικὴν Στραφεται ἐναντίον αἰμεταφρονικῆς ἀντιλήψεως καὶ προλήψεως. Καὶ γίνεται ὁ ἡγετὴς καὶ ὁ ἀγωγὸς ἐπιστημονικῆς τῆς προόδου. Ἡ μεγάλη του δημιουργία ἔχει ἕνα κέντρο ἐπιποτατότερον τὸ στοιχὸ διόμο του μὲ τὴν ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα τῆς Ζωῆς.

Για μὴς δὲν εἶναι ἄλλη Ζωή, δὲν εἶναι πρῶτος ἄλλος
παρ' ἢ Ζωή πού βλέπομε καὶ ὁ κόσμος πού πατοῦμε...
(«Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου» — Ἔγγραφο τῆς Ζωῆς).

Τὸ ἐπιστολικὸ ἀντικείμενο τῆς Ζωῆς στὴν πορεία τῆς δημιουργίας τοῦ Παλαμά, θὰ πᾶρει τὸ ἑξαιδιαρὸν διαλεκτικὴν ὄψη. Ἔτσι, δεκαετίες χρόνιων ἀγώνων, ὁ ποιητὴς θὰ διακηρύξει πρὸς ἕω ἀπὸ τὴν ἀντικειμενικὴν πραγματικότητα τῆς ἐκείνης Ζωῆς, δὲν ὑπάρχει τίποτα ἄλλο:

Ποῦ εἶν' ἡ Ἀλήθεια, μὴν πλανῶν ἐσὶ
βασιμονόητα λόγια τόξα
τὴν πηγὴ τῆς δὲν τὴν βροχῆς
μῖσος σου, Ἄνθρωπε, μονάχα
ἐπὶ τῆ βροχῆς παντοῦ σὺ τὸ ἴδιον
— ἢ ἀρραβωνιστικῆς ληστειῆς —
τῆς καρδίας σου καὶ τοῦ νοῦ σου
μὲ τὰ πάντα τῆς Ζωῆς!

(«Λοὺς ἀλλοῦς τοῦ ἔγγραφο» — Λόγος 12ος — Κύριος)

Ἡ ἀγάπη τοῦ Παλαμά γιὰ τὴν γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκλόνητη πίστη του στὴ δύναμη τῆς καὶ στὴν τελικὴ τῆς ἐπικράτηση θὰ τὴν ἐκφράσει μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του.

... Ἡ μὴ ἡ μεγάλη ἀγάπη σου,
θαλάσσα κρητίσθη, καὶ ἡ μοῖρα,
καὶ ἡ μῖση σου, καὶ ἡ μοῖρα,
πᾶσι τῶν ἀνθρώπων πᾶσι τῶν
καὶ ἡ ἄλλα τῶν τὰ κρητίσθη
καὶ ἡ ἄλλα τῶν τὰ κρητίσθη
τῆς ἢς κρητίσθη ἐκείνη,
κόσμος πού κρητίσθη,
τῶν ἄλλων τὰ κρητίσθη,
καὶ πᾶσι ἀκαθάρτητα ὡς πᾶσι
καὶ θῆσαν ἢ ἐκείνην πᾶσι
τῶν ἀνθρώπων τῶν ἢ κρητίσθη...

(«Τὸ Παράδεισο» — Ποιητικὴ)

Ἡ πίστη τοῦ Παλαμά στὴ δύναμη τοῦ ἄνθρωπου, καὶ ὁ θαυμασμὸς του γιὰ τὴν ἐκείνην, καὶ τῆς ἀνεδαφιστικῆς αἰχμῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης, τὸν ἐμπνέουν σὲ ροὺς ὄπου οραματίζονται καιρὸν τῆς σημαντικῆς ἐπιτυχίας, στὴν καινουργία τοῦ κομμουνιστοῦ γένους.

Χρᾶν στον ἀνθρώπου! Χρᾶν καὶ ἂν ὅλους πρῶτα
σὲν ἑσπερῶν, ἀγγελοῦ ποὺ ἐκείνην κρητίσθη;
Ὁμοῦς τὰ πάντα γινώσκου, τὰ πάντα θὰ κρητίσθη
Καὶ ἡ ἀσθητικὴ τοῦ ἀνθρώπου κρητίσθη σὲν κρητίσθη,
μὲ τὸ καιρὸν τὸ κρητίσθη κρητίσθη τὸν πᾶσι
ἀκούει, ἀσθητικὴ κρητίσθη κρητίσθη τὸν πᾶσι
καὶ τὸν ἀσθητικὸν, σφῆρα τῶν ἁπλῶν, ἀπὸ
στὴν ὄψη κρητίσθη Πῆγασον, γιὰ σὲν πᾶσι τῶν κρητίσθη,
Ζεῖται τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τῆς ἀσθητικῆς τῶν ἀσθητικῶν
Καὶ οἱ κρητίσθη ἀπὸ τῆς ὄψης τῶν κρητίσθη θ' ἀλαλίσθη...

(«Βοῦς» — Τὸ ἀσθητικὸν)

POOR ORIGINAL

Κι ή ψυχή σου ώ Πολιτεία
 κολασμένη από την ύμωρία,
 νεκρή αφιόνιας λείνα
 θά πλανιέται κωνηγάτας έλλη γέινα
 Και θά φύγει απ' τό σάπιο τό κορμί,
 ώ ψυχή παραδωμένη από τό κρής...
 Κι θ' ακούσεις τή φωνή του λυτρωτή,
 θά γυθεις της ύμωρίας τό πνύμα,
 και ζανά κυβερνημένη κι άλλωθ
 θά σαλέγεις σάν τή γλώ, σάν τό πουλί,
 σάν τόν κάρφο τό γυναικείο, σάν τό κίμα,
 και μήν έχοντας πού κήτου άλλο οκαλί
 νά καταγκιλήσεις πιά βαθιά
 σιού Κακού τή σκάλα —
 γιά τ' άνήρωμα ζανά πού σέ καλεί
 θά πίστασθής νά σου φτωχόνουν, ώ χαρά'
 τά φτερά, τά φτερά τά πρωινά σου τά μεγάλα'

Λόγος: Όρθος: Προφητικός.

Αυτών τόν δραματικό γιά το μέλλον της τατρίδας θά τόν πτωμαί, ό Πυλιμάς ως την άπελευθέρωση όλης της ανθρωπότητας από τά δυνά της κοινωνίας τών έκμταλλώντων. Ό Μιμωνας-νεγκωμοσύνης, θά συντριβί από τόν Φτωχόλόντου-προλιτριο

Κι από τών 'Ατλαντόκοσμο πού θαμασιός, πού μέγας
 απ' την 'Ασία τή Σιβύλλα κι από τή Μοδσα Εγρώση,
 και τροπικών και πολικών και έπιρροειών τώπων
 θεμελιωτής, διαφωτιστής, κρατάρχης μέσα σέ δία,
 και μέ τό μάλαμα κορμί, μέ τά διυάντια υήνια,
 και μέ τό μύημα καρδιά, τικόνο και δαιμόνιο,
 νά ή βασιλεύς ό Μιμωνας! Ό άντιχριστός, τό τίρας,
 και σερτετό και σιγαριτός, και παίζοντας κάθε βση,
 καθώς ό μίνιες πού ήρσκει τις πισωθωνιες φώτες
 και ζοφοί μέσ' στής θάλασσας τά βάρδια Τόν άδράγειες
 κι όκο σου φτίγνι, και ήν' άσφός, κι ήναι βραχός, και πάντα,
 κι ήκει πού τόν καταστροφής, προσκινητής του πάντα.
 Μιά ήθελε καρός, και πλήρωσι της δυνάμεις του ό γίγος,
 τό κρής η' όλο του τό βίος τού ή γή δέν τό χωροτήρ
 Φτωχολογία σακάπασα, φτώχολογιά καρμένη,
 σή φτώγιο σήν ήμιοινιά, σήν καλαμά σόν κάρμο!
 'Ιστισην ήως και γράσιες τόν έαντό σοι. Βάστα,
 ρίζον, άστανιά δρακόνιασα, χήπα, άστανιά έκδοκήτρα!
 Νά! Νά! Συκιάη ό σκησιός τού κόσμου ό, πού μεγάλος,
 τού φτωχού σήν ό σκησιός. Σηχιολισσοδεμένο
 σε τριαντοφός ό δρακόντας, και δουλειή και δούλο
 σε τριές μέσα και ασήλιές, γίγτος και χήγος, μέσα
 σέ τρωμένους κίρτανους κι ήνημαγα' κατώγια,
 σέ φώμπερες πολέκομες, πολύτεγα άσασήγρια,
 παλίνα ήταν σέ φώμπερες, μπουνιτόβια τ' άσασήγρια,

κι δια της κόλασης κελιά, μπουνιτόβια και παλίνα
 Κι ό Μιμωνας, κλισμός! Χαμός! Παλλήμη! Βοηθή!
 Στο πρόσταμά του άνατολής και όδους παρασιύτες
 ήματωμένα, άρρήνητα, και μέ τούς άρχηγούς του
 και μέ τούς πολιάρχους του, μπροστά κήλινα, τά 'Εθνη
 Και νά! Πολέμα χιλιάη, μιά νά! Μεγάλο ήμα!
 Λιγοντιμενος άγγελός'απλώνει τά ήτερα του
 άπάνω άπό τή βαλκονιή, και τή διαγονισαμνη,
 άπάνον άπ' τής άνάβροχιάς κι άπ' τής ήμιάς τή χώρα.
 'Αν άστ'α' Κι ή φτωχόβλοος και ημετισορσιωμης
 άγίστη από τό μήημα του τό παραπειμείο
 ό ταπεινός, ό κωφελής, ό καταφρονημικός,
 ό άφωτιστός, ό άπάντητος, ό άηλιτικός κι ένος,
 μπόκοπος, σμαδασιός, άσκημος, ό άντρος, ό ήτρωτός.
 Τής άστανι, ό βασιλεύς, τής φτώχιας ό ποιήρας,
 τού κοσμου άφέντης. 'Εχσσαι τών ζώτων ό τριαντής
 Κι Φι χολόντας κρίζεται και λούσιος ήναι Φιγνι,
 ό κίρρω-ήος ήσχειται, σάμιαμα'βασιά και σπιθα.
 'Ιπο τί άστανι τού φτωχού μισή βροιά ήν' ή στίμα
 'Ό Φτωχολόντας ήσχειται, σάμιαμα βροιά και σπιθα
 και σπυλαμένη ή τριανζι και τά σπυλάματα.
 ό κίρρω-ήος ήσχειται σάο τίλος τών άδόντων,
 σάμιαμα βροιά, σπυλα βροιά, γι νά τά σμιάει τά 'Εθνη'
 'Ισάκοντα, ήλιέ σου, Μιμωνας! Στην σέσσηση ήρήη
 άδελφοσύνη σου; λαός, χαρά και καλή γρωση
 σή γή! Τριανζι ή δούλι, σά Πολιτεία ό κόσμος.

• Η Φλωρεν του βασιλιά — Λογος έντιμότης:

Παρ' όλες όμεις τις φανερές ένιδρώσεις τών σοσιαλιστικών ιδιών στο
 έργο του, παρ' όδύ το φιλεγγυλισμό και τούς δραματισμούς του γιά τή με-
 λοντική έξέλιξη της κοινωνίας, ο Παλαμάς δέν ήλπιζε σοσιαλιστής. Η α-
 πη πού έκδηλώνει γιά την έργητινι, τή ύλιστικά και διυλζητικα στοιγία της
 σέψης του δέν σημαίνουν και σοσιαλισμο. 'Ό Παλαμάς, δημοψόχημα της
 κοινωνίας και της έποχής του άνήκει στην κατηγορία των μεγάλων τυπικω-
 νικών ήγετων, που άνάδειξε ή άστική τάξη σ' όλες τις χώρες, σίς άνωθιας
 στιγμές της ιστορικής πορείας της. Μιά ήμια οί ήμιας ζωφής της
 άπαρνούται αυτό τον Παλαμά, τον προουδεικό και έπαναστατή. Αναγνω-
 ρίζουν από τό έργο του μόνο τό μεγάλο όνομα' του και το ύποκειμενικό και
 ιδεαλιστικό μέρος του. 'Ετσι ό άλλος, ό μεγάλος Παλαμάς, μένει κληρονομιά
 στο λαό, πού συνεχίζει και ταίβφει γιά την προουδεική άναγέννηση της
 χώρας μας. 'Αλλωστε ό ίδιος ό ποιητής, θά καθορίσει έπιγραμματικά την
 ιδιότητά του.

«Πολεμιστής, ταξιδευτής, προσκνητής δικός σου
 τής αεφής γαυβαλιανός, τού σίχου 'Ετανασάτης»
 (•'Ερωική Τριλογία' Γαυβαλίδης — 1907)

Δηλαδή, αυτός, προουδεικός, δημοκράτης. Αιώς ή έμετάθετη ταξική του τοποθέτηση, καθορίζει και την άντιπρακτικότητα που άρραουάζει τό έργο

POOR ORIGINAL

των γενικά. Αυτή θά τον οδηγήσει από εισηγόμενος-διθυσίους, να κλη-
ρώνεται και σαν μεγαλοιδεάτης ρωβινιστής. Στη «Φλογέρα του Βασιλιά» λο-
γυνομένη, ανάδειξη σε «φυγή του Γένους» το βυζαντινό αυτό, «τορα Βασί-
λειο, κ' επιχειρεί την «αποκατάσταση» του μεγαλείου της πατρι-
δοκρατίας.

Μιμωραρισμένος βασιλιάς και θά ξανα- δ' το μνήμη
το μουσικό και τό άβρετο που θά με κλεί, θά βγαίνει,
και τή χριστή Χρυσόπλοια ξεχίζοντας, θά τριζο,
και χαλιφάδων νικητής και τούρων κινηγάρος,
πύρι στην Κόκκινη Μηλιά, θά πέρνω τήν άστία»

(Λόγος έπίκειν)

Ακόμα αυτή ή ταξική του τοποθέτηση, τον έμποδίζει να συν-
νοήμα των νέων καιρών, να κατανοήσει τη σημασία των γεγονό-
των έποχής του. Έτσι, στα 1918, ύστερα από τή Μεγάλη Σοσιαλιστική ανα-
σταση του Όχτωβρη γράφει.

Πάν, σπάν' οι άλκοιδοι,
μά δ'ον σπάν, — άλλες, μά'
πάντα σκλήρη, ακοινά,
και παντού στανρωιθός

«Τα Παράκαιρα» Τις χώρες τίς χειρώνει — 1918

Αυτό όμως, δε αιχμαίνει τή μεγαλοδύνη του και τή μεγάλη του τρυ-
φορά στην προοδευτική, στην επαναστατική, δδαιπαδαγωγή του έθνους του.

Ο Παλιμής έντονης βίωσθη συνείδηση τής αποστολής του και
έργου του διακρίνει. «Λέν μπορεί να ήμαι μοναχί δ' πηγή, τον έμ-
μον ήμαι δ' ποιητής του καιρού μου και τον γένους μου, κ' έτσι μέ-
κρατώ δέν μπορεί να χωριστεί άπο τήν έξω πλίσση». Και έχει άπολυται-
κη, «Ανυπόβηκε σε κορυφαία πνευματική φημισογνωμία τής νεοελληνι-
κοί ιστορίας και σταθηκε πραγματικά δ' ποιητής του καιρού του και του
Έκφρασε με τό δημιουργικό του έργο, σε μία ιστορική στιγμή, τή καθ-
σμιγέροντι του έθνους. Τό γεγονός, ότι ή κοινωνική συνείδηση έχει πεί-
χαρικτήρη, και άποτελεί σίβη πάλης και συγκροτώντας στις τυπικές και-
νές δέν άποκλείει τή δυνατότητα να ύπάρξει σε όρισμένες ιστορικές περι-
δες μία κοινή δημοκρατική ιδεολογία που να έκφράζει τή σμιγέροντι όλων
των προοδευτικών δυνάμεων τής δοσιμένης κοινωνίας.

Ο Παλιμής, έκφραστής των προοδευτικών στοιχείων τής άποστολής τής
της χώρας μας, διετέρεξε μαζί της, στο διάστημα τής ζωής του όλη τή
πορεία της. Αργότερα δέν βρήκε μέσα του τή δύναμη να φέρει σε διάσταση
με τον ξεπεσμό τής τάξης του, να σπάσει τά ταξικά του δεσμά, όπως τόκωσαν
δ' Βάρναλης, δ' Γληνός, δ' Καραβούνης, δ' Αδύερης και άλλοι και να ξεκαρ-
σει ώς τό τέλος και μέ συνέπεια τό νόημα των νέων καιρών. Κι ήθελε σπι-
γική που άνέχτηκε τήν παρακμή τής τάξης του και τήν απάρνηση, που έπα-

νε αυτή, του επαναστατικού τής παρελθόντος. Στους στοχασμούς του (1930
— 1934) γράφει:

«Νομίζω, πώς δοσι κρίνουν τούς «τύχους μου (ήχ Λαδικάλογο), άνα-
κατινουν στην κριτική τους ήθικολογικές ιδέες (πατριωτισμός, σοσιαλι-
σμός), που δέν έχουν σχέση με τήν ποίηση, με τήν τέχνη, παρά δοση έχει
ή γεωμετρία...»

Έτσι δ' Παλιμής αναγνωρίζει έδώ τήν «άνεξάρτητη ύπαρξη» τής
τέχνης. Κάτι περισσότερο. Αυτός δ' πρωτομάζος του δημοτικισμού, που έζησε
τό νοστήρι του βαθιά δ'το φροναρχικό σκοταδισμό και τήν πσοδωμένη,
που θεωρούσε «επαινο», και «δύσα» και «τιμή» και «αρετή» τον, να τότε
λένε «μαλλιαφός», πενήντα χρόνια άργότερα διά «δικαιολογεί»

«Δέν ήμαι καθήρη» «σπίνος» ούτε δημοτικιστής. Αυτά τά λίνα οι άνθρωποι
των κομμμάτων. Ποτέ δέν τούς έρωσσα, ούτε τούς γνώρισα. Στους ελαιοστα-
τικούς καιρούς, αναγκάζεται να κινεί, να βάλει κίποιου σημαία, κίποιου έτικε-
τι για κάποια ιδέα που πρέπει να ζήσει, που άδικείται και σκαπαντί-
ται, έχει τό προσόν τής αλήθειας τής και πρέπει να άνασπώθη και να
κυμαρίζεται στους ήλιους». «Υστερα έρχονται οι καιροί τής «αλήθειας»
Και ή καθαρύουσα και δημοτική δέν μπορεί να ζήσουν χωριστά. Ζούν
αφ' οι δούδ. Κ' έχει κάθε μία τήν ώρα της και τή θέση της». (Στοχασμοί,
1930 — 1934).

Κι δ' ποιητής που ύμνούσε τήν έργατιά και τήν κούρση να χιτηρήει,
να άκαδημαϊκός πεις τήν άντικρύσει έχθρικά και τρεπεί τό όμμα του κεν-
δύνου για τήν τάξη του.

Βοσκοί,
στη μέντρα τής πολιτικής οι Λοκοί
οί μπολσεβίκου

Ο Παλιμής δεινός με τή ταξική του δεσμή, σήνεται στην πσοδακή
τη τάξη του. Κλείνεται σ'όν έαυτό του και τήν άπορική του ζωή. Γίνεται
δ' «σοσιαλιστής» αλλά και πνευματικός Παίσι να είναι και δ' πομπήσος μι-
ζήσι, δ' ομμιωφόρος των προοδευτικών ιδανικών. Τη θέση του τώ ναυδίη
και «μιας και θά τήν έκφράσει σε στίχους καιρούς, γεμιστους ήλιζηνιαι

«Ω' γιά ν' άγαλιάσω τό μαρτίνα σου,
ήλα έσπί, τό γινικά, τό δοιρά, τό ήπια,
ήραμα κόνον τό σπαλί
και τ'ν ήλιπα

Αυτό είναι δ' Παλιμής στην έποχή τής παρκακής του
Θά τον κατηγορήσουμε γιά αυτό. Δέν έχουμε τίς δικαιοσύνη. Να τον
κρινουμε μποροΐμ μόνο. Τό έργο και δ' δημιουργικό είναι πράξη. Και θά
κρινουμε αυτή τήν πράξη όπως είναι κ' δ' όπως θά μποροΐν να ήταν. Θα
αποψήσουμε κάθε στοιχείο πσοδωτικό και συντηρητικό και θά κριτησουμε
τό γούρνο και προοδευτικό. Αυτό, είναι κληρονομία του λαού μας που συν-
χίζι, τον άγώνα για τήν έθνική και κοινωνική μας πσοδακή. Αλλά τήν κλη-
ρονομία αυτή ξεπράζει λαγαρή και πέντακάθηρη ή προοδευτική σκλήρη του
μεγάλου ποιητή, του πνευματικού άνακαινιστή και ήγέτη, ή άπρόσπυκτη πίστη
στό λαό και τής δημιουργικής του δυνάμεις, προβάλλει έπιτακτικά τό χρέος τής
ζώλης για τήν κοινωνική και πνευματική άπολύτρωση του λαού μας. Ο ίδιος
δ' ποιητής μας δείχνει και μας πσοσταεί να χρησιμοποιήσουμε τήν κληρονο-

POOR ORIGINAL

μία του για το καλό του λαού και της πατρίδας μας. Στην πνευματική αγωγή του — το βαθυστάσιο τραγούδι του «Οι πατέρες», της συλλογής «Ποιήματα» (1915) — σαν να προμαντεύει την ώρα που η ηγετική κορυφή της πατρίδας του, θ' άπαρνηθεί το προοδευτικό παρελθόν της, παραγγίλει στο μέλλον, τις μελλούμενες γενιές να χρησιμοποιήσουν για ταμπούρι το έργο του και να κληρονομήσουν για την πρόοδο και την ανάπτυξη της πατρίδας

«Παιδί, τό περιβόλι μόν πού δι κληρονομησε
δπως τό βρεξε κι όπως τό δειξ, νά μόν το παρατήρησ:
Σκόπε το άκόμα πού βαθιά και θρόξετο πού στέρεα
και πλούσιαι τή χλώρη του και πλάτνε τή γή του,
κι άκλόδετο όσο μιλέεται νά τό βεργολο ήσει,
και νά, του φέρνει τό νερό τό άγρό της βουνομάνας,
κι άν άγαπιά τ' άνθρώπινιά κι όσα άρρωστί δέν είναι,
ριξέ άγιασμό και εύχραιε τά ζωτικά νά φιλών,
και τή ζωτικότητα σπέρν του μ' όσα γρόδ, άφώδτα.
Γίνε άσπρόμορος, σφινειτής, άσφινειτής: Κι άν είναι
κι έρθοντε χρώδια διαχτα, πόνον καιρού άφροσένοι
κι όσα πονιά μύσφρονε σκιασμένα, κι όσα διντρα
για τίποτ' άλλο δέν φιλών παρά για μινιρζέ,
μή φοβηθείς τό χαλσισμό Φωτιά, Τσεκούρι Τριβιά
Ξεστρέμνι το, χέσωσε τό περιβόλι, κύφτο,
και χίος κλάτρο άπάνω του και ταμπούρσον μία,
για τάλαιμα, για μάτιουα, για τήν καινοφρία ν'να
π' όλο τήν περιμόνονε κι όλο κινάει για νάρθ,
κι όλο σπινιόμα χίνεται στο γύρσιμα τών κίκλων
Φύινει μιά ίδια νά σιό λει, μιά ίδια νά σιό πρωσιάζει
κορμόνα ίδια, ίδια σπινθί, πού θά είναι άπάνω απ' όλα

Μία από τους στίχους αυτούς προβάλλει ανάγκη ή μεγάλη η του Παλαμά. Μονάχα ένας μεγάλος δημιουργός, αγωνιστής κι επαναστάτης, μπορεί ν' αντιμετώπιζε έτσι τη δημογραφία του, όπου έκλεισε άκρίσια τή ζωή του. Ο Παλαμάς έχει άπόλυτη επίγνωση της κρισιοφίας του. Μά είναι πώς τότε μόνο ή προσφορά αυτή θάνα χρήσιμη, θα βρεί τή δικαιοσύνη της στη ζωή, όταν γίνει σταθμός, κι άρετήρια για τήν παρακράτα πορεία τ' έθνους μας, για τό εγγυημένο αύριο του λαού και τής πατρίδας μας.
Μιλώντας για τον Παλαμά και το έργο του, θα ήταν παράλειψη άν δέν λέγαμε λίγα λόγια για τόν πρόδρομο και δογματικό πρότο, πού έκανε και τοποθέτησε τόν Παλαμά και τό έργο του ό Ν. Ζαχαριάδης. Κατ' ή προχειρότητα κι ό δογματικός συνίστανται οι τούτοι: Ο Ζ. Έκανε πρώτιστα γενική τοποθέτηση τού Παλαμά, έχοντας υπόψη τον μονάχα ένα έργο τού ποιητή — τό «Αυθεντικό του Γύστου». Ύστερα, παραβάλλοντας τή μαρξιστική-λενινιστική διδασκαλία, τράβηξε, έντελώς, σπρά και σχηματικά, τήν άνάλογη τού Παλαμά, πέρα από τό θείο της. Έτσι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το «κοινωνικό πρόταγμα» τού Παλαμά, «... τό σπινθί πάνω σ' ένα γρανιτένο βάθρο, μιά βαθιά ύψιστη και διαλεκτική κορροάντηση» (βλ. Ν. Ζ. «Σύλλογη έργων», σελ. 114). Μ' άλλα λόγια, έβγαλε τόν Παλαμά... σοσιαλιστή. Κάτι περισσότερο «Τοποθετώντας» τόν Παλαμά, ό Ζ. βρήκε άφθρημή νά πάρει γενικότερα «θέση» άπάνω στη λογοτεχνική μας κληρονομιά.

Έτσι έκτίμησε λωθμένα, έξω από τόπο και χρόνο, και άρνήθηκε κάθε προοδευτικό στοιχείο στη δημογραφία του Λαοκρατών, τού Ρώδη και τού Παλαμαράντη, χωρίς ήσ όμωδικά και «συλλήβρινη» όλη τή μεταπολεμική ήμετά τών πρώτων παρξισμολόγιστ' λογοτεχνική δημογραφία στή χώρα μας, κολώντας σ' αύτην τόν τίτλο τής «ακαδημαϊκής μηχανολογίας», κτηγρόρησι, ανιτόρησι, τήν άσπαστη διανόηση ότι «ένοχηρι και δέν έχει βρεί για καλά τήν έννοια, πάλιν», άρνήθηκε με δνό λόγο και προοδευτικό στοιχείο στην «κοινωνική λογοτεχνική μας κληρονομιά, έφόσον δέν κληνται τής Ζαχαριάδης δογματικής μεζούρι». Η ζημιά από τήν τίτια τοποθέτηση είναι ολοφάνρη

Έγινε εδώ μια προσπάθεια για κριτική έκτίμηση και παρουσίαση τού έργου τού Παλαμά. Δεν ήταν εύκολο στα πλαίσια ενός άρθρου νά αναλυθεί και νά αξιολογηθεί όσο και όπως χρεώζεται ένα έργο τού Παλαμά. Η προσπάθεια συντόμως πρέπει νά συνεχιστεί και για τόν Παλαμά και για όλη τή νεοελληνική λογοτεχνική μας κληρονομιά. Όσοσο, από τήν άνωστη τού έργο, μπορούν νά διατεπωθούν μερικά βασικά σημεία σχετικά με τήν ποιητική τού Παλαμά. Ο Παλαμάς υπήρξε όχι μόνον ποιητής, αλλά και κριτικός. Ο έργο του, άπορριμίζοντας τρυφές τού λαού, μιας κοινωνίας τής νεοελληνικής, στήριξε, αλλά, πρώτ' απ' όλα, για πάντα απ' όλο, τήρησε ένας προοδευτικός, μαρξιστικός, τριφυτικός ήγέτης, ένας άνακαταστάτης κι επαναστατική, ένδοξος ποιητής. Απο τό έργο του, ανιδήνεται ένας βαθύς ανθρωπισμός, και άπείρινη άρετή και πίστη στο λαό και στις δημοκρατικές τού δικαιώματα. Στις πιο εντυπωσιακές του στίμμες γίνεται άμφισπότης τής ατομικότητας τού λαού και τής πατρίδας μας.

Σήμερα οι ήρωικές κορυφές τής πίξης του, έπισημώς έθνικά και ήθικά, βουτηγμένες στο βόθρο τής ξενοδοξίας και τής εθνοπροδοσίας, άπονούνται καιδε προοδευτικό δημογραφία τού περιλάθοντος και μάλιστα τος και όλη τήν προοδευτική δημογραφία τού Παλαμά. Γι' αυτόν, ό Παλαμάς δεν ήσ τοπικά παρά ένα έθνικό συμβόλο. Τον λατρεύουν και δογματίζονται συμβατικά, γιατί αυτό έλαιοποιεί τόν έθνικό μας έρωσμό, με τήν ουσία, όπως σπολογεί με κενιμό ένα από τα πρωτοπαύκαρα τής σπινθίρας και τής κερνήσης Κιζαριμνιά ή Κ Τσούπος. Αρκάδι ότι μεν από τόν Παλαμά, οι αυτός είναι τ' όνομά του, για νά τό κληρονομήσει. Το τολμοπολό να σπινθί, δένεται, τ' όνομα αυτό, και με τό ιδεαλιστικό, τό όχι προοδευτικό μέρος τής παλαμαϊκής δημογραφίας. Το ύπολογο, τό βασικό τού τού Παλαμά είναι ήρωική για τήν ένδοξότητα και δικαιοσύνη, ένδοξορησιστική. Αυτό άνιρται στο λαό, κληρονομιά πολιτική και ζωτική, οπλο και δένεται στην παιδεία για τήν ένδοξότητα και δημοκρατική άνεγένηση τού τόπου μας. Κι αυτή ή άδύνατη τακτική κληρονομιά πρέπει νά γίνει χημιά τού λαού.

Κ Τσούπος «Παλαμάς», σελ. 11

POOR ORIGINAL

ητροντων 'Η ιδέα της άλλης, ώριμότες δλο και πιο πολύ μέσα σ' όλα τα στρώματα του λαού 'Η πλήρης χρωκοπία της πολιτικής της εποτέλειας, με κορυφωμά της την καταβαράθρωση του κυριακού, ή αντίσταση στο αντιδημοκρατικό καθεστώς, ή συνείδηση της άλλιας οικονομικής κατάστασης του λαού, ή στασιμότητα στην οικονομική ανάπτυξη της χώρας, αποτελούν παράγοντες μιά βαθιάς εθνικής κρίσης που ώριμζει γοργά Και είναι ή κρίση εθνική, γιατί άγκυλιάζει προβλήματα που άφρονών ύπο τό έθνος, άφορά τό μεγάλο πρόβλημα της πορείας που πρέπει να ακολουθήσει τό εθνικό σώμα. Θά βαδίσει στον καταποντισμό, ή θά θύλακων να τό οδηγήσουν οι σημερινοί κυβερνήτες, ή θά άπολυθώσεται τήν πορεία της σωτηρίας. Έτσι τίθεται τό δίλημμα. Κι λειψήνεται τίθεται τό δίλημμα, ό κάθε καλόπιστος πατριώτης δίνει άσφαλώς καταπονητική άπάντηση στο δρώμιο της σωτηρίας.

Οι ιδεολόγοι της αντίδρασης πασχίζουν να ανασταθουν τά πράγματα. Μερικοί παραδέχονται ότι ό κόσμος τους, ό δυτικός, δέν είναι όσο θάπρεπε καλός, δέν ξεαφελίζει οικονομική άνθηση γιά όλους. Όμοιολογούν ότι ή «κόσμος ό άνατολικός» άδηγει πιο γοργά στην ίκανοποίηση των κοινωνικών άναγκών, αλλά, λένε: Δέν έχει ελευθερία Καταστρέγει τό πνεύμα και τό ήθος των Ξωτανών ατόμων. Δείχνει χειροφρόνηση στην ύπόσταση των ανθρώπων, λέει λ.χ., ό Θεοτοκός. Έπομένως, βγάλουν τό συμπέρασμα — πάλι καλύτερος είναι ό δικός μας ό κόσμος (ό δυτικός), μιά που έχει ελευθερία, σεβασμό του ανθρώπου, ήθος και πνεύμα.

Δέν είναι δύσκολο να βρεί κανείς τί ελευθερία και πνεύμα «δισώζει» ό καπιταλισμός και καταστρέφει ό σοσιαλισμός. Και πάλι ή ίδια ή ζωή είναι ό πιο άπειστος κριτής. Άνθρωποι στον τόπο μας φυλακίστηκαν, διώχθηκαν και διώκονται, ξεφορτίστηκαν, άχμία και έκτελέστηκαν, γιατί άρνήθηκαν να άποκηρύξουν τις απαιτήσεις τους. Έκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι στον τόπο μας είναι ελεύθεροι να μένουν άνεργοι, να δυστυχούν, να πληρώνουν πολεμικά χαράτσια, να άρπάζονται τά προϊόντα τους. Άλλά μιάς ζητήσουν ψωμί, δουλιά, προστασία του προϊόντος τους, τότε βασίζονται άπό την κυβέρνηση επικίνδυνα. Γιά να πιάσει ένας πολίτης, έστω όσον νεκροθάφτη ή άδικαλαριστή, πρέπει να έχει πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων, δηλαδή προσκηνόχρησι. Προεδρικά βιβλιά, άχμία και του Ουγκώ, του Μπαλζακ, του Τολστόι έγιναν στόνος διωγμών. Προεδρικά έγγραφαίς άφοριστήτων γιά τά βιβλιά τους. Άποκλείστηκαν καλλιτεχνικά συγκροτήματα, άχμία και άθλητικές ομάδες των σοσιαλιστικών χωρών, κέρθουν στην Έλλάδα. Ποιά είναι, λοιπόν, τό πνεύμα και ή ελευθερία που άγωνίζονται να διασώσουν οι ιδεολογικοί εκπρόσωποι του δεγόμενου ελευθερου κόσμου. Ποιά ελευθερία της σκέψης περιφρουρεί, ό ποιητής δ Άνι Χορμιάος, Ιερογάνης κι αυτός του ελευθερου πνεύματος, που σάν καταπνιγη: του «Εθνικού Θεάτρου» δέν προσλαμβάνει προσωπικό, άν δέν του καταθέσει πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων. Και ποιά είναι ή ιδεολογική τροφή που φερβύονται πως θα χάσουν οι θεματοφύλακες του ελευθερου κόσμου; Να πως την κρηνει ένας άλλος γαλιμαδός του, ή Ε. Πλάτων Ροάφι πυρόχολα στην «Καθημερινή» της, γιά τά άμερικάνικα φάμια «ναρκωτικά, εγκλήματα, ψυχοπαθείς, γυναικεία του δρώμιο, λεικοί έναντιον έρυθρών, πληρωμένοι οργανισμοί: άνεργοι, πολιτικοί, δειλοί αξιωματικοί, άπατεώνες γιατροί, τερατομορφου γρηχότερ, αυδισιαί, δολοφόνοι, έγκληματικά παιδιά...». Και μόνο με την άποείληψη των «άνεργων» στίων ύποδειγμάτων τρέπου ζωής, σε πιάνει δέος. Οι άνησυχίες της άφρογυόσας Ιεραράτων τό ιδεολογικό άδιέξοδο από όποιο βρισκονται ή, τοση της, την άδυναμία της να δώσει κάτι τό γόνιμο και τό δημοουργικό. Αλλά, αστόσο, δέν ήμπούζει καθόλου τους ιδεολογικούς πλάσι του δυτικού κόσμου να επιμένοον ότι αυτό είναι και τίποτα καλύτερο δέν μπορεί να βρεθεί.

Για να δοίμε τίποτα ποιά είναι το πνεύμα και ή ελευθερία που «καταστρέφεται» στις χώρες του σοσιαλισμού. Στις χώρες αυτές ή ελευθερία της δουλιάς, της άνάπαυσης, της μωκωσης, δέν είναι κενές λέξεις, αλλά δικαιώματα κατοχυρωμένα στο σύνταγμα και υφιστάμενα στη ζωή. Στις χώρες αυτές οι έπιστήμες, οι γράμματα, οι τέχνες ήρταν οι ύψη πρωτοφανή. Ό σοβιετικός πλανήτης του ήλιακού μας συστήματος, το πιο από του κομμουνισμού, οι σπουδικοί, οι πρώτοι άτομικοί ήλεκτρικοί σταθμοί οι μεγαλύτεροι στον κόσμο υδροηλεκτρικοί σταθμοί, είναι καρποί τής ευτερωμένης σκέψης, του ανθρώπου, του φρονιμένου άπό τά ύψηλά ιδανικά του σοσιαλισμού «γαλουφία».

Τά σκλητά στοιχεία, ποικιλίες έκδηωσης της ίδιας της Άμερικής τά κατέχει ή φυσική μοναχική, δέν α σε μιά χρονοατη συνέντευξη του στην Έλλάδα ό διάσημος Έλληνας μιστρος Άνι Μητροπολίτη. Έκκοίσε τη μωσική του Προκόφιερ, του Σοβιετικού του Χριστοφορου «ή άναμωφισμός στις περισσότερες χώρες του σοσιαλισμού ίσως, αα κακή άνάμωψη του παρισθοντες. Άπό τά πανπιστήμια της ΕΣΣΑ βγαίνει τίποτα ποιά έπιστήμια, άπ' ό τι στις ΕΠΑ. Οι έκδοσεις ήρ μωσά των συγγραμμάτων, αλλά και των επιστημονικών συγγραμμάτων, μεταφράνται σε έκτατομηνιαία τόμους σε σοσιαλιστικές χώρες. Ποιά είναι, λοιπόν τό πνεύμα του σοσιαλισμού άπό τους κομμουνιστές.

Πνεύμα πραγματικά ελευθερο και άδίστηντο δέν μπορεί να ύπαρξει στο καθεστώς της εκμεταλλευσης και της κυριαρχίας του κεφαλαίου. Πόσο καυστικά σάφκαζε ό Άνι τονς ταινοος θεσπότες της ελευθερίας της σκέψης, που κέρθονταν άπό τη χρηματοοικονομία του έκδοτή τους! Ό σοσιαλισμός, σε διάκηση άπ' όλες τις μωλές, έκπαταστάσεις του παρελθόντος, άπλλάσσει στην καταμεζόμενη τάξη άπό τα δεινά των καταπιεστών, ξεπαράζει ελευθερία και άνθηση γιά όλα τά μέλη της κοινωνίας, γιά όλους τους έργαζόμενους. καταργεί την εκμεταλλευση ανθρώπων άπό άνθρωπο και έτσι καταλείπει τη βάση κάθε καταπίεσης.

Οι ιδέες βέβαια, δε μπορείον ούτε να ήμπούσων με τη βία, ούτε να επιβληθούν με τη βία. Πιστεύουμε ότι ό λαός μας μόνος του πρέπει να άποασίσει γιά την ιαχη του. Και σ' αυτό βασίζεται ή τελοφή μας ότι οι δευζόντιοι νόμοι ούτε τα ήρωματα των απαιτησιών του ελευθερου κόσμου θα παραλαλήσουν τον έλληνικό λαό και θα τον κάνουν να πιστέψει ότι άλλο δρώμιο άπό τον σημερινό δέν έχει να βυθισει.

Οι κομμουνιστές θεωρούν ύποχώρηση τους να διαφωτίσουν τό λαό, να διυλύνουν τά στατάδια της φρονιάς και της αντίδρασης και να δείχνουν τό δρώμιο που θά μας βγάλε απ' τό σημερινό άδιέξοδο. Οι αντίδρατικοί, γιά να καλύψουν την ιδεολογική γήμια τους, ισχυρίζονται ότι ή προπαγάνδα των κομμουνιστών είναι πολύ καλά οργανωμένη κι αυτό γνάνει στις μάζες. 'Η άλήθεια είναι ότι ή προπαγάνδα της αντίδρασης είναι πολύ πιο λίανωσπάρουσα και ισχυρά οργανωμένη. Δέν της λείπει ή όργάνωση, ούτε τα μέσα αλλά ή άλήθεια και τό δίκαιο. Δέν είναι όλη, είναι άδηνωση. Ό άντικομμουνισμός της δέν είναι παρά μιά στείρα άρρηση, μιά κρησφή σφόδρον και ίνα κήρυγμα μωσολοδολογία.

Η αντίδραση χρησιμοποιεί όλα τά μέσα, τύπο, ραδιόφωνο, σχολείο κληματοργου, γιά να διαχτείσει τά αντιδημοκρατικά κρηματά της. Χρής των κομμουνιστών είναι τά διαφωτίσει του λαό, να ξεκοίξουν τά πάλια του άντικομμουνισμού, να δείχνουν τό πραγματικά άντιεθνικό πρόσωπο των φρονών του, να καταγγέλλουν τά σκοτεινά σχέδια και τά άντιεθνικά έργα της άλαβρίας, να ύπερσώζων την ίερα ύπόθεση του κρηματος, που είναι ή ίδια ή ύπόθεση της σωτηρίας και της προαχής του τόπου και να κρητοποιούν τις λαϊκές δυνάμεις στην πάλη γιά τά ύψητά σιμφύροντα της πατρίδας.

POOR ORIGINAL

50 ΤΑΧΗ ΑΘΙΝΑ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟ ΤΟΥ 1959

ΝΙΚΟΥ ΤΣΑΡΑΒΟΥΛΟΥ

Νέους κινήτους σωρείει για το έθνος ή αντίθετη, αντιδημοκρατική πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή. Η επίθεση της ένωσε...

Για να λυθούν τα ύψιστα εθνικά ζητήματα είναι επιτακτική ανάγκη να εγκατασταθεί θύρα δημοκρατική ζωή και νομιμότητα στον τόπο μας...

Μία αρκετή καθυστέρηση και φέτος — καθυστέρηση που έχει πιά γίνει σύστημα — τέθηκε επί τέλους, τον τρίτο μήνα της εκτέλεσής του, έ κρατικός προϋπολογισμός του 1959 μαζί με τη σχετική εισηγητική έκθεση του υπουργού των Οικονομικών κ. Παπακωνσταντίνου.

Όπως και σ' όλες τις άλλες εκδηλώσεις της σημερινής κυβέρνησης, ή φτηνή κι' άσυστατη θριαμβολογία γύρω από τις δήθεν επιτεύξεις, καθώς κι' οι άνεταφικές ύποσχέσεις για το μέλλον αποτελούν την ουσία και το νέου αυτού έργου που νόμαζέται, εισηγητική έκθεση επί του προϋπολογισμού 1959.

Η εκτέλεση του προϋπολογισμού του 1958 καθώς και έ νέος προϋπολογισμός του 1959 δείχνουν για άλλη μία φορά ακόμα την ολοκληρωτική έλλειψη μιας οικονομικής πολιτικής που ν' άποσκοπε πραγματικά στην ανάπτυξη του τόπου και του λαού μας.

Για να μεί, γίνει χτυπητή ή σημαντική κάμψη που σημειώθηκε στους ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας μας μέσα στο χρόνο που μάς πέρασε, στην εισηγητική έκθεση γίνεται προσπάθεια ν' αναλυθεί γενικά το τετράχρονο της καρμανλικής διακυβέρνησης, με την έλπίδα ότι θα παρακαμφθούν μέσα στους συνολικούς αριθμούς οι άρνητικές εκδηλώσεις στην οικονομία μας μέσα από 1958.

Αυτό γίνεται, λογουχάρη, με το ρυθμό αύξησης του εθνικού εισοδήματος, που, έπως είναι γνωστό, αποτελεί το θεμελιακό πρόβλημα στην οικονομία μιας χώρας — γεγονός που το παραδέχεται και έ. κ. Παπακωνσταντίνου μιά και διακηρύττει πως «ετείχ, επιδίωξης παραμένει ή αύξησης του εθνικού εισοδήματος και ή δικαία κατανομή αυτού». Νά λοιπόν πως παρουσιάζεται, σύμφωνα με τα έπίσημα στοιχεία — έν και ή μέθοδος ύπολογισμού τους είναι κι αυτή άρκετά άμφισβητήσιμη — ή πορεία του εθνικού εισοδήματος της χώρας μας μέσα στα τελευταία χρόνια. Ο πίνακας δίνεται σε έκτακτομύρια σταθερές δραχμές του 1954:

Table with 4 columns: Χρόνοι, Έθνικό εισόδημα, Αύξηση, σε σχέση με τον προηγούμενο χρόνο, and Σε απόλυτα μεγέθη. Rows for years 1954, 1955, 1956, 1957, 1958.

Το συμπέρασμα που βγαίνει από τον παραπάνω πίνακα είναι ότι μέσα στο χρόνο που μάς πέρασε σημειώθηκε, σαφώς και ή κάμψη του ρυθμού αύξησης, το

POOR ORIGINAL

έθνικού εισοδήματος. Στο 1958 είχαμε τη χαμηλότερη αύξηση έι μόν οέ πο

σοσιαίας άναλογίας αλλά και οέ απόλυτα μέγλη. Στην εισηγητική έκθεση ή κάμψη δικαιολογείται με την ύποχώρηση του εωρτικού εισοδήματος που ήταν συνέπεια των θωρακένων καιρικών συνθηκών. Άκτινα κι ά υποθέσουμε πώς ή δικαιολογία αυτή ήχι κάποια βάση, ωστόσο τέ συμπέρασμα πε βγαίνει είναι ότι η «σταθερότητα» της καραμανλικής οικονομικής πολιτικής είναι τέτια πού ή πορεία του έθνικού εισοδήματος της χώρας μας εξαρτείται από τις καιρικές συνθήκες. Άν όμως είχε εφαρμοστεί ένα πραγματικό πρόγραμμα εκβίωση καιρικών της χώρας, ή άνοδος του έθνικού εισοδήματος μας ήά ήταν συνέπης και χάνοις της χώρας, ή άνοδος του έθνικού εισοδήματος μας ήά ήταν συνέπης και σταθερή και οί τυχόν μεταπτώσεις της γεωργικής παραγωγής ήά σονοσαν έλαχίστη επίδραση. Όμως, έτσι πούχουν σήμερα τά πράγματα, ή ρυθμό αύξησης της βιομηχανικής παραγωγής δέν είναι οί ήτες ν' αντίσταθίμαι την κάμψη του γεωργικού και των άλλων εισοδημάτων (άλλων πόρων λχ.). Τό αποτέλεσμα είναι ότι ή οικονομία μας είναι καταδικασμένη νά εξαρτείται από τις έκάστοτε καιρικές συνθήκες.

Οί «φιλότελες» προσπάθειες της κυβέρνησης για την άνόρθωση και την ανάπτυξη της οικονομίας εκφράζονται έπίσης και στο ρυθμό αύξησης της χρηματοδότησης της οικονομίας όπως φαίνεται καθαρά από τά παρακάτω στοιχεία:

Η χρηματοδότηση του συνόλου της οικονομίας ήταν τό 1956 14.741 εκατ. δραχμ., τό 1957 18.936 εκατ. δραχμ. και τό 1958 22.302 εκατ. δραχμ. Δηλαδή ένω τό 1957 αύξήθηκε κατά 4195 εκατ. δραχμ. (28,4%) τό 1958 ή αύξηση ήταν μόνο 3366 εκατ. δραχμ. (17,8). Σ' έλλοις τούς βασικούς τομείς της οικονομίας παρατηρήθηκε σοβαρή κάμψη στο ρυθμό αύξησης της χρηματοδότησης τους μέσα στο 1958 οί σύγκριση με τά προηγούμενα χρόνια. Έτσι: ή χρηματοδότηση της βιομηχανίας αύξήθηκε τό 1958 μόνο κατά 1471 εκατ. δραχμ. ένω τό 1947 είχε αύξηθεί κατά 1792, ή χρηματοδότηση της γεωργίας κατά 1004 εκατ. δραχμ. ένω τό 1957 είχε αύξηθεί κατά 1328 εκατ., ή χρηματοδότηση του έμπορίου κατά 309 εκατ. οί αντίστοιχη αύξηση κατά 617 τό χρόνο 1957 (δέν περιλαμβάνεται τό καινευμένο).

Τό συμπέρασμα είναι ότι ούτε κι' ο ρυθμός αύξησης της χρηματοδότησης της οικονομίας οί συντηρεί ύπέρ του λογισμοσ έτι στο χρόνο πού μας πέρασε καταβλήθηκαν «φιλότελες» προσπάθειες για την άνόρθωση της οικονομίας μας.

Ο φαινοένος προϋπολογισμός παρουσιάζει αύξημένο τόσο στο σκέλος των εσόδων όσο και στο σκέλος των έξόδων, οί σύγκριση τόσο με τίς προβλέψεις, όσο και με την έκτίλεση του προϋπολογισμοσ του 1958. Νά πώς παρουσιάζεται οίς γενικός του τραμμάς.

Εσοδα	
I. Από ελληνικής πηγής:	
α) Ταχτικό προϋπολογισμοσ δραχμ.	14.750 εκατ.
β) Εξόδα έσοδα από έργα επενδύσεων	350 »
II. Από έργα ΝΑΤΟ	825 »
III. Από βοήθεια και πιστώσεις προγράμματος επενδύσεων	1.445 »
Γενικό σύνολο εσόδων	17.370
Δαπάνες	
I. Δαπάνες ταχτικού προϋπολογισμοσ	13.875 εκατ. δραχμ.
II. Έργα ΝΑΤΟ	825 »
III. Προϋπολογισμός επενδύσεων (προβλ. έκτίλεση)	3.200 »
Γενικό σύνολο	17.900 εκατ.

Προβλέπεται άνογμα 530 εκατ. δρχ., πού υπολογίζεται νά καλυφθεί κατά 480 εκατ. από τά δάνεια έντέκτων τραπεζιτών και κατά 50 εκατ. δρχ. από έπισημοσ χρημίων (λογιστικό ύπολοισ).

Σ' σύγκριση με τίς προβλέψεις του 1958 (10.390 εκατ. δρχ.) ή φαινοένος προϋπολογισμός παρουσιάζει μιά αύξηση 1510 εκατ. και οί σύγκριση με την έκτίλεση του προϋπολογισμοσ 1958 (15.829 εκατ. δρχ.) παρουσιάζει αύξηση 2071 εκατ. δραχμής. Σημειώνουμε ότι άν τό ύψος των πραγματικών πληρωμών είναι 17.400 εκατ. δρχ. οί δαπάνες του προϋπολογισμοσ είναι πολύ μεγαλύτερες: 18.800 εκατ. δρχ. Η διαφορά των 960 εκατ. υπολογίζεται έτι ήά καλυφθεί από τις αδιάθετες πιστώσεις του 1958 (άποθεματικό).

Βλέποντας τά παραπάνω στοιχεία, για τόν άπλοικό μελετητή του προϋπολογισμοσ προκύπτει από μιά άρχή: το έρώτημα: Πώς είναι δυνατό και οί ποιά βάση ή κυβέρνηση κάνει προβλέψεις του έσοδοσ με τόσο αύξημένα έσοδα και έξοδα; (1) κ. Παπακωνσταντινού στην εισηγητική έκθεση μας λέει ότι οί προβλέψεις στηρίζονται στην προβλεπόμενη αύξηση άπόδοσης της φορολογίας, άναλόγου προς την αύξηση του έθνικού εισοδήματος. Μά έπως είδαμε πού πριν, τό έθnikό μας εισόδημα παρουσίασε πέρσι σοβαρή κάμψη στο ρυθμό αύξησης του και μιά και δέν έπάρχει τίποτα πού νά δικαιολογήσει αισιόδοξες προβλέψεις για μεγαλύτερη άνοδο του έθνικού εισοδήματος μέσα στο 1959, αλλά αντίθετα υπάρχει φόβος μήπως ή κάμψη είναι ακόμα μεγαλύτερη, σημαίνει ότι οί προβλέψεις της κυβέρνησης μένουσ έγκληματικές στον άέρα. Μά μπορούσε κανείς νά υποθέσει ότι ή κυβέρνηση στήριξε οί προβλέψεις ένός αύξημένου έθνικοσ εισοδημοσ μέσα στο 1959. Άλλά ούτε αυτή ή πρόβλεψη δικαιολογείται άν πάρουμε ύπόψη ότι οί εισοδημοσ του πρώτου μισμοσ του 1959 είναι αισθητά κατώτερες της αντίστοιχης περιόδου του δεύτερου χρόνου. Τό συμπέρασμα είναι ότι οί προβλέψεις του προϋπολογισμοσ δέν στηρίζονται οί καμιά σοβαρή βάση, ή πραγματοποίηση των εσόδων, και φυσικά των δαπανών, είναι πολύ αμφίβολη και άγονται άρθριοι φρουσιμμένοι για νά διαπίσωον τά μάτια του κοινού.

Άν αναλύσουμε τό σκέλος των εσόδων του προϋπολογισμοσ ήά δοθαι ότι προκύπτουν μερικές ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις:

Πρώτ' άπ' όλα ένα μεγάλο μέρος των εσόδων του προϋπολογισμοσ προέρχεται από έξεν πηγής. Τό 1958 ή αμερικανική βοήθεια ύπολογίστηκε οί 780 εκατ. δρχ. Φέτος υπολογίζεται αύξημένη οί 995 εκατ. δρχ. πού μαζί με τά άλλα διάφορα έξεν έσοδα και πιστώσεις (γερμανικό δάνειο, δάνειο προσφύγων, ΟΠΕ κτλ.), οί ένα δάνεια και πιστώσεις (γερμανικό δάνειο, δάνειο προσφύγων, ΟΠΕ κτλ.), φτάνει τό 1445 εκατομμύρια. Συνεπώς ή αύξηση των εσόδων του προϋπολογισμοσ φτάνει κατά μεγάλο μέρος από τά έξωτερικά δάνεια, πιστώσεις και βοήθεια, προέρχεται κατά μεγάλο μέρος από τά έξωτερικά δάνεια, πιστώσεις και βοήθεια, πού σημαίνει μεγαλύτερη ύποδοξίωση της χώρας μας στο μονοπώλιο του προϋπολογισμοσ. Σημειώνουμε έπίσης ότι και πάλι φέτος οί εισφορές του ΝΑΤΟ προϋπολογίζονται οί 825 εκατ. δραχμής ένω είναι πιά γνωστό ότι κατέ οί εισφορές κλιμαίνονται κάθε χρόνο γύρω στο 400-450 εκατ. δρχ. Αυτό ένο είχαν προϋπολογισμιά φορά και ή έκτίλεση του προϋπολογισμοσ 1958, έπου ένα είχαν προϋπολογισμιά 825 εκατ. τελικά πραγματοποιήθηκαν μένο 400. Καί τό 1959 έπαναλαμβάνεται ή ίδια ιστορία.

Η αύξηση των εσόδων του ταχτικού προϋπολογισμοσ από καθαρά ελληνικές πηγής είναι φέτος 850 εκατ. δραχμής (6,1%) οί σύγκριση με τό χρόνο 1958 ή αύξηση από τό γεγονός πού ύποδείξαμε πού πάνω, ότι έλλι ή πραγματοποίηση των εσόδων είναι αρκετά αμφίβολη — ή σύνθεση του ποσοσ των 14.750 εκατ. εσόδων του προϋπολογισμοσ δείχνει ακόμα μιά φορά την αντιλαϊκότητα της οικονομικοπολιτικής της κυβέρνησης Καραμανλή. Τό συντηρητικά μεγαλύτερο μέρος των εσόδων προέρχεται από έξεν πηγής, όπως φαίνεται από την παρακάτω άνάλυση.

POOR ORIGINAL

'Από έμμεσους φόρους	δρχ.	2768	έκατ.
'Από έμμεσους φόρους		10445	>
'Από λοιπά ταχτικά έσοδα		1527	>
Σύνολο		14.750	>

Η έμμεση φορολογία, που, όπως είναι γνωστό, βαρύνει στους όρους των λαϊκών μαζών, αποτελεί τη βάση της φορολογικής πολιτικής της κυβέρνησης και την κυριότερη πηγή έσοδων του προϋπολογισμού της. Οι έμμεσοι φόροι παρουσιάζουν και φέτος σημαντικά αύξησις σε σχέση με τον προηγούμενο χρόνο και η κυβέρνηση παρ' όλες τις διακηρύξεις της περί εύρισης φορολογικής πολιτικής μα ταβάλλει κάθε προσπάθεια ν' αντίσταθίσει την μείωση της έμμεσης φορολογίας με την αύξηση της έμμεσης φορολογίας — δηλαδή με χειροτέρευση των φορολογικών των βαρών που έπιμείνεται ή μάζα του πληθυσμού. Σημειώνουμε ότι ενώ το 1954 το σύνολο των φόρων ήταν 7580 έκατ. δρχ. το 1959 υπολογίζεται σε 13.223 έκατ. δηλαδή αύξησις κατά 74,4% και ότι ενώ το 1954 οι έμμεσοι φόροι αποτελούσαν τή 74% του συνόλου των φόρων, τώρα φτάνουν τή 79%, αύξηση του αύξησις του συνολικού ύψους των φόρων.

Σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση του ύπουργού των Οικονομικών & ταχτικών προϋπολογισμός θα παρουσιάσει ένα περίσσειμα 925 έκατ. δρχ., όπως φαίνεται από την παρακάτω ανάλυση:

* Έσοδα ταχτικού προϋπολογισμού (συμπερ. και των 50 έκατ. δρχ. λογιστικού ύπολοίπου)	δρχ.	14.800	έκατ.
* Έξοδα ταχτικού προϋπολογισμού		13.875	>
Περίσσειμα	δρχ.	925	>

Τό περίσσειμα αυτό θα χρησιμοποιηθεί σαν συμβολή του ταχτικού προϋπολογισμού στον λεγόμενο για λόγους φτηνής δημοτικής προϋπολογισμό του προγράμματος επενδύσεων. Ο προϋπολογισμός επενδύσεων καθορίζεται φέτος σε 3580 έκατ. δρχ. με πρόβλεψη έκτίλεισης 3200 έκατ. Αναλυτικότερα ο προϋπολογισμός επενδύσεων 1959 παρουσιάζεται με την ακόλουθη μορφή:

Έσοδα			
'Από διαθέσιμα ύπολοιπα ταχτ. προϋπολογισμού	δρχ.	925	έκατ.
'Από ειδικά έσοδα επενδύσεων		350	>
'Από αμερικανική βοήθεια		995	>
'Από βοήθεια ΟΗΕ		53	>
'Από γερμανικό δάνειο και άλλες πιστώσεις		395	>
'Από δανεισμό εντόκων τραμματιών		480	>
Σύνολο έσοδων		3200	>

Δ α π ά ν ε ς

Υψος επενδύσεων 3.580 έκατ. δρχ. με προβλεπόμενη έκτίλειση δρχ. 3200 έκατ. Ο παραπάνω πίνακας μας δείχνει πόσο σωστή είναι ή άνομοσία που δόθηκε σ' αυτό τον προϋπολογισμό: «Προϋπολογισμός με δεικναικία». Γιατί από τό σύνολο των έσοδων τή μισή σχεδόν προχρονται από έμμεσους (τό 1958 ήταν 780 έκατ. τό 1959 φτάνουν τή 1445 έκατ. δρχ.) πρώτα που έξαρτα ελη την οικονομική μας πολιτική από τις εκάστοτε διαθέσεις των έθνων μονοπωλίων.

Η συμβολή των 925 έκατ. του ταχτικού προϋπολογισμού είναι άμβολη για τούς λόγους που δείξαμε παραπάνω και που καθιστούν προβληματική την πραγματοποίηση των έσοδων που προϋπολογίζονται. Ούτε και για τή προβλεπόμενη ποσά από τό δανεισμό εντόκων τραμματιών δεν μπορεί νά υπάρξει βεβαιότητα. Πέροι είχαν προβλεφτεί 780 έκατ. δρχ. και πραγματοποιήθηκαν μόνο 525 εκατομμύρια.

Γιά νά παρουσιάσει ένα εντυπωσιακό ύψος του προγράμματος επενδύσεων, ή κυβέρνηση προσέφερε σ' ένα ταχτικό προϋπολογισμό και πού άλλες χρονιές αποτέλεσαν δαπάνες του ταχτικού προϋπολογισμού και πού άλλες χρονιές περιλαμβάνονταν στον ταχτικό προϋπολογισμό, φέτος τίς μετέφερε στον ταχτικό προϋπολογισμό χωρίς στήν ουσία νά αυξηθεί κανένα σοβαρό τίλος. Έτσι πετυχαίνει μ' ένα σμπάρο δύο τρυφόνια: Και ή ταχτικός προϋπολογισμός παρουσιάζεται με περίσσειμα, και τό πρόγραμμα επενδύσεων παίρνει εντυπωσιακές διαστάσεις.

Αν υπολογίσουμε έστω και μόνο τή 120 έκατ. δρχ. του Ταμείου Έθν. Οδοποιίας πού τώρα περιλήφθηκαν στις δαπάνες του προϋπολογισμού επενδύσεων, ενώ ως πάροι τινόνταν με πιστώσεις του ταχτικού προϋπολογισμού, θά δοίμε ότι τό περίσσειμα του ταχτικού προϋπολογισμού και ή συμβολή του στο πρόγραμμα επενδύσεων δεν είναι πιά 925 έκατ. άλλα μόνο 805 έκατ. Δραχμές — πράγμα που σημαίνει νά είναι πιά 120 έκατ. δρχ. ή διαφορά. Αν συγκρίνουμε αυτό τό ποσό τό παραδέχεται κι ό ίδιος ό κ. Παπαναστασίου, με την περινη συμβολή του ταχτικού προϋπολογισμού στο πρόγραμμα επενδύσεων, ήτοι όπως την παρουσιάζει ή εισηγητική έκθεση (1070 έκατ. δρχ.) βλέπουμε ότι φέτος ύστερα κατά 265 έκατ. δραχμές. Αν προχωρήσουμε αότη την ανάλυση θά δοίμε ότι τό ειδικό μέρος της συμβολής των ελληνικών πηγών στην εκπλήρωση του προγράμματος επενδύσεων γίνεται όλο και πύ μικρό. Η επενδύσεις του ελληνικού κράτους στην Ελλάδα είναι περισσότερο από ένα δεικναικία, πού όμως και οι άλλες επενδύσεις είναι προβληματικό αν θά πραγματοποιήθουν στο προβλεπόμενο ύψος και αν θά χρησιμοποιηθούν για παραγωγικούς σκοπούς.

Η εισηγητική έκθεση βραχυλογεί για τό ότι τό 1958 επέφερε τό προβλεπόμενο πρόγραμμα επενδύσεων. Αρχικά — λέει — είχαν προβλεφτεί 2827 εκατ.δρχ. με προβλεπόμενη διάθεση 2559 έκατ. πού εκτέλεστηκε στή 2.600 εκατομμύρια δέν άναφέρει όμως τίποτα για τή γεγονός ότι στο μεταξύ τούς πέρουν τήν επένδυση επενδύσεων προστέθηκε και τό έκτακτο κονδύλι των 11,4 εκατ. δολαρίων (περίπου 340 έκατ. δραχμών) από τήν ελληνογαλλική σύμβαση άναλλαγής των κρησιών. Τό ποσό αυτό πραγματοποιήθηκε ελλειμματικά μέσα στή 1958 και ουσιαστικά άν είχαν πραγματοποιηθεί και οι ύπόλοιπες διαθέσεις πού είχαν προβλεφτεί αρχικά στον προϋπολογισμό επενδύσεων τό ύψος των διαθέσεων από 2559 θάπρεπε νά φτάσει στή 2899 περίπου εκατομμύρια. Όμως γάρη στή μείωση του προγράμματος στή άλλα έργα, ή έκτίλειση έφρασε τό ύψος μόνο των 2600 έκατ., δηλ. υπερέβη κατά 299 έκατ. δρχ. των προβλεψένων.

Τό ύψος του φετινού προγράμματος επενδύσεων υπολογίζεται σε 3580 έκατ. δρχ. κατά 750 περίπου εκατομμύρια άνωτερο από τίς προβλεψεις του προηγούμενου έτους, κατά 750 περίπου εκατομμύρια άνωτερο από τίς προβλεψεις του προηγούμενου έτους, παρ' ελη τήν ύπερμετρήση του, μέλις φτάει τή 192% τού ύπολογισμού. Όμως, παρ' ελη τήν ύπερμετρήση του, μέλις φτάει τή 192% τού ύπολογισμού.

POOR ORIGINAL

τόν αντιλαϊκό, αντιπαραγωγικό, υποβουλωτικό, και φιλοπόλεμο χαρακτήρα του νέου αυτού κατασκευασμένου που λέγεται «Κρατικός Προϋπολογισμός του 1959». Η ξηγή των φορολογικών επιβαρύνσεων του λαού μας και της εξάρτησης της οίκου νομίας της χώρας από το ξένο κεφάλαιο, από τη μία μεριά, τεράστιες δαπάνες από την άλλη, — δαπάνες όμως που δεν πάνε για την ανάπτυξη της οικονομίας της χώρας, αλλά για την συντήρηση του κρατικού μηχανισμού της ολιγαρχίας — για την μεγαλύτερη πρόσδεση της χώρας μας στο άρμα των εμπρηστών ενός του πολέμου — να μέ θυσό λόγια ποιά είναι η ουσία του νέου προϋπολογισμού του εκφράζει συμπυκνωμένα όλη την αντιλαϊκότητα της οικονομικής πολιτικής των σημερινών κυβερνητών της Ελλάδας.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΟΥ ΠΑΛΛΗΛΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

STAT

A. M. P.

Η Ξεδοξ της ελληνίδας γυναίκας στη βιομηχανική παραγωγή είναι άποτι-λεση η κεφάλαιοκρατική ανάπτυξης της χώρας μας. Η ανάπτυξη των κεφάλαιο-κρατών ορίσεων παραγωγής στην Ελλάδα, όπως και σ' όλες τις χώρες, ή εξαγωγή των μηχανών και ή ανάπτυξη της τεχνικής των δίνει τη δυνατότητα της αλμα-τικής μηχανοποίησης των γυναικών στη βιομηχανία με φθινότερο μεροκάματο και σύγχρονα το πρόβλημα της ζωής που αντιμετωπίζει η εργατική οικογένεια με την ολοένα μεγαλύτερη εξασθίωση της εργατικής τάξης. Γνωρίζουν το πρόβλημα της γυναίκας στο εργασιόσιο

Ετσι η γυναίκα με τη φθινή εργατική δύναμη που προσφέρει στον κεφαλαιο-κράτη άρχισε ν' αντικατασταίνεται τα άνδρικά χέρια, στην άρχη τιμωρισμένη και ανα-οργα αρχισε ν' άρχισει σε μια σειρά κλάδους της βιομηχανίας της πλειοψηφία και να γίνεται αντικείμενο της πιο σκληρής εκμετάλλευσης

Η Ξεδοξ της θύας στην παραγωγή, ή συμμετοχή της στην οικονομική ζωή της χώρας μας, ή άνοση μεταχείριση και οι καταθλιπτικές συνθήκες δουλειάς συν-τέλεσαν αποφασιστικά στο Ξεάνημα της ελληνίδας εργαζόμενης που, διαταχτικά στην άρχη, υπό θαρραλία άργότερα, άρχισε να παλεύει για κά προβλήματα της Σ' αυτό βοήθησε αποφασιστικά ή εμφάνιση του ΚΚΕ που, άπ' την άρχη της ίδρυσης του, στάθηκε βοηθός και συμπαραστάτης της, όπως και οι άλλες προοδευτικές δυνάμεις

Ετσι, οι εργαζόμενες γυναίκες με την πάλη τους — μαζί με όλη την εργατική τάξη — πέτυχαν ώστε ή λύση όρισμένων προβλημάτων τους να κατορθωθεί με νόμον, οι όποιοι όμως καταστρατηγούνται συνέχεια από τις εκάστοτε αντιλαϊκές κυβερνή-σεις. Όπως ή επικύρωση της σύμβασης του Λιθουίου Γραφείου Έργασίας, βάσει της όποιας άπαγορεύεται ή νυχτερινή δουλιά στις γυναίκες καθώς και ή χρησιμο-ποίηση τους σε βαριές και άνημπονές δουλιές, ή χορήγηση επιδόματος θηλάσθου (που περιόρισε το 1951) και άλλα

Σταβάη κατάχτηση είναι ή άναγνώριση των πολιτικών δικαιωμάτων των γυ-ναικών της χώρας μας, του έπιτιμήθρου τα τελευταία χρόνια ύστερα από μακρόχρο-νους άγώνες

Πρέπει να σημειωθεί ιδιαίτερα ή συμμετοχή των γυναικών στην πάλη του λαού μας στην περίοδο της Εθνικής Άντιστάσης — περιόδου που στάθηκε σταθμός για τη συνειδητοποίηση της γυναίκας και για την ανάπτυξη του γυναικείου κινή-ματος — όπως και σ' όλες τους άγώνες για άνεξαρτησία, για ειρήνη, για δημοκρα-τικές ελευθερίες και δικαιοσύνη

Ετσι, σήμερα ή ελληνίδα γυναίκα έχει έπιβληθό σαν μια δύναμη ισάνη να παύσει μέρος στη δημόσια ζωή. Άποτελει ένα σημαντικό παράγοντα της οικονομί-κης ζωής της χώρας μας. Παρ' όλα αυτά όμως δεν έχει άποκτήσει πλήρη ίσοτιμια και υπάρχουν ακόμα διάτάξεις στην ελληνική νομοθεσία που θεωρούν τα μερομεί-δικαίωματα της γυναίκας και της μητέρας

5. ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΑΡ 4/1959

POOR ORIGINAL

σημ Αιτία είναι η έλλειψη των ίδιων των γυναικών στις να
αυτές δυσκολεύει να αναλάβουν δραστήριο μέρος στη ζωή και
συνδικατίων β) Η έλλειψη και από μέρους των ανδρών συνδικαλι-
αίλο που σε πολλές περιπτώσεις αναγνωρίζουν την συνεισφορά των έ-
γυναικών στις συνδικαλιστικές αγώνες, όπως εξακολουθούν να μην
ότι οι γυναίκες είναι ικανές να αναλάβουν και να διεκπεραιώσουν με
θυνα καθήκοντα που θα τους εμπιστευτούν και γ) όφειλεται άσχημα
συστηματικής και συγκεκριμένης βοήθειας από μέρους των συνδικαλι-
κόσεων που θα συντελούσε στην ανάπτυξη και προώθησή τους.

Είναι καιρός οι συνδικαλιστικές οργανώσεις να μελετήσουν και να
παιούν αυτό το πρόβλημα προς όφελος όχι μόνο των εργαζομένων γυναικών
άλλης της εργατικής τάξης. Χρειάζεται έμπειρη καθημερινή δουλιά
διεξή και προώθηση γυναικείων στελεχών.

Τελικτικά ο διασπαστής της εργατικής τάξης Θεοδώρου, έχοντας
τη θέση και την καθυστέρηση των γυναικών, προσπαθεί να τις προσέ-
ανάδειξη γυναικείων στελεχών (από Α.Σ. Θεσ/νίκης ήδη από τα 11 μήλη
5 είναι γυναίκες, με τη δημιουργία γυναικείων γραφείων δίπλα στα σ-
όργανα και με μία σειρά άλλα οργανωτικά και δημογραφικά μέσα με σκοπό
χρησιμοποίησή στη διασπαστική του προσπάθεια για την αποδιοργάνωσ
των της εργατικής τάξης.

Αυτό είναι ένα γεγονός που αποτελεί κίνδυνο και θα πρέπει να β
τις συνδικαλιστικές μας οργανώσεις, και τις εργαζόμενες γυναίκες.

Οι διασπαστικές ενέργειες του Θεοδώρου καταδικάστηκαν από
ημ της εργατικής τάξης. Το 13ο συνέδριο της ΓΣΕΕ τις απέκρουσε από
σάν πρωταρχικό-επιβεχθικό καθήκον έβαλε την πάλη για την τερ-
ινότητας της εργατικής τάξης.

Η έννοια όμως της εργατικής τάξης δεν μπορεί να είναι άλλη, χωρίς
σημιοτοχή των εργαζομένων γυναικών που αντιπροσωπεύουν μία μεγάλη δύναμη
μέσα στο εργατικό κίνημα. Η συμβολή των εργαζομένων γυναικών στην εκπα-
ωση αυτού του καθήκοντος μπορεί να είναι σοβαρή. Από την ίδια τάξη την ίδια
την σαν γυναίκες, σαν εργαζόμενες μάνες μπορούν εύκολοι να βρουν κοιν
γλώσσα για συνεννοηση, πάνω από πολιτικές πεποιθήσεις και ιδεολο-
Είναι το
ιδιαιτερα προβληματικά τους που τις ενώνουν. Αδίκη ή έννοια θα εκχωρηθεί με τη
συστημωσή τους στις συνδικαλιστικές οργανώσεις και μέσα στην πάλη για την
πραγματοποίηση των απαιτήσεων του 13ου συνεδρίου, για τη λύση και των δικών
τους προβλημάτων.

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενες γυναίκες είναι συνδε-
μένα και εξαρτώνται άμεσα από τη γενικότερη έπιση μιας σειράς προβλημάτων
των άσπαστών του τόπου μας.

Η χώρα μας βρίσκεται εξαρτημένη από τους αμερικανούς και τα ξένα μονο-
πωλία. Η κυβέρνηση της κατοίκου Σερραυά την Ελλάδα στους έμμεσοις του
πολέμου που θέλουν να τη μεταβάλουν σε βάση των πολεμικών τοχοδικατισμών τους.
Κρατά το λαό μας στην τινα και την εξουδένωση. Έντινεί τα τρομοκρατικά μέτρα

και τις διάξεις σε βάρος των πατριωτικών δυναμικών που γυμνίζουν έναντι στην αντι-
θτική και αντίλακή πολιτική της Υπουργεί τις ελαϊστικές συμφωνίες της Ζυ-
ρίχης και του Λονδίνου που προδικάζουν ζωονόργες συμφωνίες για το λαό της
Κύπρου και της Ελλάδας. Προσπαθεί με την ερμητική της μισαλλοδοξία και του
διχασμού να διασπάσει τις πατριωτικές δυνάμεις του τόπου για να μπορεί αντι-
νόζητη να προχωρήσει στην εγκατάσταση πυρηνικών βάσεων στη χώρα μας.
Οι γυναίκες στη χώρα μας σήμερα αποτιλούν μια σοβαρή δύναμη στην παλη
του λαού μας για την ειρήνη, για την αετιώρηση των δημοκρατικών ελευθεριών,
για την αλλαγή. Το ίδιο σοβαρή δύναμη αποτιλούν και μέσα στο συνδικαλιστικό κιν-
ήμα. Συσπειρωμένες στις συνδικαλιστικές τους οργανώσεις μαζί με όλη την εργα-
τική τάξη θα παλαφήν για την επίσηση των προβλημάτων τους για μια ζωή κα-
ντερη.

POOR ORIGINAL

78
ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Ο. Ν. Σ. ΧΡΟΥΣΤΙΟΦ
ΣΤΗ ΔΕΞΙΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ ΤΗΣ ΙΡΑΚΙΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
Καμπίνο 16.3.1959

Με μεγάλη ικανοποίηση χαίρομαι τους άπειταμένους του άνδρειου Ιρακινού λαού, που με επικεφαλής τον έθνικό αρχηγό του Αμπντέλ Κεσίμ Κασίμ πραγματοποιήσε τον Ιούλιο του 1958 την νικηφόρα επανάσταση. Η επανάσταση αυτή και η παρατήρα ανάτνξή της δίνουν στο λαό του Ιράκ σημαντικά αποτελέσματα. Ο λαός άποτιναξε τή δεσμά των ξένων άποικιστών, άρχισε να κοιτάει πιο ένθρονα στην πατρική του γή.

Επανάσταση έξάλλον δε σημαίνει μόνο την αντικατάσταση των προσώπων, που μείζονα σ' αυτή η εκείνη την κυβέρνηση. Αν υποθέσουμε ότι αντικαταστάθουν τή πρόσωπα, που κατέχουν τις κυβερνητικές θέσεις, χωρίς ν' αλλάξει η πολιμ, ξένη πρὸς τή λαϊκά συμφέροντα πολιτική, τότε ο λαός γρήγορα θά καταλάβει, ότι αυτό δέν είναι επανάσταση, αλλά μία άπλή αντικατάσταση ορισμένων προσώπων από άλλα. Και ο λαός, φυσικά, δε θά συμματήσει την πάλη του ενάντια στην ξένη πρὸς αυτόν πολιτική.

Μία πραγματική επανάσταση συγκλονίζει τή παλιά, ξεπερασμένη βαθρα, τή σπείη, δίνει στο λαό τή δυνατότητα νά εκδηλώσει την πρωτοβουλία του, νά άποικισσει τα έθικά και πνευματικά αγαθά της δουλιιάς του και τὸ κράτος τὸ κάνει όργανο εξυπηρέτησης των λαϊκών συμφεροντων. Η κυβέρνηση που εφαρμόζει πολιτική που ανταποκρίνεται στα συμφέροντα του λαού, μπορεί πάντα νά υπολογίζει στην υποστήριξή του.

Όταν η κλίμα των δυναμοτων δοκιμασε αυτές τις μέρες νά ανατρέψει την κυβέρνηση, που καθοδηγείται άπ' τον Αμπντέλ Κεσίμ Κασίμ, ο λαός του Ιράκ υποστήριξε την κυβέρνηση του. Οι συνομιλιές οργάνωθηκαν, και τή σκοπινά σχέδια των αντιδραστικών δυνάμεων μεταβίβηκαν δόδελα, χάρι στην άποψη του λαού να προσπασιεί την έθνική του ανεξαρτησία.

Η επανάσταση στο Ιράκ υποστηρίχτηκε από όλες τις προοδευτικές δυνამεις, επειδή άφησε μια μεγάλη σ'οντασφορά στην άποφασιστική πόλη των αραβικών λαών ενάντια στους ιμπεριαλιστές άποικιστές.

Η επανάσταση στο Ιράκ έγινε δεχτή με μεγάλη συμπαιθεια και έπιδοκμοσία και στην Ένωμένη Αραβική Δημοκρατία. Θυμάμαι τις πρώτες μέρες όταν έγινε η επανάσταση αυτή. Ο πρόεδρος της Ένωμένης Αραβικής Δημοκρατίας Γαμάλ Αμπντέλ Νάσερ εξέφρασε την έπιθύμησή του νά συναντηθεί με μένα και νά ανταλλάξουμε γνώμες. Και πραγματοποιήσαμε μία τέτια συνάντηση στη Μόσχα.

Μίλησαμε εμπειριστικώμενα με τον πρόεδρο, χαρήκαμε για τις έπιτυχίες της επανάστασης στο Ιράκ, που κατάφερε να υπερνικήσει τήν καταπίεση των ιμπεριαλιστών άποικιστών. Όμως, σιγά-σιγά άρχισε νά αλλάζει, η

στάση του κυρίου Νάσερ άρέναντι στην Ιρακινή επανάσταση. Με μπορούμε καθόλου νά καταλάβουμε γιατί συνέβη αυτό. Κι αυτό γιατί τή μετρα, που έφάρμασε η κυβέρνηση της Ιρακινής Δημοκρατίας, διναν και δινουν στους λαούς τήν έλπίδα, ότι η κυβέρνηση αυτή πραγματικά άκούει τή φωνή του λαού της και θά κάνει γι' αυτόν ό,τι είναι δυνατόν μέσα στις συνθήκες της σημερινής ανάπτυξης της οικονομίας της χώρας.

Πως λοιπόν στην περίπτωση αυτή νά εξηγήσουμε τήν αλλαγή της θέσης του προέδρου Νάσερ; Έδώ έκδηλώθηκαν, όπως φαίνεται, οι λαθμενεις άποψεις του για τήν ένοποίηση της Ιρακινής Δημοκρατίας με την Ένωμένη Αραβική Δημοκρατία. Ο πρόεδρος Νάσερ έπιμει στην ένοση της Ιρακινής Δημοκρατίας με την Ένωμένη Αραβική Δημοκρατία.

Ένοείται ότι για τὸ ζήτημα της έννοποίησης των κρατων πρέπει να άποφασίζουν οι λαοί των χωρών, τους οποίους άφορά αυτό τὸ πράγμα. Πρωτα νά άποφασίζουν μόνοι τους αν θά ένωθούν η θα διατηρήσουν τήν αυτοτελή ανάπτυξή τους, αν θά δημιουργήσουν η δε θά δημιουργήσουν όμοσπονδία η ομοσπονδία. Η Σοβιετική Ένοση δέν αναμείθηκε και δέν άναμειχεται σε τίτις άποψεις. Δέ μας είναι όμοσ άδιόφορο τὸ τί κατάσταση διαμορφώνεται στην περιοχή αυτή, που βρίσκεται κοντά στα σνορά μας, και μπορούμε να εκφράσουμε τή θέση μας άρέναντι στα διαδομιαζόμενα έτσι γρήγορα.

Γιὰ νά διεξαχθεί με έπιτυχία η πάλη για τήν άπικλήρωση στο τήν άποικιακή καταπίεση και νά κατοχυρωθούν οι κατηχητές των λαών, που άπελευθερώθηκαν άπ' αυτή τήν καταπίεση, για νά έπιτυχθεί η οικονομική ανεξαρτησία, είναι άπαραίτητη νά συνενωθούν οι τρωπαλιστες αυτον των λαών. Αυτό όμοσ δε σημαίνει ότι οι χώρες που σάβουν τή δεσμά τὸν αποικισμὸ, πρέπει άπαραίτητα νά μπειν σε κάποια ένωση κρατων, να κατοχυρθουν σε μία κυβέρνηση η νά άποκωθούν έναν καθοδηγητή αρχηγό.

Η έννοποίηση μερικων κρατων σε ένα κράτος είναι περιέλιξο ζήτημα. Η πείρα της ιστορίας λέει ότι οι λαοί, ιδιαίτερα όταν αυτοι πρόσφατα άπελευθερώθηκαν από τήν ξένη εξάρτηση, φαίνεται πολύ ζήλοτα να κερματισουν τους δικαιώματα, είναι έξαιρετικά ενάσθητοι άπέναντι σ' όποιήδηποι τρωπαλισση αυτων των δικαιωμάτων. Η έννοποίηση των κρατων όμολοι τους λαούς μόνο τότε, όταν έχουν όριμασει οι άπαιτήτες πολιτικές και οικονομικές συνθήκες, όταν υπολογίζονται όλες οι ιδιομορφίες των χωρών που ένωνονται. Η έννοηση που έπιθυλείται σ' έναν λαό, που γίνεται πωρη τή θέσή του, δεν μπορεί να είναι στερεά.

Στη λση τέτοιων ζητημάτων πρέπει νά δείχνεται σοφία και κρημονή. Αν ένουν βιασίνες, αυτό μπορεί νά οδηγεί σε δυσάριστες συνέπειες.

Η πρόωση έννοησης οδηγεί σε τελευταία ανάλυση όχι στο δυναμόμα, αλλά στη διάσωση της ενότητας των λαών. Ο λαός της μίας από τής έννοποιημένες χώρες άρχίζει να κοιτάει δόδενα και δξότερα τήν άπικία της ανεξαρτησίας του, και οι πρώην ηγέτες του στα διάστημα αυτό η παύουν διατηρούντα όλο, η πετιώνεται τελείως στο περιθώριο γιατί δε σερμωοναν ο δια με τους καθοδηγητές τὸ έννοποιημένο κράτος. Έκρημη όχι δυναμόμα τής ενότητας, αλλά διάρεση των δυνάμεων. Πρώην σφηκί αυτό. Ωφελει μόνο τον έγροφς της κλευθερίας των λαών, όφελει μόνο τους ιμπεριαλιστές.

Έκφράζουμε τήν ειλικρινή λήθη μας, που όποτε από τήν έπιτυχία και την καλή εξέλιξη της επανάστασης τὸ Ιράκ, άρχισαν άναμειο στην Ιρακινή Δημοκρατία και τήν Ένωμένη Αραβική Δημοκρατία να διαμορφώνονται τετες σχέσεις, που δε βοηθούν στη συνένωση των προσπαθειών των αραβικών λαών, στην πάλη, νά στην έθνική τους ανεξαρτησία, να τήν άπικτήσουν.

POOR ORIGINAL

κυβερνήσεων και εκείνων των κρατών, που υπολογίζουν τα συμφέροντα των λαών τους.

Χαιρετίζουμε θερμά τον πρωθυπουργό του Ιρακ Αβντέλ Κερίμ Κασίμ, που οδηγεί διαρκώς τη χώρα του στο δρόμο της προόδου, από λάθος της στερέωσης της φωνής Ιρακινής Δημοκρατίας, και εύχονται σ' αυτόν και στην κυβέρνηση νέες επιτυχίες.

Λίγουμε μεγάλη προσοχή και ξεφράζουμε φιλοφρονή συμπεριφορά στη δράση της Ιρακινής κυβέρνησης, που αποβλέπει στην άνοδο της εθνικής οικονομίας της χώρας και στο ανέβασμα της ευημερίας του πληθυσμού της. Ελπίζουμε πως η Σοβιετο-Ιρακινή Συμφωνία για οικονομική και τεχνική συνεργασία που υπογράφηκε σίγηρα θα βοηθήσει στην πραγματοποίηση αυτών των σκοπών. Η συμφωνία αποβλέπει την οικοδόμηση στο Ιράκ, με την τεχνική βοήθειά μας ενός μεταλλουργικού εργοστασίου, ενός εργοστασίου μηχανοζωτού σιταριού, ενός χημικού εργοστασίου, εργοστασίων ηλεκτρικής και βιομηχανικής βιομηχανίας, ξεφρακωμένων και άλλων έργων. Έχουμε βοηθήσει άδελφικά τον ιρακινό λαό να εξελίξει το γεωργικό του τμήμα προς το Ιράκ είναι φίλη και ενδοτελής δεν προσβλέπει κανείς είδος πολιτικούς, στρατιωτικούς ή άλλους σκοπούς.

Το ίδιο είναι έργο στην Αγγλία, στη Σουρία, και τώρα δίνουμε στην Ενωμένη Αραβική Δημοκρατία Τριτη βοηθειά δίνουμε και σε άλλες χώρες της ανατολικής και αναδυόμενης τις εξαγωγόμενες και θα τις εξαγωγόμενες ήσαν έργο είναι να πραγματοποιηθεί με καθετί που επιτρέψουν οι δυναμεις μας, βοηθώντας στον ιρακινό λαό, στο ιρακινό κράτος και σ' άλλα κράτη που αντιμετωπίζουν από τον αποικισμό.

Η αντίθεση βιομηχανικών επιχειρήσεων, ξεφρακωμένων έργων, αποδοχών και άλλων αποδοχών οικονομικών έργων που έχει σημειώσει η κυβέρνηση του Ιρακ είναι ένα μεγάλο βήμα στο δρόμο της ανάπτυξης της οικονομικής ανάπτυξης της χώρας. Όλα αυτά σηματοδοτούν έργο ανάπτυξης για δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενα γένη, βελτίωση του πληθυσμού της χώρας με το όφελος έργο και το όφελος.

Μαζί με την ανάπτυξη της οικονομίας του Ιρακ, η ανάπτυξη της οικονομίας του Ιρακ είναι ένα μεγάλο βήμα στο δρόμο της ανάπτυξης της οικονομικής ανάπτυξης της χώρας. Όλα αυτά σηματοδοτούν έργο ανάπτυξης για δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενα γένη, βελτίωση του πληθυσμού της χώρας με το όφελος έργο και το όφελος.

Επιπλέον, η ανάπτυξη της οικονομίας του Ιρακ είναι ένα μεγάλο βήμα στο δρόμο της ανάπτυξης της οικονομικής ανάπτυξης της χώρας. Όλα αυτά σηματοδοτούν έργο ανάπτυξης για δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενα γένη, βελτίωση του πληθυσμού της χώρας με το όφελος έργο και το όφελος.

Επιπλέον, η ανάπτυξη της οικονομίας του Ιρακ είναι ένα μεγάλο βήμα στο δρόμο της ανάπτυξης της οικονομικής ανάπτυξης της χώρας. Όλα αυτά σηματοδοτούν έργο ανάπτυξης για δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενα γένη, βελτίωση του πληθυσμού της χώρας με το όφελος έργο και το όφελος.

ΑΣ-ΒΑΔΙΣΟΥΜΕ ΘΑΡΡΑΛΕΑ ΜΠΡΟΣΤΑ - ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Άρθρο του κινεζικού περιοδικού "Χουνταί" για το 21ο Συνέδριο ΚΚΣΕ

Στο κινεζικό περιοδικό "Χουνταί" (η εθνική σημαία) - έργο της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας - δημοσιεύτηκε στις 7 Ιουνίου 1960 άρθρο με τίτλο "Το μέλλον της Ενωμένης Σοβιετικής Ένωσης". Το άρθρο αυτό είναι η άποψη του Κόμματος της Κίνας για το μέλλον της Σοβιετικής Ένωσης. Ακολουθεί το κείμενο ολοκληρωμένο του άρθρου, το οποίο διαβάζεται από το περιοδικό "Χουνταί".

Το 21ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης αποτελεί συνθήκη εξέλιξης για τον κομμουνισμό. Το συνέδριο αυτό είναι η περίοδος της αλλαγής της οικονομίας της Σοβιετικής Ένωσης. Το συνέδριο αυτό θα είναι στην ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος σαν ένα νέο απόσπασμα στο δρόμο της ανάπτυξης της ανθρωπότητας προς τα μπρος, προς τον κομμουνισμό.

Πάνω από σαράντα χρόνια ο σοβιετικός λαός κίνησε από την καθολική ηγεσία του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης, βαρύνοντας παράλληλα τις δυνάμεις που σέβαν στο δρόμο της ανάπτυξης του λαού. Το συνέδριο αυτό είναι η περίοδος της αλλαγής της οικονομίας της Σοβιετικής Ένωσης. Το συνέδριο αυτό θα είναι στην ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος σαν ένα νέο απόσπασμα στο δρόμο της ανάπτυξης της ανθρωπότητας προς τα μπρος, προς τον κομμουνισμό.

Το 21ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης, στην προσοχή περίοδο, το ημερολόγιο σχέδιο βάσει της δημογραφίας της βιοτεχνικής βάσης του κομμουνιστικού κινήματος. Ο α. Ν. Σ. Χρουστσόφ στην έκθεσή του σημείωσε ότι στην πορεία ηγετική είναι απαραίτητο να αναπτύσσονται παράλληλα οι παραγωγικές δυνάμεις, να αυξάνεται η παραγωγή υλικών αγαθών. Ο κομμουνισμός μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με την προϋπόθεση ότι θα ξεπερά-

POOR ORIGINAL

84 ΔΕ ΒΑΣΙΣΟΥΜΕ ΘΑΡΡΑΛΕΑ ΜΠΡΟΣΤΑ - ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

σομει τό έπίπεδο παραγωγής των άναπτυγμένων κεφαλαιοκρατικών χωρών, θά έξασφαλίσομε μιά νέα, πολύ πιο ύψηλή, άπ' ό,τι στον καπιταλισμό, παραγωγικότητα της έργασίας.

Τό έγγύζονο σχέδιο είναι σχέδιο πέρασματος στον κομμουνισμό, στήριγμένο σέ έπιστημονική βάση. Τό σχέδιο προβλέπει τήν ανάπτυξη της παραγωγής μέ γοργούς ρυθμούς, τήν δόλοπλευρη ανάπτυξη της παραγωγής σ' όλους τους κλάδους της λαϊκής οικονομίας πάνω στή βάση της κατά προτεραιότητα ανάπτυξης της βαριάς βιομηχανίας. Μέ βάση τό σημερινό ύψηλό έπίπεδο της παραγωγής στη Σοβιετική Ένωση τό σχέδιο προβλέπει ύψηλούς ρυθμούς αύξησης και μεγάλη απόλυτη αύξηση της βιομηχανικής και της άγροτικής παραγωγής. Στά προσέγγι έγγά χρόνια ό όγκος της συνολικής παραγωγής της βιομηχανίας στη Σοβιετική Ένωση προβλέπεται νά αυξηθεί κατά 80%. Η αύξηση του όγκου της βιομηχανικής παραγωγής στο έγγύζονο θά ίσοδυνασεί μέ τήν αύξηση της παραγωγής στα τελευταία 20 χρόνια. Η παραγωγή ατόμου προβλέπεται νά φτάσει τό 1965 στα 86 - 91 ίκατομόρια τόννου. Στήν αϊκοδόμηση και άναδιοργάνωση έπιχειρήσεων της σιδηρομεταλλουργίας, τής έγγυζονης μεταλλουργίας ύπαιθρίζεται νά διατεθούν περισσότερα μέσα απ' όσα τελευταία 30 χρόνια.

Στό έγγύζονο προβλέπεται νά αυξηθεί ό όγκος της συνολικής παραγωγής της άγροτικής οικονομίας κατά 70%, πράγμα που θά έπιτρέψει τήν πλήρη ικανοποίηση των άναγκών του πληθυσμού σέ τρόφιμα και της βιομηχανίας σέ πρώτες ύλες και τήν έξασφάλιση όλων των άλλων άναγκών του κράτους σέ άγροτικά προϊόντα. Στά έγγά χρόνια θά διαπληθύνουν σέ έργα οικονομικής ύποδομής τά ίδια περίπου ποσά, που θαλανήθηκαν σ' όλα τα χρόνια της σοβιετικής έξουσίας. Τά καθήκοντα του σοβιετικού λαού, που καθορίζονται από τό έγγύζονο σχέδιο, συνίστανται στη δημιουργία, μέ βάση τις νεότερες έπιτεύξεις της έπιστήμης και της τεχνικής, σύγχρονης, ύψηλης άναπτυγμένης βιομηχανίας και άγροτικής οικονομίας, στην βαθμιαία πραγματοποίηση του πλήρους έξηλεκτισμού της χώρας, στην πραγματοποίηση της σύνδεσης έξ βιομηχανίας και αυτοματοποίησης όλων των παραγωγικών διαδικασιών στήν δόλοπλευρη χρησιμοποίηση των νέων ενεργειακών πηγών και των έξαιρετικά πλούσιων φυσικών πηγών, στη χρησιμοποίηση των νέων υλικών υλικών, στο άνθραγμα του πολιτισμικού-τεχνικού επιπέδου των χωρών και στην έπίτευξη παρατέρα μελίωσής της άργάνιας, της παραγωγής και αύξησης της παραγωγικότητας της έργασίας. Κρίνοντας από τη σημερινή άσφαλιστική άνοδο της υγείας, της παιδείας, που άξια είναι όλοι περιφρονείται η Σοβιετική χώρα, ό ό είναι όσονολογώ δυνάμεις ό,τι τό καπιταλιστικό έγγύζονο σχέδιο προβλέπει με τίτλιγγή.

Σήμερα αμερο και ομοίως και ομοίως της σοβιετικής υγείας, τής παραγωγών δέν μπορούν ν' άνοήθουν, ό,τι ο σοβιετικός λαός προχωρεί μέ τήν έργασια στήν άνοδο. Λίνα στή 216 Συνέδριο του ΚΚΣΕ διαλάθηται ό,τι ό άπόδοσημια πλέμης στή χώρα, που τό οικονομικά καθήκοντα της Σοβιετικής Ένωσης από πρώτη ματιά μιλάνε για τόληρη και συνολική άνοδο. Όλοι όμοιοι οι άριθμοί που προβλέπονται δέν είναι καθόλου μεγαλοπρεπή. Άν και ορισμένοι εκπρόσωποι του ιμπεριαλισμού και τώρη ομοίως οικονομικών, απειχίζοντας μάλιστα νά μειώσουν τή μεγάλη σημασία του έγγύζονου σχεδίου, ό,τι ομοίως μισούν στή σφαιρική λογική των γεγονότων, ό,τι ομοίως τους βρίσκει όλο και μικρότερη κατακαλωση.

Γι τό πέρασμα στον κομμουνισμό είναι άπαραίτητο νά διατεθούν μόνο άναπτυγμένη ύποδομητική βάση, αλλά και ύψηλό έπίπεδο κοινωνικής

ΔΕ ΒΑΣΙΣΟΥΜΕ ΘΑΡΡΑΛΕΑ ΜΠΡΟΣΤΑ - ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ 85

και συνειδητότητας των έργαζομένων. Τό 21ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης ύπεγράμμισε ιδιαίτερα τή σημασία σημασία που έχει ή ανάπτυξη της δημοσιογνώσεως, της πρωτοβουλίας και δραστηριότητας των λαϊκών μαζών και συνέδεσε τή καθήκοντα της κομμουνιστικής διαπαιδαγώγησης μέ τή καθήκοντα της κομμουνιστικής αϊκοδόμησης. Λιά νά πραγματοποιηθεί τό πέρασμα στον κομμουνισμό, είναι άπαραίτητο από τώρη άνομα νά διαπαιδαγωγείται ό άνθρώπος του μέλλοντος, ό,τι οι λαϊκές μάζες νά είναι χωρίς έξαιρέση διαποικισμένες από τω κομμουνιστικό πνεύμα. Γι' αυτό είναι άπαραίτητο νά δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στο να συνδυαστεί οργανικά ή διαπαιδαγώγηση μέ τήν παραγωγή μέ τή ζωή. Στο κέντρο της διαπαιδαγωγικής δουλειάς θά πρέπει νά είναι ή έργατική διαπαιδαγώγηση, ή ή καλλιέργεια της κομμουνιστικής στάσης άέναντι στη δουλιά. Στήν πορεία της κομμουνιστικής διαπαιδαγώγησης είναι άπαραίτητο νά κινουμε άποψιστική πάλη ενάντια στις ιδεολογικές έξηρήσεις του καπιταλισμού και δέν έπιτρέπεται νά περιμένομε ήσυχο πότε θα έξαναμεινούν από μόνες τους αυτές οι ιδεολογικές έξηρήσεις του καπιταλισμού. Οι άνθρώποι, που είναι διαπαιδαγωγούμενοι σύμφωνα με αυτή τή γραμμή, θά διαποικιστούν από τό πνεύμα της συλλογικότητας και της φιλίας, του σοσιαλιστικού διεθνισμού και περσιωτισμού, θά διαπνεύονται από τις ύψηλές άρχές της ήθικης της νίας κοινωνίας. Οι ήθικες άρετές τέτων άνθρώπων του μέλλοντος άποικούν χτυπητή αντίθεση προς τον άσφαλή άτομικισμό της άστικής τάξης.

Τό έγγύζονο σχέδιο της Σοβιετικής Ένωσης σημαίνει ό,τι ή οικονομική άμλλα του σοσιαλισμού μέ τον καπιταλισμό μπαίνει σ' ένα κινωφόρο στάδιο. Τό 1958 ό όγκος της βιομηχανικής παραγωγής της Σοβιετικής Ένωσης είχε κιάλας σημαντικά ξεπεράσει τον όγκο όλης μαζί της βιομηχανικής παραγωγής της Γαλλίας, της Άγγλης και της Λατικής Γερμανίας. Στήν παραγωγή βιομηχανικών προϊόντων κατά κιάλας πληθυσμού τό παγκόσμιο σοσιαλιστικό σύστημα έφτασε κιάλας τό παγκόσμιο κεφαλαιοκρατικό σύστημα. Στις συνθήκες αυτές τό καθήκον του έγγύζονου σχεδίου, ό,τις έλε ο Ν. Σ. Ληουστοιάδης, συνίσταται στο να πετύχουμε κήν ύπεροχή του σοσιαλιστικού συστήματος έναντι του κεφαλαιοκρατικού συστήματος στην παγκόσμια παραγωγή, νά ξεπεράσομε τις πιο άνεπτυγμένες κεφαλαιοκρατικές χώρες στην παραγωγικότητα της κοινωνικής έργασίας, στην παραγωγή προϊόντων κιάλας κιάλας πληθυσμού και νά έξασφαλίσουμε τό πιο ύψηλό στον κόσμο βιοτικό έπίπεδο.

Τό σοσιαλιστικό σύστημα έχει άσύγχροτα πλεονεκτήματα άέναντι στο κεφαλαιοκρατικό σύστημα. Η ένότητα και ή άλληλοβοήθεια άνάμεσα στις σοσιαλιστικές χώρες έξασφαλίζουν τή γοργή άνάπτυξη της οικονομίας των σοσιαλιστικών χωρών. Στις κεφαλαιοκρατικές χώρες οι άρχές του κληνίου του άνώτατου κέρδους καθορίζουν τήν παραγωγή, ή συνκέντρωση του πλούτου, έμποδίζει τή γοργή άνάπτυξη τήν οικονομίας και ή νέα παραγωγική τεχνική συχνά δέ βρίσκει έφαρμογή. Η οικονομία τους είναι πολύ άσπαστή και γρηναία από άντιφάσεις. Βαθαίνει ή γενική κρίση του καπιταλισμού, και οι κεφαλαιοκρατικές χώρες όλο και περισσότερο, τρώγονται από άντιφάσεις. Μπορούμε νά πούμε με άιγουριά, ό,τι ύστερα από τήν έπιτυχή έκπληρωση του έγγύζονου σχεδίου της Σοβιετικής Ένωσης μαζί και μέ τήν ύψηλή οικονομική άνάπτυξη των άλλων σοσιαλιστικών χωρών τό σοσιαλιστικό σύστημα θά έχει άπόλυτη ύπεροχή άέναντι στο κεφαλαιοκρατικό σύστημα όχι μόνο στον τομέα της άνάπτυξης της συνειδησης των ανθρώπων, στους ρυθμούς αύξησης της παραγωγής και σ' άλλους τομείς, αλλά και στον τομέα της παραγωγής.

POOR ORIGINAL

μογή αντικμμουνιστικής πολιτικής δεν ενώνει τις εθνικές δυνάμεις, μά τις διαίρει, συνεπώς, αδυνατεί τις προσπάθειες όλου του έθνους για την υπεράσπιση των συμφερόντων του από τον ιμπεριαλισμό. Σήμερα ο αμερικάνικος και ο άγγλικός ιμπεριαλισμός εντείνουν τη δράση τους, προσπαθώντας να εξαναγκάσουν τις χώρες, που πρόσφατα κατήχησαν την ανεξαρτησία τους, να εφαρμόσουν αντικμμουνιστική πολιτική, με σκοπό να αποτρέψουν τις συμπάθειες των σοσιαλιστικών χωρών και όλης της προοδευτικής ανθρωπότητας προς αυτές τις χώρες, ώστε με την απομόνωση και τη διάσπαση να τρέψουν αυτές τις χώρες στην παγίδα του ιμπεριαλισμού. Το 21^ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ επέστρεψε γκαίραι την προσοχή σ' αυτό το ζήτημα, πράγμα που αποτελεί, άναμφίβολα, μεγάλη συνεισφορά στο έθνικοαπελευθερωτικό κίνημα σ' όλο τον κόσμο.

Η Σοβιετική Ένωση μπήκε σ'η μεγάλη ιστορική περίοδο της καπιταλιστικής οικοδόμησης του κομμουνισμού. Η νέα περίοδος, προβάλλει, φυσικωμαί μια σειρά ζητήματα, που θ' απαιτήσουν να δοθεί σ' αυτά άπάντηση από θεωρητική πλευρά. Απ' αυτή την άποψη ή έμμενιά που δίνεται στην άποφασή του 21ου Συνεδρίου του ΚΚΣΕ και στην έκθεση του συντρόφου Ν. Σ. Χρουστσόφ για το νέο στάδιο της κομμουνιστικής οικοδόμησης και για όρισμένα ζήτήματα της μαρξιστικής-λενινιστικής θεωρίας, έχει τεράστια σημασία.

Το ζήτημα των δύο φάσεων του κομμουνισμού, δηλ. το ζήτημα του περυσιασμού της σοσιαλιστικής κοινωνίας σε κομμουνιστική κοινωνία, έγινε ένα τρέβλημα που κινεί το πύ έμπροσθεν των λαών όλων των σοσιαλιστικών χωρών και των κομμουνιστών όλου του κόσμου. Ο α. Ν. Σ. Χρουστσόφ υποδείχνει ότι η μετέλλεξη του σοσιαλισμού σε κομμουνισμό είναι ένα κομμουνιστικό ιστορικό πρόβλημα. Η κοινωνία δεν μπορεί να μεταπηδήσει γνόν στάδιο ανάπτυξης. Παράλληλα, άναμεσα στο σοσιαλισμό και στον κομμουνισμό δεν υφίσταται κανένα τείχος, που να τους χωρίζει. Στη σοσιαλιστική κοινωνία υπάρχουν πολλά στοιχεία της μελλοδικής κομμουνιστικής κοινωνίας, που άδύνακα θα άναπτύσσονται και θα τελειοποιούνται. Το πέρασμα από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό συντελείται άδύνακα. Άν πρέπει ν' αντιλήμμενουμε το βαθμιαίο αυτό πέρασμα σαν μία χάσια βραδεία κίνηση. Μέν πρέπει να βρωσάμε και να εισάγουμε βιαστικά κάτι που δεν έχει άνομα σημασία, για να μην παραποιήμε και να μην διασφαιζόμε την υπόθεση του κομμουνισμού. Μά δεν πρέπει έλαιο να έκωνανόμαστε, σ'ά όμα περυσίμε, γιατί αυτό θα άδησεί στη στασιμότητα. Αυτό είναι ένας σοβαρός, προοσαντολισμός για το πέραμα από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό.

Ο σύντροφος Ν. Σ. Χρουστσόφ είπε ότι, για το πέραμα από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό, έχει πολύ άσπουδα σημασία η άνάπτυξη των κοινωνικών παραγωγικών δυνάμεων και η άνέμηση της παραγωγικότητας της έργασιας. Παράλληλα με την άνάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων πρέπει να τελειοποιούνται και οι σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής. Η. Ι. Λένιν έλεγε: "Η παραγωγικότητα της έργασιας είναι η τελεινία άναπτυξη, το πιο άσπουδαίο, το πιο βασικό για τη νίκη του νέου κοινωνικου συστήματος", ότι κομμουνισμός είναι άνάπτυξη, σε σχέση με την κεφαλαιοκρατική, αυξημένητητα της έργασιας των έλεδερων, σφαιδητών, ένυμνων έργατών, που χρησιμοποιούν πρβόπορα τεχνική. "Αν περυσινήσουμε την ύψηλή ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας, προσπαθώντας να εισάγουμε τον έσοπεδοτικό κομμουνισμό" σε ένα συγκριτικά χαμηλό επίπεδο παραγωγής, αυτό θα είναι άναμφίβολα λάθος και είναι άπαραίτητο να δούμε

Φυσικά, θάταν έπίσης λάθος να θεωρείται ή πλείρα έκωνοποίηση των βιοτικών άναγκών των ανθρώπων σαν ένα πολύ μακρυνό και πολύχρονο πρόβλημα, γιατί όταν μιλούμε για την έκωνοποίηση των κρινωτικών άναγκών των ανθρώπων, έχουμε μπήρη μας όχι τις παραξενιές και όχι τις άξιώσεις για αντίκείμενα πολυτέλειας. Στις συνθήκες της Σοβιετικής Ένωσης θα είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί στο προσέχες μέλλον ή πλήρης έκωνοποίηση των βιοτικών άναγκών των ανθρώπων σε τρέβριμα κατοικία, ρουχισμό.

Ο α. Ν. Σ. Χρουστσόφ στην έκθεση του στάθηκε άναλυτικά σ'το πρόβλημα της διανομής των παραγόμενων από την κοινωνία υλικών και πνευματικών αγαθών άνάμεσα σ' όλα τα μέλη της κοινωνίας. Σύμφωνα με τις μαρξιστικές-λενινιστικές θέσεις υποστήριξε, ότι ή διανομή δεν είναι το καθοριστικό, μά το παράγωγο στην άνάπτυξη της κοινωνίας. Οι μορφές και οι άρχές της διανομής εξαρτώνται από τον τρόπο της παραγωγής και από την ποσότητα των παραγόμενων στην κοινωνία προϊόντων. Στη σοσιαλιστική κοινωνία ή διανομή πραγματοποιείται βασικά σύμφωνα με την άρχή: άπ' των καθένα σύμφωνα με τις ικανότητες, σ'άν καθένα σύμφωνα με τη δουλιά. Παράλληλα, στη σοσιαλιστική φάση ανάπτυξης της κοινωνίας άδύνα και πιο μέγιστο μέρος υλικών και πολιτιστικών αγαθών διαιρείται άνάμεσα σ'ά μέλη της κοινωνίας άνεξάρτητα από την ποσότητα και την ποιότητα της δουλιάς τους. Τα κομμουνιστικά φετα, για τα όποια μιλούσε ο μεγάλος Λένιν, άναπτύσσονται πλατιά στη Σοβιετική Ένωση. Αυτό έρχε την έκασαση του στην άωρεά διανομή με τη μορφή της συνταξιοδότησης, της παροχής ύποτρομων σπουδαστές, βοηθημάτων στις συνταξικές μητρίες, με τη μορφή άποδομησης και συντήρησης σχολείων, νοσοκομείων, παιδικών και βρεφικών σταθμών, έσωτερικών σχολείων, λαζάρων, βιβλιοθηκών και άλλων πολιτιστικών έργων. Αυτό είναι μια άσπουδα πρόνόσηση για το έμψυμιο πέραμα στην κομμουνιστική άρχή διανομής. "Όπότε ή διανομή σ'άν καθένα σύμφωνα με τη δουλιά του, παραμένει άκόμα ή βασική άρχή διανομής στη σοσιαλιστική κοινωνία. Η άρχή αυτή μπορεί να έξωραλλεί τη φρονιδή των ανθρώπων για τους καρπούς της δουλιάς τους, έξικονότας από το υλικό ένδιαφέρον, και π'άει άσπουδα όλο σαν κίνητρο στην άνάπτυξη της παραγωγής. Είναι έντελώς ξεκάθαρο ότι ή προσπάθεια να παραιτηθούμε πρώρα από την άρχή της διανομής σύμφωνα με τη δουλιά, χωρίς να παίρουμε ύπόψη μας το έπιπεδο άνάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας, και το έπιπεδο της συνιδιότητας των μαζών, φέρει ζημιά στην άνάπτυξη των κοινωνικών παραγωγικών δυνάμεων. Στην πρώτη φάση της κομμουνιστικής κοινωνίας είναι άναπόφευκτα η ύπολημια του άδικου δικαίου". Έκείνο το μέρος τους, που έμποδίζει την άνάπτυξη της οικονομίας της κοινωνίας, βαθμιαία θα εξαφανίζεται και το χρέημο μέρος τους θα διατηρείται άκόμα και θα έξυπηρετεί την υπόθεση του σοσιαλισμού. Μόνο στην άώρετη φάση της κομμουνιστικής κοινωνίας θα εξαφανιστούν έντελώς αυτά τα ύπολημια.

Ο α. Ν. Σ. Χρουστσόφ υπογράμμισε ιδιαίτερα τη άσπουδα σημασία που έχει ή βαθμιαία μετατροπή της δουλιάς σε ύσθηθεια, σε ζωτική άνάπτυξη των ανθρώπων. Τόνισε, ότι, άν και στην κομμουνιστική κοινωνία ή δουλιά θα είναι ή συνθήκη και θα έλαττωθεί σημαντικά ο έργασμος χρόνος, όπότε ή κοινωνία αυτή θα είναι μια καλά άργανωμένη και άρμονική κοινότητα των ανθρώπων της δουλιάς. Σ' αυτή την κοινότητα θα ύπάρχει σχεδιασμένος και ύπολημνος καταμερισμός της έργασιας σ'ους διάφορους κλάδους παραγωγής, κοινική ρέθμιση του έργασμου χρόνου με ύπολημνο των ύποσφαιών των κοινικών της παραγωγής. Η ημενική παραγωγή έχει έναν όρισμένο, ονδμό,

POOR ORIGINAL

είναι η Σοβιετική Ένωση. Όλα τα κομμουνιστικά και εργατικά κόμματα όλες οι σοσιαλιστικές χώρες ήταν και παραμένουν απόλυτα ίσες και ιεραρχικά σύγχρονα οι κομμουνιστές όλων των χωρών αναγνωρίζουν με όλη την καρδιά το μεγάλο ιστορικό ρόλο της Σοβιετικής Ένωσης και του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης. Ο σ. Μάο Τσέ-Τουνγκ εις το Νοέμβριο του 1957, ότι «οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις έχουν έναν επικεφαλής και ο επικεφαλής αυτός είναι ο ΕΠΑ» το σοσιαλιστικό μας στρατόπεδο πει επίσης να έχει έναν επικεφαλής, και ο επικεφαλής αυτός είναι η Σοβιετική Ένωση. Αυτό εξηγείται από το γεγονός ότι η Σοβιετική Ένωση άνοιξε πρώτη στην ανθρωπότητα το δρόμο προς το σοσιαλισμό, ότι η Σοβιετική Ένωση είναι η πιο ισχυρή χώρα στο παγκόσμιο σύστημα του σοσιαλισμού, ότι η Σοβιετική Ένωση πέρασε πολλές σκληρές δοκιμασίες, που επιβεβαιώσαν πως είναι άπριόριστα άρροισμένη στο μαρξισμό-λενινισμό, π υποστηρίζει και υποστηρίζει απαρύβαρα τις αρχές του μεγάλου προλεταριακού διεθνούς. Η Σοβιετική Ένωση είναι η πρώτη ταξιαρχία κρούσης του διεθνούς προλεταριάτου, που εξορμάει για την κατάληψη των κορυφών του κομμουνισμού. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η πείρα της νικηφόρας πάσης του σοβιετικού λαού, κάτω από την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης, για την εκπλήρωση του εφτάχρονου σχεδίου πλουτισμού ακόμα περισσότερο το θεωρητικό θησαυροφυλάκιο του μαρξισμού-λενινισμού. Για το συμφέρον της κοινής πάλης, για τη νίκη της ενόπλιον μας ανώτερο διεθνιστικό χρέος μας είναι το δυνάμωμα της ενότητας του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, με επικεφαλής τη Σοβιετική Ένωση, το δυνάμωμα της ενότητας του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος, που κέντρο του είναι το Κομμουνιστικό Κόμμα της Σοβιετικής Ένωσης.

Το 21ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ συνέτριψε αποφασιστικά τις απόπειρες των ιμπεριαλιστών αντίδροστικών και των γιουγκοσλάβων αναθεωρητών να ήλθον σφήνα και να υπονομεύσουν τις σχέσεις φιλίας και συνεργασίας ανάμεσα στην Κίνα και τη Σοβιετική Ένωση. Καλά είπε ο σ. Ν. Σ. Χρουστσόφ ότι οι γιουγκοσλάβοι αναθεωρητές προσπαθούν να βρουν διαφορίες μετween της Κίνας και της Σοβιετικής Ένωσης, χαμένοι είναι όμως οι κόποι του. τέτοιον πράγμα δε θα δούν, όπως δεν μπορούν να δούν τ' αφτιά τους. Οι ιμπεριαλιστές και οι γιουγκοσλάβοι αναθεωρητές δεν καταλαβαίνουν καθόλου, ότι στον κόσμο υπάρχει ο μαρξισμός-λενινισμός, υπάρχει ο προλεταριακός διεθνισμός, υπάρχουν οι αδελφικές διεθνείς σχέσεις νέου τύπου με την πλήρη ημεμια της Λίξης. Αυτοί ξέρουν μόνο τρεις διεθνείς σχέσεις, που έου είναι απάτη έμειν, και ενώ έσένα, τα μεγάλα φάρια καταβροχθίζουν τα μικρά ψιβάκια. Η ιτική ομάδα με τις μικροαστικές αντιλήψεις της, που θεωρεί κήτημα της Κίνας που την ταΐζουν, δεν μπορεί, φυσικά, να καταλάβει καθόλου, ότι τα κομμουνιστικά μας κόμματα - της Κίνας και της Σοβιετικής Ένωσης - τα συνδέει κοινή τύχη, ότι ανισαίνουν τον ίδιον αέρα, ότι έμαστε οι πιο κοντινο-συνεργάτες, δοκιμασμένοι στη δυστυχία και στην πάλη, ότι μάς συνδέει σφιχτά για κοινό ιδανικό και μία κοινή υπόθεση. Δεν υπάρχει τίποτα δύναμη στον κόσμο, που θα μπορούσε να σπάσει τη συνατίρωση μας. Εμείς, οι κινέζοι κομμουνιστές, θα συνεχίσουμε έπιμονα να διδασκόμαστε από το μεγάλο Κομμουνιστικό Κόμμα της Σοβιετικής Ένωσης και να μιλάμε για την παρρηλική στερέωση και το δυνάμωμα της μεγάλης φιλίας ανάμεσα στα δύο κόμμάτα μας.

Το 21ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ ήταν συνέδριο γενων νικών και στερέωσης της μηχητικής ενότητας του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος. Το συνέδριο

έδειξε, ότι δε θα περάσει και τόσο πολύς καιρός, όταν πάνω από τη Σοβιετική Ένωση και όλο το σοσιαλιστικό στρατόπεδο θα ανεμίσει η σημαία του κομμουνισμού, πάνω στην οποία θα είναι γραμμένο «Απ' τον καινού σύμμομα με τις ικανότητές του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του». Η σημαία αυτή θα προσελκύει με άκατάβλητη δύναμη τους εργαζόμενους όλων του κόσμου και θα συγκλονίσει την έτοιμόρροπη ιμπεριαλιστική ταξιαρχία. Ας τριβήξουμε θαρραλέα μπροστά, με άτόλυτη πεποίθηση πως το μέλλον ανήκει στον κομμουνισμό!

Πράβρινα, 8 του Μάρτη 1959

POOR ORIGINAL

94

ΘΕΜΑΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΗΣΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΙΚΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΜΠ. ΠΟΠΟΜΑΡΙΟΣ

Οι ιστορικές απόψεις του 21ου Συνεδρίου του ΚΚΣΕ και η έκθεση του συντρόφου Λ. Σ. Χρουστσόφ φρεσκονοτούν από κέντρο της προώχης της παγκόσμιας κινήσεως νικηφόρα. Το Συνέδριο και οι μεγαλειώδεις προοπτικές του κομμουνισμού, που αυτό ζυγώνει, συνεχίζουν τα μυαλά και τις καρδιές των λαών όλων των χωρών του κόσμου. Δεν υπάρχει γωνιά της γήινης σφαιράς, όπου σήμερα να μη γίνεται λόγος για το 21ο Συνέδριο του κομμουνιστικού κόμματος.

Η εξααιρετική σημασία του 21ου Συνεδρίου καθορίζεται πρώτ' απ' όλα από το ιστορικό γεγονός, ότι αυτό έχει ανοίξει μια περίοδο στην ανάπτυξη της Σοβιετικής Ένωσης — την περίοδο της πλατιάς ανάπτυξεως της κομμουνιστικής κοινωνίας. Οι δείχτες ελέγχου για την ανάπτυξη της οικονομίας της ΕΣΣΔ στα χρόνια 1959 — 1965 που ένεκρινε το Συνέδριο, αποτελούν ένα ανεπαιστέτο σταθμό στην ύψωση της οικοδόμησεως του κομμουνισμού. Κάθε τοποθέτηση με την πραγματοποίηση αυτού του καθήκοντος, δίνει τη δημιουργία της ολοκληρωμένης κοινωνίας του κομμουνισμού, η άνοδος του σοσιαλιστικού επίπεδου του σοβιετικού λαού ή η εδραίωση του νέου ανθρώπου, η ειρηνική οικονομική, αλλά και της ΕΠΑ, έχει τεραστίου διεθνούς σημασίας.

Τα προτάσεις αυτά θα ασκήσουν την επίδρασή τους στην πορεία της περαιτέρω ανάπτυξεως όλων των χωρών του κόσμου, θα εξοπλίσουν την προοδευτική ανθρωπότητα με την πείρα της οικοδόμησεως της πρώτης στην ιστορία κομμουνιστικής κοινωνίας.

Οι προγραμματικές θέσεις που διατύπωσε το 21ο Συνέδριο, είναι του μέρους στα στην ανθρωπότητα προοπτικές που αναρτηρόνται, άναρχα και με την άνεση της διατάξεως των δυνάμεων στην παγκόσμια σκηνή, την ανάπτυξη του παγκόσμιου σοσιαλιστικού συστήματος και την απαλλαγή της ανθρωπότητας από τον «πολέμου» των αποπειρατών της ισχύος της ΕΣΣΔ, του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, των των ειρηνικών δυνάμεων.

Η επίδραση του εφτάχρονου σχεδίου στη διεθνή εξέλιξη, θα ακολουθήσει τα παρακάτω κύριες γραμμές:

— Θα μεγαλώσει ακόμα περισσότερο η ισχύς της ΕΣΣΔ και όλου του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, που είναι το στήριγμα των δυνάμεων της ειρήνης και της κοινωνικής προόδου σ' όλη την υδρόγειο.

— Θα μεγαλώσει αφάνταστα η ελκτική δύναμη των θεών του μαρξισμού-λενινισμού των λαών του κομμουνισμού. Οι παραπέρα επιτυχίες της ΕΣΣΔ και των χωρών της σοσιαλιστικής Ελλάδας θα έλκουν με το μέρος του σοσιαλισμού ελλείονα και νέα εκατομμύρια φτωχών υπακόων.

ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΙΚΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

95

— Θα μεγαλώσουν οι δυνατότητες για την παρτίδα των παγκόσμιων πόλεμων από τη ζωή της ανθρωπότητας.

— Η ανάπτυξη της ισχύος του σοσιαλιστικού στρατοπέδου θα συμβάλει στη νέα άνοδο του εθνοκαταλυτικού κινήματος στις αποικιακές και εξαρτημένες χώρες, στη στερέωση των θέσεων των κρατών, που κατάχτησαν την εθνική ανεξαρτησία τους.

— Οι καινούργιες νίκες του παγκόσμιου συστήματος του σοσιαλισμού θα δημιουργήσουν ακόμα πιο εύνοικες συνθήκες για το ανέγερμα του κύρους των κομμουνιστικών και εργατικών κομμάτων, για τη στερέωση της διεθνούς σοσιαλιστικής τους. Οι μεγάλες ιδέες του εφτάχρονου σχεδίου εμπνέουν όλη την προοδευτική ανθρωπότητα.

Οι εργαζόμενοι των χωρών της λαϊκής δημοκρατίας βλέπουν στο σοβιετικό εφτάχρονο την αμνηνική τους μέρα και δουλεύουν με ενθουσιασμό για να την φέρουν πιο κοντά.

Το προλεταριάτο των κεφαλαιοκρατικών χωρών βλέποντας τα μεγάλα αγαθά ή' απογίγνουν οι σοβιετικοί εργάτες, έντεινουν την πάλη για τα ζωτικά τους συμφέροντα και τα δικαιώματά τους.

Ακαταμάχητη επίδραση άσκει το εφτάχρονο σχέδιο στην αγροτιά των χωρών του καπιταλισμού. Η αγροτιά των κεφαλαιοκρατικών χωρών ματαιωμένη από τα πρόσφατα που προκαλεί η εξάλειψη, η διασπορά, η αχρηστεία υπερπληθυσμού, στρέφει τα βλέμματά της προς τη χώρα μας, όπου οι εργαζόμενοι του χωριού αποκαλύπτουν ότι έχουν απαλλαχθεί από τις πληγές του καπιταλισμού, όπου έχουν δημιουργηθεί ανεκμετάλλετες δυνατότητες για τη διεύρυνση της σοσιαλιστικής αγροτικής παραγωγής. Η διαύγεια των κεφαλαιοκρατικών χωρών μένει έκδηλη, από τις πολλές πληγές επιτυχίες της επιστήμης και του πολιτισμού στην ΕΣΣΔ, από τα γεγονότα στη Σοβιετική Ένωση γίνεται στην πράξη το πρόγραμμα της ανάπτυξεως όλων των μελών της κοινωνίας σε ανθρώπους με πλάγια μετώπου και υψηλή πολιτισμική κλίση και από τα γεγονότα σε άλλες χώρες, που παίρνουν ειδική μερτωση, έχουν δείξει

Η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΗΣ ΑΠΑΛΛΑΓΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

Την ανάπτυξη του σοβιετικού Λ. Σ. Χρουστσόφ φέρει παραπέρα δημιουργία, αναμνηστικά από τα πιο σπουδαία γεγονότα της μαρξιστικής-λενινιστικής εποχής — το ζήτημα της δυνατότητας αποτροπής του πολέμου. Το προλεταριάτο των χωρών της σοσιαλιστικής Ελλάδας είναι το διεθνικό προλεταριάτο, που το προβλήμα που αντιμετωπίζει, την ανθρωπότητα.

Το 20ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, με βάση την ανάπτυξη των κομμουνιστικών δυνάμεων, που συνετέλεσαν στη τελευταία δεκαετία, νατέλλει στο σφύριγμα της σημερινής εποχής ο πόλεμος δεν είναι ακόμα αναπόφευκτος. Η ζωή επιμένει να δίνει στα αυτο του ομπρέλας. Οι λαοί θυμολογούν πως γρήγορα στη δύναμη της Σοβιετικής Ένωσης, όλων των χωρών του σοσιαλιστικού στρατοπέδου και των ειρηνικών κρατών της Ανατολής, οριστήκαν στη νίκη της του σοσιαλιστικού στην Ευρώπη και Μεση Ανατολή, ματαιώθηκαν και άλλα σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Η συσχέτιση των δυνάμεων στο διεθνή σκηνή και περισσότερο αναμνηστικά του σοσιαλισμού, προς έλεγχο των κεφαλαιοκρατικών κρατών και λαών. Η ισχύς της Σοβιετικής Ένωσης, η σοβιετική σοσιαλιστική Ελλάδα και οι άλλες χώρες, που βρίσκονται στην κορυφή της ανθρωπότητας, που θα απορροφούν τα άνοδα και

POOR ORIGINAL

... ουν τῆς καπιταλισμοῦ στή χώρα μας, ν* καταβάλουν τό σοσιαλιστικό στρα-
τόπεδο. Αυτό δμως σημαίνει πώς, ὁ σοσιαλισμός κέρδιος στή χώρα πῆρη
καί ὀριστική νίκη.

Αναπτύσσοντας παραπέρα τό συμπέρασμα ὅτι εἶναι δυνατό νά ἀποτραποῦν
οἱ πόλεμοι ὁ σύντροφος Ν. Σ. Χρυσόστοφ, στήν εἰσήγησή του στό 21ο Συνέδριο τοῦ
ΚΚΣΕ, ἔδειξε τί θεμελίωση προοπτική ἔκείνηται μπροστά στήν ἀνθρωπότητα, μέ
τήν πραγματοποίηση τῶν οικονομικῶν σχεδίων τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ἔλων τῶν
χωρῶν τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου. Ἐάν ἀποτελέσματα τῆς πραγματοποιήσεως αὐ-
τῆς — τονίζει ὁ σύντροφος Ν. Σ. Χρυσόστοφ — θά δημιουργηθοῦν πραγματικές
δυνατότητες γιά τήν ἐγκλιση τοῦ πολέμου σάν μέσου λύσεως τῶν διεθνῶν
πλημμάτων.

Αὐτό τό σπουδαιότατο πολιτικό καί θεωρητικό συμπέρασμα στηρίζεται σέ βα-
θεῖα ἐπιστημονική βάση σ' αὐτό παύονται ὑπόψη, τόσο οἱ ἀλλαγές, πού θά ἐπι-
φέρουν στή διεθνή κατάσταση οἱ καινούργιες νίκες τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἄλλο τόσο καί
ὁ συνεχῶς αὐξανόμενος ρόλος τῶν πρωτοπόρων κοινωνικῶν καί πολιτικῶν δυνάμεων
σάν καθορισμό τῶν τυχῶν τῶν κόσμου.

Σάν ἀποτέλεσμα τῆς ἐκπλήρωσης τῶν οικονομικῶν σχεδίων τῆς ΕΣΣΔ καί
τῶν σχεδίων τῶν λαϊκοδημοκρατικῶν χωρῶν, τό σοσιαλιστικό τμήμα τοῦ κόσμου θά
παράγει τή βασική μάζα τῆς παγκόσμιας βιομηχανικῆς παραγωγῆς. Αὐτό θά σημά-
νει μιά τέτοια ἀλλαγὴ στό συσχετισμό τῶν δυνάμεων πρὸς ἔξω τῆς εἰρήνης πού
θά κάνει ἀκόμα καί τοὺς πύθ σκληροτράχηλους ἱμπεριαλιστῆς νά καταλάβουν καλά
κάθε ἀπόπειρα ἐξαπόλυσης τοῦ πολέμου ἐναντίον τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου εἶναι
καταδικασμένη.

Στην ὁμιλία στή δύναμη τοῦ σπαρταλέου τοῦ σοσιαλισμοῦ — ἐκπι-
ρεται στήν ἀπόφαση τοῦ 21ου Συνεδρίου τοῦ ΚΚΣΕ — οἱ εἰρηνοφρονεῖς λαοὶ θά
μποροῦν τότε νά ἀναγκάσουν τοὺς φιλοπόλεμους κινελοὶ τοῦ ἱμπεριαλι-
σμοῦ νά παραιτηθοῦν ἀπὸ τὰ σχέδια τῆς ἐξαπόλυσης νέων πολέμων. Ἔτσι,
καί πρὶν ἀπὸ τήν πῆρη νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ, στή γῆ, ἐνῶ ὁ καπιταλι-
σμοῦ θά διατηρεῖται σ' ἕνα τμήμα τοῦ κόσμου, θά προκύψει ἡ πραγματική
δυνατότητα νά ἀποκλεισθεῖ ὁ παγκόσμιος πόλεμος ἀπὸ τῆ γῆ τῆς ἀνθρώ-
πινῆς κοινωνίας.

Τό συμπέρασμα αὐτό τοῦ 21ου Συνεδρίου ἀποκαλύπτει μέ ὀλιγαίτερη δύναμη
τῆ μεγάλη ἀποστολή τοῦ σοσιαλισμοῦ, τοῦ κομμουνισμοῦ, τῆς λαμπρῆς προοπ-
τικῆς ἔκείνηται γιά τὴν ἀνθρωπότητα.

Οἱ εἰρηνοφρονεῖς λαοὶ ἔχουν καλά πῶς ἂν δὲν ἦταν ἕως ἄραυ τῆ Σοβιετικῆς
Ἐνώσεως καί ἔλο τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου, οἱ ἱμπεριαλιστῆς ἀπὸ κερὶ θά εἶ-
χαν ἀποτομήσει σέ ἕναν νέο πολεμικὸ τυροδωγισμό καί πᾶν ἀπὸ τὸν κόσμο θά
ὕψωνταν πρκατῆς καί δηλητηριώδη νέφη ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τῶν ἀτομικῶν βομβῶν.

Τό σοσιαλιστικό στρατόπεδο πολλὲς φορές ὡς τώρα ἔχει σώσει τὴν ἀνθρω-
πότητα ἀπὸ ἕνα νέο πόλεμο, πού προσπαθοῦσαν νά ἐξαπολύσουν οἱ ἱμπεριαλιστῆς.
Αὐτὴ ἡ μεγάλη σωτηρία ἀποστολή τοῦ σοσιαλισμοῦ ἔλο καί μετᾶ τῶν ἡ
νίκη τοῦ σοσιαλισμοῦ στήν οικονομική ἀμύλλα μέ τὴν καπιταλισμὸ θά σημά-
νει ἕνα ἐξασφάλιση τῆς εἰρήνης γιά ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Νά γιατί οἱ ἡνω-
νοὶ δλοὶ τοῦ κόσμου, ὅλη ἡ γαλιερνική ἀνθρωπότητα ἔνδιαφέρονται ἰσχυ-
ρικά γιά τὴν παραπέρα ἀνάπτυξη τῆς οικονομικῆς ἰσχύος τῆς ΕΣΣΔ
καί ὅλο τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου, γιά τὴν ἐκπλήρωση τῶν σχε-
δίων μας.

Νά γὰρ τὸ σοβιετικὸν ἐργάτηνο πού χαιρετίζον ἡμεῖς ὅλες οἱ προόδουτικῆς
δυνάμεις τοῦ κόσμου, πῶς ἐνδιαφέρονται γιά τὴν κοινωνική πρόοδο, γιά τὴν ἀν-
πτυξη τῆς δημοκρατίας, γιά τὴν στήριξη τῶν μεγάλων ἐπιτευγμάτων τοῦ ἀνθρώπι-

νοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὰ γυλάσματα καί τῆς καταστροφῆς ἐνὸς ἀτομικοῦ πολέμου. Στὴ
συνειδητῆ τῶν λαῶν ὁ σοσιαλισμός, ὁ κομμουνισμός, συνδέονται ἔλο καί περίσσοτε-
ρο μέ τὴν προοπτική τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς ἀνθρωπότητας ἀπὸ τοὺς πολέμους. Αὐτό
εἶναι σήμερ ἀπὸ τὴν ἀποψη τῶν ἱμπεριαλιστῶν τὸ πῶς ἐπικίνδονο πλεονέκτημα τοῦ
κομμουνισμοῦ.

Ἰσσοῦς εἶμε: σὲ καμιά περίπτωση δὲν μ' ὀροῦμε νά μὴν παίρνομε ὑπόψη
τῆ σήμερνή, κατῶσταθ. Κε αὐτὴ δείχνει πῶς παρχει ἡ δυνατότητα ἐξαπόλυσης
πολέμου ἀπὸ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Ἡ ἰθύνοντες κύκλοι τῶν ΕΠΛ καί μιά σειράς
ἄλλων ὀστικῶν χωρῶν συνεχῶν τὴν τραγική τῆς προετοιμασίας ἀτομικοῦ πολέμου,
θὲ ἔχουν τὴν εἰρηνική λύση τοῦ γερμανικοῦ πητηματὸς καί τῶν ἄλλων ὀρημων
προβλημάτων, ἐδρουν τὸ ἐγῆ, τὸ πολεμικῶν ρασεων, πού κατευθύνονται ἐναν-
τία στήν ΕΣΣΔ. Ἡ αὐτὸ τὸ 21ο Συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ κάλεσε τὸ σοβιετικὸ λαὸ,
ὅλε: τίς φιλερηνικές δυνάμεις νά ἐνέτινον σ' ἕνα ἀνώτατο βαθμὸ τὴν ἐπα-
ρτήρησή τους καί νά θναμῶσουν εἰν πᾶλη γιά τὴν διατυλαξη τῆς εἰρήνης.

Μέ τὸ μεταλλωμα τῆς δυνάμεις τοῦ σοσιαλιστοῦ στρατοπέδου ἡ σημασία τῆς
πᾶλης τῶν φιλερηνικῶν δυνάμεων εἰς καπ ταλοῖς κές γῶρες δὲν ἐλαττώνεται. Τὰ
σημφορτα τῆς διατύληξης τῆς εἰρήνης ἀντιοῦ τῆ εὐσπερῶσης ἔλων τῶν ἐργῶ-
τῶν δυνάμεων, τὴν ενεργῆ δράση τους ἔναντια τοῦ ἱμπερῆς τοῦ πολέμου τό-
σο σὲ ἰθύνει, ἔλο καί σὲ θάνη κλημκα.

Ἡ 21ο Συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ χάρξε ἕνα συγκεκριμένο προγραμμα γιά τὴ
ἐπιτευξη τῆς εἰρήνης. Νά ὀλοιο ἴθνηται ὅχι ὁ δόσμος τοῦ πολέ-
μου, ἀλλὸ ὁ δόσμος τῆς εἰρήνης, ὁ δόσμος τῆς εἰρηνικῆς συνεργασῆς — αὐ-
τὴ εἶναι ἡ κεντρική ἰδέα τοῦ 21ου Συνεδρίου τῆς ΚΚΣΕ.

ΣΕΒΑΝΗ ΥΠΟΘΕΣΗ
ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Τὸ διεθνὲς ἐργατικό κίνημα θεωροῦσε πάντα τῆς νίκες τῶν σοσιαλιστικῶν
κινήτων σὴν δικῆς τῶν νίκες, ἀντῆσθε ἀπ' αὐτῆς ἐμπνευση καί νίκες δυνάμεις στήν
παύ το. Τὸ ἐργάτηνο σχέδιο ἀνάπτυξης τῆς λαϊκῆς οικονομίας τῆς ΕΣΣΔ ἔχει
νὰ ἀξίζει πρὸ τὴν ἀποψη αὐτῆς ἰσπτερα σπουδαίο ρόλο.

Ἡ κῆνικα, πού θᾶβᾶξει τὸ ἐργάτηνο σχέδιο, καταλήγει σὸ συμπεέρασμα,
ἔτι: ἡ κομμουνισμός νὰ τῆ ἰσχυρή ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων καί
ὑψηρὸ ὀλικὸ καί πολιτιστικό ἐπίπεδο ζωῆς, ἔτι κομμουνισμός εἶναι ἡ ἐκείνη
καθεὶς, σ' αὐτό ὅποιο χρατίζεται καί πρῆται νά παλάσει κανεῖς. Ἰδιαιτε-
ρή σπουδαιότητα ἔχει τὸ γεγονός ὅτι ὁ κομμουνισμός θά δείξει τί μπορεῖ νά ὀσει
σταν ἀνθρώπο, στήν ὀλικὴ εὐμερία καί τῆ πνευματικῆ ἀνάπτυξη τοῦ ἀτόμου.

Ἡ ἐπιτεύξεις τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, τὰ νέα μεταλλωδῆκα σχέδια τῆς, προ-
βάλλουν πῶς ἀνάγλυρα σὲ φόντο τῆς κατάστασης πού ὕπαρχει στίς καπιταλιστι-
κῆς χώρες. Τί μποροῦν νά ἀντιπαρῶθουν οἱ κεφαλαιοκρατικῆς χώρες σὸ τὸ μνη-
ρό καί ρεαλιστικό σχέδιο πού ψηφίστηκε ἀπὸ τὸ 21ο Συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ, σὸ
σχέδιο πού ἀνταποκρίνεται σὸ συμφορτα τοῦ λαοῦ καί τῆς εἰρήνης, πᾶν στὴ
γῆ. Ὅχι γιά ἔρτα χρένια, ἀλλὰ ὅστε καί γιά ἕνα χρονο δὲν μποροῦν νά ἀσχεδῶ-
ήσουν τὴν οικονομία τους τὰ καπιταλιστικά κράτη. Τὰ ἀφεντικά τοῦ ἀσχεδῶ-
νοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου σχεδῶσασθν νέες ἐπιχειρήσεις γιά τοὺς ἔξωπολιτικούς γυ-
ῶν ὀχι νέες ἐπιχειρήσεις γιά ἐρηνικούς σκοποῦς, μὲ ἀτομικῆ καί πυρηνικῆς ρα-
σεις. Πᾶ τὸ σκαπὸ αὐτὸ ἀνεβᾶζον τοὺς φόρους καί δυνάμῶνουν τὴν ἐπιτελλουση
τῶν ἐργαζομένων.

* ΕΣΟΣ ΚΟΣΜΟΣ' ΑΡ 41959

POOR ORIGINAL

ΠΑΛΙΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΣΜΟΣ

Τό Σεπτέμβριο του 1958 ή Ρίτσα Χίντεν, του γραφείου των Φαβιανών γιά τά ζητήματα των άποικιών, έγραψε στό «Σοσιαλιστ κομμεντάρι»: «Αναπάντεχα τά προβλήματα του ημεριαλισμού μετατόπισαν σέ προβλήματα μεταϊμεριαλισμού... Η πλειοψηφία των ανθρώπων μόνο μέ δυσκολία καταλαβαίνουν ότι ό δυτικός ημεριαλισμός είναι νεκρός ή πεθαίνει».

Η «θεωρία» του «τέλους του ημεριαλισμού», είτε της «έθελοντικής παρατήρης» των ημεριαλιστών από τον ημεριαλισμό, που αναπτύχθηκε έδώ, έγινε σήμερα ένα από τά άγαπημένα θέματα στά όποια ποντάει ή άπολογητική του ημεριαλισμού. Οι ημεριαλιστές προσπαθούν νά παρουσιάσουν την κατάκτηση της ανεξαρτησίας από τους λαούς, που βρισκόνταν προσηγόμενα κάτω από τό ζυγό του άποικιοκρατικού σάν... άποτέλεσμα της δικής τους πολιτικής. Δέν είναι λένε ό έθνικοαυλευθερωτικός άγώνας (που προσάφησαν και προσπαθούν νά τον πνίξουν μ' όλα τά μέσα), αλλά ή δική τους (των ημεριαλιστών) ή καλή θέληση είναι εκείνη που προσέφερε και προσκάθισε τη μετατροπή των άποικιών σέ ανεξάρτητα κράτη. Έξ άλλου, άξιμα και ό εργατιστής συνήγορος του ημεριαλισμού που αναφέραμε, όποχεώθηκε νά όμολογήσει ότι ή συντριπτική πλειοψηφία των όσωντων και των άφρικανων, καθώς και των κατοίκων των άλλων ήπειρων δέ συμμερίζεται αυτή την άποψη.

Η πραγματικότητα διαφέρει πολύ από τον μύθο του ημεριαλισμού που άπορνήθηκε τον ίδιο τον έαυτό του. Οι λαοί, στωές άποικούς χορηγήθηκε ανεξαρτησία, κατέκτησαν την ανεξαρτησία τους αυτή ύστερα από έπίσημο έθνικοαυλευθερωτικό άγώνα. «Όσο και άν έπαναλαμβάνει ό λαός της Άγγλις τά άποικιακά του λόγια «Εγείρε δόξαμε στις Ίνδιες τη λευτεριά» δέ θά αναγκάσει κανέναν νά ξεχάσει, ότι ή δεύτερη εργατική κυβέρνηση, μέλος της όποιας ήταν ό ίδιος, έστρεψε στις φυλακές 60 χιλιάδες Ίνδους μόνο και μόνο γιατί άγωνίζονταν γιά νά χορηγηθεί στις Ίνδιες έθνική ανεξαρτησία. Χρειάστηκε νά ύποστηριχθεί ή έξέγερση του Ινδικού λαού από τίς ένοπλες Ινδικές δυνάμεις, χρειάστηκε ό σέξ Στάφορντ Κρίπς, όταν μίλησε στη Βουλή στις 5 του Μάρτη του 1947, νά όμολογήσει ότι κανενός είδους ένοπλες δυνάμεις δέν μπορούν νά διατηρήσουν στις Ίνδιες την βρετανική κυριαρχία, και μόνο ύστερα από αυτό οι Άγγλοι ημεριαλιστές αναγκάστηκαν νά καταφέρουν έπιτέλους σέ μία συναλλαγή, που ήταν ή καλύτερη από κείνες που μπορούσαν νά κλείσουν στις τοτινές συνθήκες.

Τό ίδιο έγινε και στη Βιρμανία, στην Αίγυπτο, στην Γκάνα, στό Ίράκ. Η έλευθρία πουθενά δέν χορήγήθηκε, παντού κατακτήθηκε και ύπηρεξε άποτέλεσμα ενός λαχρού λαϊκού κινήματος.

Ό μύθος πώς τάχα ό ημεριαλισμός μόνος του, από καλή θέληση χαρίζε, μολίς αυτό γίνει δυνατόν, την ανεξαρτησία στά άποικιακά έδάφη, διαφεύεται και από τό γεγονός, ότι ό όλες τίς περιπτώσεις, που οι ημεριαλιστές χβεβρηγίτες νοιώθουν πως είναι άρκετά λαχρού, καταφέρνουν χωρίς ταλαινεύσεις στους πιο σκληρούς διωγμούς και σέ άποικιακούς πολέμους, γιά νά διατηρήσουν την κυριαρχία τους. Οι ημεριαλιστές προσπαθούν μέ κάθε τρόπο νά διατηρήσουν τίς θέσεις τους και στις χώρες έκείνες, που ήταν ύποχρεωμένοι νά άναγνωρίσουν την ανεξαρτησία τους. Χρησιμοποιούν γ' αυτό τίς μακάθια μέθοδες.

Πρώτο, τό μοίρασμα των άποικιών, στις όποιες χορηγείται ή ανεξαρτησία. Για πρώτη φορά αυτή ή μέθοδος χρησιμοποιήθηκε στην Γροιλανδία τό 1921, όταν ή Άγγλία, χορηγώντας στό ένα τμήμα αυτής της χώρας τό καθεστώς του εγγύμιου το άλλο τμήμα τό κράτησε κάτω από την άμεση κυριαρχία της. Μέ τον ίδιο τρόπο χωρίστηκαν δέ δύο κρήνη οι Ίνδιες. Οι άντιθέσεις άνάμεσα στις Ίνδιες και στό

Πακιστάν που δημιουργήθηκαν μετά άπ' αυτό (ιδιαίτερα σχετικά μέ τό ζήτημα του Κασμίρ), πρόσφεραν πλατιές δυνατότητες γιά την άνάμιξη των ημεριαλιστών.

Δεύτερο, πρέπει νά αναφέρουμε* τη μέθοδο της διοικητικής διαδοχικότητας. Όταν τόση ή έκείνη ή χώρα άναχτεί την ανεξαρτησία βάσει συμφωνίας της άποικιακής δυνάμεις μέ τά άνωτερα στρώματα της έθνικής όστικής τάξης, ό διοικητικός, δικαστικός και άδωνομικός μηχανισμός, που δημιουργήσε ό βρετανικός ημεριαλισμός καθώς και ή προηγούμενη νομοθεσία μένουν άδχιστα, ένώ οι Άγγλοι έξοικολογούν, τουλάχιστον στό πρώτο διάστημα, νά διατήρουν τίς ήγεινές θέσεις. Έτσι στις Ίνδιες, στό Πακιστάν και στην Κεϊλάνη έστρεψε ως χώρα ό ίδιος κοινικός κώδικας που χρησιμοποιούσαν οι Άγγλοι άποικιστές γιά νά κατακρίνουν τό λαϊκό κίνημα.

Τρίτη μέθοδος είναι ή ύπογραφή νέων ή ή διατήρηση των παλιών πολεμικών συμφωνιών. Στις περισσότερες περιπτώσεις, όταν μία άποικία άποκτούσε την ανεξαρτησία της, σάν άποτέλεσμα διαπραγματεύσεων άνάμεσα στην έθνική όστική τάξη και στην άποικιακή δύναμη, οι συμφωνίες αυτές διατηρήσαν την δυνάμει τους. Τό πρώτο διάστημα, στά χέρια των πρώην ημεριαλιστικών άρχων παρέμειναν άκόμα και ήγεινές θέσεις. Για έρωονία της τύχης στη διάρκεια της ύστερας άνάμηση στις Ίνδιες και τό Πακιστάν, έξαιτίας του Κασμίρ, τά στρατεύματα και των δυο πλευρών βρισκόνταν κάτω από τη διοίκηση Άγγλων, έξοικολογών.

Τέταρτο, και πιο σπουδαίο, μέθοδος είναι ή διατήρηση από τον βρετανικό ημεριαλισμό των οικονομικών του θέσεων στις πρώην άποικιακές χώρες. Η κατάκτηση της πολιτικής ανεξαρτησίας δέ σημαίνει κώλας οικονομική αυτότέλεια είναι μόνο νά κερδίσει γιά την άπόκτησή της. Έθνικιστικά είναι, ειδικά, τό γεγονός ότι από τό 1948 οι Άγγλικές έπενδύσεις στις Ίνδιες άφείχθησαν και σύμφωνα μέ τά τελευταία στοιχεία της Έρευνικής τράπεζας, άναμένονται σήμερα γύρω στό 300 εκατομμύρια λίρες στερλίνες (δηλαδή τά τέσσερα μίλια δολ των έξονων έπενδύσεων).

Οι ημεριαλιστές προσπαθούν νά ελθόνουν την κυριαρχία τους πάνω στις πρώην άποικιακές χώρες μέ νέες μορφές. Για τό σκοπό αυτό, πρώτο, επέβάλλουν στις χώρες, που άπέκτησαν την ανεξαρτησία τους, πολεμικές συμφωνίες — τόσο διμερείς, όσο και πολυμερείς — τάχα γιά την συλλογική άμυνα αυτών των χωρών. Τίτιες συμφωνίες είναι τό σύμφωνο της Βαγδάτης και τό ΣΕΑΤΟ. Διμερείς συμφωνίες έχει ή Άγγλία μέ τίς χώρες που βρισκόνται στις άκτές του Περσικού κόλπου, μέ τη Λαβύνη, τη Μαλαισία κλπ. Ύστερα από μία σειρά άποτυχιών της Άγγλικής πολιτικής, που ύπό σκαφαν ριζικά την Άγγλική κυριαρχία στην Έγγως Άνατολή, τον κυριαρχό ρόλο στό σύμφωνο της Βαγδάτης τον έρασαν οι Ένωμένες Πολιτείες.

Δεύτερο, ό βρετανικός ημεριαλισμός, προσπαθώντας νά δυναμώσει την οικονομική του διεύθυνση στις χώρες, που άπέκτησαν την ανεξαρτησία τους, κατακρίνει στην παροχή σ' αυτές της λεγόμενης «βοήθειας», που δίνεται βάσει συγκεκριμένων οικονομικών, πολιτικών και στρατιωτικών όρων. Παύσο από την άποψη αυτή οι θέσεις του βρετανικού ημεριαλισμού δέν είναι εύνοϊκές σέ σύγκριση μέ τίς θέσεις των ΕΠΑ.

Στην οίγρια του ό λεγόμενος «νέος άποικισμός» δέν είναι καθόλου νέος. Ό Β. Ι. Άλένιν από καλή άρχια απέδειξε ότι ό ημεριαλιστές έπιδιώκουν νά συνεχίσουν την έμετάλλευση των άποικιακών χωρών και μετά τη χορήγηση σ' αυτές πολιτικής ανεξαρτησίας. Άκόμα τό 1920 τόνισε ότι είναι άνάγκη νά έξηγηθεί και νά έξοικολογούμε σταθερά μερστά στις πιο πλατιές εργαζόμενες μάζες όλων, ιδιαίτερα των καθυστερημένων χωρών, την άπάτη, που χρησιμοποιούν συντηματικά ό ημεριαλιστικές δυνάμεις, γιά νά έξημερωγούν, μέ τη μορφή των πολιτικά άνε-

POOR ORIGINAL

Εξάρτητων κρατών, κρήτη που οικονομικά, δημοσιονομικά, στρατιωτικά να είναι
απόλυτα εξαρτημένα απ' αυτές*.

Οι Ένωμένες Πολιτείες, που έχουν μικρότερες σε έκταση άποικιακή κτήρη
μά που εφαρμόζουν πολιτική πολύ πιο ευρεία οικονομικής και στρατιωτικής. Επεί
της, είναι ο κυριότερος εκπρόσωπος του νέου ιμπεριαλισμού*. Η Άγγλική άνω
επιρροή, στο βαθμό που της είναι μικροτέ, αυτή την πολιτική, είναι όπως α
γνωστήν να καταφεύγει πιο συχνά στις μεθόδους του «παλιού» άποικισμού, δηλ. ο
έξασκηση της άμεσης άποικιακής κυριαρχίας και στα πολεμικά μέτρα* για την δια
τήρηση της. Σ' όλο το τελευταίο διάστημα οι ΕΠΑ έδειξαν να χρησιμοποιήσι
αυτό το περιστατικό για να εκπονήσουν την Άγγλική, φορώντας το μανδύα του «α
πάλου του άποικισμού» και επικρίνοντας τον άγγλικό άποικισμό. Αυτό έγινε ειδι
κή στην περίοδο που ο άγγλο-γαλλικός ιμπεριαλισμός πραγματοποιούσε τον τυχοδι
χτισμό του Σουέζ*, άργότερα όμως, η επίθεση των ΕΠΑ ενάντια στο Λίβανο, σε ο
μαχία με την Άγγλική, που θύρανεσε την επέμβαση ενάντια στην Τζορδανία, διέλι
θησαν τα μύθο για τον άμερικανικό «άντιάποικιοκρατισμό».

Όπως κι αν έχει το ζήτημα, η Άγγλική παραμένει ως τα σήμερα η μεγα
τερη άποικιακή δύναμη και ο κυριότερος εκπρόσωπος του «παλιού» άποικισμού.
Γ' αυτό, όταν εξετάζουμε τη σύγχρονη άποικιακή πολιτική της Άγγλικής, είμα
συντηρημένη να στρέψουμε ιδιαίτερα τη προσοχή μας, στην κατάσταση των άπο
κίων εκείνων, που εξακολουθούν άκομα να βρίσκονται κάτω από την άμεση άγγλική
διοίκηση τους.

Η ΑΠΟΙΚΙΑΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΙΚΙΑΚΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑ

Αυτή τη στιγμή η Άγγλική κυβερνή άμεσα άποικίες που έχουν έκταση 2 εκα
τομμύρια τετραγωνικά μίλια και πληθυσμό 73 εκατομμύρια. Δηλαδή η έκταση των
άποικιών ξεπερνάει εύκολα φορές την έκταση του Ένωμένου Βασιλείου και ο πλη
θυσμός τους μάλιστα αφορά τον πληθυσμό του.

Ο βασικός πυρήνας της βρετανικής άποικιακής αυτοκρατορίας βρίσκεται στην
Άφρική (63,5 εκατομμύρια κάτοικοι).

Έδαφος	Έκταση (σε χιλ. τετρ. μίλια)	Πληθυσμός (σε εκατομ. άτομα)
Ασιατική Άφρική	400	36,0
Βαλκανική Άφρική	730	22,0
Κεντρική Άφρική		
Εκτός από την Νότια Ρωσία	437	4,5
Άλλα έδαφη	300	1,0

3,5 εκατομμύρια ζουν στις βρετανικές νησιές. 2,5 εκατομμύρια στο
Καναδά, 2 εκατομμύρια στην Κίνα, στο Άντεν και στο νησί του Άγιου Μαυ
ριτίου το οποίο είναι ένα μικρό νησί που αποτελείται από μικρά νησιά στα
δυτικά μέρη του κόσμου.

Πάντα η συνταγματική πρόοδος, η έξουσία της μητροπόλης, που εξασκείται
από το σύστημα άποικιών, μέσω των κυβερνήτων, έχει κανόν απόλυτο χαρακτήρα.
Η άποικιακή αυτοκρατορία διοικείται με τη βοήθεια διεθνούς πολιτικής. Από τη
μια πλευρά - η άπεριόριστη βία συμπεριλαμβανομένων και των άποικιακών πολέμων -

* Β. Ι. Αβεντιν, Άπαντα, 4η ρωσική έκδοση, τόμ. 31ος, σελ. 127-128

Από την άλλη μεριά - οι συνταγματικές μεταρρυθμίσεις (συντάγματα εθνικές) με
σκοπό να άμβλύνουν την αίσχνη του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος και να τρα
βήσουν όριμένα σφάλματα της άγροίας του στή συνεργασία με τον ιμπεριαλισμό.

Οι άποικιακοί πόλεμοι, που προκάλεσαν την άγανάκτηση της παγκόσμιας κοι
νης γνώμης είναι - άλλως - η άνωτερη έκφραση του ανωμάλου κατεστάλης, που
εφαρμόζεται σ' όλες, χωρίς εξαίρεση, τις άποικιακές χώρες. Οι ποινικοί κώδικες
στις άποικίες έχουν άρθρα άθροισ, που δίνουν στις άρχές τη δυνατότητα να δια
λέγουν τις δημοκρατικές οργανώσεις, να απαγορεύουν τις συγκεντρώσεις, να κλείνουν
τις έφημερίδες, να συλλαμβάνουν άνθρώπους χωρίς άνάγκη και δίχη κλπ.

Πολύ πλάτα οι μέθοδοι αυτές χρησιμοποιούνται στην Κεντρική και στην
Ανατολική Άφρική, όπου υπάρχει σημαντικός αριθμός εθνοπαίων άποικίων. Σ' αυτά
τά έδαφη ο νόμος επιτρέπει τη χρησιμοποίηση των άλλοσπίων, το μαστίγωμα και
άλλες μέθοδοι σωματικής τιμωρίας. Έκδο οι φυλικοί δικαστές άποχτούν εξει
κτετα άξεί; μορφές παρατηρείται έντονη διαφορά άνάμεσα στα μεροκάματα των
αφρικανών και των εθνοπαίων, άπαφινονται στους άφρικανούς να ξεασούν ενάν
τιος επαγγέλματα και να εργάζονται οι ειδικίτηνη εργασία, εκδόθηκαν διαφορε
τικοί νόμοι για τις άδειες κληρονομίας τους, δεν τους εκδόσαν διαβατήρια και δεν
τους επιτρέπουν να μετακινούνται άπο τη μία περιοχή στην άλλη (πχ στην Όμο
νδία των δυό Ρωδεσιών και της Νιουαλόανδης και στην Όμοσπονδία των Δυτικών
Νησιών που δημοσιονομικά τελευταία).

Το 1956 στη Βορεία Ρωσία συνελήφθηκαν οι ήγίτες των εργατών των άρι
νων χαλκού που κήρυξαν άπεργία. Από δίχη δεν πέθαναν, όμως ως τώρα βρι
σκονται στη φυλακή. Οι ήγίτες του πρώην συμβουλίου των συνδικάτων της Άνα
τολικής Άφρικής Μαχάν Σίνγκ και Φρένι Κομπίαν βρίσκονται στη φυλακή από το
1960. Οι όργανοί της του συμβουλίου των συνδικάτων είχαν διαλυθεί, και η άπεργία
διωκαρισμένη ενάντια στην άπαγορεύση του πνήγρη από την άουνομία και το στρατό.

Η πολιτική των συνταγματικών μεταρρυθμίσεων ληπει να εξετάζεται άκριβώς
πάνω στο φόντο αυτών των άφρων άδωγων, που εφαρμόζονται σε πλάτα κλίμακα.

Τά συντάγματα που άνακηρύσσονται, άκυρώνονται, άναθωρώνονται, τροπο
ποιούνται και άντιάφιστούνται με νέα, έχουν τον πιο διαφορετικό χαρακτήρα - άρχι
ζονται άπό την συμμετοχή στο έκτελεστικό συμβούλιο του κληρονήτη είτε στο νομο
θετικό συμβούλιο, ένος έξαιρετικά περιορισμένου άριθμού ειδικά διαλεγμένων προ
σώπων με δικαίωμα μόνο συμβουλευτικής ψήφου, μέχρι την καθήρωση του κωδο
λικού «λογικού δικαίου» και των εκλογών για ως νομοθετικό συνέλευσεις, που
σχηματίζουν «συνομοσπονδία», με έκπεραλής των άνωτερο ύποπτό, η «προεδρικό»
Τό κοινά όμως για όλα αυτά τα συντάγματα είναι ότι την πραγματική έξουσία την
άφρονουν στα χέρια του κληρονήτη και των άγγλων έπίσημων προσώπων.

Εξίσουνας άόστηρά το ζήτημα διαπιστώνουμε ότι η έννοια «σύνταγμα»
δεν είναι άπαράλληλη σ' αυτά τά άποικιακά καθεστώτα. Τά χαρακτηριστικά γνω
ρίσματα των άποικιών συνιστούν συνιστανται πρώτο στο ότι άποτελούν την έκφρα
ση της κληρονομίας και δεύτερο στο ότι καθορίζουν λίγο-πολύ άκριβολογημένα τά
βασικά δικαιώματα των πολιτών.

Τίποτα απ' αυτά δεν υπάρχει στα άποικιακά συντάγματα. Τά συντάγματα
αυτά δεν εφαρμόζουν την έννοια κληρονομίας, άλλα είναι μία δικητική λύση, που
σ' αυτήν έπεί να την εφαρμόσει η έξουσία, δεν καθορίζουν τά βασικά δικαιώ
ματα των πολιτών, που βρίσκονται άόκληροτικά κάτω από την έξουσία των έξενων
κυβερνήτων. Η άνώτατη έξουσία, σ' όλες τις περιπτώσεις, γίνεται στην βρετανό
κυβερνήτη, που είναι έκτελεστικός άπέναντι στο ύποπτό των άποικιών. Ο κυβερ
νήτης έχει το δικαίωμα να άκυρώνει ή να άναθώνει τους νόμους και τις άποφά
σεις, που ψηφίζουν τά συμβούλια ή οι συνέλευσεις, να έκδοει διατάγματα, άντιέξο
ρα.

POOR ORIGINAL

λους την πολιτική ανεξαρτησία της Γκάνα και να υποσχεθούν ότι στο προκείμεν μέλλον θα κάνουν το ίδιο και για την Νιγηρία.

Αυτό όμως σε καμία περίπτωση δε σημαίνει εξασθένιση της οικονομικής ανάπτυξης 'Απεναντίας, τώρα δυνάμωσε η εκμετάλλευση.

Η δλο και μεγαλύτερη σημασία που αποχτούσαν οι άποικίες της Λυτίης 'Αφρικής, για την ιμπεριαλιστική οικονομία της 'Αγγλίας, αντανακλάται στην ανάπτυξη του δοκου που έμπορεύονταν, που από 8 εκατομμύρια στερλίνες το 1896 άνέρησε σε 56 εκατομμύρια το 1938, σε 136 εκατομμύρια το 1947 και σε 422 εκατομμύρια το 1952, δηλαδή στο έφιαλτιστο (σε πραγματική αξία) μέσα σε μισό αιώνα. Σύνολο οι εξαγωγές από τις άποικίες ξεπερνάνε πολύ τις εισαγωγές.

Στη Νιγηρία η ύπερροχή των εξαγωγών έναντι των εισαγωγών αυξήθηκε από 10 εκατομμύρια στερλίνες στην περίοδο 1900 - 1920, σε 46 εκατομμύρια στην περίοδο 1920 - 1940, και στην περίοδο από το 1940 ως το 1952 έφτασε τα 150 εκατομμύρια στερλίνες. Και αν την ύπερροχή αυτή την υπολογίζουμε σε ένα χρόνο, θα δούμε ότι στις πρώτες δύο δεκαετίες η Νιγηρία έβγαγε κατά μέσο όρο από χρόνο έμπορεύματα αξίας κατά 500 χιλιάδες στερλίνες περισσότερα απ' ό,τι εισήγαγε, και στις επόμενες δύο δεκαετίες έβγαγε έμπορεύματα αξίας κατά 2,3 εκατομμύρια στερλίνες περισσότερα, ενώ στη διάρκεια των δώδεκα μεταπολεμικών χρόνων - κατά 11,5 εκατομμύρια στερλίνες περισσότερα. Το 1953 η ύπερροχή των εξαγωγών από τις εισαγωγές έφτασε τα 17 εκατομμύρια στερλίνες. Αυτό σημαίνει ότι οι ρυθμοί άπορόφησης του πλούτου από τις άποικίες μέσα σε μισό αιώνα αυξήθηκαν κατά 34 φορές.

Στο ίδιο ποσό - 17 εκατομμύρια στερλίνες - άνέρχονταν το 1953 η ύπερροχή των εξαγωγών της Νουβής 'Ακτής έναντι των εισαγωγών σ' αυτή την άποικία, που είχε 4,5 εκατομμύρια κατοίκους, δηλ. 3,5 φορές λιγότερους από την Νιγηρία. Αν λάβει άναλογοίην περίπου 4 στερλίνες κατά κάτοικο!

Στην περίοδο από το 1949 ως το 1954, οι άποικιακές τραυτικές καταθέσεις από τη Λυτική 'Αφρική, που άντιπροσωπεύουν τη λισθόνημα των έμπορευμάτων, που έβάνονταν απ' αυτό το τμήμα της ήπειρου χωρίς τρέχουσα πληρωμή, αυξήθηκαν από 200 σε 488 εκατομμύρια στερλίνες. Αυτό σημαίνει ότι κατά μέσο όρο άπορροφούνταν έμπορεύματα αξίας 57,6 εκατομμυρίων στερλίνων το χρόνο χωρίς καμία άποζημίωση.

Από την άλλη μεριά, η πολιτική ανεξαρτησία έστρεψε στην κορυφή της ένδοξης τάξης της Γκάνα, που έκρησσε τις άνασφάλειες της έκτα η κερδοφορία του Νιρόβι, να γίνει τα πρώτα βήματα προς τη συγχοση με τα άλλα άφρικανιστικά κράτη ήδη άποικιακά λυτρά παραδείγματα γι' αυτό είναι η συνδύσκητη των όχτων ανεξάρτητων άφρικανικών κρατών στην 'Ακκρα τον 'Απριλίο του 1958 και η Παναφρικανική συνδιάσκητη, που έγινε έλαση στην 'Ακκρα τον Δεκέμβριο του 1958.

Σλοιδία σημασία έχει η δήλωση που έκαναν τον Νοέμβριο του 1958 οι πρωθυπουργοί της πρώην βρετανικής άποικίας της Γκάνα και της πρώην γαλλικής άποικίας της Γουίνια, σχετικά με την πρόθεση τους να δημιουργήσουν μία ένωση των δύο χωρών σάν τον κερήρα της ένωσης των δυτικοαφρικανικών κρατών. "Αν και η δήλωση αυτή είχε κάποιο όμηλοδοκο χαρακτήρα διακήρυξης άποθέσεων, βρήκε άφίως άπληρη όσο σ' άλλες την 'Αφρική, όσο και στον ιμπεριαλιστικό κόσμο. Η διακήρυξη αυτή κατάφερε ένα χιτίσμα στους ύπολογισμούς του γαλλικού ιμπεριαλισμού να έταξει τη Γουίνια με όικονομική πίεση και έσφοκη διακοπή των προηγμένων χρηματοδοτήσεων. Γ' αυτό το λόγο οι γάλλοι διαβλεψαν σ' αυτήν έναν έλιγμό του βρετανικού ιμπεριαλισμού, που άπόβλεπε στην προσχοση της Γουίνιας στη βρετανική κοινολοκία των έθνών.

Πρέπει να κοίμε ότι οι βρετανικοί ιμπεριαλιστές στο σύνολό τους δέχτηκαν ένδοκία το σχέδιο. Η βρετανική κοινολοκία πρέπει να κρατά άνοιχτή την πόρτα για άποισθήσιτε άλλες χώρες, που μορφούν να αυξήσουν το έραφός της - έγρασαν σε σχέση με αυτό οι 'Αμεις στις 25 του Νοέμβρη 1958 "Υστερα από τρεις μήνες το εβδομαδιαίο περιοδικό 'Τρίμτιουν' δήλωσε "Η Γάνα ένώνεται με την Γουίνια, και αυτό σημαίνει 2,5 εκατομμύρια νέοι πολίτες της βρετανικής κοινολοκίας. Εννοείται πως αυτό προκαλεί τον άποισμό άλλων".

Ταυτόχρονα ό άγγλικός τυκος έξέφρασε όρισμένους φόβους "Αν και στη διακήρυξη των δύο πρωθυπουργών άπορνομιζόταν, πως η Γάνα θα διατηρήσει και στο μέλλον την σύνδεση της με την Κοινολοκία, και η Γουίνια με τη Γαλλία, ήταν ένφοβισμο πως η προσέγγιση τους μορφοσε να μετατραπεί σε όλοκληρωτική πολιτική ένωση με δική της σύνταξη, δηλ. σε νέο έναιο ή όμοσπονδο κράτος που θα έχει, μία πραγματική δυνατότητα να γίνει άπόλυτα κερήρα, και να μη συμπεριχτεί ούτε στη βρετανική κοινολοκία, ούτε στη Γαλλική Ένωση.

"Ένα πράγμα είναι άναμφίβολο θα έρθει καιρός, που τα τεχνικά σύνορα, με τα όποια οι ιμπεριαλιστές χώσαν τον ένα από τον άλλο, τους άφρικανικούς λαούς, θα εξαφανιστούν σάν άποτέλεσμα της όριστικής νίκης του έθνικολοκιστικού κινήματος."

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Η όξυνόμενη κρίση του άποικιακού συστήματος υποσώζει όλοια και περισοίον τις βάσεις της παρραράδοτης βρετανικής οικονομίας, που στηρίζεται σ αυτό το σύστημα. Άλέχει όμως πολύ από το να έχει ξεκαλεφθεί η παλιά οικονομική διάσθωση.

Στο έργο του "Ο ιμπεριαλισμός, το άνώτατο στάδιο του καπιταλισμού" ό Η Ι Λίνιν έβλεπε ότι η 'Αγγλία στην έσοχη του ιμπεριαλισμού έγινε το πρώτο κέντρο-όποδοκία με παρρατική οικονομία, με έκφυλλόμενη βιομηχανία και έσορική οικονομία, που βασίζονταν στην εκμετάλλευση της τερσοτίας άποικιακής άποικιακής οικονομίας, που βασίζονταν στην εκμετάλλευση της τερσοτίας άποικιακής άποικιακής οικονομίας. Στις παρραμένες του πρώτου παγκόσμιου πόλεμου ούτε το ένα πέμπτο των άγγλικών εισαγωγών δεν καλυπτόταν από τις εξαγωγές έμπορευμάτων από την 'Αγγλία. Οι λεγόμενοι 'άποιοι' πόροι από το έμποριο (όληλα τα έσοτερά, τις αγρές, που διαφέρουν από το φανερό έμποριο - τις ένδοσεις: στο μέσο και σε μεγάλες, οικονομικές συναλλαγές και την ναυτιλία) γινόνταν όλοια και σε μεγαλύτερο βαθμό ό άπορνομισμός λίθος της άγγλικής οικονομίας. Στις παρραμένες του δεύτερου παγκόσμιου πόλεμου οι εξαγωγές δεν κάλυπταν πάνω από το ένα τρίτο των εισαγωγών της 'Αγγλίας.

Τώρα έχει άλλεται όικία η κατάσταση. Σ' αυτό συνέτειλε η μεγάλη μείωση των ενερχώντων στις χώρες της άποικιακής οικονομίας, στη διάρκεια του δεύτερου παγκόσμιου πόλεμου και, σάν συνέπεια αυτής της μείωσης, η σημαντική έλάτωση του όικονομικού έσοδου από τις ένδοσεις κεφαλαίων σ' αυτές τις χώρες, καθώς και η αύξηση των πολεμικών δαπανών, που είναι άναρτητές για τη διατήρηση της άποικιακής άποικιακής οικονομίας. Οι άγγλικές ένδοσεις κεφαλαίων στις άποικίες, πριν το 1913 έπολογίζονταν σε 4 δισεκατομμύρια στερλίνες, έλάττωθηκαν το 1938 σε 3,545 εκατομμύρια στερλίνες. Το άποτέλεσμα αυτής της κατάρσεως ήταν το ότι πριν από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο όριχε κούλα να παρραστεί έλλειμμα στο έσοτικό έσοδο. Το 1945 το έλλειμμα αυτό έφτασε τα 2417 εκατομμύρια στερλίνες και το 1948 τα 1960 εκατομμύρια. Από το 1938 ως το 1946 το καθόσο

POOR ORIGINAL

... ζήτους από τα ενεργητικά στις άποιες ελαττώθηκε κατά τρία τέταρτα και πάνω ...

... Έτσι μέσα στις συνθήκες που άλλαξαν, οι χρόνιες δυσκολίες της οικονομικής ...

... Η έκταση των Ένομιμων Πολιτικών άδυνάτων ακόμα περισσότερο τις θι ...

... Στη διάρκεια των δεκαετιών μεταπολεμικών έτών οι προσάψεις της άγγλ ...

... Στη διάρκεια των τελευταίων τριών έτών οι νέες έπενδύσεις στις χώρες της ...

... Πώς λοιπόν προέκυψε να πραγματοποιηθεί αυτό το θάυμα, να υπάρξει να ...

... Έξαιτίας αυτή την άνοχη άνεση, πλησιάζουμε στο «μυστικό» της ...

... Ως ένα βαθμό το ζήτημα έξηγείται από την ένταση της έμμεταλλικής των ...

... ως το μισό περίπου του προηγούμενου όγκου της, χωρίς να γίνει αντίστοιχη αύξηση ...

... Ο σπουδαιότερος όγκος παραγόμενου είναι το δυνάμωμα της άποικιακής έπι ...

... Από το 1949 ως το 1956 ο συνολικός όγκος των έξαγωγών από τις άποικίες ...

... Η έμμεταλλική παραγωγή βελτιώθηκε στις άποικίες της άποικιακής έπι ...

... Σπουδαίος παράγοντας αυτής της έντασης άποικιακής έμμεταλλικής ήταν ...

... Η έσοδος δολαρίων στις άποικίες χρησιμοποιούνταν έιδικη για την κάλυψη ...

POOR ORIGINAL

Όλοι όμως αυτοί οι παράγοντες, που βοήθησαν στη μερική άποικιακή μεταπολεμική περίοδο, της προηγούμενης αυτοκρατορικής οικονομίας είχαν βασικά παροδικό χαρακτήρα. Τώρα παρατηρείται μια αντίστροφη τάση. Η αύξηση των άποικιακών τραπεζικών καταθέσεων σε στερεές ξένη στα ύψη της τόν τελευταίο καιρό παρατηρείται ότι οι άποικιακές τραπεζικές καταθέσεις ελαττώνονται ξανά, της χρησιμοποίησης των άποικιακών συναλλαγματίων για την οικονομική έργων έσοδους στις άποικίες.

Τό ίδιο και η ένταση της άποικιοκρατικής έπιπέδωσης γίνεται προφανώς τα όσα της, ιδιαίτερα λόγω της άδυναμίας αντίστασης του πληθυσμού των άποικιών.

Η οικονομική άσφαλση στις Ένωμένες Πολιτείες και η πτώση της παραγωγής σε όλες τις μεγάλες βιομηχανικές χώρες της Δύσης κατέφεραν ένα θανάσιμο πλήγμα στην οικονομία των άποικιών και των άλλων χωρών, που βρίσκονταν πρώτες ύλες. Τό μοτίβο στις άγορες πρώτων υλών, που παρατηρούνται τό 1957, έφτασε στο τέλος του. Ήξιασε της πτώσης των τιμών των πρώτων υλών ή Αμερικανική μέτρηση να έχει προσωρινά πλεονέκτημα σε αυτό ζήτημα του έπιπέδου τιμών των πρώτων υλών. Ομοίως και αυτή η πτώση των τιμών ντισκαίει την ίδια τη βάση των τραπεζικών κερδών της που τροφοδοτεί τις άποικίες και που τη βοηθούν να εξαφινίζει πλεονάσματα σε δολάρια.

Στην οικονομική και δημοσιονομική διάσκεψη των χωρών της Κοινοπολιτείας στο Μοντρέαλ, τό Σεπτέμβριο του 1958, ή Άγγλία προσπάθησε να βρει διάξοδο με τη βοήθεια της δημοκρατίας, Τράπεζας της Κοινοπολιτείας, και Τραπεζών ανάπτυξης της Κοινοπολιτείας. Σκοπός αυτού του σχεδίου ήταν να χρηματοδοτήσει τις χηρές των χωρών, ιδιαίτερα του Καναδά, καθώς και των χωρών, που δεν μετίζουν στην Κοινοπολιτεία, με είναι έσπευσε να παρέχουν οικονομική ένίσχυση και να εξαφινίσουν τό απαραίτητο κεφάλαιο για τη διατήρηση και τό ανάπτυγμα της εξαγωγικής των άποικιών. Όστόσο όμως τό σχέδιο αυτό συνάντησε αντίσταση, ιδιαίτερα από την πλευρά του Καναδά, που έπέμενε να μην χρηματοδοτηθεί, ώπου οι Ένωμένες Πολιτείες δεν έσφάλισαν τις προτάσεις τους στη διάσκεψη της Λιθουίας Τραπεζας και του Λιθουίας νομισματικού ταμείου στο Δελχί. Υπολογίζονται ότι οι ΕΠΛ θα πρότειναν να «αγοραωθεί» τό Λιθουίας Ταμείο Αναπτύξης, το οποίο θα δόθηκε πιστώσει για τις οικονομικά υποανάπτυχτες χώρες, που δεν έχουν τη δυνατότητα να χορηγουν τίτεις πιστώσεις πάνω σε έπιτοκική βάση.

Η διάσκεψη του Δελχί, που έγινε τον Οκτώβριο του 1958, δεν δικαιώσε τις ελπίδες της Άγγλιας. Σ' αυτήν αποφασίστηκε δημοτικά μόνο να αύξηθεί τό κεφάλαιο της Λιθουίας Τραπεζας και του Λιθουίας νομισματικού ταμείου, που μοιραούν τό χρηματικό ποσό και δανειά μόνο πάνω σε έπιτοκική βάση (όσο για τό σχέδιο δημοκρατίας «Λιθουίας ταμείων ανάπτυξης», αυτό τό ζήτημα άναβλήθηκε).

Έτσι την κατάσταση που διαμορφώθηκε την χαρακτηρίζει ένα παρακάτω βήμα της κρίσης του άγγλικού άποικιακού συστήματος. Άπ' τη μία μεριά, ή οικονομική διαφθορά, που με τόση έπιμέλεια άποικιοκρατούνταν στη διάρκεια των μεταπολεμικών χρόνων, άδυνατεί πάλι. Άπτελείται από την ταχινή ανάπτυξη της παραδοσιακής καπιταλιστικής οικονομίας και ιδιαίτερα από τό άδύνατο του άγγλικού καπιταλισμού σε σύγκριση με τις Ένωμένες Πολιτείες, της Αμερικής και τη Δυτική Γερμανία. Άπό την άλλη μεριά, οι Ένωμένες Πολιτείες, καθώς και οι άλλες βιομηχανικές δυνάμεις, πρώτα-πρώτα ή Δυτική Γερμανία, έντειναν την έπείκασή τους σε όλες τις χώρες της Κοινοπολιτείας, και μάλιστα όχι μόνο στα παλιά ντεχίνια — τις Ινδίες, τό Πακιστάν, την Κενάλη — και στις χώρες της Έγγης Ανατολής, αλλά και στις αφρικανικές άποικίες και στις Δυτικές Ινδίες.

Κύριο ρόλο παίζει ο άνατιωσόμενος σε όλα τό τμήματα της άποικιακής άποικιοκρατίας: έθνικοαυτελευθερωτικός άγώνας, που μεταιώνει όλους τους ύπολογισμούς της ποικίλης στρατηγικής των βρετανικών ιμπεριαλιστών.

Η σύγχρονη άποικιακή πολιτική της Άγγλιας είναι ένα παράδειγμα σαφούς του ιμπεριαλισμού στην περίοδο της παρακμής του. Έκείνο που μοιραίο να προβλέφεται είναι ότι ή ταχινή αυτή μπορεί μόνο να παρατείνει για ένα κάποιο χρονικό διάστημα την όριατην κατάρρευση της κυριαρχίας των ιμπεριαλιστών πάνω στα άποικιακά έδάφη, το οποίο και περιφρονείται, δεν μπορεί όμως να σώσει αυτή την κυριαρχία.

Λονδίνο, Γενάρης 1959

POOR ORIGINAL

116

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΙΤΕΥΞΕΙΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΟΥ ΙΡΑΚ*

ΓΚ. ΜΙΡΣΚΥ

Τό δριτάγων άστέρι συμβολίζει τήν άραβική ένότητα. Άπό διασταυρούμενα
απαθιά σημαίνουν τήν φιλία άνάμεσα σέ δύο λαούς — τούς άραβες και τούς Κούρδους.
Ένα άστρο σάβου είναι τό σύμβολο των έπιτευχών στην έθνική οικονομία. Πάνω
άπ' τό έμβλημα είναι γραμμένα τά λόγια : «Δημοκρατία του Ιράκ», άπό κάτω, ή
ήμερομηνία, — «14 του Ιούλη». Αυτό είναι τό νέο έμβλημα του κράτους που γιν
γίηκε έκείνη τή νύχτα του Ιούλη, όταν άνατράχκε ή μοναρχία, που ήταν τσο
μισή στή λαό. Μιλώντας για τή σημασία της επανάστασης της «14 Ιούλη», ό
Άμπιέλ Κερίμ Καζέμ, πρωθυπουργός της Δημοκρατίας του Ιράκ, δήλωσε :

— Η επανάσταση που άναγορεύθηκε άπ' τή θέληση του λαού είναι μία επανά-
σταση πολιτική και κοινωνική, που έταξε για σκοπό της να άπελευθερώσει τό λαό
άπ' τήν φεουδαρχική κυριαρχία, να τόν άπονέμει τό δικιο και να τόν άταλλάξει
άπ' τήν ξεθάλωση, άπ' τήν αμάθεια και τίς άρρώστιες...

Τι ένέργειες έκανε ή κυβέρνηση της Δημοκρατίας στους έφτά μήνες της
δόξης της :

Γιά να άνομάσει τήν έσωτερική ασφάλεια, δύο έβδομάδες μετά τήν επανάσταση
της 14 Ιούλη ή κυβέρνηση ψήφισε τό νόμο για τίς εκκαθαρίσεις. Οι άνωτεροι ύπάλ-
ληλοι που συνεργάστηκαν με τούς Ιμπεριαλιστές, οι καταχραστής του δημοσίου κλού-
του, οι δωροδοκούμενοι, οι πωλημένοι πολιτικοί, οι κληρονομιοι σαταράκες, οι άρπα-
κωτές της τρομοκρατίας και της άντεδίκησης άπομακρόθεν από τό δικαστικό
μχανισμό, άπό τήν άστυνομία και τό στρατό. 200 άγγλοι είδικά, που οι θέσεις που
κατείχαν θεωρήθηκαν περιττές, άπολύθηκαν. Κατασχέθηκαν τά δημοφιλήμένα άπό
ληλασίες κεφάλαια 65 σημαινόντων πολιτικών του παλιού καθεστώτος, άνάμειοι
στούς όποιους άνήκουν και όχτώ πρώην πρωθυπουργοί.

Πολλοί άξιωματούχοι του καθεστώτος που άνατράχκε παρεδόθηκαν στή γι
ρια της δικαιοσύνης. Στή δίκη οι καταθέσεις τους άποκαλύπτουν λεπτομερειακά τή
άποκροστική δράση της κλίμας του Νουρί Σαΐντ. Βγήκε στην έπιφάνεια ότι στη
Βαγδάτη οι Ιμπεριαλιστές είχαν δημιουργήσει ένα κέντρο συννομιών και ραδιουργ
γιών ένάντια στους άραβικούς λαούς, που προσπαθών να άπελευθερωθούν άπό τό
άποικιακό δεσμά.

Στή δίκη έγινε όλοφάνερο ότι μετά τήν ύπογραφή του Συμφώνου της Βαγ-
δάτης ή κλίμα του Νουρί Σαΐντ άνάπτυξε ύπονομενική δραστηριότητα ένάντια στη
δημοκρατία της Συρίας. Σε σύνθεση με τόν διχτάτορα Σισακλή, που είχε άπελαθεί
άπό τή Συρία, ή κλίμα αυτή ύποστήριξε οικονομικά τούς άντικυβερνητικούς συννο-
μάτες αυτής της χώρας. Οι πρώτορες του Νουρί Σαΐντ — άπό συμφέρονι με τή
Τουρκία και με τούς άντιπροσώπους της Άγγλας και των Ένωμένων Πολιτειών —
έθεσαν στη διάθεση του Σισακλή μεγάλα χρηματικά ποσά και ένα μέρος άπ' τόν
όλιμο που είχαν πάρει άπ' τίς Ένωμένες Πολιτείες της Άμερικής. Εχχαν δωρο-
δοξηθεί επίσης μερικά όφεία πολιτικοί άγγέτες. Με τή βοήθεια των Ιρακινών στρα-

* Τό άρθρο αυτό δημοσιεύτηκε πριν τά τελευταία γεγονότα του Ιράκ. (Σημ. Σαΐντ)

τιωτικών έπιτετραμμένων στο Μασίφούτ και τή Δαμασκό, οι φυλές των βεδουίνων
της άνατολικής Συρίας έφωδίστηκαν με δαλα για έξίγερση ένάντια στη δημοκρα-
τική κυβέρνηση.

Μιά άπό τίς πρώτες πράξεις της νέας κυβέρνησης του Ιράκ ήταν ή άνή-
στευση όλων των πολιτικών κρατούμενων, που είχαν συχτεί στις φυλακές τόν καιρό
της μοναρχίας. Άπελευθερώθηκαν οι πατριώτες που άγωνίστηκαν ένάντια στον Ιμπε-
ριαλισμό, ένάντια στο Συμφωνο της Βαγδάτης. Άπελευθερώθηκαν οι κρατούμενοι στο
στρατόπεδο του θανάτου της Νουκάρ άς-Σαλιάν, που είχαν ύποβληθεί σέ φριχτά
βασανίστρια. Άπελευθερώθηκαν οι κομμουνιστές, άπό τίς φυλακές. Τόν καιρό του
καθεστώτος του Νουρί Σαΐντ τό Κομμουνιστικό Κόμμα είχε καταδιωχθεί με έξαιρε-
τική άμότητα.

Τό μοναρχικό σύνταγμα, που είχε συνταχθεί άπό άγγλους ύπάλληλους, άκυ-
ρώθηκε. Μπήκε σέ ίσχή ένα προσωινό σύνταγμα. Οι πρώτορες του Ιμπεριαλισμού
άνιων πάντα στο Ιράκ τό έθνικο μίσος άνάμεσα στους άραβες και τούς Κούρδους.
Οι Κούρδοι άντιπροσωπεύουν τήν μεγαλύτερη μειονότητα της χώρας και άποικλούν
τα 20% περίπου του πληθυσμού. Στο παρελθόν, ζούσαν κάτω άπό καθεστώς άμης
καταπίεσης, κρι διακρίσεων. Τό νέο σύνταγμα έγγυάται στην έθνική μειονότητα
των Κούρδων πλήρη ισότητα δικαιωμάτων. Η άδερφότητα των άραβων και Κούρ-
δων άνακηρύχτηκε σαν μία άπό τίς βασικές αρχές της δημοκρατίας.

Άκυρώθηκαν όλοι οι φεουδαρχικοί τίτλοι και βαθμοί. Για να ληφεί ή δια-
φορά δημοσιεύτηκε νόμος σύμφωνα με τόν όποιο οι κρατικοί ύπάλληλοι, μισί και οι
ύπουργοι, πρέπει να παρουσιάσουν στοιχεία για τά φοδια και τίς περιουσίες τους.
Στο παρελθόν οι τοπφιλιάδες με κάθε τρόπο προσπαθούσαν να άπαλλάχθούν άπό τή
φορολογία των εσόδων τους — τό 1957 οι καταθέσεις άπό τό φέρο αυτό έφτισαν
μόνο στά 3 000 000 δηνάρια*, δηλαδή τό 1% του έθνικού εισοδήματος. Τώρα στους
τοπφιλιάδες επεβλήθηκε μεγάλος έγγειος φόρος. Άνακόνηκε ή σπουδαίωση του βασι-
λικού άνακτόρου στη Βαγδάτη, για τό όποιο είχαν παραγορηθεί 20 εκατομμύρια
δηνάρια. Με αυτά τά χρήματα θα χτιστούν 300 κατοικίες στή χωριά που ύφείρονται
άπό τίς πλημμύρες. Έκτίσαν στη Βαγδάτη τά νυχτεράνα κέντρα, οι ταβέρνες αυτές,
όπου ή «χρηστή νεολαία» έζάνει τρώματα ποσά, ηθευώνοντας τή μεγάλη φτώχεια
των λακών μαζών. Μετάθηκαν οι τιμές στή τρέψιμα. Τό ποτήρι των ολιγαρχι-
τιών ποτών περιορίστηκε. Στις έπιχειρήσεις καθιερώθηκε ή έργασημή ήμερα των
8 ώρών.

Ο λεγόμενος «νόμος των φυλών» που έπέτρεπε στους σέιχηδες να έξαικούν τήν
δικαστική έξουσία στά όρια της φυλής τους άκυρώθηκε, και δόθηκε έτσι ένα χτίσημα
στο φεουδαρχικό κρονόμιο.

Τι άγορτική όμως μεσαρρόθμιση ύπήριξε τό κίριο χτίσημα που δόθηκε στή
φεουδαρχικά ύποτέμματα στά χωριά.

Στό Ιράκ τά 80% του πληθυσμού άσολογούνται με τή γεωργία. Τό μεγαλύτερο
μέρος των άγορτων όμως είναι έννοικιαστές χωρις γη ή με λίγη γη που πληρώνουν
στούς τοπφιλιάδες έννοικο μέχρι τά δύο τρίτα της σοδιάς ή και περισσότερο. Συμφωνο
με στοιχεία του 1956, άπό τά 3 300 000 άγορτες, μόνον οι 125 000 είχαν δική τους
γη. Τα 68% άπ' αυτούς τούς ιδιοκτήτες γης ύδεται μόνον τά 3% της καλλιεργή-
σιμης έκταφείας της χώρας.

Λίγο άργότερα άπ' τήν επανάσταση της 14 Ιούλη βγήκε ό νόμος, σύμφωνα
με τόν όποιο τό νοίκι της γης δεν πρέπει να ξεπερνάει τό μισό της σοδιάς, και στις
30 Σεπτεμβρη 1958 δημοσιεύτηκε ό νόμος για τήν άγορτική μεταρρόθμιση. Συμφωνο

* Ένα δηνάριο ίσοδυναμεί με μία λίρα σερλίου.

POOR ORIGINAL

19.2

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ
ΠΑΝΩ ΣΕ ΜΕΡΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΛΑΪΚΕΣ
ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ (ΚΟΜΜΟΥΝΕΣ)

(Πάρθηκε στις 10 του Δεκέμβρη 1958 στην 6η Διάσκεψη της Κεντρικής
Επιτροπής της 8ης συνέδου του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας)

Το 1958, στον άπειρο όριζοντα του ανατολικού μέρους της Ασίας εμφανίστηκε, σαν τον ήλιο που ανατέλλει, μία καινούργια κοινωνική δομή στα χωριά της χώρας μας — η λαϊκή κοινότητα (κομμούνια) — οργανωμένη ολόκληρη ως προς τις διαστάσεις της, που στα πλαίσιά της συνενώνονται η βιομηχανία, η γεωργία, το εμπόριο, η εκπαίδευση και τα στρατιωτικά προβλήματα και ταυτόχρονα είναι και όργανο εξουσίας και οικονομική οργάνωση. Αμέσως μετά την εμφάνισή της, η λαϊκή κοινότητα, με τη μερίδα της ζωτικότητας τράβηξε ιδιαίτερα την προσοχή των ανθρώπων.

Το κίνημα για τη δημιουργία των λαϊκών κοινοτήτων αναπτύχθηκε με πολύ γρήγορο ρυθμό. Λογίζοντας από το καλοκαίρι του 1958 οι διαστημιακοί μόνο μήνες, με βάση την φλογερή επιθυμία των πλατιών αγροτικών μαζών, πάνω από 740.000 αγροτικοί παραγωγικοί συνεταιρισμοί όλης της χώρας, μετατράπηκαν σε πάνω από 26.000 λαϊκές κοινότητες. Στις λαϊκές κοινότητες μετάνω πάνω από 120.000.000 αγροτικά νοικοκυριά, δηλαδή πάνω από το 99% του συνολικού αριθμού των αγροτικών οικογενειών διαγράφηκε η μορφή της χώρας. Η κατάσταση αυτή αποδεικνύει ότι η εμφάνιση των λαϊκών κοινοτήτων δεν είναι τυχαίο γεγονός, ότι η λαϊκή κοινότητα είναι το αποτέλεσμα, της οικονομικής και πολιτικής ανάπτυξης της χώρας μας, του σοσιαλιστικού κινήματος που διεξάγει το κόμμα για την τελειοποίηση του στοίχ στη δουλειά, αποτέλεσμα της γενικής γραμμής του κόμματος στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού και του μεγάλου αιώματος που επιτελούνται ο' αυτή την οικοδόμηση το 1958.

Παρ' όλο που πέρασε λίγος καιρός μόνο από τη δημιουργία των λαϊκών κοινοτήτων στα χωριά, οι πλατιές μάζες της αγροτιάς πείστηκαν κυρίως για τα άξια πλεονεκτήματα που τους προσφέρουν αυτές οι κοινότητες: η εργατική δύναμη και τα μέσα παραγωγής μπορούν να χρησιμοποιούνται και να κατανοούνται σε πλατιότερη κλίμακα και πιο ενιαία, μπορούν επίσης να χρησιμοποιούνται με ορθολογικό και πιο αποτελεσματικό άπ' ό,τι πριν, πράγμα που εννοεί πιο πολύ την ανάπτυξη της παραγωγής.

Κάτω από την ενιαία διεύθυνση των κοινοτήτων, συνδέονται στενά και αναπτύσσονται γρήγορα η βιομηχανία, η γεωργία (δηλαδή η καλλιέργεια της γης, η διασπορά, η κτηνοτροφία, το βοηθητικό νοικοκυριό και η ιατροφαρμακεία), το εμπόριο, η εκπαίδευση και τα στρατιωτικά προβλήματα. Είναι εξαι-

ρητικά αξιοσημείωτο το γεγονός ότι στις αγροτικές περιοχές μεγάλωσαν, έτσι όπως μεγαλώνει ένα νεαρό δέντρο μπαμπού ύψερα από την ανοιξιάτικη βροχή, χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες μικρές βιομηχανικές επιχειρήσεις. Για την ικανοποίηση των όψεων άναγκών των πλατιών μαζών, εξασφαλίζονται στις λαϊκές κοινότητες συνθήκες τέτοιες που συμβάλλουν στην ανάπτυξη της δημόσιας ευημερίας — δημιουργήθηκαν πολυάριθμες δημόσιες εστίες, βρεφικοί και παιδικοί σταθμοί, γηροκομεία κλπ. που, εκτός απ' τα άλλα, έδωσαν τη δυνατότητα ν' απελευθερωθεί δραστικά η γυναίκα, γεγονός που προσένησε μεγάλη γαρά στις γυναίκες, που δόκιμες χιλιτηρόδες κμποιούριαν δουλειόντες στην κοινότητα. Πετυχαίνοντας πλούσιες σοδιές στις αγροτικές καλλιέργειες πολυάριθμες κοινότητες εφαρμόζουν ένα σύστημα διανομής, που στα πλαίσια του συνδυάζεται το σύστημα της πληρωμής με το σύστημα του δωρεάν εφοδιασμού. Σαν αποτέλεσμα αυτού του γεγονότος οι πλατιές μάζες των αγροτών άρχισαν να παίρνουν μισθό, ενώ οι οικογενείες τους που στο παρελθόν τις άπασχολούσε αλάνια το πρόβλημα της τροφής και του πιστού, των ξύλων, του ρυζιού, του λαδιού, του άλατος, της σόγιας, του ξυδιού και των λαχανικών, μπορούν από δω και πέρα να τρώνε χωρίς να πληρώνουν χρήματα, δηλαδή άποχτησαν την πιο σοβαρή και την πιο σίγουρη κοινωνική ασφάλεια. Όλα αυτά άποτέλουν ένα έντελως νέο πράγμα για τους αγρότες, άγνωστο στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η ζωή των αγροτών καλύτερησε κιόλας, ταυτόχρονα οι αγρότες ξέρουν, με βάση την προχτική τους πείρα και την προσωπική ανάπτυξη των κοινοτήτων, ότι στο μέλλον η ζωή τους θα καλύτερήσει ακόμα περισσότερο.

Η ανάπτυξη του συστήματος των λαϊκών κοινοτήτων στα χωριά έχει άκμα μιά βαθύτερη σημασία και συγκεκριμένα η λαϊκή κοινότητα έδειξε στο λαό της χώρας μας το δρόμο της βαθμιαίας εκβιομηχανίσης του χωριού, το δρόμο του βαθμιαίου περάσματος από τη συλλογική στην παλλαϊκή ιδιοκτησία στη γεωργία, το δρόμο του βαθμιαίου περάσματος από τη σοσιαλιστική άρχη «στόν καθένα ανάλογα με τη δουλιά του», στην κομμουνιστική άρχη «στόν καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του», το δρόμο της βαθμιαίας ελάττωσης, μέχρι την εξάλειψη, των διαφορών ανάμεσα στην πόλη και το χωριό, ανάμεσα στους εργάτες και τους αγρότες, ανάμεσα στην πνευματική και τη φυσική δουλιά, καθώς και το δρόμο του βαθμιαίου περιορισμού, ως την άποκέντρωση των έσωτερικών λειτουργιών του κράτους.

Όλα αυτά άποδείχνουν την δρόμτητα και την ιστορική σημασία της άπόφασης για τη δημιουργία των λαϊκών κοινοτήτων στα χωριά, άπόφαση που πάρθηκε με βάση τη δημιουργική πρωτοβουλία των λαϊκών μαζών, στη συνδείση του Πολιτικού Γραφείου της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας, που έγινε τον Αύγουστο του 1958 στο Μπεί-νταϊζ.

Σήμερα, στις αγροτικές περιοχές που κατοικούνται από διάφορες έθνότητες (με εξαίρεση το Θιβέτ και μερικές άλλες περιοχές) δημιουργήθηκαν παντού λαϊκές κοινότητες, ενώ επίσης στις πόλεις άρχισαν να γίνονται ορισμένα πειράματα προς αυτή την κατεύθυνση. Στο μέλλον η λαϊκή κοινότητα της πόλης, άφορ πάρε μιά μορφή που ν' άντιστοιχείνται στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της πόλης, θα γίνει όργανο μετασχηματισμού της παλιάς πόλης και άνοικοδόμησης μιας νέας, σοσιαλιστικής πόλης, θα γίνει δ μοναδικός οργανωτής της παραγωγής, της άνταλλαγής, της διανομής καθώς και της καθημερινής εξυπηρέτησης και φροντίδας για την ευημερία του πληθυσμού, θα γίνει μία κοινωνική οργάνωση, στην όποια θα έώνεται η βιομηχανία, η

POOR ORIGINAL

γεωργία, το εμπόριο, ή εκπαίδευση και τα στρατιωτικά προβλήματα που ταυτόχρονα θα είναι και όργανα εξουσίας και οικονομική οργάνωση. Όμως ανάμεσα στην πόλη και στο χωριό υπάρχει διαφορά. Κατά πρώτο λόγο, η κατάσταση στην πόλη είναι πιο σύνθετη, άπ' ό,τι στο χωριό. Κατά δεύτερο λόγο, η παλλαϊκή σοσιαλιστική ιδιοκτησία είναι κιάλας ή κάρια μορφή ζωής και στα εργοστάσια και τις φάρμακες που τα διευθύνει ή ερμηνεύει, στα κρατικά ιδρύματα και στα εκπαιδευτικά ιδρύματα (με εξαίρεση τους ύψηλους βαθμούς οργάνωσης, που βασίζονται στις σοσιαλιστικές αρχές). Γι' αυτό, στην πόλη, στην πορεία της δημιουργίας των λαϊκών κοινοτήτων, δεν μπορεί να μη παρουσιαστούν άλλες απαιτήσεις απ' ό,τι στο χωριό. Κατά τρίτο λόγο, σήμερα, στις γραμμές πολλών γεωλογοκρατών και διανοουμένων της χώρας, υπάρχει ακόμα σε σημαντικό βαθμό η αστική ιδεολογία, αυτοί εκδηλώνουν ακόμα φόβους σχετικά με τη δημιουργία των λαϊκών κοινοτήτων. Άλλοι αντί αυτούς τους ανθρώπους δεν πρέπει να βασιστούμε. Γι' αυτό, στην πόλη, δεν πρέπει να συνεχιστούν οι πειραματισμοί και κατά κανόνα, δεν πρέπει να υιοθετηθούν ή να δημιουργηθούν έναν μεγάλο αριθμό λαϊκών κοινοτήτων, αλλά δε περισσότερο στις μεγάλες πόλεις πρέπει να περιμένουμε ακόμα, και για την ώρα να κάνουμε μόνο ιδεολογική προετοιμασία. Όταν συγκεντρωθεί μία απλοδοσία πείρα, όταν οι άνθρωποι, που σήμερα δεν είναι ιδεολογικά προετοιμασμένοι, θα ώριμασουν γι' αυτό το πράγμα, τότε μόνον οι λαϊκές κοινότητες θα μπορέσουν να δημιουργηθούν σε μεγάλο αριθμό.

Μία και πέρασε λίγος μόνο καιρός από την εμφάνιση των λαϊκών κοινοτήτων και για που άμεσα μετά τη δημιουργία τους ή μεγάλη πλειοψηφία αυτών των κοινοτήτων συγκεντρώσει όλες της τις δυνάμεις για μία έντακτη δουλιά — τη φθινοπωριάτικη συγκομιδή, τα φθινοπωριάτικα έργα και τις φθινοπωριάτικες σπαρές, για την παλλαϊκή κινητοποίηση για την αύξηση της παραγωγής άσπαστου και χυτοσίδηρου, οι λαϊκές κοινότητες που οργανώθηκαν στα χωριά δεν κατάφεραν ακόμα να δυναμώσουν οργανωτικά και να τελειοποιήσουν τους διάφορους κανονισμούς και τα συστήματα, να λύσουν ουστηματικά τα νέα προβλήματα που προέκυψαν στον τομέα της παραγωγής, της διανομής της καθημερινής εξυπηρέτησης και της φροντίδας για την ευημερία, στον τομέα της οικονομικής δραστηριότητας και σε άλλες τέτοιες ενέργειες. Όσον αφορά το πρόβλημα της καλύτερης άσκησης του νοικοκυριού των λαϊκών κοινοτήτων και της ανάπτυξής τους, οι κοινότητες έχουν για την ώρα ανεπαρκή πείρα, επίσης είναι αναπόφευκτο το να έχουν οι άνθρωποι διαφορετικές απόψεις για όμοια προβλήματα. Σήμερα, το άμεσο καθήκον μας είναι το να πετυχαίνουμε γρήγορα την ανάπτυξη των λαϊκών κοινοτήτων, να καθορίσουμε και να τελειοποιήσουμε τους κανονισμούς και τα συστήματα που έχουν καθοριστεί στις κοινότητες και να οργανώσουμε καλύτερα την παραγωγή και τη ζωή στις κοινότητες. Πρέπει οι κοινότητες που έχουν σχηματιστεί να δυναμώσουν πραγματικά γι' αυτό να μπορέσουν να εκπληρώσουν όσο το δυνατό καλύτερα την μεγαλειώδη αποστολή τους — το να συμβάλουν στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και των παραγωγικών σχέσεων.

II

Η λαϊκή κοινότητα είναι η βασική μονάδα της σοσιαλιστικής κοινωνικής διάρθρωσης της χώρας μας, στα πλαίσια της οποίας ενώνονται ή βιομηχανία, η γεωργία, το εμπόριο, ή εκπαίδευση και τα στρατιωτικά προβλήματα Συγχρονιστικά είναι και η βασική μονάδα της σοσιαλιστικής οργάνωσης της κρατικής εξουσίας. Σήμερα, βασίζομαστε στη μαρξιστική-λενινιστική θεωρία και στην πείρα: τα τώρα πείρα, που συγκεντρώσαν οι λαϊκές κοινότητες της χώρας μας, μπορούμε να πούμε από τώρα ότι οι λαϊκές κοινότητες θα επιταχύνουν το ρυθμό της σοσιαλιστικής οικοδόμησης της χώρας μας και θα αποτελέσουν την καλύτερη μορφή για να πραγματοποιηθούν στη χώρα μας τα παρακάτω δύο περάσματα: Πρώτο: Θα αποτελέσουν την καλύτερη μορφή του περάσματος του χωριού από τη συλλογική ιδιοκτησία στην παλλαϊκή ιδιοκτησία και δεύτερο, θα αποτελέσουν την καλύτερη μορφή του περάσματος της χώρας μας από την σοσιαλιστική κοινωνία στην κομμουνιστική κοινωνία. Μπορούμε επίσης από τώρα να πούμε ότι στη μελλοντική κομμουνιστική κοινωνία η λαϊκή κοινότητα θα εξακολουθήσει να μένει η βασική μονάδα της κοινωνικής συγκροτήσεως.

Από δω και μπρός μπροστά στο λαό της χώρας μας στέκουν τα παρακάτω καθήκοντα: μέσω της λαϊκής κοινότητας, σαν οργανωτικής μορφής της κοινωνίας, και σε αντίστοιχη με τη γενική γραμμή που χάραξε το κόμμα για την σοσιαλιστική οικοδόμηση, να αναπτύξει με γρήγορο ρυθμό τις παραγωγικές δυνάμεις της κοινωνίας, να συντελέσει στην εκβιομηχάνιση της χώρας, στην εκβιομηχάνιση των κοινοτήτων, στην εκμηχανισμό και τον εξηλεκτισμό της γεωργίας, να πραγματοποιήσει βαθμιαία το πέρασμα από τη συλλογική σοσιαλιστική ιδιοκτησία στην παλλαϊκή σοσιαλιστική ιδιοκτησία και μ' αυτόν τον τρόπο να εγκαθιδρύσει ολόκληρα την παλλαϊκή ιδιοκτησία στη σοσιαλιστική οικονομία της χώρας μας και να μετατρέψει βαθμιαία τη χώρα μας σε μία μεγάλη σοσιαλιστική δύναμη, που να διαθέτει μία πολύ αναπτυγμένη συγχρονισμένη βιομηχανία, συγχρονισμένη γεωργία, συγχρονισμένη επιστήμη και πολιτισμό. Ανακόφεται, στη διάρκεια αυτού του προσέχθ θα αναπτύσσονται βαθμιαία οι κομμουνιστικοί συντελεστές, πράγμα που θα επιτρέψει από ύλική και πνευματική άποψη να μπει η βάση για το πέρασμα από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό.

Αυτό είναι ένα τεράστιο και πολυσύνθετο καθήκον. Κρίνοντας από την ως τα τώρα συγκεντρωμένη πείρα, είναι όλοένα και περισσότερο, στις συγκεκριμένες συνθήκες της χώρας μας, η ολόκληρη πραγματοποίηση της παλλαϊκής σοσιαλιστικής ιδιοκτησίας, βιομηχανίας, μπορεί να επιτευχθεί σχετικά γρήγορα, αλλά όχι και τόσο σύντομα. Η πλατιά εκβιομηχάνιση της χώρας μας, η εκβιομηχάνιση των λαϊκών κοινοτήτων, η εκμηχανισμός και ο εξηλεκτισμός της γεωργίας και η οικοδόμηση του σοσιαλιστικού κράτους με μία ανεπτυγμένη συγχρονισμένη βιομηχανία, με συγχρονισμένη γεωργία, επιστήμη και πολιτισμό, θα απαιτήσουν ακόμα πάρα πολύ καιρό, παρ' όλο τον σχετικά γρήγορο ρυθμό με τον οποίο προχωρούμε. Γι' αυτό να ολοκληρώσουμε αυτό το έργο θα χρειαστούν, από τούτη τη στιγμή 15 — 20 χρόνια ή ίσως και κάπως πιο μεγάλη χρονική περίοδος.

Οι ιμπεριαλιστές και τα τσιράκια τους θα πουν ότι αυτή η προθεσμία είναι πολύ μικρή για να αποκτήσουμε πολύ ανεπτυγμένη συγχρονισμένη βιομηχανία, συγχρονισμένη γεωργία, επιστήμη και πολιτισμό και ότι δεν θα χρεωτούμε το στόχο μας. Εμείς συνηθίσαμε από καιρό με τα τροπάρια αυτά

POOR ORIGINAL

κων αγροτικών συνεταιρισμών σε λαϊκές κοινότητες δεν ισοδυναμεί με το πέρασμα από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό. Το πέρασμα από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό θα απαιτήσει ένα πολύ πιο μακρόχρονο διάστημα βλ' ότι η μετατροπή της συλλογικής σοσιαλιστικής ιδιοκτησίας σε παλλαϊκή σοσιαλιστική ιδιοκτησία.

Είναι αλήθεια ότι το σύστημα του δωριάν ξεφοδιασμού που πραγματοποιήθηκε στις λαϊκές κοινότητες άρχισε να περικλείνει τα φύτρα της κομμουνιστικής αρχής στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του. Ο προσωπολισμός προς την παράλληλη ανάπτυξη και το συνταγισμό της βιομηχανίας και της γεωργίας, προσωπολισμός που διαφορών ανάμεσα στην πόλη και στο χωριό, ανάμεσα στους εργατές και τους αγρότες. Πρέπει να παραδεχθούμε το γεγονός ότι, μετά το πέρασμα από τη συλλογική σοσιαλιστική ιδιοκτησία στην παλλαϊκή σοσιαλιστική ιδιοκτησία στις λαϊκές κοινότητες των χωριών, τα στοιχεία αυτά του κομμουνισμού θα αναπτυχθούν ακόμα πιο πολύ. Εκτός απ' αυτό, στο βαθμό που με την καθημερινή ανάπτυξη της βιομηχανίας και της γεωργίας όλης της χώρας το κοινωνικό προϊόν, που στην αρχή δεν είναι άφθονο, θα γίνεται βαθμιαία άφθονο, στο βαθμό που ο όγκος του δωριάν ξεφοδιασμού στο σύστημα διανομής στις λαϊκές κοινότητες, που στην αρχή είναι χαμηλό, θα μεγαλώνει βαθμιαία, στο βαθμό που τα ποσοστά του δωριάν ξεφοδιασμού, που στην αρχή είναι μικρά, θα γίνονται βαθμιαία μεγαλύτερα, και έπειτα, στο βαθμό που καθημερινά θα ανεβαίνει η κομμουνιστική συνείδηση του λαού, στο βαθμό που συνεχώς θα αναπτύσσεται η δημοσίου παιδεία, θα μειώνεται βαθμιαία ή διαφορά ανάμεσα στην πνευματική και τη φυσική δουλιά, θα περιορίζονται βαθμιαία οι εσωτερικές λειτουργίες, οι κρατούς κλπ., στο βαθμό που όλα αυτά θα πραγματοποιούνται, θα ωριμάζουν βαθμιαία οι απαραίτητοι όροι για το πέρασμα στον κομμουνισμό. Δεν θα είναι ουσιαστικά, δοκιμαστές, να υποτιμήσουμε αυτό το πρωταίξ ανάπτυξης και ακόμα περισσότερο να το εμποδίσουμε, αναβάλλοντας τον κομμουνισμό για ένα μακρινό μέλλον.

Στις κάθε μερίση όμως πρέπει να είναι απόλυτα ξεκαθαρισμένο το γεγονός ότι το πέρασμα από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό αποτελεί ένα αρκετά μακρόχρονο και άρκετα σύνθετο πρωταίξ ανάπτυξης, στη διάκριση του όποιου η κοινωνία ως προς τον χαρακτήρα της, θα ξεκαλοιδεί να παραμένει σοσιαλιστική. Η σοσιαλιστική κοινωνία και η κομμουνιστική κοινωνία αντιπροσωπεύουν δύο φάσεις του διαστήματος μεταξύ τους από ένα ξεκαθαρισμένο οικονομικό επίπεδο. Η σοσιαλιστική αρχή λέει: «Απ' τον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητές του, στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του». Το κομμουνιστικό σύστημα διανομής είναι πιο δίκαιο, όμως αυτό θα μπορεί να εφαρμοστεί στη ζωή μόνο όταν το κοινωνικό προϊόν θα παράγεται σε παραπολύ αφθονές ποσότητες. Η ταμείωση από την αρχή στον καθένα σύμφωνα με τη δουλιά του, εφαρμόζον δεν έχει δημιουργηθεί ακόμα αυτός ο όρος, θα σημειώνει τη δόση των αγαθών στην παραγωγή, δεν θα οντιολογεί στην ανάπτυξη της παραγωγής, στην αύξηση του κοινωνικού προϊόντος και έτσι δε θα συντελέσει στην πραγματοποίηση του κομμουνισμού. Γι' αυτό το λόγο, στη διάρκεια μιας μακρόχρονης περιόδου, η πληρωμή σύμφωνα με τη δουλιά πρέπει να κατέχει σημαντικό μέρος στα έσοδα των μελών των λαϊκών κοινοτήτων, και μια ορισμένη περίοδο πρέπει να κατέχει και την πρωταρχική θέση, ακόμα για να

παροτρύνουν τη θράση των μελών των κοινοτήτων στην παραγωγή και για να διευκολύνουν την ικανοποίηση των κοινών αναγκών της ζωής, οι κοινότητες πρέπει να επιδιώξουν ώστε ο μισθός των μελών τους να αυξηθεί βαθμιαία και σύγχρονα να κοιτάζουν ώστε μέσα σε ορισμένο χρόνο ο μισθός να αυξηθεί γρηγορότερα απ' ότι ο όγκος του δωριάν ξεφοδιασμού. Ακόμα και μετά το πέρασμα από τη συλλογική ιδιοκτησία στην παλλαϊκή ιδιοκτησία, έπειτα δε θα έχει επιτευχθεί ακόμα μια τέτοια αφθονία κοινωνικού προϊόντος, που θα επέτρεπε την πραγματοποίηση του κομμουνισμού. Θα ακολουθήσει στις λαϊκές κοινότητες, στη διάρκεια μιας απαραίτητης ιστορικής περιόδου, να ισχύει όπως και πριν η αρχή στον καθένα σύμφωνα με τη δουλιά του. Οι προσπάθειες πρόωσης παράτησης από την αρχή στον καθένα σύμφωνα με τη δουλιά του και αντικατάστασής της με την αρχή στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του, δηλαδή σε προσπάθειες επίταξης του πέρασματος στον κομμουνισμό, τη στιγμή που δεν ώριψαν ακόμα οι συνθήκες για αυτό το πράγμα, αποτελεί αναμφίβολα στυπία.

Τόσο το πέρασμα από τη συλλογική σοσιαλιστική ιδιοκτησία στην παλλαϊκή σοσιαλιστική ιδιοκτησία, όσο και το πέρασμα από το σοσιαλισμό στον κομμουνισμό, πρέπει να βασίζονται υποχρεωτικά σε ένα ορισμένο επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων. Οι παραγωγικές σχέσεις πρέπει να ανταποκρίνονται υποχρεωτικά στον χαρακτήρα των παραγωγικών δυνάμεων, οι παραγωγικές δυνάμεις μπορούν να προκαλέσουν ορισμένες άλλες στις παραγωγικές σχέσεις, μόνον τότε όταν φάνουν σε ένα ορισμένο επίπεδο ανάπτυξης — αυτό είναι μια από τις κύριες θέσεις του μαρξισμού. Οι συντροφοί πρέπει να έχουν υπόψη τους το γεγονός ότι το σημερινό επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας μας είναι ακόμα πολύ χαμηλό. Μόνον κατεύθυνση σωληρά τρία χρόνια και έπειτα απ' αυτό εντεινόντες τις προσπάθειές μας ακόμα μερικά χρόνια θα μπορούσαμε να πραγματοποιήσουμε μια μεγάλη αλλαγή στην οικονομική όψη δόκλησης της χώρας. Αλλά και τότε θα χρειαστεί να διανομή μια ακόμα πιο μεγάλη απόδοση για να πραγματοποιήσουμε τέτοιους σκοπούς, όπως είναι η υψηλή εκβιομηχάνιση της χώρας και ο εκβιομηχάνισμός και ο εξηλεκτρισμός της γεωργίας δόκλησης της χώρας, θα χρειαστεί να διανύσουμε μια απόσταση ακόμα πιο μεγάλη όσον να πληρώσουμε τέτοιους σκοπούς όπως είναι η αφθονία του κοινωνικού προϊόντος, η ικανοποιητική μείωση της έντασης της δουλιάς, μια αξιόλογη ελάττωση του χρόνου εργασίας. Όμως όλα αυτά, ένοστα, όστε λόγος μπορεί να γίνει για πέρασμα στο άνωτερο στάδιο ανάπτυξης της ανθρώπινης κοινωνίας — στον κομμουνισμό. Γι' αυτό, έπειτα εκδηλώνουμε έναν μεγάλο ενθουσιασμό για τον κομμουνισμό, πρέπει να εκπληρώσουμε μεγάλο ενθουσιασμό πρώτα-πρώτα, για την ανάπτυξη των παραγωγικών μας δυνάμεων, πρέπει πρώτα-πρώτα να προσπαθήσουμε να εκληρώσουμε με όλα τα μέσα, το σχέδιο μας για τη σοσιαλιστική εκβιομηχάνιση, αντί να διακηρύσσουμε χωρίς βάση την άμεση εφαρμογή της παλλαϊκής ιδιοκτησίας, στις λαϊκές κοινότητες των χωριών, και ακόμα περισσότερο το άμεσο πέρασμα στον κομμουνισμό και άλλα. Ένα τέτοιο πράγμα θα σημαίνει όχι μόνο απόδειξη άπερισπείας, αλλά θα μειώσει σημαντικά στα μάτια του λαού την ιδέα του κομμουνισμού, θα οδηγήσει στην περιθώρωση και τον εκχθισμό των μεγάλων ιδεών του κομμουνισμού και θα συμβάλει στην αύξηση των τάσεων προς την μικροαστική προσπάθεια, πράγμα που δεν θα ευνοήσει την ανάπτυξη της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Στά προβλήματα του πέρασματος από τον σοσιαλισμό στον κομμουνισμό, έμειν δέν πρέπει να χάνουμε βήμα σημειωτών στο στάδιο του σοσιαλισμού, αλλά

POOR ORIGINAL

των των εξόδων για την κοινωνική ευημερία και τον εκπολιτισμό και τη διαφύλαξη, ώστε η ζωή τους χρόνο με το χρόνο να καλύτερευει.

Η εφαρμογή του συστήματος που συνδυάζει τη μισθοδοσία με το δωρεάν εφοδιασμό, κατά τη διανομή ανάμεσα στα μέλη της κοινότητας του μεριδίου των εσόδων της που χρησιμοποιούνται για την ατομική τους κατανάλωση, είναι μία νέα πρωτοβουλία των λαϊκών κοινοτήτων του χωριού μας στην τομέα των μορφών της σοσιαλιστικής διανομής και ανταποκρίνεται στις ζωτικές ανάγκες της πλατιάς μάζας των μελών των κοινοτήτων. Όπως δείξαμε πιο πάνω αυτό το σύστημα διανομής περιέχει τα εμβλήματα του κομμουνισμού, όμως ως προς το χαρακτήρα του παραμένει σοσιαλιστικό και ανταποκρίνεται στην αρχή από τον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητές του, στον καθένα σύμφωνα με τη δυνατότητά του.

Το πρόβλημα με ποιά αναλογία θα χωριστεί ο μισθός και σε δωρεάν εφοδιασμό το μερίδιο της παραγωγής της κοινότητας που διανέμεται μεταξύ των μελών της πρέπει να λυνθεί ανάλογα με το επίπεδο ανάπτυξης της κάθε κομμουνίας. Σήμερα, στον καθορισμό της σχέσης μεταξύ του μεγέθους του μισθού και του δωρεάν εφοδιασμού είναι απαραίτητο να φροντίσουμε, στο βαθμό που αυτό είναι δυνατό, να μη λιγοστεύουν τα έσοδα των οικογενειών που αυτό είναι δυνατό, να μη λιγοστεύουν τα έσοδα των οικογενειών που διαδέχονται γρήγορα εργατικά χέρια αλλά λίγα μέλη. Κανονικά, είναι απαραίτητο να αυξηθούν, σε σύγκριση με την περασμένη χρονιά, τα έσοδα των 90% και πάνω μελών των λαϊκών κοινοτήτων, αλλά και των υπόλοιπων να μην είναι μικρότερα.

Η οργάνωση του δωρεάν εφοδιασμού δεν πρέπει σήμερα να είναι πολύ πλατιά. Η εφαρμογή του συστήματος του δωρεάν εφοδιασμού καθόλου δεν απασχολεί στο να ισοπεδώσει τις ανισότητες ζωής των ανθρώπων. Τόσο στο σοσιαλισμό όσο και στον κομμουνισμό, οι ανάγκες των ανθρώπων είναι οι γενικές γραμμές ίδιες και ταυτόχρονα διαφορετικές. Γι' αυτό τώρα, όπως και στο μέλλον, είναι απαραίτητο να προσπαθήσουμε, ώστε, στο βαθμό που αυτό θα είναι δυνατό, τα μέλη των κοινοτήτων να έχουν την ανάλογη έλευση να διαλέγουν στα πλαίσια του δωρεάν εφοδιασμού.

Ο μισθός πρέπει βαθμιαία να αυξάνει, στο μέτρο που η ανάπτυξή του ή παραγωγή. Σήμερα, εκτός από το μερίδιο που χρησιμοποιείται για το δωρεάν εφοδιασμό, στις αγροτικές περιοχές μπορούμε να καθοριστούν σαν κανόνες 6 - 8 κατηγορίες μισθών, έτσι που ο μεγαλύτερος μισθός μπορεί να ξεπερνάει 4 ή και περισσότερες φορές αυτό το πράγμα δεν θα ανταποκρίνεται να είναι πολύ μεγάλο, γιατί αυτό το πράγμα δεν θα ανταποκρίνεται στην κατάσταση πραγμάτων που υπάρχει σήμερα στο χωριό μας. Επί- κά με τις διαφορές που υπάρχουν στο βαθμό ιδίκευσης της δουλειάς. Έπι- κά με τις διαφορές που υπάρχουν στο βαθμό άνιμμου στους μισθούς ει- διαφορές περιοχές της χώρας. Σήμερα η διαφορά ανάμεσα στο χωριό μες χρι- νει λίγο μεγαλύτερη στις πόλεις απ' ό,τι στα χωριά, πράγμα που είναι μια ανάγκη. Στο μέλλον, όταν η παραγωγή θα πάρει μεγάλη ανάπτυξη και η δου- λιών των ανθρώπων θα είναι πλούσια, δεν θα είναι πια απαραίτητη η δι- τρηση αυτής της διαφοράς μεταξύ των διαφόρων μοσολογικών κατηγο- τόσο στην πόλη όσο και στο χωριό και όταν θα πλησιάζουμε την έλευση του κομμουνισμού αυτή η διαφορά θα εξαλειφθεί βαθμιαία.

Το επίπεδο του μισθού στις πόλεις είναι υψηλότερο από μεγάλο απ' ό,τι στο χωριό. Αυτό οφείλεται σε πολλές αιτίες (μία απ' αυτές τις αιτίες είναι σχετικά μεγάλα έξοδα διαβίωσης στην πόλη), αυτό όμως είναι ένα προσω- ρινό φαινόμενο. Αυτό το πράγμα πρέπει να εξηγηθεί λεπτομερειακά στους

αγρότες. Στα χωριά, όρισμένα μέλη των κοινοτήτων, εκτός απ' το γεγονός ότι εργάζονται οι ίδιοι, έχουν συγγενείς που έχουν φύγει από το σπίτι και τους στέλνουν χρήματα από την πόλη ή από άλλα μέρη (π.χ. όρισμένοι εργα- γάτες, στρατιωτικοί, στέλεχη, αυτοί που βρίσκονται στο εξωτερικό κ. ά.). Εί- ναι απαραίτητο να γίνει διαπαιδαγωγική δουλειά στα άλλα μέλη της κοινότητας για να μην κάνουν μικρόψυχες συγκρίσεις. Στη διανομή των εσόδων η κοινότητα πρέπει να κρατάει την ίδια στάση απέναντι και στους πρώτους και στους δεύτερους σχετικά με το δωρεάν εφοδιασμό και την πληρωμή του μισθού και να μην υποχρεώνει τους πρώτους να καταθέτουν τα χρήματά τους στην κοι- νότητα ή να τα δωρίζουν στην κοινότητα. Αν αυτοί ζουν αποκλειστικά από τα χρήματα που τους στέλνουν τα μέλη των οικογενειών τους, που έχασα- λειψαν το σπίτι τους και βρίσκονται σε άλλα μέρη, η κοινότητα δεν πρέπει να ανακατεύεται σ' αυτό το πρόβλημα, μπορεί όμως να μην τους συμπεριλά- βει στο δωρεάν εφοδιασμό. Τα έξοδα αυτών που έχουν πάει για σπουδές σε άλλες περιοχές, με εξαίρεση αυτούς που τους συνηρεί το κράτος ή που μπορούν να συτηρηθούν μόνοι τους, τα αναλαμβάνει η νομαρχιακή Ένωση των κοινο- τητών, σύμφωνα με τους κανονισμούς που έχουν καθορίσει τα εκπαιδευτι- κά ιδρύματα.

Όσο πιο πολύ η ανάπτυξη ή υπόθεση του σοσιαλισμού, όσο πιο άφθονο θα είναι το κοινωνικό προϊόν, τόσο πιο άφθονο θα είναι τα μέσα για τη ζωή που θα δίνονται στον κάθε άνθρωπο σαν προσωπική του ιδιοχρη- σία. Μερικοί νομίζουν πως με τη δημοσκόπηση των λαϊκών κοινοτήτων θα ενα- ναδιανεμηθούν τα αντικείμενα κατανάλωσης που αποτελούν προσωπική ιδιο- χρησία. Αυτή είναι λαθεμένη αντίληψη. Πρέπει να εξηγήσουμε στις μάζες ότι τα μέσα για τη ζωή (στα όποια συμπεριλαμβάνονται οι καταικίες, η ένδυμα- σία, τα επίπλα κλπ.), καθώς και οι οικονομίες που έχουν κατατεθεί στις τρά- πεζες και στους πιστωτικούς συνεταιρισμούς μετά τη δημοσκόπηση των κοινοτή- των μένων όπως και πριν και θα μένουν για πάντα ιδιοχρησία των μελών των κοινοτήτων. Σε περίπτωση ανάγκης η κοινότητα μπορεί να χρησιμοποιή- σει προσωρινά, με την συγκατάθεση του μέλους της, τις περιττές οικονομίες, όμως το δικαίωμα ιδιοχρησίας ανήκει στους πρώτους στην ιδιοχρησία. Τα μέλη της κοινότητας μπορούν να διατηρούν μερικά δέντρα γύρω από τα σπί- τια τους, μικρά αγροτικά εργαλεία και μικρές συσκευές, μικρά οικιακά ζώα και πουλερικά. Έπίσης μπορούν να συνεχίσουν να ασχολούνται με όρισμένα μικρά βοηθητικά οικιακά επαγγέλματα, με τον όρο αυτές οι δουλιές να μην τους εμποδίζουν από το να παίρνουν μέρος στη συλλογική δουλειά.

Όλα τα χρήματα που δημοσιεύθηκαν πριν τη στιγμή της συγκρότησης των λαϊκών κοινοτήτων τόσο ανάμεσα σε διάφορα πρόσωπα, όσο και ανάμεσα στην κοινότητα, από τη μία μεριά, και σ' ένα μέρος της κοινότητας, από την άλλη, ή οι πιστώσεις που πήραν μέλη των κοινοτήτων από την τράπεζα ή τον πιστωτικό συνεταιρισμό δεν πρέπει να άνωρθωθούν. Αυτοί που έχουν την δυνατότητα να εξοφλήσουν αυτά τα χρήματα, πρέπει να το κάνουν, και αν δεν μπορούν να το εξοφλήσουν, μπορεί το χρέος προσωρινά να παραταθεί.

V

Η λαϊκή κοινότητα είναι ο οργανωτής της παραγωγής και της ζωής του λαού, και ο βασικός σκοπός της ανάπτυξης της παραγωγής είναι η στο μεγαλύτερο βαθμό ικανοποίηση των διαρκώς αυξανόμενων δόλων και πολι-

POOR ORIGINAL

τιστικών αναγκών όλων των μελών της κοινωνίας. Στην καθοδήγηση της δουλειάς των κοινοτήτων το κόμμα πρέπει να δώσει δόκιμη και άκρουστη προσοχή στα ιδεολογικά προβλήματα, στα προβλήματα της παραγωγής και στα προβλήματα της καθημερινής ζωής. Πρέπει να υπάρχει φροντίδα για τους ανθρώπους και να εκλειφεί η τάση του να δίνεται προσοχή μόνο στα πράγματα και όχι στους ανθρώπους. Όσο πιο μεγάλος είναι ο ενθουσιασμός που δείχνουν οι μάζες στη δουλιά, τόσο πιο μεγάλη πρέπει να είναι η φροντίδα του κόμματος για τη ζωή των μαζών. Και όσο πιο μεγάλη θα είναι η φροντίδα του κόμματος για τη ζωή των μαζών, τόσο πιο μεγάλος θα είναι ο ενθουσιασμός των μαζών στη δουλιά. Είναι λαθεμένες οι αντιλήψεις που αντίπαρθεύουν την παραγωγή στη ζωή και οι βεβαιώσεις ότι η φροντίδα για τη ζωή των μαζών φρενάρει την παραγωγή. Ασφαλώς είναι έπισης λάθος να υπεργυμνάζουμε μονόπλευρα και υπερβολικά το άνεβασμα της συνείδησης και την αύξηση της παραγωγής, χωρίς να ενδαρρύνουμε τη σκληρή πάλη για τα συμφέροντα της προοπτικής.

Οι κομμουνιστές θεωρούν πάντα ότι στην κομμουνιστική κοινωνία η δουλιά θα μεταβληθεί από άγρια σε απόλαυση και θα γίνει «η πιο πρωτογενής ανάγκη της ζωής». Αντιμέτωπα στο μέλλον η εργασία μέρα θα μειωθεί σε σημαντικό βαθμό. Στο βαθμό που θα αναπτύσσεται ο εκμηχανισμός και ο ηλεκτρισμός, θα χρειαστεί να προσπαθήσουμε στα προσεχή χρόνια να περάσουμε στην «εργασία μέρα των 6 ωρών». Η σημερινή έντακτη δουλιά περάσουμε στην «εργασία μέρα των 6 ωρών, και ίσως ακόμη είναι απαραίτητη η δημιουργία άκριτως τις συνθήκες για την πραγματοποίηση εργασιών της εργάσιμης ημέρας των 6 ωρών, αλλά και στα χωριά είναι απαραίτητη η πραγματοποίηση ενός συστήματος στα πλαίσια του όποιου, σε κανονικές συνθήκες, 8 ώρες να είναι εργάσιμες και 2 για μελέτη. Στην περίοδο της ανάπτυξης των αγροτικών εργασιών η στην περίοδο άλλων επειγόντων εργασιών στα χωριά, ο χρόνος εργασίας μπορεί να παραταθεί ανάλογα. Σε όλες όμως τις περιπτώσεις είναι ανάγκη καθημερινά να διατίθενται 8 ώρες για ύπνο και άλλες 4 ώρες για φαγητό και ανάπαυση, δηλαδή, αυτές οι 12 ώρες οι οποίες περιτάσσονται δεν πρέπει να ελαττωθούν. Σήμερα δημιουργείται μια τεταμένη κατάσταση σχετικά με την εργατική δύναμη. Αυτό είναι ένα άνωμαλο ημενη γεγονός. Η διεξοδος όμως αυτή την κατάσταση πρέπει να αντιμετωπιστεί κυρίως στην τελειοποίηση των εργαλειών και στην καλύτερη οργάνωση της εργασίας, χωρίς όμως να στηριζόμαστε στην παρρησία του χρόνου εργασίας. Πρέπει να δοθεί σοβαρή προσοχή στην ασφάλεια της παραγωγής. Στο μέτρο των δυνατοτήτων να καλύτερευουν οι συνθήκες εργασίας και να επιτευχθεί η μείωση των δυσχερημάτων στην παραγωγή και η εξάλειψή τους. Πρέπει δωροδοήσετε να εξασφαλιστεί στις αγροτικές και να επιτευχθεί η μείωση των δυσχερημάτων στην παραγωγή των αγροτικών προϊόντων και μετά τον τοκετό. Τίς μέρες που οι γυναίκες έχουν αρρώστια πρέπει να τους εξασφαλιστεί η απαραίτητη ανάπαυση και να μη σπινδύονται σε βίαιες δουλιές, σε δουλιές που γίνονται μέσα σε κρύα νερά και σε νυχτερινή εργασία.

Είναι απαραίτητο να οργανωθεί η δουλιά στις δημόσιες εστιές. Πρέπει να εξασφαλιστεί σε όλα τα μέλη των κοινοτήτων άριστη και νόστιμη τροφή να στείλονται με τους απαραίτητους υγιεινούς υφους και να αναπτύσσονται στις εθνικές και τοπικές συνθήκες και γούστα. Οι δημόσιες εστιές πρέπει να έχουν χίρια για αυτούς που τρώνε, πρέπει να οργανωθεί καλά η λειτουργικότητα, να έχουν εργαστήρια για την παρασκευή προϊόντων από σόγια,

εργαστήρια για την αποξήρανση ψαριών, εργαστήρια για την εξεργασία καρυκευμάτων από σόγια, να τρέφονται γουρούνια, μικρά κερασφόρα ζώα κουλρικά, ψάδια κλπ. Η τροφή πρέπει να είναι ποικίλη και νόστιμη. Είναι απαραίτητο να ζητηθεί η συμβουλή των ειδικών σχετικά με τη λογική τροφοδοσία του ανθρώπου, για να περιέχουν τα τρόφιμα τον απαραίτητο στον οργανισμό άριθμό θερμικών και θρεπτικών ουσιών. Πρέπει να δοθεί όσο το δυνατόν μεγαλύτερη φροντίδα στην τροφή των γαρόντων, των παιδιών, των άρρωστων, των ηλικιών γυναικών και των μητέρων που είναι λεχώνες ή που θηλάζουν. Σε ορισμένα μέλη των κοινοτήτων πρέπει να επιτραπεί να μαγειρεύουν το φαγητό στο σπίτι τους. Είναι απαραίτητος ο εκδημοκρατισμός της καθοδήγησης των δημόσιων εστιών. Στις δημόσιες εστιές και στη θέση του μάγειρα στις δημόσιες εστιές πρέπει να εκλέγονται άνθρωποι οίγουροι από πολιτική άποψη. Το καλύτερο σύστημα είναι η εκλογή τους με βάση τις δημοκρατικές εκλογές.

Είναι απαραίτητο να οργανωθεί όπως πρέπει η δουλιά στους θρεπτικούς και παιδικούς σταθμούς, έτσι που όλα αυτά τα παιδιά να ζουν και να διαπαιδαγωγούνται καλύτερα απ' ό,τι στο σπίτι, έτσι που τα παιδιά να θέλουν να μένουν στους θρεπτικούς και παιδικούς σταθμούς και οι γονείς να θέλουν να στέλνουν τα παιδιά τους εκεί. Οι γονείς πρέπει μόνοι τους να αποφασίζουν αν θα δόσουν τα παιδιά τους στους σταθμούς για μεγάλο χρονικό διάστημα ή αν θα τα παίρνουν όπως τιμητή θα λήθουν στα σπίτια τους. Για να οργανωθεί καλύτερα η δουλιά στους θρεπτικούς και τους παιδικούς σταθμούς, οι λαϊκές κοινότητες πρέπει να προετοιμάσουν για αυτόν το σκοπό μεγάλο αριθμό νηπιαγωγών και δασκάλων με ανάλογη ειδίκευση.

Πρέπει να οργανωθεί ανάλογα η δουλιά στα γυμναστήρια και πρέπει να εξασφαλιστούν σχετικά καλά οίγματα για τους γέροντες που δεν έχουν παιδιά για να τους συντηρήσουν (δηλαδή των προσώπων που ογκυαλιόγονται στο σύστημα των «πέντε εξασφαλιστών»).

Επίσης οι λαϊκές κοινότητες πρέπει να φέρουν την εδύνη για τη δουλιά των σχολείων στοιχειώδους και μέσης εκπαίδευσης, και για την εκπαίδευση των ηλικιών. Στα χωριά της χώρας πρέπει να εφαρμοστεί η γενική στοιχειώδης εκπαίδευση, πρέπει να οργανωθεί όπως πρέπει η δουλιά στις συνήθεις θρεπτικές σχολές μέσης εκπαίδευσης και στις μέσες αγροτικές σχολές, στις θρεπτικές σχολές μέσης εκπαίδευσης και στις μέσες αγροτικές σχολές, καθώς και σε άλλες μεσαίες επαγγελματικές σχολές και βαθμιαία να επιτευχθεί η γενική μέση εκπαίδευση. Είναι απαραίτητο να εξαλειφθεί πραγματικά ο αναλφάβητισμός των ηλικιών και να οργανωθούν διάφορες νυχτερινές σχολές, στις οποίες να παραδίδονται πολιτικά, εκπαιδευτικά και τεχνικά μαθήματα. Η εφαρμογή της γενικής εκπαίδευσης και η βαθμιαία άνοψη του όρου της ελάττωσης της διαφοράς ανάμεσα στη φυσική και την πνευματική εργασία αυτή η δουλιά πρέπει να στείλουν ένα μέρος της υφιστάμενης πόλης, στις μεσαίες δευτεροβάθμιες σχολές, στις τεχνικές σχολές και στα άνωτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα, για να προετοιμαστούν έτσι οτελέγη για το κράτος και τις κοινότητες, με σχετικά υψηλό εκπαιδευτικό επίπεδο. Τα εκπαι-

* Το σύστημα των «πέντε εξασφαλιστών» προβλέπει την εξασφάλιση της τροφής, της ένδυματις, των κοινοτήτων, την διαπαιδαγώγηση, των παιδιών και των ηλικιών, τον ενθουσιασμό. Σημείωση συντάκτης.

POOR ORIGINAL

δευτικά Ιδρύματα όλων των τύπων πρέπει να εφαρμόζουν αδιάκοπα την άρχη του συνδυασμού των σπουδών με την εργασία στην παραγωγή. Τα παιδιά αρχίζοντας από ηλικία 9 χρονών, μπορούν με τον κατάλληλο τρόπο να πάρουν μέρος σε μία δουλιά ανάλογα με τις δυνάμεις τους, για να συνηθίσουν από τα παιδικά τους χρόνια στην δουλιά, και για να μπορέσουν να αναπτυχθούν και σωματικά και διανοητικά. Όμως πρέπει να παίρνεται πειρα για περί ύψους ή ύψους των παιδιών ώστε να τραβιούνται σε ελαφριά και διλιθωρη δουλιά που να ανταποκρίνεται στη φυσική τους ανάπτυξη και στα ένδιαφέροντά τους.

Πρέπει να ένταθει ή πολιτική ή ιδεολογική δουλιά ανάμεσα στους εργαζόμενους στις δημόσιες εστίες, στους βρεφικούς και παιδικούς σταθμούς, στα γηροκομεία, στα δημοτικά σχολεία, τα λατρικά ιδρύματα, τις λέσχες και στα καταστήματα. Η κοινή γνώμη πρέπει να διαπαιδαγωγηθεί ενεργά και με τέτοιο τρόπο, ώστε η κοινωνία στο σύνολό της και όλες οι κοινότητες να θεωρούν τη δουλιά στις δημόσιες εστίες, στους βρεφικούς και παιδικούς σταθμούς και οποιαδήποτε άλλη ότι εξυπηρετεί τη συλλογική ευημερία και ότι η δουλιά για την εξυπηρέτηση του συνόλου είναι μία ευγενική εργασία στην υπηρεσία του λαού. Πρέπει να κριτικαριστούν και να διορθωθούν οι αντίληψεις που προέρχονται από τις εκμεταλλευτικές τάξεις και που δείχνουν περιφρόνηση στη δουλιά για την εξασφάλιση της ευημερίας των μαζών, για την καθημερινή εξυπηρέτηση του λαού.

Είναι απαραίτητη η βαθμιαία επίσκεψη των οικημάτων παλιού τύπου. Νά χτιστούν βαθμιαία και κατά συγκροτήματα χωριά νέου τύπου — συνοικισμοί — κήποι με κατοικίες, με δημόσιες εστίες, βρεφικούς και παιδικούς σταθμούς, γηροκομεία, εργοστάσια, βιβλιοθήκες, κτηνοτροφικούς σταθμούς, καταστήματα, σταθμούς τηλεπικοινωνίας, αποθήκες, εκπαιδευτικά ιδρύματα, νοσοκομεία, λέσχες, κινηματογράφους, αθλητικά γήπεδα, λουτρά, άρτοποιητήρια κλπ. Τα σχέδια για την οικοδόμηση των κατοικιών στους συνοικισμούς και στα χωριά πρέπει να συζητηθούν πλατιά από τις μάζες. Έμεις είμαστε υπέρ της κατάργησης του άδικου πατριαρχισμού, που είναι άποικιακή της Ιστορίας, και υπέρ της ανάπτυξης μίας δημοκρατικής και αρμονικής οικογενειακής ζωής, πράγμα που το υποστηρίζουν ολόθερα οι μάζες. Τί αυτό, στην οικοδόμηση των κατοικιών πρέπει να στραφεί η προσοχή στο ότι πρέπει να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της κοινής ζωής των ανδρών, των γυναικών, των γέροντων και των παιδιών κάθε οικογένειας.

Σήμερα βρίσκεται στον κόσμο ένας αρκετά μεγάλος αριθμός βλάκες που ανακρατούν άουστολα τις λαϊκές μας κοινότητες. Ανάμεσά τους είναι και ο κύριος Ντάλλες των ΕΠΑ. Αυτός ο Ντάλλες δεν καταλαβαίνει απολύτως τίποτα από τις υποθέσεις της χώρας μας, αλλά παραστραίνει ότι γνωρίζει καλά την Κίνα και επιτίθεται δημόσια κατά των λαϊκών κοινοτήτων. Κυρίως τον πείραζε το γεγονός ότι καταστράφηκε, δήθεν, το θαυμάσιο χιλιόχρονο βάθρο της οικογένειας. Είναι αλήθεια ότι ο κινέζικος λαός κατάστραψε τον φεουδαρχικό πατριαρχισμό. Στην πραγματικότητα, αυτός ο πατριαρχισμός από καιρό έλαχε να υπάρχει στην κεφαλαιοκρατική κοινωνία. Αυτό είναι μία πρόδοος που έκανε ο καπιταλισμός. Έμεις όμως κάναμε ακόμα ένα βήμα εμπρός, δημιουργήσαμε δημοκρατικές και αρμονικές οικογένειες και μάλιστα τέτοιες οικογένειες που στην πραγματικότητα, σπάνια συναντιούνται στην κεφαλαιοκρατική κοινωνία. Έχει, μόνον στο μέλλον, μετά την πραγματοποίηση της σοσιαλιστικής επανάστασης και την κατάργηση του κεφαλαιοκρατικού μεσοτάτους, που χαρακτηρίζεται από την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο,

θα δημιουργηθεί η δυνατότητα, όπως παντού, να υπάρξουν τέτοιες οικογένειες. Όσον αφορά τους βρεφικούς και παιδικούς σταθμούς και τις εστίες των εργατών στα εργοστάσια, όλα αυτά εμφανίστηκαν για πρώτη φορά στην κεφαλαιοκρατική κοινωνία. Επειδή όμως δημιουργήθηκαν από την άστική τάξη, αυτά έχουν εκεί κεφαλαιοκρατικό χαρακτήρα και αποσκοπούν να διευκολύνουν την εκμετάλλευση των εργαζομένων — ανδρών και γυναικών — απ' τους κεφαλαιοκράτες. Όμως, τέτοια ιδρύματα που δημιουργήθηκαν από εμάς έχουν σοσιαλιστικό χαρακτήρα και συντελούν στην ανάπτυξη της υσότητας του σοσιαλισμού, στην απελευθέρωση του άτόμου, απελευθερώνουν πραγματικά και όριστικά τις μάζες των γυναικών και τις επιτρέπουν να διαπαιδαγωγούν ακόμα καλύτερα τα παιδιά. Γι' αυτό, αυτά εγκρίθηκαν ολόθερα απ' όλους τους εργαζόμενους και πρώτα-πρώτα από τις γυναίκες μάζες

VI

Η οργανωτική άρχη της λαϊκής κοινότητας είναι ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός. Τόσο στον τομέα της καθοδήγησης της παραγωγής, στον τομέα της διανομής των εσόδων, όσο και στη δουλιά της καθημερινής εξυπηρέτησης και στην φροντίδα για την ευημερία των μελών της κοινότητας και σε όλους τους άλλους τομείς της δουλιές είναι απαραίτητο να εφαρμοστεί στη ζωή αυτή η άρχη.

Στη λαϊκή κοινότητα πρέπει να εφαρμοστεί το σύστημα της ενιαίας καθοδήγησης, και της κλιμακωτής διεύθυνσης. Γενικά το καθοδηγητικό όργανο της κοινότητας μπορεί να χωριστεί σε τρία κλιμάκια και συγκεκριμένα: η καθοδήγηση της κοινότητας, το διοικητικό τμήμα (ή το μεγάλο παραγωγικό συνεργείο) και το παραγωγικό συνεργείο. Το διοικητικό τμήμα (ή το μεγάλο παραγωγικό συνεργείο) στην πραγματικότητα είναι μία ιδιοσυνηθισμένη μονάδα, που καθοδηγεί τη βιομηχανία, τη γεωργία, το εμπόριο, την εκπαίδευση και τις άπώλειες του άνθρακα στην κοινότητα. Το παραγωγικό συνεργείο είναι η μονάδα βάσης στην οργάνωση της δουλιές. Στις συνθήκες της ενιαίας καθοδήγησης της διοίκησης της κοινότητας οι διοικητικοί τομείς (ή τα μεγάλα παραγωγικά συνεργεία) και τα παραγωγικά συνεργεία πρέπει να διαθθούν το απαραίτητο χώρο στον τομέα της οργάνωσης της παραγωγής και των έργων οικονομικής ύποδομής, στην οικονομική διαχείριση, στην καθημερινή εξυπηρέτηση του λαού και στη φροντίδα για την ευημερία του, για να συμβάλουν έτσι στη δραστηριοποίηση τους.

Οι οργανώσεις των διαφόρων βαθμίδων της νομοκρατικής ένωσης των κοινοτήτων και οι οργανώσεις της λαϊκής κοινότητας πρέπει να μάθουν να κατανύουν λογικά την εργατική δύναμη ανάμεσα στους διαφόρους κλάδους της παραγωγής (άγροτική οικονομία, βιομηχανία, μεταφορές), ανάμεσα στα μέλη καθήκοντα της παραγωγής, τα γεγονότα καθήκοντα της παραγωγής και να καθήκοντα τα σχετικά με την καθημερινή εξυπηρέτηση του λαού, και να καθήκοντα τα σχετικά με την ανάπτυξη της δουλιές. Είναι να αποφεύγουν τιοτες καταστάσεις όπου στο ένα μέρος η δουλιά περιμένει να ανθρωπω, και στο άλλο μέρος ο άνθρωπος περιμένει τη δουλιά. Είναι να διαρκώς καλύτερη της οργάνωσης της δουλιές, ή ανεγής απαραίτητη η διαρκής καλύτερη της οργάνωσης της δουλιές και ο πραγματοποιήση και το σχεζή; δυνάμωμα του συστήματος, σύμφωνα με το οποίο κάθε βαθμίδα εϋθύνεται για την εκπλήρωση των παραγωγικών και άλλων καθήκοντων, την τελειοποίηση του συστήματος εϋθύνεται και άλλων

POOR ORIGINAL

της παρότρυνσης στη δουλιά, την εξασφάλιση μιας πραγματικής αύξησης της παραγωγικότητας και της ποιότητας της εργασίας.

Στις οργανώσεις δουλιάς της λαϊκής κοινότητας πρέπει να υπάρχει και πειθαρχία και δημοκρατία. Η λεγόμενη στρατιωτικοποίηση της οργάνωσης σημαίνει την οργάνωση κατά το πρότυπο των βιομηχανικών επιχειρήσεων, σημαίνει ότι οι οργανώσεις δουλιάς της κοινότητας πρέπει να είναι έπι οργανωμένες και πειθαρχημένες όπως και οι βιομηχανικές επιχειρήσεις, όπως ο στρατός. Αυτό είναι απαραίτητο για την αγροτική παραγωγή που άσκει ο οσέ μεγάλη κλίμακα. Οι σχηματισμοί της μεγάλης αγροτικής παραγωγής, που και οι σχηματισμοί της μεγάλης βιομηχανικής παραγωγής αντιπροσωπεύουν τον βιομηχανικό στρατό. Ο σύγχρονος βιομηχανικός στρατός είχε οργανωθεί από την άστική τάξη ή βιομηχανική επιχείρηση μοιάζει με στρατιωτικό σιτιτόπεδο. Ο εργατής που στέκεται μπροστά στις μηχανές βρίσκεται κάτω από μια πειθαρχία που δεν ύστερεί από τη στρατιωτική. Ο βιομηχανικός στρατός της σοσιαλιστικής κοινωνίας είναι ο βιομηχανικός στρατός μιας τάξης — της εργατικής τάξης, που άπελευθερώθηκε από τους κεφαλαιοκράτες, οι οποίοι διαποσούνταν την υπερίσξια, και που εφαρμόζει στις γραμμές της εργατικής τάξης ένα λογόνο δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, που βασίζεται στη συνείδηση και την ελεύθερη συγκατάθεση. Σήμερα έμεις εφαρμόσαμε αυτό το σύστημα κατά χωριά και δημιουργήσαμε μ' αυτό τον τρόπο έναν σοσιαλιστικό αγροτικό ομμηχανικό στρατό, που βασίζεται στο δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, που δεν ύδνεται στην έμμετάλλευση των τσιγκλιόων και των κουλάκων και ού άπελευθερώθηκε από την μικρή παραγωγή.

Στις οργανώσεις παραγωγής των διαφόρων βαθμίδων της λαϊκής κοινότητας πρέπει να δημιουργηθούν αντίστοιχα οργανώσεις λαϊκής έθνοφυλακής. Οι οργανώσεις της λαϊκής έθνοφυλακής των διαφόρων βαθμίδων, δηλαδή των οικιστικών συνταγμάτων, ταγμάτων, λόγων, και άρχην δεν πρέπει να συγκεντρώνονται στο πρόσωπο του προέδρου της κοινότητας του προέδρου του δημοτικού τμήματος (του καθοδηγητή του μεγάλου αντιγείου), που αναρχισμολογεί. Οι διοικητές αυτοί πρέπει να κερδίζουν μέρος στη δουλιά των αντίστοιχών οργάνων διοίκησης της κοινότητας και να είναι μέλη αυτών των οργάνων. να βρίσκονται κάτω από τη διπλή καθοδήγηση των αντίστοιχων διοικητικών οργάνων και της άνωτερης διοίκησης της λαϊκής έθνοφυλακής. Οι οργανώσεις της λαϊκής έθνοφυλακής πρέπει να είναι έφοδοσμένες με όλα άνάγκη με τις άνάγκες. Τα όλα παράγονται από τα έργοστάσια έλλοιων, που δημιουργούνται στις έπαρχιες. Οι σχηματισμοί βάσης των λαϊκών έθνοφυλακών πρέπει να γυμνάζονται στρατιωτικά στις καθορισμένες ώρες, και οι έφειδικοι σχηματισμοί της λαϊκής έθνοφυλακής στα διαλέμματα της δουλιάς, για να πραγματοποιούν οι συνθήκες δημιουργίας μιας τέτοιας κατάστασης όπου ένας δ λαός να γίνεται στρατιώτης. Οι πλατιές μάζες των εργαζόμενων της χώρας μας χαιροετίθουν με χαρά το σόστημα της λαϊκής έθνοφυλακής. Αυτό έξηγείται από το γεγονός ότι στη διάρκεια του μακρόχρονου έπαναστατικού άγώνα ενάντιον στον ιμπεριαλισμό, τον φεουδαρχισμό και τους λακέδες τους, — την αντιδραστική κλίμα του κομουνταγνχ — οι εργαζόμενοι κατάλαβαν ότι μόνο όταν έξολοκιστούν όλα μπλοέσον να συντρέφουν την ένοχλη άντεπανάσταση, θα μπορέσουν να γίνουν χυρίαρχοι της κινήσεως της, και άπ' το γεγονός ότι μετά τη νίκη της έπανάστασης έλδαν ότι έξω από τα σύνορα υπάρχουν άκόμα γκαγκστερς ιμπεριαλιστές που καθημερινά δηλώνουν ότι σκοπεύουν να συντρέ-

φουν το λαϊκό μας κράτος. Γι' αυτό ένας δ λαός είναι πέρα για πέρα άποφασισμένος να συνεχίσει να έξολλιζεται και δηλώνει: 'Έσείς, οι γκαγκστερς, που δε σκέφτεστε παρά πώς να μας ληστέψετε, να έσπε προσεχτικοί, μην δοκιμάσετε του κάκου να μας περιάξετε, έμάς, τους άνθρώπους που άσολογούνται με την ερηνική δουλιά, να έξερετε πώς έμιασε πέρα για πέρα έτοιμοι. "Αν ο ιμπεριαλισμός τολμήσει να έξαπολλώσει έναν έπιθετικό πόλεμο ενάντιον στη χώρα μας, τότε οσέ μας ένας δ λαός θα γίνει στρατιώτης και η λαϊκή έθνοφυλακή θα βοηθήσει τον λαϊκό άπελευθερωτικό στρατό, και οι έπιτιθέμενοι θα γίνουν στάχτη και κορναγιάς".

Σ' όλες τις οργανώσεις της λαϊκής κοινότητας, συμπεριλαμβανομένων και των οργανώσεων της λαϊκής έθνοφυλακής πρέπει να υπάρχει και ο συγκεντρωτισμός και η δημοκρατία. Η κοινότητα πρέπει να οργανώσει όχι μόνο την παραγωγή, αλλά και την διαβίωση των ανθρώπων. Γι'ά να οργανωθεί καλά η δουλιά, πρέπει να εφαρμόζεται πλατιά δημοκρατία, πρέπει ο' όλες τις περιπτώσεις να ζητείται η γνώμη των μαζών, να εκπροσωπούνται οσωτά τα συμφέροντά τους, να εκφράζεται η θέλησή τους. Γι' αυτό, παράλληλα με τη στρατιωτικοποίηση της οργάνωσης, με την καθιέωση του μαχητικού πνεύματος στη δράση, με την εφαρμογή του συλλογικών τρόπου ζωής, είναι άπαραίτητο να πραγματοποιηθεί στην κοινότητα πλήρης έθνοκρατισμός της καθοδήγησης. Δεν έπιτρέπεται να κυριαρχήσει και των οργανώσεων της άδυναμίας της δημοκρατικής ζωής της κοινότητας και των οργανώσεων της λαϊκής έθνοφυλακής με το πρόσχημα της στρατιωτικοποίησης του σπτήματος της λαϊκής έθνοφυλακής, που στρέφει την αίχμη της ενάντιον στους έχθρούς. Η κοινότητα είναι το κατώτατο όργανο έξουσίας στη χώρα μας. Μόνον όταν έξασφαλιστεί ο πλήρης έθνοκρατισμός της κοινότητας, μπορεί να δημιουργηθεί οσέ παγκρατική κλίμακα τέτια πολιτική κατάσταση, στην όποια να υπάρχει και συγκεντρωτισμός και δημοκρατία, και πειθαρχία και έλευθερία, και ενία άέληση και προσωπική έλευθερία, ζωντανία και έρωστία

VII

Το θεμελιακό πρόβλημα της οργάνωσης της δουλιάς στη λαϊκή κοινότητα είναι το δυνάμωμα της κομματικής καθοδήγησης. Μόνο στην περίπτωση που δυναμώσει η κομματική καθοδήγηση μπορεί η πολιτική να γίνει η κύρια που δυναμώσει να συντελεστεί με βάθος η σοσιαλιστική και κομμουνιστική άδολογική διαπαιδαγώγηση, μπορεί να καταπολεμηθούν οι διάφορες λαθεμένες ιδεολογικές διαπαιδαγώγηση, μπορεί να καταπολεμηθούν οι διάφορες λαθεμένες εφαρμοστέες οσωτά η γραμμή και η πολιτική του κόμματος. Μερικοί νομίζουν ότι δεν χρειάζεται πιά το κόμμα στην κοινότητα, ότι μπορεί να πραγματοποιηθεί η λεγόμενη συγχώνευση του κόμματος με την κοινότητα. Αυτή η άντιληψη είναι λαθεμένη.

Το κόμμα πρέπει να έξασφαλιστεί στα πλαίσια της δουλιάς του μέσα στην κοινότητα την εφαρμογή μιας οσστής γραμμής και πολιτικής και να προσέξει τη διαπαιδαγώγηση των μελών της κοινότητας, έτσι που να μπορούν να χρησιμοποιούν ένα θαυμάσιο στυλ, και οσέ πρώτη γραμμή το στυλ της γραμμής των μαζών και του πραχτικού καταπάματος, με τη λύση των προβλημάτων.

Σαν άποτέλεσμα του κινήματος για τη ρύθμιση του στυλ που έγινε οσά χρόνια 1957 — 1958, η γραμμή των μαζών που χάραξε το κόμμα σημείωσε

POOR ORIGINAL

φασιακά την υπονομευτική δουλιά του ξέθρου. Το πρόβλημα, αν οι πρώην ιαφελιάδες, κοινάκοι, αντίπαναστάτες και άλλα άτομα που στερούνται πολιτικών δικαιωμάτων και βρισκονται στις λαϊκές κοινότητες μπορούν να είναι μέλη των κοινοτήτων ή αν θα πρέπει να θεωρούνται μέλη των κοινοτήτων με λιγότερα δικαιώματα, ή αν είναι υποχρεωμένοι να δουλεύουν όπως και πριν κάτω απ' την επίβλεψη της κοινότητας— πρέπει να συζητηθεί και να λυθεί από τις μάζες, στη διάρκεια της τακτοποίησης των κοινοτήτων, κατά τη ριπίωση, ανάλογα με τη συμπεριφορά του καθενός απ' αυτούς τους ανθρώπους.

Κατά την τακτοποίηση των κοινοτήτων, πρέπει αυτή η δουλιά να γίνει πρώτη δοκιμαστικά σε ένα ή δυο μέρη του κάθε νομού, δηλαδή σε ένα σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα να βοηθηθούν οι σύγχρονοι μιας ή δυο λαϊκών κοινοτήτων να οργανώσουν εκεί, όπως πρέπει αυτή τη δουλιά, να συγκεντρώσουν πείρα, και έπειτα αυτή η πείρα να χρησιμοποιηθεί σαν παράδειγμα και να επεκταθεί ολόκληρα. Σε όλες τις επαρχίες, πόλεις και αυτόνομες περιοχές, πρέπει να οργανωθούν ομάδες έλέγχου με έναν αριθμό από χίλιους, μερικές χιλιάδες ή περίπου 10.000 ανθρώπους, με επικεφαλής τους πρώτους γραμματείς των κομματικών επιτροπών της επαρχίας, του νομού και της περιφέρειας, οι οποίοι πρέπει να καθοδηγούν τη δουλιά για την τακτοποίηση των λαϊκών κοινοτήτων. Οι ομάδες έλέγχου πρέπει να οργανώνουν άμοιβαίες έπισκέψεις και άμοιβαία έκτιμηση των αποτελεσμάτων που επιτεύχθηκαν στις περιφέρειες, στους νομούς ή στις λαϊκές κοινότητες, να οργανώνουν συζητήσεις άπευθείας στον τόπο δουλιάς, να προλαγανδίζουν και ν' αναπτύσσουν τις έπιτυχίες, να παραμερίζουν τις έλλειψεις, να σκώνουν τον ένθουσιασμό, να αναζητούν δρόμους συγκεκριμένης λύσης των έπιτακτων προβλημάτων, να διαδίδουν δραστήρια την έπιτυχη πείρα Γενικά, είναι απαραίτητο ύστερα από όλη αυτή την τακτοποίηση, η δουλιά των λαϊκών κοινοτήτων ν' ανέβει, σε όλη τη χώρα, σε ένα υψηλότερο επίπεδο.

ΑΠΟ ΤΗ
· ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ
· ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ

Η 40η έπείτιος του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ασίας χρησιμοποιήθηκε πλατιά για την διαπαιδαγώγηση των μελών του κόμματος. Έγιναν πάνω από 500 συγκεντρώσεις των κομμουνιστών στις οποίες μιλησαν στελέχη του κόμματος που έχουν καθοδηγητική δουλιά άνάμεσα στα όποια είναι μέλη του Πολιτικού Γραφείου και της Κεντρικής Επιτροπής. Αυτές τις συγκεντρώσεις τις χαρακτήριζε μία χωρίς προηγούμενο όραση και συμμετοχή, μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά στη διάρκεια των τελευταίων χρόνων. Μετά τις άμυλες προμήθηκαν ταινίες, που τις συνόδευαν έλεγχοι άποκαταμένες σε ταινία μηχανογράφησης, που άναφέρονταν σε διάφορα στάδια του άγωνιστικού δρόμου που διήνεσε το κόμμα. Έπειτα μιλησαν καλώς κομμουνοιστές, που πήραν μέρος στους διάφορους αγώνες που διεξήγαγε το κόμμα.

Μεγάλη έντύπωση έκανε ο γιορτασμός των κομμουνιστών που είναι μέλη του ΚΚΑ πάνω από δύο δεκαετίες. Στο κόμμα υπαρχουν πάνω από 7000 τέτοια μέλη. Μετα από έναν σύντομο χαιρετισμό, στον καθένα άνεκνεμήθηκε ένα τιμητικό μετάλλιο και ένα βελώνισμα. Σε πολλές συγκεκριμένες περιπτώσεις ήταν νέα μέλη. Αυτές τις μέρες έγιναν δεκάτά στο κόμμα 2000 άτομα.

Άποτί από τις κομμουνιστικές συγκεντρώσεις, στις μεγάλες πόλεις έγιναν δημοτικές συγκεντρώσεις στις οποίες πήραν μέρος πολλές ομάδες. Στη συγκεκριμένη που άργάνωσαν ή άργάνωση της Πέντης ήταν μέρες 12.000 άτομα. Σε αυτήν πήραν τον λόγο άντιπροσωποί των άδελφών

κομμάτων που είχαν έλθει στη γιορτή της 40ής έπείτιος του ΚΚΑ.

Πολλές έπαρμαξές κομμουνιστές άργάνωσαν στις δημοσίους οδούς από διάφορα έτοιμόδομια των άγώνων που έγιναν στη διάρκεια της όρασης τους. Η Κεντρική Έπιτροπή έξέδωσε για τα μέλη του κόμματος τη συλλογή "Για την Ιστορία του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ασίας".

Ο γιορτασμός της 40ής έπείτιος του ΚΚΑ δέν περιορίστηκε μόνο σε αυτά. Οι κομμουνιστές άργάνωσαν σύνθετον αυτήν τη μοχητική έπείτιο με την κόλη για την έπιλυση των σημερινών προβλημάτων. Σε αυτό το διάστημα, π.χ. διεξήχθη με έπιτυχία ή κομμάτια ενάντια στη διεθνή συνάντηση των "ΕΣ-ΕΣ", που έλαβετο να γίνει στο Σάλομσονφον. Η σύλληψη αυτή της πραγμαστικής συγκέντρωσης ματατώθηκε. Άναπτύχθηκε πλατιά κίνηση για έργασιμη βδομάδα των 45 ώρων, ενάντια στην χειροτέρευση των συνθηκών άσφάλισης σε περίπτωση άρραστας, ενάντια στις άπολίσεις άπό τα έργοστάσια.

Κάνοντας τον άπολογισμό άδελφωσης της όρασης που άναπτύχθηκε, ή άδομεία της Κεντρικής Έπιτροπής άπολασσε ότι ή μαμάνια που έγινε με την έναρξη της 40ής έπείτιος του ΚΚΑ συνέβαλε σε σημαντικό βαθμό στο δυνάμισμα του κόμματος, άποτελεσε μια έπιδοφόρα άρχη για την κόλη που κλείνει να κλείνει το κόμμα στείλά με τις βουλευτικές έκλογές του 1959, καθώς και με τις έκλογές στα περισσότερα λάνταγκ και στα συμβούλια παραγωγής των έπιχευρήσεων.

ΤΟ ΣΕΚΚΕΠΑΙΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΠΩΝ ΤΗΣ ΕΤΙΚΕΙΜΕΝΗΣ ΠΑΝΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΧΗΣ

Την άνοχη του 1960 πρόκειται να γίνει στη Δημοκρατία του Ισημερινού ή 11η Πανμερικανική συνδιάσκεψη. Αυτές οι συνδιάσκεψεις των άντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών της Αμερικής που συγκαλούνται περιοδικά και μετατρέπονται

συνήθως σε άργανα πώληξ ενάντια στο δημοκρατικό κίνημα, χρησιμοποιούνται άπ' τον άμερικανικό ιμπεριαλισμό για τους άποκόους του σκοπούς. Άπόδειξη γι' αυτό άποκτελούν οι δύο προηγούμενες συνδιάσκεψεις που άρρασαν άλιβερή άνάμνηση. Έτσι αυτή

POOR ORIGINAL

διάρκεια της 9ης παναμερικανικής συνδιάσκεψης της Μπλοκιά (1948) διοργανώθηκε ο Τζωρτζ Έλις, ο Ιωάννης Λαϊνάς, πολιτικός άνδρας της Κολομβίας, γεγονός που στάθηκε το σύνθημα για την έξαυλιση της εξουσίας του Ισπανικού κράτους και για την εγκαθίδρυση ενός στρατιωτικο-φασιστικού δικτατορικού στην Κολομβία. Η 10η συνδιάσκεψη, η 10 (Καζακός 1954), πήρε μιάν αντισοβιετική άποψη και προέταξε το θέμα για την επέμβαση των ΕΠΑ στην Ισοτιμία.

Σχετικά με την νέα συνδιάσκεψη που πρόκειται να γίνει, η διαμέλεια της ΚΕ του Κομμουνιστικού Κόμματος της Δημοκρατίας του Ισπανικού πήρε την παρακάτω απόφαση. Το κόμμα θα κάνει μιά πολιτική κινήματα για το ξεπερασμένο της Ισπανικής ονείρας του αναμεταρριζισμού, θα εξηγήσει τι φέρνει η παναμερικανική συνδιάσκεψη στους λαούς της Λατινικής Αμερικής γενικά, και του Ισπανικού την πόλη για να υποχρεώσει την παναμερικανική συνδιάσκεψη να ταχθεί υπέρ μιάς πολιτικής ερήνης σ' όλον τον κόσμο, και γενικού δημοκρατικού, καθώς και έντασης στις άμεσες και μακροπρόθεσμες εξωτερικές σχέσεις με τον ιμπεριαλιστικό περιχρήσιμο των στρατιωτικών συμφώνων και του οργανισμού δημοκρατίας ποδοίτας του διαγράφτηκε από Ριο ντε Ιανέρου, το Κομμουνιστικό Κόμμα ζητεί την κατάργηση του Ζητήματος Ερήνης ή άκρωση της αντικομμουνιστικής

απόφασης που πάρθηκε στην 10η παναμερικανική συνδιάσκεψη.

Στην απόφαση διατυπώνονται και τα παρακάτω αίτηματα, που γύρω απ' αυτά πρέπει να διεξαχθεί κινήματα: άρση των εμποδίων από το δρόμο του ελεύθερου εμπορίου με διόκληρο τον κόσμο, διατήρηση των τιμών των εξαγωγικών εμπορευμάτων, συνέχιση δανείων χωρίς εξευτελιστικούς όρους, που συνήθως συνοδεύουν τα βορειοαμερικανικά δάνεια. Η απόφαση κάνει έκκληση για το σχηματισμό ενός πλατιού ενιαίου μετώπου πόλης για την πραγματοποίηση αυτών των σκοπών.

Η Εκτελεστική Επιτροπή της ΚΕ Ισοφορίστηκε να ετοιμάσει μερσοοφές, άρθρα και άλλο υλικό για τα προβλήματα που συνδέονται με την προσέχη συνδιάσκεψη. Η πόλη γύρω από την παναμερικανική συνδιάσκεψη αποτελεί ένα νέο βήμα στην επανένωση-αντίσταση των λαών της Λατινικής Αμερικής απέναντι στον ιμπεριαλισμό των γιάνγκρηδων. Στη Δημοκρατία του Ισπανικού χρίθηκε κιάκι, το θέμα των εργαζομένων με την τάχα των προτιμήσεων της συνδιάσκεψης. Στην περιοχή Ουαβάλο, για το χρισμό ενός πολυετούς ξενοδοχείου για τους αντιπροσώπους της συνδιάσκεψης παραχωρήθηκε ένα μέρος από ένα οικόπεδο που άνηκε από δημοφιλών εργατών σε μιά κοινότητα Ινδιάνων. Πά να δώσουν τους Ινδιάνους απ' το οικόπεδο τους, οι αρχές χρησιμοποίησαν βία. Σκοτώθηκαν 5 άτομα και τραυματίστηκαν μερικές δεκάδες άτομα. Αυτό το γεγονός προκάλεσε αγανάκτηση σ' όλη τη χώρα.

Η ΟΔΟΜΕΛΙΑ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΛΕΓΧΟΥ

Μέσω στο ιμπεριαλιστικό περιχρήσιμο της ΚΕ του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαλλίας. Το θέμα της ημερησίας διάταξης. Η πόλη για μιά νέα δημοκρατική κίνηση, το εισηγήθηκε ο Γιανναρό Παζέττα.

Ο Τζωρτζ Έλις, μέλος της Γερμανικής του κόμματος, που πήρε το λόγο στην ομιλία, διαεί ότι η κερφόρηση Σίνι, που σχηματίστηκε πριν λίγο καιρό, προσπαθεί να συμμετοχή με τα όρεξία στοιχεία. Το χριστιανο-δημοκρατικό κόμμα κινδυνεύει να χάσει έναν σημαντικό αριθμό ψηφίων αν ψηφιστεί τα όρεξία στοιχεία.

Συνεπώς η κρίση των κυβερνήσεων δύναμιν της αστικής τάξης συνεχίζεται. Από μιά, δηλαδή ο Αντινόλα, απ' διόκληρο το δημοκρατικό συνταγματικό Ιερατικό αν σ' αυτήν αν θα δοθεί αντιδραστική άλλα δημοκρατική λύση που θα δυναί τη δυνατότητα στις λαϊκές δυνάμεις να ζήσουν ένα βήμα εμπρός. Οι κομμουνιστές βασίζονται

γενικού γραμματέα του ΚΚ της Γαλλίας, Πάολο Τολιάτι, για το 21ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ. Ής άφορηής της άφροσύας του Πάολο Τολιάτι, το κείμενο αυτής της

εισηγήσης μοιράστηκε στα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής και της Κεντρικής Επιτροπής Έλλγχου και σύντομα θα δημοσιευθεί στην εφημερίδα Ουάντα.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΟΔΟΜΕΛΙΑΣ ΤΗΣ ΚΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΛΕΓΧΟΥ ΤΟΥ ΚΚ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Η εφημερίδα Ουάντα δημοσίευσε στις 13 Μάρτη την απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής και της Κεντρικής Επιτροπής Έλλγχου του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαλλίας πάνω στην έκθεση του Γιανναρό Παζέττα. Η πόλη για μιά νέα δημοκρατική κίνηση, η Κεντρική Επιτροπή και η Κεντρική Επιτροπή Έλλγχου, αναφέρεται στην απόφαση, εγκρίνοντας την έκθεση και καλών διόκληρο το κόμμα να κάνει άσοφαστική πόλη ενάντια στους ιμπεριαλιστές, που προσπαθούν να βρουν πάνω στις εργατικές μάες διόκληρο το βάρος της σημερινής οικονομικής κρίσης. Η Κεντρική Επιτροπή και η Κεντρική Επιτροπή Έλλγχου καλούν σε ενεργότητα και σε αγώνα ενάντια στον κίνδυνο της χρεοκοπίας της διεθνούς κατάσταση και του ξεπερασμένου μιάς ενοπλής σύρραξης, κίνδυνος που είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής που ακολουθούν οι ιμπεριαλιστές δυνάμεις και η κερφόρηση της Εθνης στο πρόβλημα του Βερλίνου και της Γερμανίας.

Η Κεντρική Επιτροπή και η Κεντρική Επιτροπή Έλλγχου αναφέρεται σε συνθήματα στην απόφαση, απαιτών απ' τα στελέχη και τις κομματικές οργανώσεις να βοηθήσουν με όλους τους τρόπους τον αγώνα των συνδικάτων και των εργαζομένων μελών για την άρση των μισθών, ενάντια στις απολύσεις και την ανεργία, ενάντια στα μονοπώλια, για την πλήρη χρησιμο-

ποίηση των εργατικών χεριών, της οικονομίας και βιομηχανική ανάπτυξη, για μιά πολιτική γενικών μεταρρυθμίσεων και γενικών μεταρρυθμίσεων προς όφελος των εργατών της και των αγροτών, για την οικονομική ανάταξη των νέων λαϊκών και των νεοστών, για το πλάτμα της πολιτικής και περιφερειακής αυτονομίας, για την πρωτοβουλία της Γαλλίας σχετικά με τη μείωση της Γενεύας και σχετικά με την ερήνη.

Επίσης τονίζει η απόφαση ότι αν παραεί σε αν βάση πρώτα-πρώτα η πύλη των εργαζομένων μελών, το πλάτμα της συνεργασίας ανάμεσα στους κομμουνιστές και τους σοσιαλιστές, η προσέχη είναι πολιτικών συνδέσεων και η συνένωση μεταξύ τους, μπορεί από τώρα να συστασθεί η δημιουργία της νέας δημοκρατικής αλληλεγγύης.

Η Κεντρική Επιτροπή και η Επιτροπή Έλλγχου καλούν όλους τους κομμουνιστές στη διάρκεια της διεξαγωγής της πόλης να σπύσουν τους ελέους να συστασθούν στα δυνάμεις του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαλλίας και της Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας της νεολαίας της Γαλλίας, να ταχθούν νέες δυνάμεις, όπως την νεολαία, με το μέρος του κόμματος για να συστασθούν στην ένταξη των συνδικαλιστικών οργανώσεων και όλων των μαζικών οργανώσεων.

ΔΙΑΣΧΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Η εφημερίδα Ουάντα δημοσίευσε τη δήλωση του Πολιτικού Γραφείου της ΚΕ του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαλλίας για το γερμανικό πρόβλημα.

Το γερμανικό πρόβλημα, αναφέρεται στη δήλωση, άσφαξεί πάνω όλους τους ανθρώπους που ενδιαφέρονται για τη διατήρηση της ερήνης. Απ' η άρση δεν μπορεί παρά να ενταθεί μετά την επίσκεψη που πρόκειται να κάνει ο Αντενδούερ στο Παρίσι στις 4 του Μάρτη.

Αναταρία χρόνο μετά τον τραυματικό πό πολέμου δεν υπάρχει ακόμα συμφωνία ερήνης με την Γερμανία, ο ιμπεριαλισμός σπένει Ινδιάνους, το κεφάλι του, και το Βερολίνο ώληνην έστια πολέμου, μπορεί

να γίνει το σημείο έκρηξης του τρίτου ατομικού παγκόσμιου πολέμου.

Τόν τέλεινο καθ' η κατάσταση από Δυτικά Βερολίνο έχει μαλξεί ο τίτλο βολιά που οι ήγτες των δυτικών δυνάμεων όρλωναν άπρηφαστα ότι θα χρισται να σταλεί μιά πάλγρια από θαρρακίμενα τάμης σ' όρους της Αυστραλίας. Η γερμανική δημοκρατία, όπως ζήτημα άόρια και για μισρά Ισπανία στην Ενωμένη Πολιτεία, όπως ζήτησε ο στρατηγός Τυλόρ, άρρηξής του επιτελείου του άσφικάνκου στρατού.

Μπροστά σ' μιά τέτια κατάσταση, η πολιτική κερφόρηση είναι συγκεκριμένης πρώτατης.

POOR ORIGINAL

της Λατινικής Αμερικής στην Κολομβία, δ' λαός της προτιμάει Μπαγκότα κινεζική σε μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στην άρχισια της ζωής. Οι διαδηλώσεις πήραν μαχητικό χαρακτήρα. Επέβηκε η αστυνομία 20 άτομα τραυματίστηκαν και 80 φυλακίστηκαν Παρόμοιες διαδηλώσεις έγιναν και σε άλλες περιοχές της χώρας και κράτησαν κάμποσες μέρες.

Τα γεγονότα αυτά της Βολιβίας και της Κολομβίας έγιναν μόλις λίγο καιρό ύστερα από την άνατροπή του δικτατορικού καθεστώτος της Κούβας Δείχνουν ότι τό μίος ενάντια στα λαοκρατικά βορειοαμερικανικά μονοπώλια άγκάλιασε τον τελευταίο καιρό δόκλωση τη Λατινική Αμερική Στο αντίμπεριαλιστικό μέτωπο ένω- νονται και μερά και νέες δυνάμεις των λαών που παλαίβουν για τη λευτεριά και την εθνική ανεξαρτησία.

Τά γεγονότα της Νουασαλάνδης

Υστερα από τό Καμερούν, τό Κογκό, τη Σομαλία, και μία άλλη αφρικανική χώρα ή Νουασαλάνδη, που σιγά-σιγά κινώ από τον άγγλικό άποικιακό ζυγό άρχισ να ξεσηκώνεται. Η Νουασαλάνδη βρίσκεται στην εγγλετική Αφρική και άνήκει στη λεγόμενη Ομοσπονδία Ροδεσίας-Νουασαλάνδης.

Τό τελευταίο διάστημα οι άφρικανοί κατοικοί της Νουασαλάνδης άργά-άργά έπαι- νήσαν διαδηλώσεις ενάντια στη βρετανική άποικιακή κυριαρχία. Σε πολλές περιοχές της χώρας έγιναν συγκρούσεις ανά- μεταξύ στα άγγλικά άποικιακά στρατεύματα και τους διαδηλωτές. Οι άγωνιστές της Νουασαλάνδης άργά-άργά άσπασαν τα ένοπ- λια στα άγγλικά στρατεύματα. Πυροβολή- θησαν γραμμή της άποικιακής διοίκησης. Ανατινάχτηκαν γέφυρες και κτίρια ητλεμονικής γοαμίας. Κηρύχτηκε κατά- σταση πολιορκίας Φυλακίστηκαν γύρω άπο τό 500 άτομα. Οι ταραχές συνεχίζονται.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ

Ο Εξολογικός άγώνας για τίς Δημοτικές και Κοινοτικές εκλογές

Τελικά, όπως έλλωστε είχε δηλώσει από- σπαση ή αντίπολιτευση, η κυβέρνηση Καραμανλή δεν πρόκειται ν' άσπασει την πα- λαική άναίτηρη στις Δημοτικές και Κοι- νοτικές εκλογές. Τό έργο της κυβέρνησης ιδιαίτερα με την πρόσφατη πρόδοσία του Κυριακάκου είναι τόσο άτυλακό, που μα- ταιώθηκαν από τό λαό όλες οι προσπάθειες της νά άποφύγει, αυτή τη μάχη και νά κάνει εκλογές άρρηκταίτες. Ο λαός παντού συγκροτεί τους αντίκυβερνητικούς συνδυασμούς και έτοιμάζεται νά άσσει και νά κερδίσει την εκλογική αυτή μάχη. Στις περιοχές που άρχισαν στις συνοικίες των πόλεων οι άποψηφισιοί των αντί- κυβερνητικών συνδυασμών βήσανον όθρητη έπιδροξη Παρόμοιες ένθουσιασμός και άπο- φασιστικότητα έπάρχει και στην ύπαιθρο. Η κυβέρνηση, παράλο που κινώνεται την άμειωση στις εκλογές, κινώται όσον τον προπαγανδιστικό και τρομοκρα- τικό τό μηχανισμό για νή άναίτηρη και κατατίναξει κάθε κίνηση για την άποδομα- τισία της πολιτικής της και νά έξει συντα- γασία των δυνάμεων που αντίτάσσονται στην πολιτική της. Παντού οι νομαρχές οι άποικιακές χωρο- φυλακές κινώνται ητρετιδώσ για νά κα-

ταρτίσουν τους φίλικούς προς την κυβέρ- νηση συνδυασμούς στους Δήμους και τίς Κοινοτικές Δέρονες, έκπαιδίζουν, έτοιμάζουν άπειλούς με κάθε τρόπο τους αντίκυβερ- νητικούς άποψηφισιοί. Το τρομοκρατικό άστρο έχει πάρει τις μέρες αυτές της προ- εκλογικής ύψωσης μέτωπο Έγχαση και ένθισια που έσπασσε τίς διαμαρτυρίες και δεξιόσυν άποψηφισίων και πολιτικών όψικά όλα αυτά δεν είναι τίποτα άλλο παρά άδυ- νωμία ένθους και φόβος κλειστός στη λαϊκή κατακραυγή.

Χαρακτηριστικής μορφής τρομοκρασία, και άνοχη άντικυβερνητικό φασιστικό κίνημα ήταν οι δηλώσεις που έκανε ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Ροδόπουλος σε τοπική έσημερία της Αθήνας: "Όρθά, κοπή προειδοποίηση ότι οι δημοκρατικοί άποψηφισιοί και κοινοτάδες θά βρουν κλει- στές τίς πόρτες του κράτους. Έάν οι έλεγχοί, τίς, δ κ. Ροδόπουλος, δεν είναι μέλη της ΕΡΕ τό κράτος δεν θα βοηθήσει τους άποψηφισιοί του νομίμου δημοκρατικού πολιτεύματος όστε δ προ- πολογισμός των θά έγκριθεί, όστε έργα θά γίνονται. Τέτοιος είναι δ πολιτικός άποψηφισισμός, που διακινώσεται ή "κρί- βήρημη! Και έξει μόνο αυτό. Ο κ. Ρο- δόπουλος άπέλασε με όλες τις δημο- κρατικοί άποψηφισιοί, και κοινοτάδες που θά εκλεγούν θά άποχθούν."

Μά ο λαός όμως, αντίπαλοήφους όλα αυτά, εφθάει για την εκλογική του μά- χη Παντού έγκαινώνονται εκλογικά κέν- τρα, πραγματοποιούνται προεκλογικές συ- κεντρώσεις. Η αντίπολιτευση στη Βουλή καταγγέλλει και στιγματίζει τό τρομοκρα- τικό άστρο. Η ΕΔΑ με άνακοίνωση της γνωστοποίησε τους αντίκυβερνητικούς συνδυασμούς που υποστηρίζει και κάλεσε τό μέλη, τους άκα- λους και τους φίλους της να ψηφίσουν άέναντι τους άντικυβερνητικούς συνδυασμούς.

Τό Κυριακό μετά την πρόδοση

Στις 28 του Φλεβάρη πραγματοποιή στη Μοσχά ή σύζηση έπι των προτίσεων άποψηφισιοί, που έζει ύποβάλει ή αντίπολι- τευση.

Από ή σύβαση αυτή κενωβουλευτική άσχη ή κυβέρνηση Καραμανλή ήρθε ή ά- κειμένη και έκτεθειμένη άέναντι στο έθνος. Το γεγονός ότι ύστερ της κυβέρνη- σης ψηφίσαν 170 βουλευτές και ένάντια της 118 δεν άλλάζει καθόλου την ουσία του ζήτηματος, γιατί όρίστηκε στην πλα- σματική πλειοψηφία που έζει ή κυβέρνηση στη Βουλή. Η ουσία παραμένει δηλαδή ή κυβέρνηση ύπστη συντριπτική ήττα και δέ θά μορφαί νά άποφύγει τίς συνέπειες της.

Τό άνοχημα της αυτοάθωωσης του Κι- ριακάκου λαού παραμένει και πέραν της λύση του. Ο κυριακάκος λαός δεν θά έ- γκαταίει από όλα αυτά την άμειρη κωμω- δία που έπαίσει σ' ή άρος του ή έλληνική κυβέρνηση πρώτα-πρώτα και οι άποψηφισιοί και οι έλλοι άτυλατικοί και άπερ- ατυλατικοί άποψηφισιοί και κηθόντες, του Παύλ ένθουσιασμός άέναντι στα κη- ριακά και τον έλληνικό λαό μένει και ή άρρηκταίτος Μακαρίου. Ίδιαίτερα οι τε- λεινίτες δηλώσεις του για παραμονή της Κύπρου στη Βρετανική Κοινοπολιτεία έί- τε τό θήσει δ Μακαρίου έίτε όχι, όχι μόνο άποψηφισιοί την Ένωση με την Έλλάδα, α- λλά και την προσηγορεύει με την Άγγλία Γ' αυτό ή εθίση του Μακαρίου είναι μεγάλη. Όμως ή κίρια εθίση παραμένει της κυβέρνησης.

Στην Κύπρο άρχισ η διαδικασία για τη συνθήκη του συντάγματος της Άνεξαρ- τητης Κύπρου, και άνακοινώθηκε ότι στις άρχες του Άρριπ θα κατασταθεί τό προ- ρημένο ύποληφικό συμβούλιο.

Η κυβέρνηση για νά καλύψει την προ- δωσία της άργάνωσης την έπιδροξη του Γρι- βα με τυφλοανκορμούς και προσηγορεύ ήρθε. Τό χαρακτηριστικό άστρο άπό την έπιδροξη του Γριβα είναι ότι δ λαός που έζει συντριπτικά ήττωκαίται ύστερ της αυτοάθωωσης του Κυριακάκου λαού. Επί- σης την ήμερα που έφθασε στην Άθήνα

δ Γριβας συγκροτήθηκε διαβήλωμα από όμάδες νέων, όπως φημιών με τό άνοχη- μα "Ένωση, Αλληλεγγύη! Η Κύπρος στην Έλλάδα" κάτω οι νεκροάφες. Η διαβήλωμα διαλύθηκε βίαια από τό μηχανο- κίνητο της άποψηφισίας.

Τα μια άόχια ώρα άόκοιτη ή πα- τριωτική φωνή του μητροπολίτη Κερυραίας κ. Κυριακάκου που διακηρύσσει τό άποδο- γματο δικαίωμα του κυριακάκου λαού να αυτοάθωσει Την ήμερα της άνακό- νησης του άπο την Έλλάδα για την Κύ- προ 18 του Μηνιη 1958) άπέθωκε χαί- ρετήφωρο ήμερνια προς την Έλλάδα λαό από άποιο άναίτηρη σ' όλα άναίτηρη.

Ο Ένωσ όσθε της ένθουσιας άέναντι της Κύπρου έζει τρομαχική έπιδροφήση. Η σημαία της Ζυριχης-Λονδίνου άποψηφισιοί έ- σπασί τό απαγορευτικό δικαίωμα της αυτο- διαθέσης, όθρητή την έκδοήση της ένθου- σιας άόκνηση. Έγκαινατέ συγκροτήσαν τίς την ήμερα την Τουρκία και παραδίτη τον έλληνικό πληθυσμό εις την μικρήν τουρκικήν μειονότητα. Και καταλήγει δ Κυριακάκος Κυριακάκος με τη δήλωση ότι δ άπόν του κυριακάκου λαού ή τίς δι- κιακή έπιδροξη του θά συνεχισθεί.

Τά άποψηφισια, οι καρποί της προ- δωσίας του κυριακάκου άρχισαν κί όλες νά φανώνται.

Ο άρχηγός της τουρκικής μειονότητας Κωνσταντός και δ άρχηγός του Νιτζαρέτις οι δηλώσεις τους άπέλουν άποψηφισιοί τον άποικιακό άποψηφισιοί της Κύπρου Ζητήν δ χωρική της Κερυραίας Τριπλί- τω, της Κερυραίας Συμπαίν στους Τούρ- κους, τιμωρώντας νά μην παύσει τό ύπο- κρητισμό τους στους Έλληνες. Ίδιαίτερα Μ' αυτή τη μορφή άσχη των τουρ- κικών σημειώσεων και οι έγγελοι οι άποιοι συμπληρώνουν ότι ή ένθουσιας αυτή των τουρκών είναι μέσα στο πνεύμα της ση- μανίας του Λοσθίνου.

Άλλες κληρονομικές άναίτηρη ότε δε- ρισία ή κυριακή άναίτηρη άσχη της ένθου- σιας, ήττες της Κύπρου για τη δια- νόμηση των άποψηφισίων της ήλλουσιας κη- βήθησης.

Ο άντικυβερνητικός Κομμουνιστικός Κόμα- μος της Άγγλίας Πάολ Νίτε+σφ όθρησε τον του άποψηφισιοί στην έσημερία και τούτους ήττες της Κύπρου για τη δια- νόμηση των άποψηφισίων της ήλλουσιας κη- βήθησης. Η άναίτηρη άναίτηρη άόχια ένθουσιας της Ένωσ σηματοδοτεί κατοχή και της βου- λης. Η σημαία της ένθουσιας, της ένθου- σιας και Τουρκίας τονίζει δ Πάολ Νίτε, σπέρται βίε μέσο ένθουσιας των κυρια- κάκ λαό αλλά και ένθουσιας στην άναίτηρη του ένθουσιας ένθουσιας κινήματος σφ δόκλωση της Μισή Άναίτηρη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

162

Από εισαγωγή διημάτων από το εξωτερικό έλθουν στη Θεσσαλονίκη πάνω από 8 βαρσοίφρα με άμεσο αποτέλεσμα το να μειωθούν χωρίς όρια οι εργαζόμενοι των επιχειρήσεων αυτών.

Άλλοι 70 εργαζόμενοι απολύθηκαν από το κλωστοϋφαντουργικό εργοστάσιο Πισιάδας στην Πρωτεύουσα.

Άλ' τα εργοστάσια Λαυρά-Κέρση άρχει η απόλυση 200 εργατοτεχνιτών και άλλων 150 θα απολυθούν από τα τριτοκλαστικά Πινιά του Λαυρά.

Απολύσεις εργατοτεχνιτών έγιναν και σε άλλα εργοστάσια όπως στην Βιομηχανία ΑΠΕΑ Χανίων του απόλυση πολλών εργατών για να πάρει νέους, στους οποίους πληρώνει μικρότερη μισθοδοσία.

Η Εργουσία Σιγυρα ανακοίνωσε ότι θα απολύσει 250 εργατοϋπάλλλους επειδή αντιμετώπιζει κρίση γιατί δεν μπορεί να διαθέσει τα προϊόντα της.

Έτσι όλα λιγνιτοπαραγωγικές επιχειρήσεις της χώρας με κοινό πρόβλημα τους προς το υπουργείο εμπορίου ζητούν τη λήψη μέτρων προστασίας της εργατικής λιγνιτοπαραγωγής διαφορετικά προειδοποιούν ότι θα κλείσουν.

Όλα τα πάρα πάνω μαζί και με τις δύο αυτοκτονίες έγκυρων του Διεθνούς για οικονομικούς λόγους δείχνουν ότι τα στοιχεία της οικονομικής κρίσης της χώρας είναι άρκετά έκδηλα και έντονα και διαφεύκουν τις επαγγελίες του Καραμωλή για οικονομική ευημερία.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Ένας αναγνώστης του «Νέου Κόσμου» με γράμμα τον εκφράζει απόρρητα σχετικά με την παρακάτω διατύπωση που περιέχεται στο κύριο άρθρο του τεύχους του Φλεβάρη 1959:

«Η πραγματοποίηση αυτού του πλάνου (του φετιχρονού) θα έχει σαν αποτέλεσμα να γίνει ένα απομαστωτικό βήμα προς τα μπρος στην ανοικοδόμηση της κομμουνιστικής κοινωνίας και στην πραγματοποίηση των βασικών οικονομικών καθηκόντων της ΕΣΣΔ — στα δεκαπέντε κοινά χρόνια ή ΕΣΣΔ να φτάσει και να ξεπεράσει τις πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες όχι μόνο στην καλλιέργεια, αλλά και στην καλλιέργεια παραγωγή, πράγμα που θα σημαίνει την ολοκληρωτική και οριστική νίκη του σοσιαλισμού πάνω στον καπιταλισμό».

Ο αναγνώστης αναφερόμενος στην παραπάνω περιεκτική ρωτή νίκησε σύμφωνα με τον σοσιαλισμό στην ΕΣΣΔ οριστικά ή θα νικήσει μετά την πραγματοποίηση του φετιχρονού».

Η άπορία του αναγνώστη μας είναι δικαιολογημένη γιατί η παραπάνω διατύπωση μπορεί να δώσει λαβή σε παρερμηνεία. Το σωστό είναι ότι, όπως διατυπώθηκε στην εισήγηση και στην απόφαση του 21ου συνεδρίου του ΚΚΣΕ, σήμερα δεν υπάρχουν στον κόσμο δυνάμεις που θα μπορούσαν να αναστηλώσουν τον καπιταλισμό στην ΕΣΣΔ και να καταβάλουν το σοσιαλιστικό στρατεύμα και γι' αυτό ο σοσιαλισμός κέρδισε χωρίς στή Σοβιετική Ένωση πληρη και οριστική νίκη (βλ. Τό 21ο Έκτακτο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, βλ. έκδοση σελ. 124 και 192).

Το σημείο του άρθρου του «Νέου Κόσμου» αναφέρεται με κάποια απόκλιση βεβαια, που δίνει βάση για παρερμηνείες στην άλλη διατύπωση της εισήγησης και της απόφασης του 21ου Συνεδρίου που λέει ότι με την εκπλήρωση και ολοκλήρωση του φετιχρονού σχέδιου ανάπτυξης της λαϊκής οικονομίας και ολοκλήρωση του φετιχρονού σχεδίου ανάπτυξης της λαϊκής οικονομίας των χωρών της ΕΣΣΔ και των υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας των χωρών της λαϊκής δημοκρατίας οι χώρες του παγκόσμιου σοσιαλιστικού συστήματος θα συνολικά φέρουν πάνω από το μισό της παγκόσμιας βιομηχανικής παραγωγής από συνολικά της παγκόσμιας παραγωγής την ύφεση του παγκόσμιου συστήματος του σοσιαλισμού απέναντι στο παγκόσμιο σύστημα του καπιταλισμού στον τομέα της λαϊκής παραγωγής, δηλαδή στην απορρασιτική οργάνωση της ανθρώπινης δύναμης (βλ. στο ίδιο σελ. 76 και 197).

Την ευθύνη για την άσφαιρη τη φρένη δολόληση ή σύνταξη του «Νέου Κόσμου»

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ